

PÅ FAST GRUNN

1

Ellen G. White

Kapittel 1

De profetiske forfatteres inspirasjon

Bibelen som Guds ord

I vår tid har man all grunn til å stille spørsmålet: «Når Menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?»(Luk 18,8.)

«Et åndelig mørke dekker jorden, det er stummende mørkt over folkene (Jes 60,2). I mange kirkesamfunn er det liten tillit til Guds ord, og mange tviler på Skriftens ekthet og sannhet. Menneskelige teorier om Skriften undergraver troen på at den er inspirert. Bibelens klare og tydelige beretninger blir omgitt med et slør av mystikk. Ingenting trer lenger klart og tydelig frem, ingenting er lenger sikkert. Det er et av tidens tydelige tegn.

Bibelen har motstått Satans ogonde menneskers angrep. De har slått seg sammen om å gjøre Guds budskap uklart og utydelig. Men Herren har bevart sin hellige bok, slik vi har den i dag. Den er et kart og en veileder for mennesker som vil finne veien til Guds rike.

Herrens ord er i den grad blitt forsømt at bare få mennesker, også blant dem som påtar seg å tolke det for andre, har den rette forståelsen av det. Selv lærde og velutdannede teologer har ingen åndelig føde for Guds barn. De forstår ikke at Skriftens dype sannheter bare åpner seg for dem som søker, slik man søker etter en skjult skatt.

Noen setter seg som mål å være originale, klokere enn Skriften selv, og deres visdom blir derfor til dårskap. De gjør store oppdagelser, men deres tolkninger viser at de langt fra forstår Guds plan og hensikt. Når de forsøker å trenge inn i hemmeligheter som fra evighet av har vært skjult, ligner de et

menneske som selv forsøker å komme opp av hengemyren, men samtidig er ivrig opptatt av å fortelle andre hvordan de best kan komme seg ut av den. Dette er en rimelig beskrivelse av mennesker som er opptatt av å korrigere de feil de finner i Bibelen. Men ingen kan gjøre Bibelen mer lettfattelig ved å fortelle oss hva Herren mente å si eller hva han burde ha sagt.

Noen spør bekymret: «Tror du den som kopierte manuskriptet, eller den som oversatte det, kan ha gjort en feil? «Det er meget mulig, men de som er så sneversynt at dette er et anstøt og et problem for dem, vil også få vanskeligheter med de dype ting i Guds ord, fordi de ikke makter å trenge inn i dem. Ja, selv enkle sannheter som for Guds barn er et stort lys, kan bli et problem for slike mennesker. Feil som kan tenkes å være der, vil bare være et problem og et anstøt for dem som leter etter vanskeligheter.

Gud lot svake, feilende mennesker formulere hans ord. Dette Guds ord er en veileder for falske mennesker. De har fått det for å studere det og følge anvisningene i det, så de kunne finne veien til Guds rike, og ingen behøver å fare vill.

Noen finner det vanskelig å godta alt som står i Bibelen, og de forsøker å løse vanskeligheten ved å dele den opp i inspirerte og ikke-inspirerte deler. De burde isteden dekke ansiktet til, slik Elia gjorde da han hørte den stille susingen. For i Guds ord møter de Gud og hans hellige engler. Fra tidenes morgen har de gitt menneskene lys og kunnskap. De har fortalt dem hva de kan og ikke kan gjøre, og i profetisk e syner og ved symboler har de åpenbart fremtiden.

Gud har vist oss de farer vi vil møte i verdens siste tid, men han har ikke gitt noe menneske evne til å trenge inn i det han ikke har åpenbart. Han har heller ikke gitt noen rett til med autoritet å uttale seg om hva som er inspirert og hva som ikke er det. Når mennesker med sin begrensede

fatteevne forsøker å finne ut hva som er Guds ord og hva som må forkastes, går de lenger enn Jesus gjorde, og forsøker å vise ham en bedre vei enn den han selv har vist oss.

Jeg godtar Bibelen slik den er, som Guds inspirerte ord. Jeg tror at hele Bibelen er inspirert. Det finnes mennesker som mener de finner noe å kritisere i Bibelen, og de fremholder det som bevis på sine store åndsevner. Mange av dem er dyktige, veltalende og lærde personer som vier hele livet til den oppgaven å bevise at det er deler av Bibelen som ikke er inspirert. De får mange til å se det på samme vis som de selv. På den måten vil det alltid være noen som fortsetter dette arbeid, slik Satan ønsker de skal, inntil det viser seg hva Jesus mente da han sa: «Når Menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?» (Luk 18,8.)

Dere må ikke ta del i slik kritikk av Bibelen. Det ville glede Satan meget om dere gjorde det, men det ville ikke være etter Guds vilje.

Bibelen har til alle tider vært Guds egen bok, livets ord. Men i vår tid er det noen som finner feil og uoverensstemmelser i den. De begynner med Første Mosebok og forkaster de avsnitt de mener er tvilsomme, og slik fortsetter de, for Satan vil friste dem til å gå så langt som mulig. Overalt i Bibelen finner de avsnitt de ikke kan godta. Evnen til kritikk vokser ved øvelse, og til slutt er det ikke noe de helt kan tro på. Det er liten hjelp i å prøve på å motsi slike mennesker. De er parat til endog å latterliggjøre Bibelen. De blir spottere uten at de selv forstår det.

Hold fast ved bibelteksten slik den er, og slutt med å dra dens pålitelighet i tvil. Gjør som Skriften sier, og dere vil alle bli frelst. Noen har i lang tid brukt sine evner til å måle påliteligheten av Guds ord, som om mennesket med sin begrensede forstand skulle kunne make en slik oppgave. Hvis Herren som er opphavsmannen til det levende Guds ord, trakk teppet til

side og åpenbarte sin visdom og herlighet for dem, ville de få se hvor små de er, og de ville måtte si som Jesaja: «deg er en mann med urene lepper, jeg bor blant et folk med urene leppen» (Jes 6,5).

Bibelen er så enkel og lettfattelig at selv barna og de uskolerte kan forstå dens budskap. Men samtidig er den så dyp at selv den lærdeste aldri vil kunne komme til bunns i den. I Guds ord vil den intelligente og kunnskapsrike finne store skatter å glede seg over. Han vil møte problemer han kan fordype seg i så lenge han lever, uten å komme lenger enn til begynnelsen.

Selv de som har små evner og begrenset kapasitet, vil i Guds ord finne den hjelp og trøst de behøver. Frelsesplanen er som et strålende klart lys, og ingen behøver å gå fortapt av mangel på kunnskap, hvis de ikke med vilje lukker øynene for dens budskap.

Vi takker Gud for at Bibelen er åpen for både den lærde og for den som ingen skolegang får. Den har hatt sin misjon for alle samfunnslag og til alle tider. -- Manuskript 16, 1888.

Innvendinger mot Bibelen

Vi er forskjellige. Vi oppfatter ikke tingene på samme måte, og ordene i en tekst betyr ikke det samme for alle. Det som står klart for en selv, kan derfor være vanskelig å forklare for folk med en annen bakgrunn og en annen innstilling. For en person som er åpen og ærlig, vil man likevel kunne få forklart det vesentligste. De som ikke er hederlige og ikke ønsker å se eller forstå sannheten, vil forvrengte alt som blir sagt, så det passer med det de selv ønsker. De vil mistyde ordene og gi dem en helt annen mening, og på den måten kan de avvise sannheten og hevde at det som ble sagt, er helt galt.

Det jeg skriver, blir behandlet slik av dem som ønsker å misforstå og forvrengte det. De bytter Guds sannhet ut med løgn. Men på samme måte som noen behandler det jeg skriver, behandler kritiske og vantro mennesker Bibelen. De er kritisk innstilt og forvrenger teksten. De hevder at man ved hjelp av Bibelen kan bevise alt og ingenting, at alle sekter og kirker finner sin støtte i den, og at hvilken som helst læresetning kan bli bevist ved hjelp av det som står i Bibelen.

Bibelens forfattere måtte gi uttrykk for sine tanker i et språk folk kunne forstå. De var bare alminnelige mennesker, men de var inspirert av Den Hellige And. Noen har vanskelig for å forstå det som står, eller ganske enkelt ikke ønsker å forstå det. De leser derfor Bibelen slik at de finner det de selv ønsker. Bibelen er ikke vanskelig i seg selv. Politikere kan tolke en lov slik at de får noe helt annet ut av den enn motstanderen gjør.

Alle Bibelens bøker ble ikke skrevet på en gang. Innholdet kom stykke for stykke gjennom flere generasjoner, etter hvert som Gud så en mulighet til å meddele seg til fedrene gjennom sine utvalgte redskaper. Forfatterne var inspirert av Den Hellige Ånd. Det kommer «først strå, så aks og til sist modent korn i akse!». Dette er et riktig bilde av hvordan vi opplever Bibelens innhold. 15 Bibelen bærer ikke alltid preg av fullkommen orden eller enhet. Kristi mirakler kommer ikke i riktig rekkefølge, men blir gjengitt nøyaktig slik de hendte, for å åpenbare Kristi guddomspekt. Bibelens sannheter er som skjulte skatter. Man må lete etter dem, og det krever innsats å grave dem frem. De som ikke fordyper seg i Bibelens innhold, kan somme tider likevel mene at de har fullstendig oversikt. De kan snakke om at Bibelen motsier seg selv og at den ikke er pålitelig. Men de som søker sannhet og er villige til å gjøre Guds vilje, vil granske Ordet med et åpent sinn.

Det sinn Gud får opplyse, ser en åndelig sammenheng, en gylden tråd gjennom det hele. Men det krever tålmod, omtanke og bønn å kunne følge

denne dyrebare, gyldne tråden. Strid om Bibelens innhold har fått mange til å granske den, og umistelige skatter har kommet frem i lyset. Mange tårer er felt og mange bønner bedt om at Herren måtte åpne sitt ord, så det kunne bli rett forstått.

Bibelen er ikke gitt i et opphøyet, overjordisk språk. Jesus ble menneske for å kunne få kontakt med menneskene på det plan de stod. Bibelen måtte også ha et språk og en form som folk kunne forstå. Men alt menneskelig er ufullkomment. De enkelte ord kan ha forskjellig betydning, og hvert enkelt begrep blir ikke alltid dekket med bare ett ord. Bibelen har et praktisk siktemål.

Vi er forskjellige. Derfor betyr ord og uttrykk ikke det samme for oss alle. Noen oppfatter Guds ord slik det passer best for dem og deres spesielle situasjon. Forhold og følelser kan i mange tilfeller hindre en rett forståelse av Den hellige skrift.

De to disiplene som var på vei til Emmaus, behøvde hjelp for å kunne tolke Skriften rett. Jesus vandret sammen med dem uten at de kjente ham igjen, og han snakket med dem som et menneske til et annet. Idet han begynte med Moses og profetene, utla han for dem det som står om ham i alle skriftene. Han viste dem at hans liv og virksomhet, hans lidelse og død var forutsagt i Guds ord. Han åpnet deres sinn så de kunne forstå skriftene. På en enkel og grei måte løste han alle vanskeligheter og viste dem at Bibelen er en sammenhengende enhet med et guddommelig budskap. Vi behøver også å få vår forstand åpnet.

Bibelen er skrevet av mennesker som ble inspirert, men Gud selv ville ikke ha skrevet den på samme måte. Den er skrevet av mennesker og for mennesker. Gud har ikke skrevet den. Noen vil kanskje mene at slik kan Gud ikke si det. Men Bibelen er ikke et uttrykk for Guds måte å tenke eller tale

på. Dens forfattere skriver på Guds vegne, men han dikterte ikke det de skrev. De skrev etter sine egne forutsetninger. Legg merke til hvor forskjellige forfatterne er!

Bibelens ord er ikke inspirert, men personene» som skrev. Inspirasjonen virker ikke på ordvalg og uttrykksmåte, men på selve mennesket. Under innflytelse av Den Hellige Ånd får de sitt budskap, og så gjengir forfatteren det slik han har forutsetninger for. Guds budskap blir fremholdt på forskjellig vis. Hans vilje og sinn virker på menneskets, slik at det som blir skrevet, er Guds ord. -- Manuskript 24, 1886.

Enhet og mangfold

Et tre består av mange forskjellige deler, men det er neppe to av bladene som er helt like. Det er denne store variasjonen som gjør treet fullkomment og vakkert. Når det gjelder Bibelen, kunne vi spørre: Hva skal det tjene til at Matteus, Markus, Lukas, Johannes og forfatterne av Apostlenes gjerninger og Brevene alle behandler det samme emne?

Herren gav sitt ord den form han ønsket det skulle ha. Han valgte forskjellige forfattere, hver med sitt særpreg, men de fortalte alle om det samme. Det de sa, er samlet i den ene boken. Det er som med vitnesbyrdene på et møte. De har alle sin spesielle stil. Hver enkelt har sin spesielle erfaring, og dette mangfold er med til å utdype emnet så det kan møte ulike behov. Alt er ikke støpt i den samme form, det ville ha gjort det mindre vakkert og interessant.

Herren gav samme budskap til forskjellige personer, og hver av dem fortalte det videre på sin egen måte, forskjellig fra alle de andre. Men de motsier ikke hverandre, de forkynner det samme. Dette mangfold burde ikke bli noe problem for oss. Det er sjelden at to personer ser og gjengir en

hending på samme måte. Hver av dem er opptatt av de særskilte sider ved hendingen, som forutsetning og erfaring gjør det naturlig å feste seg ved. Solen skinner på mange ulike ting, men gir dem alle en forskjellig nyanse.

Ved Den Hellige Ånds inspirasjon åpenbarte Herren sannheten for sine apostler, og Ånden hjalp delvis til å gi uttrykk for det de hadde opplevd, etter de forutsetninger hver enkelt hadde. Alt var ikke støpt i den samme form. -- Brev 53, 1900.

Herren taler i menneskelig språk

Til en menneskehet med svekkede sanser og en sløvet oppfatningsevne taler Herren i et primitivt, ufullkomment språk, for at de skal kunne forstå hans budskap. Slik viser Gud oss sin nåde. Han møter falne mennesker på det trinn de står. Bibelen er fullkommen i all sin enkelhet, men den er ikke et uttrykk for Guds tanker, for Guds tanker kan ikke bli gjengitt på en fullkommen måte med ufullkomne midler. Mange mener Bibelen bruker sterke uttrykk, men virkeligheten er langt mer storslagen enn skrøpelige mennesker kan gi uttrykk for. Syndige, falne vesener kan bare tåle å se en svak avglans av himmelens herlighet. -- Brev 121, 1901.

Ingen må sette seg til doms over Guds ord

Både i menigheten og på misjonsskolen (i Battle Creek) har man drøftet begrepet inspirasjon, og ufullkomne mennesker har påtatt seg det ansvar å fortelle at visse deler av Skriften er inspirert, mens andre deler ikke er det. Det er blitt vist meg at Herren ikke stod bak de artikler om inspirasjon som nylig har stått i Review. Det var heller ikke etter hans vilje at de ble anbefalt elevene ved skolen vår. Når mennesker våger å kritisere Guds ord, begir de seg inn på hellig grunn. Deres visdom er da dårskap. De burde heller frykte og beve. Gud har ikke kalt noe menneske til å sette seg selv opp som

dommer over Guds ord. Ingen har rett til å velge ut enkelte avsnitt som inspirert og forkaste andre som ikke inspirert. Vitnesbyrdene blir behandlet på samme måte, men det er imot Guds vilje. -- Brev 22, 1889.

Det henvises til en artikkelserie der forfatteren hevdet at det var «ulike grader» av inspirasjon. Se «The Review and Herald». 15. jan. 1884. -- Red.

Kapittel 2

Ellen G. White og hennes forfatterskap

Brev til dr. Paulsen

Kjære bror! California, 14. juni 1906

Jeg fikk brevet ditt da jeg var i Syd-California. De siste ukene har jeg vært opptatt med saker som gjelder helsearbeidet vårt der, og med å skrive ned det Herren har vist meg om jordskjelvet og det vi kan lære av det.

Men nå må jeg svare på brevene fra deg og fra flere andre. I brevet forteller du fra studietiden, at du da lærte å ha absolutt tillit til Vitnesbyrdene. Du sier: «Jeg drog den slutning og trodde fullt og fast at hvert ord du talte og skrev, offentlig eller privat, at hvert eneste brev du skrev, uansett hva det gjaldt, var like inspirert som de ti bud.»

Min bror, du har studert mine skrifter nøye, men har aldri kommet over et sted hvor jeg har gjort krav på noe slikt. Våre pionerer har heller aldri hevdet noe slikt.

Du har sikkert lest innledningen til boken «The Great Controversy», der jeg har skrevet om de ti bud og om Bibelen, og det burde ha hjulpet deg til å forstå dette problemet. Dette er hva jeg skrev:

«Bibelen viser at Gud er forfatteren. Likevel ble den skrevet av mennesker, og stilbruken viser hvor forskjellige de var. Alt det Bibelen forteller, er «inngitt av Gud» (2 Tim. 3,16), men det er skrevet av mennesker. Ved sin Hellige Ånd har den evige Gud opplyst sine tjenere. Han har gitt

dem drømmer, syner, symboler og lignelser, og de som sannheten ble åpenbart for, skrev det ned etter beste evne.

Gud selv talte de ti bud og skrev dem med sin egen hånd. De er Guds og ikke menneskers verk. Men Bibelen er med sitt gudgitte innhold skrevet av mennesker, den er en forening av det menneskelige og det guddommelige. Kristi natur var sammensatt på samme måte. Han var både Guds Sønn og menneskesønn. Vi kan derfor si om Bibelen som det ble sagt om Kristus, at «Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss» (Joh 1,14).

Bibelens bøker er skrevet til forskjellige tider, av mennesker med ulik sosial status og yrke og åndelig utrustning. De er derfor svært forskjellige i stil og uttrykksmåte og emner. Den samme sannhet blir ofte fremholdt på en bedre måte av den ene enn av den andre. Og fordi flere forfattere behandler det samme emne ut fra forskjellige synspunkter, kan det for den overfladiske eller fordomsfulle leser se ut som om det er selvmotsigelser og uoverensstemmelser. Men den som leser mer omhyggelig og er gudfryktig, har bedre forutsetninger og oppdager enheten og harmonien i det hele.

Fordi sannheten blir formidlet gjennom forskjellige personer, blir den fremstilt på forskjellig vis. En forfatter kan ha fått et sterkt inntrykk av en bestemt side av emnet. Han vil forstå det ut fra den erfaring og de forutsetninger han har. En annen ser kanskje den samme saken ut fra helt andre synspunkter og behandler emnet deretter. Under Den Hellige Ånds veiledning fremholder hver av dem det som har gjort sterkest inntrykk. Begge fremholder sannheten, men på forskjellig måte -- likevel er det fullstendig harmoni i alt. Det utgjør et fullkomment hele som passer til de forskjellige menneskers behov i alle livets forhold og erfaringer.

Gud valgte å gi verden sitt budskap ved mennesker, og ved sin Hellige Ånd gjorde han dem skikket for oppgaven.

Han ledet tankene deres i valget av det de skulle si og skrive. Skatten ble overlatt til leirkar, men den er fra himmelen. Budskapet blir formidlet av ufullkomne mennesker, men det stammer fra Gud, og i det ser Guds lojale, troende folk hans herlighet, full av nåde og sannhet.

Vitnesbyrdenes kvalitet

Det som her er sagt, samstemmer med det jeg har skrevet i artikkelen «Vitnesbyrdene blir forkastet». Den ble skrevet i 1882 og trykt i Testimonies V, side 62-84. Jeg skal her gjengi en del av denne artikkelen:

«Mange er svært tilfreds med sin. lange tjenestetid som evangeliets forkynnere. De mener de har krav på en belønning for sine mange prøver og sin lydighet. Men denne gode og ekte erfaring i arbeidet for Herren gjør dem enda mer skyldige for ham, fordi de ikke har bevart sin renhet og gått fremover på veien mot fullkommenhet. Den troskap du viste i året som gikk, kan ikke brukes som unnskyldning for det du forsømmer dette året. At en person talte sant i går, kan ikke sone for løgnen han kommer med i dag.

Mange av dem som forkastet Vitnesbyrdene, unnskyldte seg med at «Ellen White blir påvirket av sin mann. Vitnesbyrdene bærer preg av hans innstilling». Andre lette etter noe fra meg som de kunne bruke som påskudd for sine handlinger eller til å skaffe seg større innflytelse. Det var da jeg bestemte meg for ikke å skrive mer før menigheten opplevde en omvendelse. Men Gud la igjen byrden på meg, og jeg strevde trofast for dere. Hvor meget dette har kostet min mann og meg selv, vil bare evigheten kunne vise. Jeg må jo kjenne til menighetens tilstand, når Herren har åpenbart det for meg gjennom mange år. Advarsel på advarsel er blitt gitt, men det er lite å se av noen forandring. ...

Men selv nå når jeg sender dere et vitnesbyrd med advarsler og formaninger, er det noen av dere som sier at dette bare er Ellen Whites meninger. Dermed håner dere Guds Ånd.

Dere kjenner til hvordan Herren har åpenbart seg gjennom profetiens ånd. Begivenheter i fortiden, nåtiden og fremtiden er blitt åpenbart for meg. Jeg er blitt vist ansikter jeg aldri hadde sett, og jeg kjente dem igjen da jeg mange år senere fikk se dem. Jeg er blitt vekket opp av min søvn og har fått en klarere forståelse av forhold som jeg i forveien var blitt gjort kjent med. Midt på natten har jeg skrevet brev som er blitt sendt tvers over kontinentet og har nådd frem på et tidspunkt da det så kritisk ut for Guds verk, og de har avverget store ulykker. Dette har i mange år vært min oppgave. Jeg er blitt pålagt å irettesette mennesker for synder jeg før ikke kjente noe til. Stammer det ovenfra eller nedenfra, det jeg har utrettet de siste trettiseks år? ...

Da jeg reiste til Colorado, hadde jeg en så stor byrde for dere at selv om jeg var skrøpelig, skrev jeg et langt budskap til årsmøtet. Klokken tre om natten stod jeg opp svak og skjelvende for å skrive til dere. Gud talte til dere gjennom et leirkar. Dere kunne naturligvis si at dette bare var et brev. Ja, det var et brev, men det var inspirert av Guds Ånd for å fortelle dere om det som var blitt vist meg. I brevene som jeg skriver, og vitnesbyrdene jeg kommer med, fremholder jeg for dere det Herren har vist meg. Jeg skriver aldri en eneste artikkel for bare å gi uttrykk for mine egne tanker. De inneholder det Gud har vist meg i syner. Det er stråler av lys fra Guds trone. ...

Hvilken stemme vil du godkjenne som Guds stemme? Hvilke muligheter har Herren ellers til å vise dere feilene dere har begått og den farlige veien dere har slått inn på? Hvilke muligheter er det til å gjøre noe for menigheten? Hvis dere nekter å tro inntil hvert fnugg av usikkerhet eller mulighet for tvil er fjernet, kommer dere aldri til å tro. Den form for tvil som krever fullstendig kjennskap, vil troen aldri kunne fjerne. Troen krever bare bevis og vitnesbyrd, men ingen demonstrasjon. Herren krever av oss at vi

skal lyde pliktens kall, også når mange andre røster omkring oss oppmuntrer til det motsatte. Det krever full oppmerksomhet å kunne høre kallet fra Herren i et slikt tilfelle. Vi må motstå lysten til det onde og seire over den. Vi må lyde samvittighetens stemme uten å nøle, for at den ikke skal slutte å tale til oss, såviljen og lysten får overhånd.

Herrens ord kommer til alle som ikke har motstått Den Hellige Ånd og bestemt seg for hverken å høre eller lyde. Denne stemmen kommer med råd, advarsler og irettesettelser. Det er Herrens budskap og lys for hans folk. Hvis vi bestemmer oss for å vente på et tydeligere kall eller en bedre anledning, kan lyset bli fjernet, og vi blir sittende igjen i mørke. ...

Det gjør meg ondt å måtte si at dere har syndet ved å nekte å vandre i lyset, og at dere derfor nå vandrer i mørke. Nåkan det være at dere har kommet dithen at dere ikke lenger ser det som en plikt å ta imot lyset og følge det. Dere har latt tvilen få overtak og har forsømt å etterleve Guds krav, og nå hører dere ikke lenger Guds stemme. Mørket er blitt lys for dere og lyset er blitt mørke. Guds formaning har lydt til dere om å gå fremover på veien mot fullkommenhet. Den kristne må gjøre fremgang og vokse i troen. Lyset fra Gud skinner klart, men vi må benytte oss av det og vandre i det. Herren har alt velsignet oss rikelig, men det er ingen grense for hva han har å gi. Det er en uuttømmelig kilde vi stadig kan øse av. Den som tviler, kan komme til å håne evangeliets kall til hellighet. Verdsligheten er smittsom og kan lett få makt over mennesker. Guds sak krever iherdig innsats og stor offervilje, men til slutt skal den seire.

Befalingen lyder: Gå fremad, gjør din plikt og overlatt følgene til Gud. Den som drar ut der Jesus leder, skal seire med ham og få del i hans glede. Bare den som er med i kampen, kan vinne seierskransen. Likesom Jesus må vi nå fullendelsen gjennom lidelser. Hadde Jesu liv vært et makelig liv, kunne vi også ta det med ro. Men hans liv var fullt av selvforsakelse, lidelse og offer, og vi må bære vår del tålmodig, om vi håper å få del med ham. Vi

kan trygt vandre på den mørkeste sti om vi har livets lys til å vise oss vei. ...

Herren har nylig vist meg hvordan det står til med dere. Han lot meg få se at dere forkastet budskapet, og jeg fikk i oppdrag å tale like ut til dere i hans navn, for Herrens vrede er over dere. Det ble sagt til meg: Du har fått din oppgave av Gud. Mange kommer til å nekte å høre på deg, likesom de nektet å høre på den store lærer. Fordi de mener de ikke har gjort noe galt, er det noen som ikke vil finne seg i å bli irettesatt. Men du må bringe videre de irettesetteiser og advarsler jeg gir deg, enten de vil høre eller ikke. ...

I forbindelse med det jeg har sitert, vil jeg be deg om igjen å studere artikkelen om Vitnesbyrdenes natur og innflytelse i «Testimonies» V, side 654-691 «Vitnesbyrd for menigheten» II, side 219-237).

Det du siterer fra «Testimonies» V, side 67 er korrekt: «I brevene jeg skriver og vitnesbyrdene jeg avlegger, fremholder jeg det Herren har vist meg. Jeg skriver aldri en eneste artikkel for bare å gi uttrykk for mine egne tanker. De inneholder det Gud har vist meg. Det er stråler av lys fra Guds trone.»

Dette gjelder artiklene jeg har skrevet for våre blad, og mine mange bøker. I samsvar med Guds ord er jeg blitt undervist om forskriftene i hans lov. Jeg er blitt undervist om det jeg har skrevet om Jesu liv. Er ikke det jeg skriver, i harmoni med Jesu Kristi undervisning og lære?

Feilaktig bruk av Vitnesbyrdene

Noen av de spørsmål dere stiller, har jeg ikke lov å svare ja eller nei på. Jeg må ikke komme med uttalelser som kan bli misforstått. Det er blitt vist meg at de som lytter til nedsettende uttalelser om de budskaper Gud har gitt meg, utsetter seg for å bli ført i fortapelse, og jeg kan se og føle den fare de

er i. Noen fordreier det jeg har skrevet, for å forsvare at de har forkastet det. Det gjør meg ondt for dem som vandrer i en tåke av mistanke, tvil og villfarelse. Jeg vet at noen av dem ville ha stor nytte av disse rådene, hvis tåken som hindrer deres åndelige utsyn, kunne bli fjernet så de kunne se klart. Men de ser ikke klart, og jeg tør derfor ikke ha noe med dem å gjøre. Hvis Guds Ånd får lov til å fjerne tåkesløret, vil Vitnesbyrdene i dag være like fulle av trøst, tro og håp som de var i tidligere år.

Sannheten vil uten tvil seire. Han som gav sitt liv for å frelse mennesker fra Satans bedrag, sover ikke. Han våker over sine barn. Når hans får blir trette av å følge den fremmedes røst, vil de igjen glede seg over å kunne følge Frelserens stemme.

Kristi liv har meget å lære oss. Fariseerne var misunnelige og mistolket Jesu ord og handlinger. Hadde de tatt imot det han sa og gjorde, ville deres åndelige øyne blitt åpnet. De lot ikke hans godhet tale til deres hjerte, men anklaget ham i disiplenes påhør for ugudelig atferd: «Hvorfor spiser Mesteren deres sammen med tollere og syndere?» (Matt 9,11.) De henvendte seg ikke direkte til Frelseren. Han ville straks kunne påvist at anklagen var ren ondskap. De sa det så disiplene kunne høre det, for det var der det kunne gjøre størst skade. Hadde Jesus vært et ugudelig menneske, ville disiplene ikke hatt noen aktelse for ham. Men de hadde full tillit til Mesteren og hørte ikke på den ondskapsfulle anklagen.

Når hans motstandere hadde noe å anklage disiplene for, gikk de ikke til dem, men til Jesus. De spurte ham flere ganger: «Hvorfor gjør dine disipler det som)kke er tillatt?» Når de mente de hadde funnet noe de kunne kritisere Jesus for, gikk de ikke til ham, men til disiplene, for om mulig å så tvil hos dem.

På den måten forsøkte de å spre uvisshet og splid. De gjorde alt de

kunne for å så tvil hos dem som fulgte Frelseren. De ville hindre eller aller helst stanse Jesus i å forkynne det gode budskapet.

Lignende metoder vil bli brukt for å påvirke Guds sanne barn i vår tid. Jesus kan lese alles hjerter. Han ser og forstår de planer og anslag som er rettet mot ham selv og hans troende disipler. Ved sitt svar viser han at han forstår hva de tenker: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de syke» (Matt 9,12). Fariseerne var hovmodige. De hadde store tanker om seg selv og sin fromhet, og de var snare til å kritisere sine medmennesker. -- Brev 206, 1906.

Herrens budbærer

I et syn jeg hadde sist natt, stod jeg foran en gruppe menighetsmedlemmer. Jeg hadde et klart og alvorlig budskap til dem om sannheteu for vår tid og den oppgaven vi har. Etter talen var det mange som samlet seg rundt meg og stilte spørsmål. De ville vite mer om både det eue og det andre, og jeg måtte si til dem: «Vær veunlig å komme med ett spørsmål om gangen, så vi unngår forvirring.»

Så appellerte jeg til dem og sa: «I årevis har dere fått mange bevis for at Herren har gitt meg en oppgave å utføre. Bevisene kunne vel ikke ha vært flere eller større enn de er. Vil dere nå feie alle disse bevisene til side som om de skulle være spindelvev, bare fordi et enkelt menneske forkaster dem? Det som gjør meg så ondt, er at mange som nå er usikre og fristet til å tvile, er mennesker som har hatt rikelig med bevis og god anledning til å be, tenke over saken og forstå. Likevel gjennomskuer de ikke disse påstandene som er fremsatt for å få dem til å forkaste de advarsler Gud har sendt for å redde dem fra dette endetidens bedrag.»

Noen har stusset over min uttalelse om at jeg ikke gjorde krav på å

være profet, og har ønsket å vite hvordan det kunne ha seg. Jeg har ikke noe slikt krav å komme med. Jeg har bare fått beskjed om å være en Herrens budbærer. Han kalte meg i min ungdom til å være hans budbærer, til å taimot hans ord og til å forkynne et klart og tydelig budskap i vår Herre Jesu navn. (Dette gjelder en tale i Battle Creek, 2. okt. t904, der hun uttalte: «Jeg gjør ikke krav på å være profet.» -- Red.)

Da jeg var ung, ble jeg ofte spurt om jeg var profet. Jeg har alltid svart at jeg er en Herrens budbærer. Jeg vet at mange har kalt meg profet, men jeg har aldri gjort krav på denne tittelen. Min frelser sa at jeg skulle være hans budbærer. Han sa til meg: «Din oppgave vil være å forkynne mitt ord. Det vil komme vanskeligheter. Som ung ble du satt til side for å bringe mine budskaper til dem som kommer på avveier, og forkynne Ordet for de vantro. Ut fra Guds ord må de som ikke handler rett, refses både skriftlig og muntlig. Enhver formaning må bygge på Guds ord. Jeg skal åpne mitt ord for deg. Det skal ikke være som et fremmed og ukjent språk for deg, På en enkel og liketil måte skal de budskaper jeg vil gi, bli forkynt aven som ikke har noen formell utdanning. Min Ånd og min kraft skal gå med deg.

Vær ikke redd for mennesker, for mitt skjold skal verge deg. Det er ikke du som taler, det er Herren som gir budskaper med advarsler og irettesetteiser. Si det alltid som det virkelig er under alle omsteldigheter. Bring videre det lyset som jeg skal gi deg. Budskapene for endetiden skal utgis som bøker, og de skal stå urokket. De skal vitne mot dem som engang hadde lyset, men er blitt lokket på avveier av onde og forførende krefter.»

Hvorfor jeg ikke har gjort krav på å være profet? Fordi det i denne tiden er mange som freidig gjør krav på å være profeter, mens de faktisk fører skam over Kristus og hans sak. Men også fordi min oppgave innbefatter meget mer enn ordet «profet» dekker.

Da kallet første gang kom, bad jeg Herren legge byrden på en annen. Oppgaven var så uoverkommelig stor, og jeg var redd jeg ikke ville makte den. Men Herren har ved sin Hellige Ånd satt meg i stand til å gjennomføre det han kalte meg til.

En mangfoldig oppgave

Herren har forklart meg de forskjellige oppgaver han ville utføre gjennom meg. Synene kom, men også løftet: «Hvis du trofast forkynner budskapene og holder ut inntil enden, skal du få spise av livets tre og drikke av livets vann.»

Når det gjaldt helsereformen, gav Herren meg et stort lys. Sammen med min mann skulle jeg være en helsearbeider. For menigheten skulle jeg være et eksempel ved å ta meg av syke og lidende mennesker og pleie dem i mitt eget hjem. Jeg har gjort det, jeg har gitt kvinner og barn nødvendig behandling. Som Herrens utvalgte budbærer skulle jeg også forkynne kristent avhold og måtehold. Helhjertet gikk jeg inn for denne oppgaven og talte til store forsamlinger om sant avhold og måtehold i dets videste betydning.

Det ble vist meg at jeg alltid måtte formane dem som bekjenner seg til å tro sannheten, at den må etterleves. Dette er helliggjørelse. Helliggjørelsen består i å oppøve enhver evne i tjenesten for Herren.

Det ble sagt til meg at jeg ikke måtte glemme å ta meg av dem som lider urett. Jeg ble især pålagt å protestere mot at misjonsarbeidere blir vilkårlig og urettferdig behandlet av dem som sitter i ledende posisjoner. Det var en ubehagelig oppgave å måtte irettesette dem som misbruker sin makt, og å kjempe for deres rett som blir urettferdig behandlet. Jeg må fremholde nødvendigheten av at alle i våre institusjoner måtte bli likt og rettferdig behandlet.

Når eldre misjonsarbeidere blir forsømt, er det min plikt å ta dette opp med dem som har ansvaret for dem. Trofaste misjonsarbeidere må ikke bli forsømt og glemt når de blir gamle og skrøpelige. Distriktene må ikke overse dem som har båret dagens byrde og hete. Det var da Johannes var blitt en gammel mann i Herrens tjeneste, at han ble forvist til Patmos. På den øde øya fikk han flere budskaper fra Herren enn han tidligere hadde fått i hele sitt lange liv.

Etter at jeg var blitt gift, fikk jeg vite at jeg særlig skulle ta meg av foreldreløse barn. Jeg skulle ta dem hjem til meg selv for en tid, og deretter finne et permanent hjem for dem. På den måten ville andre få et eksempel på hva som kunne gjøres.

Skjønt jeg ofte måtte være ute på reise, og hadde meget som skulle skrives, har jeg tatt meg av barn fra tre til fem år gamle. Jeg har sørget for dem, oppdratt dem og utdannet dem til å bære ansvar. Fra tid til annen har jeg tatt hjem til meg gutter fra ti til seksten år, gitt dem en mors omsorg og lært dem opp til å gjøre en innsats. Jeg har sett det som en plikt å minne menighetene om at dette er en oppgave som alle burde føle ansvar for.

I Australia fortsatte jeg med dette arbeidet. Jeg tok hjem til meg foreldreløse barn når de stod i fare for å komme i et dårlig miljø og gå fortapt.

I Australia tok vi' også del i helsearbeidet. Mitt hjem i Cooranbong var somme tider et tilfluktssted for syke og lidende mennesker. Min sekretær, som var utdannet på Battle Creek Sanatorium, hjalp meg som sykepleier. Vi tok ikke betaling av dem vi hjalp, og vi vant folks tillit ved vår innsats for dem som var vanskelig stilt. Med tiden ble det i Cooranbong bygget et sanatorium, og da ble vi løst fra denne oppgaven.(Her henviser hun til sin

medarbeider. James White døde i 1881.)

Ingen store ord

Jeg har aldri gitt meg ut for å være profet. Hvis andre kaller meg det, får det bli deres egen sak. Men min oppgave har innbefattet så mye at jeg finner det rett å kalle meg selv budbærer, en som er sendt med budskaper fra Herren til hans folk og pålagt å utføre mange slags virksomhet.

Da jeg sist var i Battle Creek, forklarte jeg for en stor forsamling at jeg ikke gjorde krav på å være profet. Jeg nevnte dette to ganger i min tale, og sa: (deg gjør ikke krav på å være profet.)»

Jeg forstod at noen ønsket å få vite om jeg hadde de samme synspunkter nå som da de for mange år siden hørte meg tale forskjellige steder i Battle Creek. Jeg forsikret dem at det budskap jeg bærer frem i dag, er det samme som jeg har brakt i de seksti år jeg har virket offentlig. Jeg har den samme tjeneste å utføre for Mesteren som jeg fikk meg pålagt å utføre da jeg var ung. Jeg mottar undervisning av den samme store lærer. Jeg har fått følgende retningslinjer: «Gjør kjent for andre det jeg har åpenbart for deg. Bring videre de budskaper jeg gir deg, så de kan nå ut til folk.» Det er dette jeg har forsøkt å gjøre.

Jeg har skrevet mange bøker som har fått stor utbredelse. Jeg kunne ikke ha skrevet dem hvis Herren ikke ved sin gode Hellige Ånd hadde hjulpet meg. Disse bøkene som inneholder den undervisning Herren har gitt meg de siste seksti år, bringer lys fra himmelen, noe alle vil kunne overbevise seg om.

Jeg er nå 78 år og fremdeles i fullt arbeid. Vi er alle i Herrens hånd. Jeg stoler på ham, for jeg vet at han aldri vil svikte eller forlate dem som tar sin

tilflukt til ham. Jeg har overgitt meg selv i hans varetekt. «Jeg takker ham som gjorde meg sterk, Jesus Kristus, vår Herre, for at han viste meg tillit og satte meg til tjenesten» (1 Tim 1,12). «Review and Herald», 26. juli 1906.

En spesiell tjeneste

I min tale sa jeg at jeg ikke gjorde krav på å bli kalt profet. Noen var overrasket over denne uttalelsen, og ettersom dette har fått en så bred omtale, skal jeg forsøke å gi en forklaring. Andre har kalt meg profet, men selv har jeg aldri gjort det. Jeg har ikke følt at det var nødvendig. De som i vår tid utgir seg for å være profeter, er ofte en skam for evangeliet.

Min oppgave innbefatter meget mer enn en slik tittel dekker. Jeg ser på meg selv som en budbærer, kalt av Herren til å formidle hans budskaper. -- Brev 55, 1905.

Det er blitt vist meg at jeg ikke må la meg hindre i mitt arbeid av folk som er opptatt av hva det består i. Det er noen som strever med å finne ut hva en profets oppgave egentlig er. Mitt kall dekker en profets gjerning, men ikke bare det. Der rommer meget mer enn de som forsøker å så mistillit, kan fatte. -- Brev 244, 1906 (skrevet til embetsmenn i Battle Creek menighet).

Jeg formidler lyset fra Herren

Ofte blir jeg spurt om hvilken tilstand jeg er i når jeg får mine syn, og hvordan jeg har det etterpå. Når Herren gir meg et syn, er jeg i Jesu og englenes nærhet. Da har je,; ikke lenger kontakt med noe her i verden. Jeg kan ikke se mer enn det engelen viser meg. Min oppmerksomhet blir ofte henledet på hendinger og forhold i verden.

Somme tider blir jeg ført langt inn i fremtiden og vist hva som kommer

til å hende. Men jeg får også vite hva som hendte i fortiden. Når jeg har hatt et syn, husker jeg ikke med en gang alt jeg har sett. Det står ikke klart for meg før jeg begynner å skrive det ned, men da står \let igjen levende for meg, og det faller ikke vanskelig å fortelle om det. Det hender at det jeg ser, blir borte for meg når synet er forbi, og jeg ser det først klart igjen når jeg står foran de mennesker synet gjaldt, men da husker jeg alt sammen. Jeg er like avhengig av Herrens Ånd når jeg skal fortelle eller skrive om et syn, som jeg er når jeg får synet. Det er umulig for meg å huske det jeg har sett, før Herren minner meg på det når tiden kommer til å fortelle eller skrive om det. -- «Spiritual Gifts» II, side 292, 293.

Selv om jeg er like avhengig av Herrens Ånd når jeg skal skrive ned det jeg har sett, som når jeg får synet, er det mine egne ord jeg bruker for å beskrive det. De eneste unntak er når jeg gjengir det engelen sa til meg, og da setter jeg alltid sitatet i anførsel. -- «Review and Herald», 8. okt. 1867.

Noen spør hvordan Ellen White kan ha kjennskap til de sakene hun snakker så bestemt og avgjort om, så det høres ut som om hun er blitt bemyndiget til å si det. Jeg skriver og taler slik fordi løsningen kommer som et lynglimt når jeg kommer til et vanskelig punkt. Innholdet av syner jeg hadde for mange år siden, er blitt borte for meg. Men når jeg behøver undervisningen som da ble gitt, blir alt levende igjen. Somme tider når jeg står foran en forsamling, kommer minnet plutselig tilbake som et lynglimt, og jeg husker tydelig det jeg engang ble vist. Ved slike anledninger må jeg fortelle om det som blir åpenbart for meg, ikke fordi jeg får et nytt syn, men fordi det som kanskje for mange år siden ble vist meg, nå blir presset frem i min bevissthet. -- «The Writing and Sending Out of the Testimonies», side 24.

Ikke ufeilbar

Vi har meget å lære og svært meget å lære oss av med. Det er bare Gud og himmelen som er ufeilbare. De som mener at de aldri vil måtte endre syn på en sak eller forandre mening, vil bli skuffet. Så lenge den enkelte av oss tviholder på våre egne ideer og meninger og ikke under noen omstendighet vil gi slipp på dem, kan vi aldri oppnå den enhet Kristus bad om at vi måtte ha. -- «Review and Herald», 26. juli 1892.

Hva ufeilbarhet angår, har jeg aldri gjort krav på det. Gud alene er ufeilbar. Hans ord er sannhet, og hos ham er det ingen forandring eller veksling mellom lys og mørke, Brev 10, 1895.

Det hellige og det alminnelige

Jeg er bekymret for bror A som i noen år har arbeidet i Syd-California. Han har kommet med noen underlige uttalelser, og det gjør meg ondt å se at han forkaster Vitnesbyrdene i sin helhet på grunn av noe han mener ikke stemmer overens. Det gjelder noe jeg har skrevet om antall rom i Paradise Valley sanatorium. A sier at jeg i et brev til en misjonsarbeider i California har skrevet at det er førti rom på sanatoriet, mens det faktisk bare er trettiåtte. Dette gir A som årsak for at han har mistet all tillit til Vitnesbyrdene. ...

Det jeg skrev om antall rom på sanatoriet, var ikke noen åpenbaring fra Herren, men ganske enkelt min personlige oppfatning. Det nøyaktige antall rom i hvilket som helst av våre sanatorier er aldri blitt åpenbart for meg. Den kunnskap jeg har om slike ting, har jeg fått ved å spørre dem jeg antok kjente til det. Når jeg snakker om slike alminnelige ting, er det ingen grunn for noen til å mene at det jeg sier, skyldes en åpenbaring fra Herren. ...

Når Den Hellige Ånd åpenbarer noe om våre institusjoner eller om

hvordan han virker på menneskers sinn og hjerte, som han ofte har gjort gjennom årene, må budskapet bli mottatt som lys fra Herren. Men å sammenblande det hellige med det alminnelige er meningsløst. Når slikt skjer, er det sjelefienden som er på ferde.

Gud har skapt alle mennesker med evner til å tjene ham. Men Satan forsøker å ødelegge dette forholdet ved stadig å lokke til avvik. Han prøver å sløve den åndelige oppfatningsevnen, så vi ikke skal kunne skjelne mellom det alminnelige og det hellige. Gjennom et langt liv i tjeneste for min Herre har jeg måttet lære dette. ...

Budskapet kom til meg: Du må hellige deg til den største oppgave et menneske kan få. Jeg skal sette målet høyt for deg, gi deg de evner du trenger og den rette forståelse av Kristi gjerning. Du tilhører ikke lenger deg selv. Du er kjøpt og prisen betalt med Guds Sønnns liv og død. Du er bare et barn, men Gud ønsker at du skal gi ham ditt hjerte og tjene ham. Den Hellige Ånd vil veilede og helliggjøre deg.

Jeg overgav meg selv til Gud for å lyde hans kall i alt. Siden den gang har jeg viet mitt liv til å forkynne budskapet i skrift og tale. Jeg har vitnet for store forsamlinger. Ved slike anledninger er det ikke jeg selv som bestemmer det som skal sies og gjøres.

Men somme tider må alminnelige ting drøftes og dagligdagse tanker oppta sinnet. Jeg sender vanlige brev med forskjellige opplysninger til enkelte arbeidere. De ord som da blir brukt og de opplysninger som blir gitt, er ikke spesielt inspirert av Guds Ånd. Somme tider blir jeg spurt om ting som ikke har noe med religion å gjøre, og som jeg også må svare på. Det kan gjelde hus og tomter, kjøp som skal gjøres, og hvor en institusjon skal plasseres.

Jeg blir spurt om råd i mange vanskelige saker, og jeg gir rettledning etter det lys jeg har fått. Det er stadig noen som motarbeider eller nekter å ta imot det råd jeg er blitt pålagt å gi, fordi de ikke ønsker å motta det lyset som blir gitt. Slike erfaringer får meg til å søke Herren inderlig i bønn. Manuskript 107, 1909.

Kapittel 3

Innstillingen til Vitnesbyrdene

En tidlig uttalelse

Jeg fikk se hvordan det var med dem som holdt fast ved budskapet for vår tid, men nektet å godkjenne Vitnesbyrdene, som er det middel Gud noen ganger har valgt til å undervise dem som kom på villspor. Det ble vist meg at når de gikk imot Vitnesbyrdene, gikk de ikke imot det svake redskap Gud talte igjennom, men imot Den Hellige And. Jeg så at det ikke var så farlig å håne Guds redskap, men at det var farlig å nekte å ta imot Guds ord. Jeg så at når de var kommet på avveier, og Gud gjennom Vitnesbyrdene viste dem den feil de hadde gjort, og de nektet å ta imot hans undervisning, ville de bli overlatt til seg selv. De ville fortsette på villfareisens vei, mens de selv trodde de var på sannhetens vei, og når de endelig ble klar over dette, ville det være for sent. Jeg fikk høre hvordan de i trengselens tid ropte til Gud: «Hvorfor viste du oss ikke at vi var kommet på avveier, så vi kunne ha kommet inn på den rette veien igjen og vært rede for dette?» Da sa engelen til dem: «Min 35

Trygg undervisning for endetiden

I de siste halvt hundre år har vi fått del i et vell av åndelig undervisning. Ved Den Hellige Ånd har Gud stadig advart og undervist oss, for å styrke vår tro på profetiens ånd. Denne formaning kom ofte til meg: «Skriv det jeg har vist deg for å styrke mitt folks tro på det standpunkt de har tatt.» Tiden som er gått og vanskelighetene vi har hatt, har ikke gjort undervisningen mindre verdifull. Mange års lidelser og forsakelser har stadfestet sannheten av Vitnesbyrdene. Undervisningen vi fikk i budskapets

første tid, kan vi se på som trygg undervisning også for disse siste dager. De som forkaster dette lys og denne undervisning, har ingen rett til å vente at de skal kunne bestå når vanskelighetene kommer. Hvis vi studerer Heb 2 nøye, ser vi hvor viktig det er å holde fast på alle sannhetens prinsipper. -- «Review and Herald», 18. juli 1907.

Ulike holdninger

Det vil snart bli gjort iherdige forsøk på å svekke troen på de vitnesbyrd Guds Ånd har gitt oss, og forvrengte innholdet av dem. De klare, tydelige budskap som siden 1846 er kommet til Guds folk, må være tilgjengelige for alle.

Noen av dem som engang stod sammen med oss i den felles tro, vil bli interessert i det andre kirkesamfunn lærer, for å kunne ha noe nytt og spennende når de taler til menigheten. De kommer til å føre falsk lære inn i menigheten, og for lettere å få andre med seg vil de påstå at de finner støtte for det hos Ellen White. «.

De som mener at det lys Herren har gitt oss, har liten verdi, vil ikke ha noen nytte av den undervisning Vitnesbyrdene gir.

Noen er åndelig blinde, og de vil derfor mistolke de budskaper Herren har gitt.

Andre vil falle fra troen, de vil påstå at Vitnesbyrdene har liten verdi, og at de bare er et bedrag.

Noen vil gjøre narr av dem og motarbeide lyset Herren har gitt gjennom mange år. De kommer til å villedde noen som er svake.

Men budskapene vil være til stor velsignelse for mange. Selv om de ikke er stilet til dem personlig, vil de få den hjelp de behøver, og lære å unngå de uheldige forhold som blir omtalt. ... Herrens Ånd vil veilede den som leser, og de mange som tviler, vil bli overbevist. Vitnesbyrdene vil i seg selv være nøkkelen til forståelse av budskapene, slik Guds ord er sin egen tolk. Mange vil være ivrige etter å studere budskapene med irttesetteIser for det som er galt, for at de selv skal kunne finne den rette veien. «. Lyset vil stadig bli klarere, og Guds Ånd vil tale til hjertene. Bibelske sannheter blir enkelt og tydelig fremholdt i de budskaper Gud har sendt sitt folk siden 1846. Disse budskaper vil finne veien til mange hjerter, og mennesker vil bli gjenfødt. -- Brev 73, 1903.

Faren ved å kritisere inspirerte budskaper

Noen setter seg opp som dommere over Guds ord. De hevder at enkelte avsnitt ikke er inspirerte, for de harmonerer ikke med deres innstilling. De får dem ikke til å stemme med deres filosofiske og vitenskapelige ideer, «den såkalte erkjennelse; med urette bærer den dette navn» (1 Tim 6,20). Noen har andre grunner til å forkaste deler av Guds ord. Fienden har gjort dem blinde. Men ingen har rett til å felle dom over Guds ord. Vi har ingen rett til hverken å godkjenne eller forkaste noen del av Bibelen. Når menneskene føler seg så kloke at de påtar seg å analysere Guds ord, da regner Gud deres visdom for dårskap. De som vet bedre, vil føle at de ingenting vet, og at det viktigste er å være villig til å lære. «Lær av meg,» sier den store mester, «for jeg er tålsom og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjelen» (Matt 11,29).

De som venner seg til å kritisere og anklage, og frister andre til å gjøre det samme, bør være klar over at de går i Satans fotspor. Når det passer dem, bruker de Vitnesbyrdene som om de trodde på dem, og de siterer fra dem for å underbygge argumenter de gjerne vil ha frem. Men hvordan stiller de seg til lyset som rettes mot deres egne feil? Tar de da imot det? Når

Vitnesbyrdene går imot teoriene deres, forkaster de dem.

Ingen har rett til å så tvilens ord som forgifter andre menneskers sinn og rokker tilliten til de budskaper Gud har gitt. Disse har vært med til å legge grunnlaget for denne bevegelsen og styrket den inntil denne dag med advarsler, irettesettelser og oppmuntringer. Til alle som setter seg opp imot Vitnesbyrdene, vil jeg si: Gud har gitt dette folk et budskap, og hans røst vil bli hørt, selv om dere ikke vil ta imot. Den motstand dere har skapt, har ikke skadet meg, men dere vil måtte stå til ansvar overfor Gud for det dere har gjort. Han sendte disse advarsler og denne veiledning for å føre sitt folk på den rette vei. Dere vil overfor ham måtte svare for deres blindhet og for å ha vært en anstøtssten for syndere.

«Til ordet og til vitnesbyrdet! Samtykker de ikke i dette, det folk som ikke har lysning av dag» (Jes 8,20). Selv Den Hellige Ånds verk på hjertet må prøves med Guds ord. Den Guds Ånd som inspirerte Bibelen, leder alltid til Bibelen. Generalkonferensens rapport, 13. april 1891.

Uriktig bruk av inspirerte budskaper

En person som vi kaller B, kom den lange veien fra Michigan med et særskilt budskap til Ellen White. Han sa at Gud hadde kalt henne til den samme oppgaven som Moses hadde, og at han selv skulle ha Josvas stilling. Da ville det bli fremgang i arbeidet. Ellen White og han skulle samarbeide, og vi skulle forkynne budskapet med stor kraft.

I likhet med det som mange andre har gjort, tok denne mannen seg den frihet å blande en stor del av Skriften med sitt eget budskap, idet han siterte skriftsteder som han anvendte på syvendedags-adventistene. I min gjerning har jeg møtt mange slike personer. De velger seg ut en rekke skriftsteder som de anvender på Guds folk. B leste med høy og kraftig stemme de avsnitt han

hadde valgt ut, og han erklærte at de passet på oss som et folk. Han sa at jeg måtte da se at han hadde rett, for han leste jo for meg fra Bibelen.

«Ja,» sa jeg, «du har valgt ut og satt sammen disse skriftstedene, men du er lik mange andre som har gjort det samme. Du forvansker Guds ord og får disse skriftstedene til åbety det du selv ønsker, men jeg vet at de ikke kan brukes i en slik sammenheng. Du og dine likesinnede setter sammen visse skriftsteder med sterke uttalelser og tilpasser dem deres egne teorier. Det er ingen sak å mistolke og misbruke Guds ord til å kritisere mennesker og forhold, og så innta den holdning at de som forkaster det budskap dere kommer med, forkaster et budskap fra Gud og derfor risikerer evig fortapelse.» ...

Av forskjellige brev jeg har fått, kan jeg se at når mennesker som B, som gjør krav på å være sendt av Gud, kommer til spredtboende søsken, vil de ofte bli tatt imot som om de virkelig var Herrens sendebud. Jeg får brev med inntrengende anmodninger om svar. Jeg vet at det er mange som bruker de vitnesbyrd Herren har gitt, etter sitt eget hode. De velger ut en setning her og en setning der, tar dem ut av den rette sammenheng og bruker dem slik det passer med deres egne teorier. Det er noen som da blir villedet. Hvis de hadde anledning til å lese disse sitatene i den sammenheng de egentlig står, ville de lett kunne se hva de virkelig betyr, og de ville ikke bli ført på avveier.

Meget av det som sies å være budskaper gjennom Ellen White, mlsrepresenterer henne og stiller henne i et falskt lys. De tillegger henne teorier som hun slett ikke går god for. Slike erfaringer gjør hennes arbeid vanskelig og krevende. Ryktene går fra den ene til den andre om hva Ellen White har sagt, og hver gang et rykte blir gjentatt, blir det stadig mer sensasjonelt. Hvis Ellen White har noe hun må ha sagt, så overlat det til henne selv å si det. Det er ingen som har fått til oppgave å være talerør for henne. ... Vær vennlig å la henne få frembære sitt eget budskap. Det vil

komme i en mer korrekt form fra henne enn fra dem som bare sprer rykter om hva hun har sagt. -- Manuskript 21, 1901.

Om å tvile på Vitnesbyrdene

(Fra en tale ved generalkonferensen i 1883. Gjengitt i «Notebook Leaflets, The Church, nr. 6)

Når mennesker som sier at de er i tvil angående Vitnesbyrdene, finner feil i dem og forsøker å så tvil hos andre, kan du være sikker på at Gud ikke taler gjennom dem. De er fylt av en annen ånd. De som ikke vandrer varsomt, blir lett utsatt for tvil og vantro. De er smertelig idar over at deres liv ikke ville kunne bestå den prøve Guds Ånd underkaster dem, enten han nå taler til dem gjennom Bibelen eller gjennom Vitnesbyrdene. Istedenfor å ha nok med seg selv og forsøke å bringe sitt liv i overensstemmelse med evangeliets rene prinsipper, finner de feil og taler nedsettende om det middel Gud har valgt til å gjøre sitt folk rede til å bestå på Herrens dag.

Den som er kritisk innstilt, som ikke er villig til å innrette livet etter Bibelens krav, og som prøver å gjøre seg populær hos alle, vil lett trekke til seg slike som ikke er i harmoni med Guds verk. De som er omvendt og stadfestet i sannheten, finner ikke noe tiltalende eller gagnlig i et slikt menneskes innflytelse eller lære. Men de som er karaktersvake, som ikke hanene hender og hellige hjerter, som har uheldige vaner, som er ukjærlige hjemme og upålitelige i handel og vandel, vil samle seg om en slik person og glede seg over det som blir fremholdt. Alle kan, om de da ønsker det, se hva slags person det egentlig er, ved å betrakte dem som samler seg omkring vedkommende.

De som har mest å innvende mot Vitnesbyrdene, er gjerne slike som ikke har lest dem, likesom de som roser seg av at de ikke kan tro Bibelen,

gjærne er mennesker som kjenner svært lite til hva den egentlig sier. De vet at den fordømmer dem og deres liv, og når de forkaster den, blir det lettere for dem å fortsette på syndens vei. -- Utdrag av tale på verdenskongressen 1883.

Villfarelsen kan være besnærende

Villfarelse og vantro har noe ved seg som forvirrer og trollbinder sinnet. Når man viker av fra den trange sti, er det langt mer naturlig å nære tvil og vantro og unnskyldes seg, enn det er å rense sjelen ved lydighet mot sannheten. Men når kallet til omvendelse så lyder, finner man seg så innviklet i Satans garn, lik en flue i edderkoppens nett, at det nesten synes å være håpløst å komme fri igjen, og det er sjelden et menneske i en slik situasjon klarer å komme løs fra den snaren fienden har lagt.

Den som engang har gitt uttrykk for tvil og vantro når det gjelder Guds Ånds vitnesbyrd, vil være sterkt fristet til å holde fast ved de meninger han har luftet overfor andre. Den slags teorier og meninger legger seg som en mørk sky over sinnet, og stenger sannhetens lys ute. Tvil som kommer av uvitenhet, stolthet eller synd man holder fast ved, binder sjelen med lenker som er meget vanskelige å løse. Kristus alene kan gi kraft til å bryte den slags lenker.

Guds Ånds vitnesbyrd blir gitt for å lede menneskene til Guds ord, som de har forsømt å studere. Hvis de ikke tar imot Vitnesbyrdene, stenger de Guds Ånd ute. Hva mer kan Gud da gjøre for å nå dem som vandrer bort fra ham? Hva mer kan han gjøre for å vise dem deres sanne tilstand?

De menigheter som har tillatt kritikk av Vitnesbyrdene, er sva.ke og kraftløse. Det finnes predikanter som går inn for å v.arme folk for seg selv. Hvis man forsøker å irettesette slike arbeidere, får man gjerne til svar at menigheten setter pris på dem.

Jesus sa: «For den som gjør det onde, hater lyset og vil Ikke komme tll lyset, for at hans gjerninger ikke skal bli avslørt.» Det er mange i dag som har en slik erfaring. Vitnesbyrdene forteller om nettopp de synder de ligger under for derfor leser de dem ikke. Det finnes noen som helt fra sig ungdom har fått advarsler og irettesetteiser gjennom Vitnesbyrdene, men har de fulgt lyset og omvendt seg? Det er meget langt fra det. De fortsetter i de samme synder, og de har de samme karaktermangler. Slike forhold skjemmer Guds verk og setter sitt preg på menighetene. Den oppgave Herren har gitt menigheten, blir ikke utført fordi enkelte medlemmer -- særlig lederne -- ikke vil ta imot veiledning og Irettesettelse.

Det er mange som bekjenner seg til å tro Vitnesbyrdene uten å rette seg etter dem. En persons dårlige sider utvikler seg til det verre hvis de ikke blir rettet på, og den som ofte er blitt irettesatt uten at det har hatt noen virkning blir en forherdet synder. Hvis du spør vedkommende: «Har Gud ikke advart deg gjennom Vitnesbyrdene for lenge siden?» så vil han svare: «o, jeg ble gjort oppmerksom på det gjennom et vitnesbyrd, men jeg trodde at det som stod der ikke kunne stemme. Det jeg selv så, godtok jeg, men det jeg ikke kunne se noe galt i, regnet jeg med var en feiltagelse. Jeg godtok ikke irettesettelsen.»

De karakterfeil Gud gjorde sine tjenere oppmerksom på, men som de av slo å rette på, har i noen tilfeller kostet dem livet. De kunne ha fortsatt å leve og vært lysbærere. Gud ønsket at de skulle leve, og han sendte dem rettledning om hvordan de kunne bevare sin helse og sine åndsevner. Hadde de tatt imot Guds råd og levd slik han sa, ville de kunne ha vært gode talsmenn for sannheten, og de ville hatt tillit og respekt hos sine trosfeller. Men nå sover de i graven fordi de ikke forstod at Gud kjente dem bedre enn de kjente seg selv. Hans tanker var ikke deres tanker, og hans veier var ikke deres veier. Disse ensidige menneskene har satt sitt preg på arbeidet overalt de har vært, og de menigheter de har hatt ansvaret for, er blitt svekket.

Gud sender advarsler og irettesetter til mennesker fordi han elsker dem. Han ønsker at de skal få del i den styrke han kan gi, at de skal ha sunne sinn og en god karakter. Da vil de kunne være et eksempel for Guds folk og lede dem nærmere himmelen. Da vil de kunne være med og bygge et hellig tempel for Herren. -- Manuskript 1, 1883.

De leter i Vitnesbyrdene etter unnskyldning

Noen av dem som ikke vil ta imot lyset, men foretrekker å gå sine egne veier, gransker Vitnesbyrdene for å finne noe som kan styrke dem i deres vantro og ulydighet. De vil bidra til å splitte menighetene, for den samme kritiske innstilling de har til Vitnesbyrdene, har de til sine trosfeller i menigheten. Også hos dem vil de lete etter feil og noe å kritisere. Manuskript 73, 1908.

Satans siste bedrag

Hele tiden forsøker Satan å få frem en falsk etterligning for å lede mennesker bort fra sannheten. Satans siste bedrag vil være et forsøk på å svekke virkningen av Vitnesbyrdene, for «uten åpenbaring kommer folket på villspor» (Ord 29,18). Med stor dyktighet og oppfinnsomhet vil Satan virke på ulike måter og med forskjellige midler for å svekke Guds barns tro på Vitnesbyrdene. -- Brev 12, 1890.

Det vil bli skapt en satanisk motvilje mot Vitnesbyrdene. Satan vil gå inn for å svekke troen på dem, for det er vanskelig for ham å komme til med sitt bedrag og føre mennesker på avveier der Guds gode råd og veiledning blir mottatt og fulgt. -- Brev 40, 1890.

Kapittel 4

Hvordan Vitnesbyrdene ble til

En oversikt over arbeidet

Kjære bror! Materialet i dette kapittel kom ut i ttaktatform i 1913.
California, den 8. juli 1906

Noen mener de har forutsetninger for å bedømme arten og betydningen av den oppgaven Herren har gitt meg å utføre. Deres egen forstand og dømmekraft er den standard de benytter i bedømmelsen av vitnesbyrdene til menigheten.

Han som underviste meg, sa: Fortell disse mennesker at Gud ikke har gitt dem oppgaven med å bedømme og klassifisere vitnesbyrdene. De som forsøker seg på noe slikt, må nødvendigvis ta feil. Herren ønsker at mennesker skal gjøre det de har forutsetninger for. Hvis de holder seg nær til Herren, vil de ikke ha noen vanskeligheter med å se at den oppgave han har kalt meg til, ikke er noe mennesker har funnet på.

De som tar seg tid til å lese igjennom Vitnesbyrdene, slik de er blitt gitt helt fra begynnelsen, behøver ikke å være i villrede om hvor de stammer fra. De mange bøkene som er blitt skrevet med Den Hellige Ånds hjelp, bærer tydelig preg av hvor budskapene kommer fra.

I bevegelsens første tid kom Guds Ånd ofte over oss ved våre sammenkomster, og jeg fikk et syn. Herren gav oss lys, trøst, håp og glede i en slik grad at vi alle var fulle av lovprisning.

Litterær assistanse

Så lenge min mann levde, hjalp og rådet han meg med å skrive og sende de budskaper jeg fikk. Vi reiste svært meget. Somme tider fikk jeg åpenbaringer om natten, andre ganger skjedde det mens jeg stod foran en stor forsamling. Den undervisning jeg fikk når jeg hadde et syn, skrev jeg omhyggelig ned, så langt tid og krefter strakk til. Siden leste vi igjennom det jeg hadde skrevet, og min mann rettet grammatiske feil og strøk unødige gjentakelser. Så ble stoffet omhyggelig skrevet av og sendt, enten til enkeltpersoner eller til trykkeriet.

Etter som arbeidet vokste, fikk jeg også andre til å hjelpe meg med å renskrive stoffet før det ble utgitt. Etter at min mann ble borte, fikk jeg hjelp av trofaste medarbeidere. De arbeidet utrettelig med å skrive av budskapene og renskrive artikler for offentliggjørelse.

Det har gått rykter om at noen av mine medarbeidere har fått lov til på egen hånd å utvide stoffet, eller forandre budskapene jeg har skrevet ned, men det er ikke sant.

Da vi var i Australia, viste Herren meg at W.C. White burde løses fra de mange oppgaver han hadde, så han kunne få tid til å hjelpe meg med den oppgaven Herren hadde lagt på meg. Jeg fikk da dette løftet: «leg vil fylle ham med min Ånd og gi ham visdom.»

Etter at jeg kom tilbake til Amerika, har Herren flere ganger vist meg at W.C. White skulle være min medhjelper og at Herren ville gi ham av sin Ånd.

Til rett tid og på rett vis

Den undervisning som blir gitt, må bringes videre på rett måte og til rett tid. Dette krever stor visdom og sunn dømmekraft, noe bare Guds Ånd kan gi. Når de menneskene som skal ha advarslene, mener de ikke har gjort noe galt, er det naturlig å nekte å ta imot budskapet. Har de først inntatt en slil holdning, blir det vanskelig for dem siden å erkjenne at de har tatt feil.

I bevegelsens første tid hendte det at noen av våre ledere var til stede når budskapene fra Herren kom. Vi pleide da å rådføre oss med dem om den beste måten å bringe dem videre på. Somme tider mente man at enkelte avsnitt ikke burde leses opp for hele menigheten. Til andre tider ønsket de som ble irettesatt, at vitnesbyrdet som gjorde oppmerksom på deres feilgrep og den fare de var i, måtte bli lest også forandre, slik at alle kunne ha nytte av det.

Når vitnesbyrd med irettesetter ble lest, kom det ofte oppriktige tilståelser og bekjennelser. Da pleide vi å ha en bønnestund sammen, og de som hadde bekjent sin synd, følte at Herren i sin nåde hadde tilgitt dem. Slike vitnesbyrd ble til rik velsignelse for menighetene.

Samvittighetsfullt forsøker jeg å skrive ned det som fra tid til annen kommer til meg fra den guddommelige rådgiver. Deler av det jeg skriver, blir straks sendt videre fordi menigheten må ha det så snart som mulig. Andre deler blir holdt tilbake inntil forholdene gjør det klart for meg at tiden er kommet til å sende det videre. Predikanter og leger i ansvarsfulle stillinger inntar somme tider en negativ holdning til Vitnesbyrdene. Jeg er blitt undervist om ikke å gi vitnesbyrd videre til dem, for de har gitt etter for den ånd som fristet og overvant Adam og Eva i Edens hage, og deres sinn og hjerte står under fiendens kontroll. De er kommet på avveier og er opptatt av falske teorier. De vil komme til å lese noe inn i Vitnesbyrdene som ikke står

der.. men som stemmer overens med de villedende fremstillinger de har godtatt. Fordi de leser Vitnesbyrdene på sin egen måte, farer de vill og leder andre vill.

Vitnesbyrd med klare, tydelige advarsler blir somme tider holdt tilbake en tid etter at de er skrevet ned. Først forsøker jeg da ved personlig korrespondanse å få vedkommende til å forandre innstilling. Lykkes det ikke, blir budskapene sendt til dem uten noen avdempning av de strenge irettesettelsene. De vil da enten ta imot dem, eller nekte for at det budskapet sier, er sant.

Fiendens makt kan bli brutt hvis de som blir gjort oppmerksom på sine feil, bekjenner sin synd. Omvender de seg fra sine synder, er Gud trofast og rettferdig, så han tilgir dem og renser dem for all urettferdighet. Frelseren som tilgir synd, vil ta de skitne klærne av dem, kle dem i høytidsklær og sette et rent hodeplagg på deres hode. Men den som nekter å vende om, kan ikke utvikle en karakter som gjør det mulig å bestå i dommen.

Menneskers skjulte synder blir ofte åpenbart for meg, og jeg får i oppdrag å sende dem et budskap med irettesettelse og advarsel.

Det er blitt vist meg at mange som tror på sjelefiendens falske, villedende teorier, vil anklage meg for å være en falsk profet. De vil tolke vitnesbyrdet slik at Guds sannhet blir til løgn. Satan er på vakt, og noen av dem som før har tjent Herren, men har vært villige til å la seg bedra, vil bli lokket til å gjøre uriktig bruk av budskapene som blir gitt. Fordi de ikke vil ta imot irettesettelsen, og fordi de ikke vil høre på det råd de får om å slå inn på en bedre vei, vil de komme til å mistyde budskapene til menigheten, og de vil lede mange vill.

Jeg har likevel fått i oppdrag å forkynne budskapene fra Herren, så

lenge han ønsker det skal fortsette. Han har ikke pålagt meg å oppklare alle de misforståelser et vantro hjerte kan huse. Så lenge det finnes noen som villig lytter til fristerens forslag, vil vanskelighetene bare øke. Den som ikke vil ta imot lyset, åpner for vantroen. Skulle jeg bruke tid og krefter på den slags, ville det bare tjene Satans hensikter. Herren har sagt til meg: «Sørg for at vitnesbyrdene blir kjent. Det er ikke din oppgave å løse vanskeligheter. Du har som oppgave å irettesette og å forkynne Kristi rettferdighet.»

En episode

Engang i bevegelsens første tid kom brødrene Butler og Hart sterkt i tvil om Vitnesbyrdene. De var svært ulykkelige, men ville først ikke ut med årsaken. Men da man gikk inn på dem for å få vite grunnen til at de gav uttrykk for tvil og vantro, nevnte pastor Hart en liten traktat som var utgitt om Ellen Whites syner. Han sa han var sikker på at det fantes syner som ikke var tatt med der. For en stor forsamling gav de to uttrykk for at de hadde mistet tilliten til det som ble gjort.

Min mann rakte pastor Hart den lille traktaten og bad ham lese det som stod på tittelbladet: «En oversikt over Ellen G. Whites erfaringer og syner», leste han.

Det ble stille et øyeblikk, og så forklarte min mann at vi hadde hatt svært lite penger, og at det ikke hadde vært mulig å trykke mer enn en meget liten traktat. Han lovt brødrene at når det ble mulig å skaffe nok midler, skulle budskapene bli utgitt samlet og i bokform.

Pastor Butler ble dypt grepet, og etter at forklaringen var gitt, sa han: «La oss knele for Gud.» Bønn og bekjennelser fulgte da på en måte som vi sjelden hadde opplevd.

Butler uttalte: «Du må tilgi meg, pastor White. Jeg var redd dere skjulte noe av lyset vi skulle ha. Tilgi meg, søster White.» Deretter kom Guds Ånd over oss på en mektig måte. -- «The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church», side 3-9.

Oppgaven og medarbeiderne

California, 23. oktober 1907, Kjære bror (F.M.) Wilcox:

Jeg har mottatt ditt brev. Når det gjelder den søster som mener at hun er kalt til å fylle den plass Ellen White har hatt, har jeg dette å si: Hun kan godt være både oppriktig og ærlig, men det er helt sikkert at hun tar feil.

Et års tid etter at min mann døde, var jeg meget nedfor, og det så ut som om jeg bare hadde kort tid igjen å leve. Under årsmøtet i Healdsburg ble jeg båret inn i møteteltet, og der var mange av våre medlemmer samlet. Jeg bad dem hjelpe meg opp fra liggestolen, og de hjalp meg helt opp på plattformen. Jeg ønsket å si noen avskjedsord til menigheten. Men da jeg skulle forsøke å si litt, kom Guds kraft over meg og fylte meg helt. Mange i forsamlingen hadde lagt merke til at jeg hadde lite krefter, og at ansikt og hender var kritthvite. Men de så også at da jeg begynte å tale, kom fargen tilbake i ansiktet mitt, og de forstod at det var skjedd et mirakel. Jeg var blitt helbredet der jeg stod foran forsamlingen, og jeg talte fritt og uhindret.

Etter den erfaringen ble det vist meg at Herren hadde helbredet meg for at jeg skulle vitne for ham i mange land. Han ville gi meg krefter og nåde til oppgaven. Jeg fikk også se at min sønn W.c. White skulle være min assistent og rådgiver, og at Herren ville gi ham visdom og forstand. Det ble vist meg at Herren skulle lede ham, og at han ikke ville komme på avveier, fordi han hadde et åpent sinn for Den Hellige Ånds ledelse.

Dette løftet fikk jeg: «Du skal ikke være alene om den oppgaven Herren har gitt deg. Gud vil lære deg å forkynne budskapet på en enkel måte. Sannhetens Gud vil gi deg kraft, og det vil bli gitt tydelige bevis på at det er han som leder deg. Gud skal gi deg av sin Hellige Ånd, og hans nåde og visdom skal være over deg og bevare deg.

Herren skal være din lærer. Du kommer til å møte falsk lære. Den vil komme på mange måter, som panteisme og andre former for vantro. Men følg mej! hvor jeg leder, og du vil være trygg. Jeg skal legge min And på din sønn og således styrke ham for den oppgaven han har. Han er et ydmykt menneske. Herren har utvalgt ham til en viktig funksjon i sitt verk. Det var for denne oppgaven han fikk liv.»

Dette tilsagn fikk jeg i 1882. Siden har jeg fått forsikring om at han har fått del i visdommens gave. For ikke så lenge siden, .og _å et vanskelig tidspunkt, sa Herren: «deg har gitt deg min tjener, W.C. White, og jeg vil gi ham forstand og evne til å være den medarbeider og til å handle rett.»

Herren har også gitt meg andre trofaste hjelpere til oppgaven. Mange av mine taler er blitt nedskrevet og sendt ut i trykt form. Gjennom hele min lange erfaring har jeg dag for dag forsøkt å skrive ned det som i nattens syner ble åpenbart for meg. Mange budskaper med råd, irttesettelse og oppmuntring er blitt sendt til enkeltpersoner. Meget av den undervisning jeg har mottatt for menigheten, er blitt offentliggjort i tidsskrifter og bøker og solgt i mange land. ...

Arbeidet går stadig fremover. Vi gjør det vi kan for å bringe det jeg har skrevet, ut til folk. Vi håper at mange bøker om kort tid vil gå i trykken. Hvis jeg ikke lenger selv kan være med i arbeidet, er mine trofaste medarbeidere rede til å fortsette.

Mine skrifter vil alltid tale

I disse verdens siste dager har menigheten fått et mektig lys. Enten Jeg skal få leve eller ikke, vil det jeg har skrevet, allhd tale. Det vil utføre sin gjerning så lenge verden står. Det jeg har skrevet, blir oppbevart på en trygg måte. Selv om Jeg skulle bli borte, vil det som Herren har gitt meg, fremdeles ha hv og være et budskap til menneskene. Men inntil denne dag har jeg hatt krefter, og jeg håper jeg fortsatt kan gjøre meget nyttig arbeid. Kanskje lever jeg til Herren kommer, men gjør jeg ikke det, håper jeg det kan bli sagt om meg: «Salige er de døde som dør i Herren, fra nå av. Ja, sier Ånden, de skal få hvile fra sitt strev, for deres gjerninger følger med dem» (Åp 14,13).

Jeg takker Gud for vissheten om at han elsker meg og for daglig ledelse. Jeg er travelt opptatt med å skrive. Tidlig og sent skriver jeg ned det Herren har åpenbart for meg. Min oppgave er hovedsakelig å berede et folk som kan bestå på Herrens dag. Kristi løfter kan vi stole på. Tiden er nær. Vi må arbeide, våke og vente på Herren Jesus. Vi er kalt til å stå urokkelig fast og stadig gjøre fremgang i Herrens gjerning. Alt vårt håp må ha Kristus som sitt grunnlag.

Er vi som et folk opptatt av fortiden, nåtiden og fremtiden slik det tar seg ut for verden omkring oss? Gir vi akt påadvarselsbudskapene vi har fått? Er det viktigste for oss i dag at vi må rense oss selv, og at vi skal gjenspeile Guds bilde? Dette må de være opptatt av som ønsker å slutte seg til den skare som tvetter sine klær og gjør dem.rene i Lammets blod. De må være kledt i Kristi rettferdighet. Hans navn må være skrevet på deres panner. De må glede seg i håpet om Guds herlighet. Kristus har skrevet sitt folks navn i sine hender. Han slipper aldri den som søker tilflukt hos ham.

Si til menighetens medlemmer at de må hellige seg helt til Gud. La alle

forstå at eie må slutte pakt med Gud om offer. Hver dag og hver time behøver vi de velsignelser evangeliet gir. Med takknemlighet må vi ta imot ethvert bevis på Herrens kraft, nærvær og kjærlighet. Salig er det menneske som lever rett for Herren, og jeg takker ham for at det er sant. Må alt det vi gjør og sier, være til hans ære. ... Aldri før har Vitnesbyrdene vært så klart fremholdt for menigheten, som de siste jeg har skrevet. Gud ber meg henlede vårt folks oppmerksomhet på hvor viktig det er å studere dem, og studiet bør begynne nå. Enten jeg får lov å fortsette arbeidet, eller blir lagt til hvile til Kristus kommer igjen, vil disse budskapene da kunne utføre sin gjerning.

Til dere alle vil jeg si: Talord som leder menneskene til Kristus. Bær frukt i gode gjerninger. «Den som tror på Sønnen, har evig liv» (Joh 3,36). Alle tenkelige forsøk vil bli _ort for om mulig å føre selv de utvalgte vill, men Herren vil holde sin hånd over sitt verk. -- «The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church», side 10-16.

BRUK A V VITNESBYRDENE -- Tid og sted må vurderes

Ingenting i Vitnesbyrdene må bli oversett eller forkastet men tid og sted må bli tatt i betraktning. Alt må gjøres till rett tid. Enkelte deler må holdes tilbake, for det finnes noen som vil gjøre urett bruk av lyset som er sendt. Hver eneste tøddel er betydningsfull og må komme frem til rette tid. Helt fra begynnelsen ble Vitnesbyrdene omhyggelig renskrevet før de ble offentliggjort. Og alt jeg har skrevet, blir fremdeles nøye gransket.

Si til dem at de må spise Guds Sønns legeme og drikke hans blod. Gi dem Guds ord. Det vil alltid være noen som mistolker det. øynene deres er blitt blindet, og de kommer med till og tolkninger som Satan har utarbeidet for dem, og de _il fullstendig forvrengte det Ellen White har sagt. Satan gjør ilke fullt krav på å være et Kristi barn som Judas gjorde han som også var en anklager. De har fått opplæring i den skolen Satan driver for å fremstille

tingene feilaktig. Du kan finne en beskrivelse av dem i Sak 3. Ingenting i verden er så dyrebart for Gud som hans menighet. Satan har påvirket menneskesinnet, og han vil fortsette med å forvrengte Guds budskaper.

Utillatelig bruk av Vitnesbyrdene

Jeg kan godt se at det ville bli sådd mye ugross her i verden, hvis alle som tror de er kvalifisert til å skrive bøker, fikk følge sitt innfall og fikk sine produkter utgitt. Særlig hvis de samtidig insisterte på å bli anbefalt av våre forlag. Mange av våre trosfeller skriver til meg og ber inntrengende om å få rett til å bruke det jeg har skrevet. Det ville gi større tyngde til det de ønsker å fremholde, og gjøre større inntrykk på dem som hører.

Noen av disse emnene burde bli tatt opp, men Jeg vager ikke i mitt samtykke til slik bruk av Vitnesbyrdene, eller godkjenne at de benytter verdifullt stoff på den måten de foreslår.

For alt jeg vet kan de som kommer med slike forslag, godt være i stand til å gjennomføre sine planer og sknve på en fornuftig måte. Likevel våger jeg ikke under noen omstendigheter å gi tmatelse til å bruke det jeg har skrevet, slik de ønsker. Det er meget å ta hensyn til ved et slikt tiltak . Ved å bruke Vitnesbyrdene til støtte for et emne forfatteren er interessert i, kan sitatene komme til å få en annen mening og betydning enn de hadde i den opprinnelige sammenheng. -- Fra «The Writing and Sending Out of the Testtmomes to the Church», side 25,26.

Kapittel 5

Tidligere utsagn forklart

Svar på angrep

(Like elter gjenoptrykningen i 1882 av boken «Early Writing» kom det enkelte spørsmål om innholdet og betydningen av enkelte uttalelser som forekommer der. Det er Ellen Whites svar på disse spørsmålene i 1883 som behandles i dette avsnittet. Et av dem gjaldt «den lukkede dør». -- Se «Mot historiens klimak», side 250-252.)

Nylig er jeg blitt gjort oppmerksom på en seksten siders traktat av en herr C Den har tittelen «En sammenligning mellom tidligere og nåværende vitnesbyrd av E.G. White». Forfatteren skriver at deler av mine første syner, slik de opprinnelig ble trykt, er blitt sløyfet i den nylig opptrykte boken «Early Writings»- Han antar at årsaken til at disse avsnittene er utelatt, er at vi som en menighet ikke lenger tror på den undervisning de gir. Han anklager oss også for med vilje å føre folk bak lyset ved å si at boken «Early Writings» i sin nåværende form inneholder alle mine tidligste syner i sin helhet.

Før jeg gjennomgår de enkelte avsnitt man mener vi har utelatt, vil jeg gjerne komme med noen opplysninger. Da mine tidligste syner første gang ble utgitt i traktatform, . var opplaget meget lite, og det ble raskt solgt ut. Noen år senere fulgte en større bok under tittelen «The Christian Experience and Views of Mrs. E.G. White», trykt i 1851. Den inneholdt mye nytt stoff.

Vi flyttet ofte i de første årene, og i den nesten ustanselige reisingen fra Maine til Texas og fra Michigan til California -- jeg har krysset landet fra øst

til vest og fra nord til syd ikke mindre enn sytten ganger -- forsvant alle eksemplarer av de første utgavene. Da vi så siste høst bestemte oss for å utgi «Early Writings», måtte vi skrive til Michigan og låne et eksemplar av «Erfaringer og syner». Vi trodde da at vi hadde fått tak i en bok som inneholdt synene nøyaktig slik de første gang ble offentliggjort. Vi trykket alt opp igjen, bare med en del språklige endringer, slik vi har forklart det i forordet til «Early Writings».

Her vil jeg få skyte inn at hvis noen av vårt folk har et eksemplar av det jeg offentliggjorde før 1851, vil de gjøre meg en stor tjeneste ved å sende det til meg snarest mulig. Jeg lover å returnere det med en gang vi har fått tatt en kopi.

Så langt fra å ønske å holde noe tilbake eller skjule noe av det jeg har offentliggjort, ville det glede meg meget å kunne trykke opp igjen hver eneste linje.

Vitnesbyrd forvansket

En 24-siders traktat med tittelen «A Word to The Little Flock», av James White, trykt i 1847, der tre uttalelser av Ellen White er gjengitt.

Det er en annen kjensgjerning som må nevnes i denne sammenheng. Jeg er ikke ansvarlig for alt som blir trykt under mitt navn. På den tiden mine tidligste syner først ble offentliggjort, kom det en del artikler som tilsynelatende var skrevet av meg. De var angivelig skrevet for å fortelle hva Herren hadde åpenbart for meg, men de inneholdt læresetninger jeg ikke trodde på. Disse artiklene ble trykt i et tidsskrift utgitt av en person ved navn Curtis. Jeg er ikke lenger sikker på hva tidsskriftet het. I løpet av de travle år som er gått siden da, har jeg glemt noen av de mindre viktige detaljene, men hovedpunktene husker jeg godt.

Han hadde brukt noe av det jeg hadde skrevet, men tilpasset det til sitt eget formål. Han hadde tatt en del uttalelser ut av sammenhengen de stod i, flettet inn sine egne tanker og satt mitt navn under, som om det hele stammet fra meg.

Da vi fikk se disse artiklene, skrev vi til ham. Vi fortalte ham at vi var overrasket og mislikte det han hadde gjort. Vi forbød ham å forvrengte Vitnesbyrdene på den måten. Han svarte at han ville fortsette å utgi dem slik han mente de burde være. Han visste at det han hadde skrevet, var hva synene egentlig gikk ut på. Han hevdet at hvis jeg hadde skrevet ned det Herren virkelig hadde vist meg, ville jeg også ha skrevet det slik han fremstilte det. Han påstod at hvis synene var gitt for menighetens skyld, hadde han rett til å bruke dem som han hadde gjort.

Det er mulig at det fremdeles finnes noen eksemplarer av dette tidsskriftet, og at det blir hevdet at artiklene stammer fra meg, men det er altså ikke jeg som har skrevet dem. Men artikler som er samlet i «Early Writings», er godkjent av meg. 185 I-utgaven av «Erfaringer og syner» var det tidligste vi hadde, og da vi ikke kjente til at det stod noe mer i traktater som var utgitt tidligere, er jeg ikke ansvarlig for det man hevder er utelatt.

Den første utelatelsen

Det første sitatet herr C nevner, stammer fra en 24 siders traktat utgitt i 1874 under tittelen «Et ord til den lille flokk». Her er de linjene som ikke kom med i «Early Writings»:

«Det var like umulig for dem (som gav opp sin tro på 1844-bevegelsen) å komme opp på stien igjen, som for hele den ugudelige verden som Gud hadde forkastet. De falt ned fra stien hele veien, den ene etter den andre.»

Jeg skal sette det inn i den sammenheng det stod i, så meningen kan bli klarere:

«Mens vi bad sammen ved familiealteret, kom Den Hellige Ånd over meg, og jeg syntes å stige høyere og høyere, langt opp over den mørke verden. Jeg snudde meg for å se etter adventfolket i verden, men kunne ikke finne dem. Da sa en stemme til meg: «Se en gang til og se litt høyere.» Da så jeg opp, og der var en rett og smal sti, høyt hevet over verden. På denne stien var adventfolket på vei til byen som lå ved enden av stien. Det var et strålende lys bak dem ved begynnelsen av stien, og engelen sa at det var midnattsropet. Hele stien lå badet i dette lyset, som skinte for dem for at de ikke skulle snuble.

Jesus var like foran dem og ledet dem på veien mot byen. Så lenge de holdt øynene festet på harn, var de trygge. Men snart ble noen av dem trette. De sa at byen var langt borte og at de hadde regnet med å nå dit før. I slike tilfeller oppmuntret Jesus dem ved å løfte den høyre armen. Fra armen kom et strålende lys som bølget over advents karen, og de ropte «halleluja». Men noen var ubetenksomme og forkastet lyset bak seg. Det var ikke Gud som hadde ledet dem sålangt ut, sa de. Da sluknet lyset bak dem, så de befant seg i stummende mørke. De snublet, tapte målet og Jesus av syne og falt fra stien ned i den mørke og ugudelige verden under dem.»

Deretter følger dette avsnittet som man hevder fantes i den første traktaten, men ikke i «Erfaringer og synen» og heller ikke i «Budskaper til menigheten»:

«Det var like umulig for dem (som gav opp sin tro på 1844, å komme opp på stien igjen, som for hele den ugudelige verden som Gud hadde forkastet. De falt ned fra stien hele veien, den ene etter den andre.»

Forklaring på uttrykket «den lukkede dør»

Det er blitt hevdet at disse uttrykkene viser at man trodde på en lukket dør, og at det var grunnen til at man utelot dem i de senere utgavene. Egentlig sier de bare det vi som et folk alltid har trodd, og det skal jeg nå få påvise.

Etter skuffelsen i 1844, og før jeg fikk mitt første syn, trodde jeg, som alle andre i adventflokkene, at nådens dør for alltid var lukket for verden. Lyset Gud sendte meg, viste oss feiltageisen, og hjalp oss til å se hvor vi virkelig stod.

Jeg tror fremdeles på teorien om en lukket dør, men ikke slik vi først benyttet uttrykket. Våre motstandere benytter det fremdeles på samme måte.

Det var en lukket dør på Noahs tid. Gud trakk sin Hellige Ånd tilbake fra den syndige slekt som omkom i syndfloden. Gud gav selv budskapet om den lukkede dør til Noah: «Min ånd skal ikke for alltid bo i menneskene; for de er bare svake skapninger. Deres levetid skal være 120 år» (1 Mos 6,3).

Det var en lukket dør på Abrahams tid. Guds Ånd opphørte med å tale til innbyggerne i Sodoma, og de omkom alle i ilden fra himmelen, bortsett fra Lot, hans hustru og to døtre.

Det var en lukket dør på Kristi tid. Guds Sønn sa til jødene i den generasjon som ikke ville tro på harn: «Huset deres blir forlatt!» (Matt 23,38.)

Om forholdene i de siste dager sier Jesus gjennom Johannes: «Dette sier Den Hellige og Sannferdige, han som har Davids nøkkel, han som åpner,

så ingen kan stenge, og stenger, så ingen kan åpne» (Åp 3,7).

Jeg tror fremdeles at det var en lukket dør i 1844. Det ble vist meg i et syn. Alle som så lyset fra den første og annen engels budskaper, og forkastet dette lyset, ble etterlatt i mørke. De som tok imot budskapet fra himmelen, og fikk del i Den Hellige Ånd som var med i forkynnelsen, og siden falt fra troen og erklærte at deres erfaring var et bedrag, forkastet Guds Ånd, og den talte ikke lenger til dem.

De som ikke hadde sett lyset, hadde ikke vært medskyldige i å forkaste det. Det var bare de som hadde forkastet lyset fra himmelen, Guds Ånd ikke kunne påvirke. Vi har allerede nevnt at disse innbefattet både dem som hadde avslått å ta imot budskapet da det ble forkynt for dem, og dem som tok imot det, men senere forkastet det. , det ytre kunne de ha en form for gudsfrykt og bekjenne seg til å være Kristi etterfølgere, men de hadde ikke noen levende forbindelse med Gud og ble derfor et bytte for Satans bedrag. Det var disse to grupper mennesker jeg så i synet, de som sa at lyset de hadde fulgt, var et bedrag, og de ugudelige som var blitt forkastet av Gud fordi de selv hadde forkastet lyset. Om dem som ikke hadde sett lyset og derfor ikke var medskyldige i å forkaste det, ble det ingenting sagt.

Som et bevis for at jeg trodde og forkynte at døren var lukket, siterer herr C et avsnitt fra Review 11. juni 1861. Avsnittet inneholder en erklæring undertegnet av ni av våre ledere: «Våre begreper om oppgaven som lå foran oss, var den gang uklare og tåkete. En gruppe ledet av William Miller holdt fast ved tanken de adventtroende i 1844 hadde, at vårt arbeid for «verden» var slutt og at innsatsen nå skulle begrense seg til dem som opprinnelig hadde tatt imot adventtroen. Så sikre var de på dette at de sa til en som var til stede, men ikke hadde vært med i 1844-bevegelsen, at de tvilte på om han kunne bli frelst.»

Til dette kan jeg bare si at på det samme møtet hvor det ble påstått at denne mannen ikke kunne bli frelst, fikk jeg i et syn et vitnesbyrd som oppmuntret ham til å stole på Gud og til å gi sitt hjerte helt og fullt til Jesus, noe han med en gang gjorde.

En urimelig konklusjon

I et annet avsnitt i boken «Et ord til den lille flokk» beskriver jeg forhold på den nye jord. Jeg forteller at jeg der så hellige menn fra gammel tid: «Abraham, sak, Jakob, Noah, Daniel og mange andre.» Fordi jeg forteller at jeg har sett disse, antar våre motstandere at jeg den gang trodde på sjelens udødelighet, men at jeg siden forandret mening og derfor utelot dette avsnitt. Her er de like langt fra sannheten som i alt annet de påstår.

Det var i året 1844 jeg aksepterte læren om at mennesket ikke har en udødelig sjel. Man kan lese om det i «Life Sketches» (side 170, 171, 1880 utgaven, eller side 49 i 1915 utgaven og i «Testimonies» 1, side 39,40). Noe annet har jeg aldri hevdet hverken muntlig eller skriftlig. Hadde vi utelatt dette avsnitt, fordi det gav uttrykk for tro på en udødelig sjel, hadde vi også måttet utelate mange andre avsnitt.

I «Early Writings», side 13 (17) hvor jeg forteller om mitt første syn, skriver jeg at jeg hadde sett venner som kort tid i forveien var sovnet inn i troen på Jesus. På side 14 (18,19) forteller jeg at jeg fikk se en stor flokk som hadde gitt sitt liv for sin tros skyld.

Det er ikke noe mer uttrykk for tro på sjelens udødelighet i det «utelatte» avsnittet enn i de to nettopp siterte. Sannheten er at jeg i disse synene så det som skal skje i fremtiden, når de oppstandne hellige skal samles inn i Guds rike. På samme måte har jeg fått se dommen, Kristi gjenkomst og hvordan de hellige tar den nye jord i besittelse. Er det ennå

noen som «antar» at dette har hendt? Mine motstandere viser hvilken ånd de blir drevet av, når de på denne måten beskylder meg for bedrageri på grunn av noe de «slutter» seg til.

En mistolking

I det nevnte avsnittet finnes også disse ordene: «deg så to lange, gygne staver; det var festet sølvsnorer til dem, og på snorene var det deilige druer.»

Mine motstandere gjør narr av «dette tåpelige og barnslige uttrykket: deilige druer som vokser på sølvsnorer festet til gygne staven». Hvilke motiver har de for å mistolke det jeg sier? Jeg påstår jo ikke at druene vokser på sølvsnorer. Det jeg så, beskriver jeg slik som det så ut for meg. Det er ikke virkelig slik at druene er festet til sølvsnorer eller gygne staver, det bare så ut som om de var det. Lignende uttrykk og bilder brukes jo ofte. Når vi sier at noe glitrer som sølv, mener vi ikke å si at det er av slikt edelt metall, men at det bare ser ut som om det kunne være det. Det finnes ingen virkelig grunn til å mistolke mine ord.

Guds segl

I et annet «utelatt» avsnitt står det: «Pris Herren, venner, dette er et møte for dem som har den levende Guds segl.»

Vi tror fremdeles på det som her er sagt. Ved å slå opp i de bøker vi har utgitt, vil man finne at vi tror de levende rettferdige vil motta Guds segl før nådetiden slutter, og at de vil få en hedersplass i Guds rike.

De vanærer sabbaten

Det sies at følgende avsnitt er utelatt i det syn som blir gjengitt i «Early

Writings», side 25-28. «Og hvis noen kom til troen og holdt sabbaten og fikk del i den velsignelse dette fører med seg, og de så sluttet med dette og brøt det hellige bud, da stengte de himmelens porter for seg selv, like sikkert som at det er en Gud som leder i himmelen.»

Hvis de fortsetter på ulydighetens vei, vil de finne at portene til Guds byer stengt for dem, de som har sett og fullt ut godtatt sannheten om det fjerde bud og mottatt den velsignelse dette gir, men siden falt fra troen og våget å overtre Guds lov.

«Tiden er nesten slutt»

En uttalelse offentliggjort i 1851 i «Erfaringer og syner» og gjengitt på side 49 (58) i «Early Writings», blir brukt for å bevise at Vitnesbyrdene er falske:

«Jeg så at den tiden Jesus skal tilbringe i Det aller helligste, nesten var til ende, og at det er meget kort tid igjen.»

Slik som dette emne ble fremstilt for meg, syntes Jesu tjeneste nesten å være til ende. Skal jeg bli beskyldt for usannheter fordi tiden har trukket lenger ut enn mitt vitnesbyrd syntes å antyde? Hvordan er det da med de vitnesbyrd Kristus og disiplene kom med? Var de ført bak lyset?

Paulus skriver til korinterne: «Det jeg altså mener, brødre, er dette: Det er kort tid igjen. Fra nå av skal de som har kone, være som om de ingen hadde, de gråtende som om de ikke gråt, de glade som om de ikke gledet seg» (1 Kor 7,29.30).

I sitt brev til romerne sier han: «Natten er snart slutt, dagen er nær. La oss da legge av mørkets gjerninger og ta på oss lysets våpen» (Rom 13,12).

Gjennom Johannes, kjærlighetens apostel, taler Kristus til oss fra Patmos: «Salig er den som leser ordene i denne profeti, og de som hører dem og tar vare på det som der står skrevet. For tiden er nær» (Åp 1,3). «Herren, den Gud som gir profetene sin Ånd, har sendt «Sin engel for å vise sine tjenere det som snart skal skje. Se, jeg kommer snart. Salig er den som tar vare på de profetiske ord i denne boken» (Åp. 22,6.7).

I sine budskaper til menneskene har Guds engler sagt at tiden er meget kort. Slik er det også alltid blitt fremholdt for meg. Det er sant at tiden har fortsatt lenger enn vi ventet i den første tiden. Vår frelser kom ikke så snart som vi håpet. Men har Guds ord slått feil? Aldri! Man må huske på at både Guds løfter og Guds advarsler er gitt på betingelser.

Gud betrodde sitt folk en oppgave de skulle utføre. Den tredje engels budskap skulle forkynnes og oppmerksomheten rettes mot den himmelske helligdom, hvor Kristus var gått inn for å gjøre soning for sitt folk. Sabbatsreformen måtte gjennomføres og bruddet i Guds lov mures til igjen. Budskapet måtte bli forkynt med høy røst, for at alle jordens folk kunne bli advart. Guds folk måtte rense sine sjeler ved lydighet mot sannheten og være rede til å stå for ham uten feil og lyte når han kom igjen.

Hadde de som ventet Kristus, etter den store skuffelsen i 1844 holdt fast ved sin tro, fulgt Guds lys videre, tatt imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynt det for verden, ville de ha fått oppleve Herrens frelse. Herren ville mektig ha velsignet deres innsats, verket ville vært fullført, og Kristus ville vært kommet for å hente sitt folk og hatt sin lønn med seg.

Men i den tvilens og usikkerhetens periode som fulgte etter den store skuffelsen, var det mange som gav slipp på sin tro. Det ble strid og splid. I

tale og skrift gikk flertallet imot de få som fulgte Guds ledelse videre, og som tok imot sabbatsreformen og begynte å forkynne den tredje engels budskap. Mange som kunne ha brukt sin tid og sine evner til å forkynne advarselen for verden, var opptatt med å motarbeide sabbaten. Men derved ble de som tok imot budskapet om sabbaten, nødt til å svare på angrepene og forsvare sitt standpunkt. Slik ble forkynnelsen hindret og verden ble fortsatt liggende i mørke. Hadde alle samlet seg om forkynnelsen av Guds bud og Jesu tro, ville historien om adventfolket vært en helt annen.

Det var ikke Guds vilje at Jesu gjenkomst slik skulle bli forhålt. Likesom det heller ikke var Guds plan for sitt folk Israel at de skulle dra omkring i ørkenen i førti år. Han hadde lovet å føre dem direkte til Kanaans land. Der skulle de få bosette seg og bli til et hellig, sunt og lykkelig folk. Vantro var årsaken til at de som først fikk løftet, ikke fikk komme inn (Heb 3,19). Fordi de var fulle av knurr, opprør og hat, kunne han ikke oppfylle paktens han hadde sluttet med dem.

På grunn av vantro, knurr og opprør ble det gamle Israel stengt ute fra Kanaans land i førti år. Så langt er vår tids Israel blitt hindret av de samme synder fra å komme inn i det himmelske Kanaan. Guds løfter er det ikke noe i veien med i de to tilfellene. Vantro, verdslighet, vanhellighet og strid har holdt Guds folk fast i denne verden i så mange år.

Det skal være to avsnitt til fra den første boken som ikke er kommet med i de senere bøker. Til det kan jeg bare si at når jeg får tak i et eksemplar av boken de skal ha stått i, og jeg kan være helt sikker på hva som står, og på sammenhengen, er jeg rede til å forklare hvordan det forholder seg.

Spottere i endetiden

Helt fra jeg begynte med mitt arbeid, er jeg blitt forfulgt av motvilje,

anklager og løgn. Simple beskyldninger og sladder er ivrig blitt samlet og spredt i vide kretser av fanatikere og formalister. Prester som tilhører de såkalte ortodokse kirker, reiser fra sted til sted for å motarbeide syvendedags-adventistene, og de bruker Ellen White som tekstbok. Endetidens spottere blir ledet av disse prester som gir seg ut for å være Guds vektere.

En vantro verden, prester fra falne kirkesamfunn og førstedags-adventister går sammen om å angripe Ellen White. Disse angrepene har de fortsatt med i nesten førti år men jeg har ikke følt meg fri til å bry meg med deres ondskapsfulle taler, anklager og insinuasjoner. Heller ikke nå ville jeg ha gjort det, hadde det ikke vært for faren for at ærlige mennesker kunne bli villedet av disse fiender av all sannhet. Frimodig kaller de meg en bedrager. I håp om å kunne hjelpe noen ærlige mennesker skriver jeg dette.

Jeg regner ikke med å kunne nå dem som er blitt opplyst, men som har avslått å ta imot lyset, og heller ikke dem som holder fast ved forutfattede meninger og med vilje lever i vantro.

Jesus er himmelens majestet, han er Gud lik. Han var her i verden i treUitre år, men det var bare noen få som så at han virkelig var Guds egen Sønn. Kan da jeg som er et svakt, skrøpelig og uverdigg menneske, vente meg en større fremgang enn verdens frelser hadde?

Motstand, anklager og forfølgelse var noe jeg visste ville komme da jeg første gang tok opp dette arbeid. Men jeg lovet å gå hvor Gud sendte meg, og å tale de ord han gav meg. Hadde jeg vært avhengigg av å være populær, ville jeg ha gitt opp for lenge siden. Men jeg tok Jesus som mitt eksempel, han som var uten synd, men likevel ble gjenstand for sladder og baktalelse. Noen som gav seg ut for å være særligg fromme, fulgte ham som spioner og gjorde alt som stod i deres makt for å ødelegge virksomheten hans. Men han som

var allmektig, straffet dem ikke som de fortjente. Han kunne ha slått dem ned, men han gjorde det ikke. Han irettesatte dem strengt for deres hykleri og deres dårlige liv. Men når de forkastet hans budskap og truet ham på livet, drog han rolig videre til neste sted og talte livets ord der. Jeg har i all skrøpeligheit forsøkt å følge Frelserens eksempel.

Motstand mot sannhetens budbærere

Fariseerne forsøkte på alle måter å bevise at Kristus var en bedrager. De vaktet på hvert ord fra ham og forsøkte å fordreie og mistolke alt han sa. Stolthet, fordom og hat stengte for budskapet Guds Sønn forkynte. Han irettesatte dem tydelig og åpent for deres synd og fortalte dem at gjerningene deres viste at de var djevelens barn. Rasende svarte de ham: «Har vi ikke rett når vi sier at du er en samaritan og en besatt?»

Anklagene mot Kristus var alle usanne. Det samme var tilfelle med anklagene deres mot Stefanus og Paulus. Men de mest meningsløse og urimelige anklager ble trodd, fordi så mange uomvendte mennesker ønsket at de måtte være sanne. Slike personer søker alltid ivrig etter feil og mistak hos dem som forkynner uvelkomne sannheter.

At ondskapsfull mistanke ivrig blir godtatt som kjensgjerninger av dem som er interessert i å spre løgn, burde ikke overraske oss. Kristi motstandere ble gang på gang motbevist og ble svar skyldig, men de var stadig like opptatt av ethvert rykte. De fant alltid et eller annet påskudd til å bombardere ham med kritiske spørsmål. De var fast bestemt på ikke å gi opp. De var fullt klar over at hvis Jesus fortsatte sin virksomhet, ville mange komme til å tro på ham, og de skriftlærde og fariseerne ville miste makten over folket. De var derfor parat til å benytte seg av endog uhederlige midler for å gjennomføre sine onde planer mot ham. De hatet herodianerne, men de slo seg sammen med sine bitre fiender for om mulig å utklekke en plan til å bli

kvitt Kristus.

Slik var holdningen som Guds Sønn møtte hos dem han var kommet for å frelse. Kan de som gjerne vil lyde Gud og som forkynner hans budskap i verden, vente en bedre mottagelse enn den Jesus selv fikk?

Jeg har ingen bitre følelser overfor dem som ser det som sin oppgave å svekke virkningen av det budskap som Gud har gitt for å iredesette, advare og oppmuntre sitt folk. Men som Kristi sendebud, må jeg forsvare sannheten. Hvem er de som så nidkjært gjør front mot meg? Er de rene og hellige i sin tro? Er de født på ny? Har de fått del i guddommelig natur? Elsker de Jesus, og viser de den samme ydmykhet han viste? «Derfor skal dere kjenne dem på fruktene» (Matt 7,20). Er de lik de første disiplene, eller minner de mer om de slu skriftlærde og fariseerne som stadig forsøkte å fange Kristus i ord? Legg merke til den uhederlige fremgangsmåten hos dem som i gammel tid var troens motstandere, hvordan lovkyndige, prester, skriftlærde og rådsherrer slo seg sammen for å finne anklagepunkter mot ham som var verdens lys.

Og hvorfor var de så oppsatt på å fordømme Jesus? De mislikte hans lære og bud, og de ble misfornøyd da de så hvordan folk flokket seg om ham og sviktet sine tidligere ledere.

Menneskenaturen er fremdeles den samme. De som forsøker å hindre meg og svekke innflytelsen av mine ord, må ikke bedra seg selv og tro at de gjør Gud en tjeneste. De tjener en annen herre, og de vil få lønn etter sine gjerninger.

Opprør vil det være så lenge Satan eksisterer. De som er preget av hans ånd, vil ikke kunne merke Guds Ånd eller lytte til hans stemme før befalingen lyder: «La den som gjør urett, fortsatt gjøre urett, og den urene

fortsette i sin urenhet! La den rettferdige fortsatt gjøre det som er rett, og den hellige fortsette i helliggjørelse» (Åp 22,11). Ondskapsfulle angrep må jeg regne med fra dem som forakter lyset Gud har gitt meg.

Tilstrekkelig bevis for de oppriktige

Gud ønsker å gi rikelig bevis for at budskapet er fra ham. Han vil gjerne nå alle som virkelig lengter etter å lære sannheten å kjenne. Men han fjerner aldri enhver mulighet for tvil. Alle som ønsker å kritisere og spotte, vil få anledning til det.

Det gjør meg ondt for dem som har slått inn på tvilens og vantroens vei. Jeg ville gjerne hjelpe dem om jeg bare kunne. Men de erfaringer jeg har hatt, gir meg lite håp om at de noen gang vil ta imot lyset. Så lenge de ikke vil gi opp sin stolthet, ta kampen opp mot sin onde natur og lære i Kristi skole, vil ingen ting kunne overbevise dem om at dette er sannhet.

Stahet og forutfattede meninger får mange til å forkaste lyset fra himmelen. De holder fast på sine yndlingsideer, sine fantasifulle tolkninger av Bibelen og sin farlige vranglære. Kommer det et vitnesbyrd som blir gitt for å rette på disse villfarelsene, går det som på Kristi tid, de blir forarget og går sin vei.

Det hjelper lite at de som forkynner Guds ord, lever et uklanderlig liv. Det blir ikke talt vel om dem for det. Og hvorfor ikke? Fordi de forteller menneskene sannheten. Det er dette som er min forbrytelse. Det faller så urimelig lett å tro på en eller annen oppdiktet beskyldning mot Guds sendebud, når falske rykter blir satt i gang. Mange er da også rede til å legge noe til og spre sladder videre. Slik viser den slags mennesker sin sanne natur. «Den som er av Gud, hører Guds ord. Dere hører ikke, for dere er ikke av Gud» (Joh 8,47).

De som fremholder sannheten som den er i Jesus Kristus, vil bli belønnet med bakvaskelse og falske rykter. «Alle som vil leve et gudfryktig liv i troen på Kristus Jesus, skal bli forfulgt» (2 Tim 3,12). De som bærer et tydelig vitnesbyrd mot synd, vil møte motstand. Mesteren gjorde det, han som gav dem denne oppgaven å utføre i hans navn. I likhet med Kristus kommer de til å bli kalt fiender av menigheten og all religion. Jo mer de går inn for å arbeide til Guds ære, desto hardere vil de bli angrepet av de uomvendte og av hyklerne. Vi må bare ikke bli mismodige om vi blir behandlet på den måten.

Jeg skal fortsette arbeidet

Vi kan komme til å bli beskyldt for å være svake, tåpelige og svermeriske eller endog sinnssyke. Det kan komme til å bli sagt om oss som om Kristus: «Han er besatt og gal» (Joh 10,20). Den oppgaven Mesteren gav oss, har vi likevel fremdeles. Menneskenes tanker må ledes til Jesus. Vi skal ikke søke ære hos mennesker, men overlate oss til ham som dømmer rettferdig. Dem som følger i hans fotspor og på sitt område bærer hans skam, kan han hjelpe. Han ble prøvet i alt på samme måte som vi, for at han skulle kunne hjelpe dem som fristes.

Det finnes mennesker som gir seg ut for å være rettferdige, men som likevel ikke kjenner Gud, og om slike mennesker forvrenger mitt vitnesbyrd, skal jeg likevel i all ydmykhet fortsette med mitt arbeid. De ord Herren gir meg til oppmuntring, irettesettelse og advarsel, skal jeg bringe videre. Det er ikke så meget igjen av mitt liv her på jorden.

Den oppgaven min Far har gitt meg, skal jeg ved hans nåde utføre med troskap. Samtidig vet jeg at alt jeg gjør, skal frem i dommen hos ham som kjenner alt og alle. -- Manuskript 4, 1883.

ELLEN G. WHITES ERFARING MED DEN «LUKKEDE DØR»

Se «Mot historiens klimaks» side 248-252 for mer utførlig forklaring.
Battle Creek, Michigan 24. august 1874 Kjære bror Loughborough:

Jeg bevitner herved for Guds ansikt at de anklager Miles Grant, fru Burdick og andre har offentliggjort i «Crisis», er usanne. Uttalelsene om mitt forhold i 1844 er uriktige.

Som alle de andre i 1844 etter at tiden var forbi, trodde j eg at ingen mer ville kunne bli omvendt. Men jeg fikk aldri noe syn som sa at syndere ikke lenger kunne bli omvendt. I denne saken har jeg ren samvittighet og tør trygt stå frem og si at ingen har hørt meg uttale eller lest noe jeg har skrevet, som kan rettferdiggjøre slike anklager mot meg på dette punkt.

Da jeg første gang drog østover for å fortelle om mine syner, fikk jeg en vidunderlig visjon om den himmelske helligdom. Jeg fikk se den åpne og den lukkede dør. Vi var den gang fast overbevist om at Herren snart måtte komme i himmelens skyer. Det ble vist meg at vi hadde en stor oppgave å utføre for alle som ikke hadde sett og forkastet lyset. Våre venner kunne ikke få dette til å stemme med vår tro på at Jesus snart ville komme igjen. Noen beskyldte meg for å påstå at Herren hadde utsatt sitt komme. Det var fanatikerne som sa det. Synet viste at Gud i 1844 hadde åpnet en dør som ingen kunne lukke, og lukket en dør som ingen kunne åpne. Dypt var mørket de ble etterlatt i som forkastet lyset fra den annen engels budskap.

At verden var fordømt, har jeg aldri sagt eller skrevet. Dette uttrykket har jeg aldri brukt om noen, selv ikke om de største syndere. De som bruker slike harde uttrykk, har jeg alltid fått budskaper med irrettesettelse til. -- Brev 2, 1874.

OM TIDEN FOR KRISTI GJENKOMST

Kjære søster:

Du skriver at «noen påstår du har vist uærlighet ved å underslå det du først skrev». De som kommer med slike påstander, burde legge frem noen beviser. Jeg er oppmerksom på at dette ofte er blitt sagt, men det er aldri ført noe bevis for det. «De sier at de selv har sett den opprinnelige utgaven av Vitnesbyrdene I, og at du der klart og tydelig sier at du fikk se dagen og timen for Kristi gjenkomst. Påstanden deres går da ut på at dette ikke stemmer med Bibelens lære, for Kristus sa selv at ingen vet dagen eller timen, ikke engang Guds engler.»...

I min første bok vil du finne den eneste uttalelsen om dagen og timen for Kristi gjenkomst jeg noen gang er kommet med siden skuffelsen i 1844. Den står i «Early Writings», side 11,27,145 (15,34,285). Alt dette gjelder kunngjøringen like før gjenkomsten.

På side 145 (285) i begynnelsen av kapitlet vil du se at uttalelsen gjelder trengselstiden. Da vil Guds stemme fri de hellige ut. Les uttalelsen selv. Det er en nøyaktig gjengivelse av det jeg skrev første gang. «Himmelen åpnet og lukket seg, og alt var i bevegelse. Fjellene svaiet som siv i vinden, og klippestykker ble slengt rundt overalt. Sjøen kokte som i en gryte og kastet stener opp på land. Og da Gud forkynte dagen og timen for Jesu gjenkomst og kunngjorde den evige pakt for sitt folk, gjorde han en pause mellom hver setning, og ordene rullet som torden over jorden.»

Dette er en del av avsnittet. Uttalelsene på de andre sidene gjelder samme begivenhet. Dette er alt jeg noen gang har fått se om tiden for Jesu gjenkomst. Jeg vet absolutt ingenting om det Gud forkynte med sin egen

røst. Jeg hørte at tiden ble forkynt, men husket ingenting om tidspunktet da synet var forbi. Ord kan ikke beskrive det jeg fikk se. Alt var så levende virkelig, for like etter kom den store, hvite skyen til syne, og på den satt Menneskesønnen. -- Brev 38, 1888.

Et tidlig syn

I min ungdom åpnet Herren i sin nåde himmelens herlighet for meg. I et syn ble jeg tatt med til himmelen, og en engel sa til meg: «Se!». Jeg så ned mot verden, men det hvilte et tykt mørke over den. Da jeg så dette mørket, ble jeg grepet av en ubeskrivelig angst.

Da kom ordet igjen: «Se!» Og enda en gang så jeg oppmerksomt ned mot jorden. Da fikk jeg øye på noen strålende lys, spredt som stjerner gjennom mørket. Siden så jeg stadig flere lys, og tallet på disse stjernelignende lysene bare økte. Engelen sa: «Dette er de som tror på Herren Jesus Kristus og lyder hans bud. De er verdens lys. Var det ikke for disse lysene, ville Guds straffedommer alt nå ramme overtrederne av Guds lov.» Lysene skinte stadig klarere. De strålte ut fra øst og fra vest, fra nord og fra syd, og de opplyste hele verden.

Somme tider avtok et lys i styrke, og det hendte at noen sluknet helt, da var det sorg i himmelen. Men noen av lysene begynte å skinne stadig klarere, og strålene fra dem nådde langt ut, og mange flere ble tent. Da var det glede i himmelen. Jeg så at det var fra Jesus de strålene kom som tente alle disse dyrebare lysene i verden. -- «Gospel Workers», side 378,379 (1892 utg.).

Kapittel 6

Jesu omsorg for oss

Del av et brev skrevet 18. febr. 1904 og gjengitt i «Notebook Leoflet», Christian Experience, nr. 1.

Når jeg skriver, har jeg en dyp følelse av vår frelsers kjærlige omsorg for oss alle. Når jeg leser Guds ord og kneler i bønn, blir jeg så grepet av tanken på Guds godhet og nåde at jeg både ber og gråter. Min himmelske Fars godhet og kjærlighet gjør meg ydmyk og liten. Jeg hungrer og tørster etter stadig mer av Jesus i dette liv. Når Kristus døde på korset for meg, skal da jeg klage om jeg blir korsfestet med ham?

Vi kjenner ikke fremtiden. Det eneste trygge er å vandre hånd i hånd med Jesus og stole helt på ham. Han har jo sagt: «La ham søke vern hos meg og slutte fred med meg, ja, slutte fred med meg.» Vi må holde oss nær til Frelseren, vandre ydmykt med ham og være skjult med ham i Gud.

Ytre stas

De som er opptatt av seg selv, er stolte og forfengelige. De bruker tid og krefter på klær og utseende og ikke på å fremme Herrens sak. De lider et fryktelig tap. Mange går omkring i vakre klær, men vet ingenting om den indre skjønnhet som er dyrebar for Gud. Deres velpleide ytre skjuler et syndig og sykt hjerte, fullt av forfengelighet og stolthet. De vet ikke hva det vil si å søke «det som er der oppe, hvor Kristus sitter ved Guds høyre hånd» (Kol 3,1).

Hver dag lengter jeg etter å bli fylt med mer av Kristi Ånd. Hans nåde

betyr mer for meg enn sølv og gull og vakre klær. Jeg har aldri lengtet mer etter rettferdighet enn jeg gjør nå.

Verdslig stolthet og egenkjærlighet vil ikke lenger være nok for mine medsøstre når de begynner å forstå hva Kristus har ofret for dem, hva han har lidet for at de skulle kunne bli Guds barn. Da vil de ikke lenger bare være opptatt av seg selv. Gud vil få førsteplassen hos dem.

Det bedrøver meg dypt når det blir vist meg at mange gjør sitt eget jeg til en avgud. Kristus har betalt gjenløsningens pris for dem. Alle deres evner hører ham til. Men deres hjerte er fylt av egenkjærlighet og pyntesyke. De glemmer det Jesus sa: «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp, og følge meg» (Mark 8,34). De er så opptatt av seg selv at de ikke ser Jesus. Å leve for Gud i ydmykhet og enkelhet passer ikke for dem. De er ikke opptatt av Kristus. De ber ikke om at de må bli forvandlet så de kan bli lik ham. De ligner mannen som kom til kongens gjestebud kledd i sine vanlige klær. Det passet ham ikke å gjøre den forberedelse kongen ønsket. Klærne de sendte ham, hadde kostet så meget, men han avslo å ta dem på. Da kongen spurte: «Hvordan er du kommet inn hit uten bryllupsklær?» kunne han ikke svare. Han tidde, for han var selv skyld i sin ulykke.

Mange som kaller seg kristne, er det bare i navnet. De er ikke omvendt. De er bare opptatt av seg selv. De sitter ikke ved Jesu føtter som Maria gjorde, for å lære 'av ham. De er ikke rede for Kristi gjenkomst.

En stor overraskelse

I et syn var jeg en natt sammen med en flokk forfengelige og innbilske mennesker. Kristus var skjult for dem. Plutselig hørtes ropet klart og tydelig: «desus kommer for å hente dem som i denne verden har elsket og tjent ham.

De skal for alltid være hos ham i hans rike.» I sine praktfulle klær gikk mange av dem ut for å møte ham. Det var klærne de hele tiden var opptatt av. Men da de så hans herlighet og innså at de bare hadde bedømt hverandre etter utseendet, forstod de at de manglet det viktigste. De var ikke kledd i Kristi rettferdighet, og det var blod på klærne deres.

De ble stående igjen da Kristus tok sine utvalgte med seg, for de var ikke rede. De var ikke forberedt på dette møtet med Frelseren. Hele livet igjennom hadde de bare vært opptatt av seg selv.

Da jeg våknet, kunne jeg ikke bli kvitt synet av deres forpinte ansikter. De står fremdeles stadig for meg. Jeg skulle ønske jeg virkelig maktet å beskrive det jeg så. Skuffelsen var forferdelig for dem som ikke av egen erfaring hadde lært å forstå sannheten av disse ordene: «Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud» (Kol 3,3).

Mange som kaller seg kristne, kjenner ikke Jesus av egen erfaring. Det gjør meg forferdelig ondt for disse stakkars forførte, uforberedte mennesker. Når jeg står foran forsamlinger og ser at noen av dem bare er opptatt av seg selv, uten å forberede seg på å kunne møte Kristus i fred, og uten å tenke på den tjeneste de skylder ham, blir det så fryktelig for meg at jeg ikke får sove. Jeg må spørre meg selv: Hva kan jeg si til disse mennesker som kunne vekke dem opp til å se sin sanne tilstand? De er så helt opptatt av seg selv. Kunne jeg bare åpenbare Kristus så tydelig for dem at de ville se ham alene og ikke lenger være så opptatt av seg selv.

Noen som har gått for å være religiøse, vil være blant dem som blir bittert skuffet på den store oppgjørets dag. De har tilsynelatende levd et kristent liv, men alt har bare dreiet seg om dem selv. De er stolte av sin høye moral, sin innflytelse, sine evner og sitt kjennskap til evangeliets sannheter. De tror Kristus vil komme til å rose dem for alt dette, og de vil si: «Vi har jo

spist og drukket sammen med deg, og du har undervist på gatene våre» (Luk 13,26). «Har vi ikke profetert ved ditt navn, og drevet onde ånder ut ved ditt navn, og gjort mange mektige gjerninger ved ditt navn?» (Matt 7,22.)

Men Kristus svarer: «deg har aldri kjent dere. Bort fra meg, dere som gjør urett!» «Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himmelriket, men den som gjør min himmelske Fars vilje» (Matt 7,21).

Mer blir det ikke sagt. Tiden for det er forbi. Dommen som er blitt forkynt, er endelig. De blir stengt ute fra himmelen fordi de ikke er skikket til å være der (les Matt 7,24-27). -- Brev 91,1904.

Vedfrelsesplanen har Gud gjort det mulig å seire over ethvert syndig karaktertrekk og å motstå enhver fristelse, hvor sterk den enn er. -- «Review and Herald», 22. des. 1885.

Det ville ikke ha vært noen mangel på midler til oppgavene hjemme og ute hvis alle Guds barn hadde vært fylt med Kristi kjærlighet, gjennomsyret av selvforsakelsens ånd og vært helhjertet med. Vår kapital ville vært mangedoblet. Dørene ville ha åpnet seg for oss, og vi ville ha blitt bedt om å ta fatt. Kristus ville ha kommet og Guds barn budt velkommen i den hellige byen, hvis Guds plan for forkynnelsen av nådens budskap var blitt gjennomført. -- Unionskonferens rapport (Australia), 15. okt. 1898.

Kapittel 7

Kristus har kontrollen

«Notebook Leaflets» Christian Experience. nr. 2.

Folk i Gadarener-landet bad Kristus dra bort fra deres bygd. Men innbyggerne i Kapernaum tok imot ham, så der utførte han store mirakler. Jesus har all makt i himmel og på jord. Han er den store lege vi skal gå til når vi blir rammet av sykdom til kropp eller sjel. Han viste at han hadde absolutt kontroll over vind og bølger og over mennesker som var besatt av onde ånder. Han har fått nøkkelen til døden og dødsriket. Makter og myndigheter måtte bøye seg for ham, selv da han fornediget seg så dypt at han ble menneske. ...

Hvorfor har vi ikke større tro på den store lege? Han som hjalp den verkbrudne mannen, vil i dag hjelpe alle som kommer til ham for å bli helbredet. Vi behøver mer tro. Jeg er forskrekket over mangelen på tro hos vårt folk. Vi må komme til Kristus med en fast tro på at han vil helbrede oss til kropp og sjel.

Vi har for liten tro. Jeg skulle ønske jeg kunne lede vårt folk til tro på Gud. De trenger ikke å føle at vi må komme i en ekstatisk tilstand for å kunne øve tro. Det er nok at vi tror det Gud sier, på samme måte som vi tror det et medmenneske sier. Han har sagt det, og han gjør det hans ord sier. Hold fast ved løftet, for han mener det han lover. Han taler til deg gjennom sitt ord, og han oppfyller alle sine løfter. Vær ikke urolig. Stol på Gud, for hans ord er sannhet. Vis at du tror at Gud er til å stole på.

Noen blir kalt til å forkynne Guds ord på nye steder. Men de må ha

midler til denne oppgaven. De må ha penger for å kunne hjelpe trengende mennesker de møter i sitt arbeid. Den som blir hjulpet i nød, vil være villig til å høre på deres forkynnelse. Hjelp i nødens stund skaper takknemlighet hos dem som blir hjulpet, og glede i himmelen.

Menigheten må positivt støtte trofaste arbeidere. Herren hører de bønner menigheten ber for dem, og de må på enhver måte få all den hjelp de trenger.

Ingen kan leve for seg selv. I Guds verk har hver enkelt fått tildelt en oppgave. Når alle står sammen, blir hver enkelt sterk. Når menigheten vokser i tro, kjærlighet og enhet, vil den også vokse i antall og innflytelse. Medlemmene må gjøre sitt ytterste for evangeliets sak.

Stå opp, bli lys!

Gud kaller oss til å sprengte de bånd som lenge har bundet oss. Evangeliets budskap må bli forkynt både nært og fjernt. Alle er vi kalt til å flokke oss rundt korsbanneret. Når oppgaven blir utført på den rette måten, og vi med iver kjemper for å vinne mennesker for Guds rike, vil verden få se at det er kraft i det evige evangelium. Enheten og samholdet mellom de troende vil vitne om budskapets kraft til å skape harmoni på tvers av alle grenser, og gi dem et felles mål.

Guds barns bønner og offer vil bli fulgt opp med en intens og uegennyttig innsats. De vil i sannhet bli et skuespill for verden, for engler og for mennesker. Mange vil bli omvendt på ny. Målet vil ikke lenger være størst mulig lønn, men best mulig tjeneste. De troende må gå sammen om en stor oppgave: å skape sentra for forkynnelsen av det evige evangelium til Guds ære. Kristi kjærlighet forener og skaper samhold, et samhold ingen vil kunne motstå.

Det var slik enhet og samhold Kristus bad om at disiplene måtte oppnå, da han selv nærmet seg korset: «At de må være ett, likesom du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også være i oss, for at verden skal tro at du har sendt meg» (Joh 17,21).

Gud kaller på dem som bare er halvvåkne. De må våkne opp for alvor og virkelig ta fatt på oppgaven. De må be ham om den kraft de mangler til tjenesten. Misjonsarbeiderne er for få. Det er ikke nødvendig å følge så bestemte regler. Ta imot Den Hellige Ånd, og arbeidet vil lykkes for dere. Kraften kommer når Kristus er med. Slutt med all strid og splid og bli forenet i kjærlighet. Alle må underkaste seg Den Hellige Ånds ledelse. Hvis Guds folk overgav seg helt til ham, ville han gi dem igjen den kraften de har tapt ved sin uenighet. Må Gud hjelpe oss alle til å forstå at uenighet betyr svakhet, og at enighet betyr styrke. -- Brev 32, 1903.

Tal tro

Bli aldri motløs, hva som enn kommer. Herren elsker oss, og han vil oppfylle sitt ord. Forsøk å oppmuntre pasientene til å ha tro til Gud. Si at de må være ved godt mot. Tal tro helt til det siste. Må de dø, så la dem dø med en lovprisning til HerreD. Hans liv er evig, og selv om hans trofaste etterfølgere må dø, vil deres gjerninger følge med dem, og påoppstancklsens morgen vil de våkne opp til evig lykke.

La oss ikke være motløse. La oss ikke gi uttrykk for tvil, men tale tro, for troen gir oss stor kraft. Søker vi denne kraften ol ikke stoler på vår egen menneskelige styrke, skal vi få se Glds frelse. -- «Review and Herald», 30 des. 1909.

Kapittel 8

Offer og innsatsvilje

«Notebook Leaflets, Christian Experience. nr. 3.

Den som elsker Gud over alle ting og sin neste som seg selv, vil alltid huske at han er et skuespill for verden, for engler og for mennesker. Han villar Gud lede seg i alt, og han vil i sitt liv åpenbare Kristi kraft og nåde til frelse. I alle forhold i livet tar han Jesus som sitt eksempel.

Enhver som helhjertet tjener Gud, vil være villig til å ofre alt for sine medmennesker. Jesus sa: «Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv» (Joh 12,25). Ved en alvorlig og forstandig innsats der hjelp trenges, viser en sann kristen sin kjærlyghet til Gud og til nesten. Han kan komme til å sette livet til i tjenesten, men han vil finne det igjen når Jesus kommer for å hente sine trofaste.

Kjære venner, bruk ikke for mye tid og penger på dere selv, for å ta dere godt ut. De som gjør det, vil ofte komme til kort i å tjene dem som trenger hjelp og oppmuntring i livskampen. Vi må alle lære hvordan vi best kan benytte de anledninger vi har til å spre lys og håp i andres liv. Men hvordan kan vi lære det hvis vi bare er opptatt av oss selv? Da vil vi gå glipp av utallige muligheter til en innsats som ville bety like meget for oss selv som for dem vi forsøker å hjelpe. I alle livets forhold må et Guds barn spørre seg selv: «Hva kan jeg gjøre for å hjelpe mine medmennesker?» Og den som gjør sitt beste, kan trygt overlate resten til Gud.

Jeg ønsker å leve slik at jeg i det kommende liv kan føle at jeg gjorde det jeg kunne. Gud har sørget for at alle, både rike og fattige, kan ha en felles

glede, gleden ved et rent og uegennyttig liv, ved å kunne si noen gode, oppmuntrende ord og ved å gjøre noe godt for andre. Ved slike mennesker sprer Jesus lys i mange liv som ellers er tunge og mørke.

Gud blir vanæret når vi ikke er åpne og ærlige overfor hverandre. Men vi skal omgås hverandre i kjærlighet. Når vi mårettesette hverandre, skal det skje med vennlighet og sympati.

Vi lever i en vanskelig tid, og de som nå bare tenker på seg selv, vanærer Herren. Han kan ikke bruke dem, for de som ikke kjenner evangeliets sannheter, ville da få et falskt bilde av Gud. Vær forsiktig så du ikke ved en ufornuftig bruk av midler hindrer oppgaven Herren har gitt oss. Advarselsbudskapet må forkynnes for en verden som ligger i det onde. Vær forsiktig med ditt pengebruk, og skjær ned ditt personlige forbruk mest mulig. Herrens sak kaller på din hjelp. Det kan være Gud ser at du er stolt og forfengelig. Han kan finne det nødvendig å befri deg for midler du bare ville ha benyttet til din egen fordel.

Hjelp i nødens stund

Virksomheten på et nytt sted kan by på vanskeligheter. De som tar fatt vil ofte mangle det mest nødvendige, og slike mangler kan gjøre at det ser håpløst ut. De må bare ikke miste motet, men legge hele problemet frem for Herren i bønn. Vi strekker oss ofte lenger enn midlene egentlig rekker når vi begynner på et nytt sted. Det kan somme tider se ut som om vi har kjørt oss fast. Men vi har holdt ved i bønn og forsakelse, og vår himmelske Far har hørt våre bønner og sendt oss midler til å fortsette virksomheten.

Legg alle bekymringer av ved Frelserens føtter. «Be, og dere skal få» (Joh 16,24). Arbeid og be og tro av hele ditt hjerte. Vent ikke med å ta fatt til du står med midlene i hånden. Ta fatt i tro. Gud har sagt at det sanne

evangeliums banner skal plantes på mange steder. Lær å tro ved å be Gud om hjelp. Praktiser selvforsakelse, for Jesu liv i denne verden bestod i ubrutt selvforsakelse. Han kom for å vise oss hvordan vi må være og hva vi må gjøre for å oppnå evig liv.

Gjør ditt beste og vent tålmodig, men med håp og glede, for Herrens løfter slår aldri feil. Det kan av og til bli vanskelig å komme videre, fordi noen som kunne bruke sine midler til å fremme Herrens sak, mangler tro. Jo lenger de holder sine midler tilbake, desto mer vil de komme til å mangle tro. De skulle være murbyggere, men blir i stedet en hindring for Herrens verk.

Kjære medarbeidere, vær trofaste og modige, fulle av håp. Gjør alt i tro. Når du gjør ditt beste, vil Herren lønne din troskap. Fra den livgivende kilden skal dere hente ny kraft til legeme, sjel og ånd. Vi har Herrens løfte om at vi skal bli rettskafne menn og kvinner, helliggjort, rensset og foredlet. Vi behøver den tro som vil sette oss i stand til å holde ut som om vi så den usynlige. Fester du øynene på ham, vil du bli fylt med en dyp kjærlighet til dem han gav sitt liv for. Du vil få kraft til ny innsats.

Kristus er vårt eneste håp. Kom til Gud i hans navn som gav sitt liv for verden. Tro på hans offer. Vis at hans kjærlighet og glede fyller ditt hjerte. Tal ikke lenger vantro. I Gud er din styrke. Be meget. Bønnen er sjelens liv. Troens bønn er et effektivt våpen når fienden angriper oss. -- Manuskript 24, 1904.

Kapittel 9

Ransak dere selv!

«Notebook Leaflets», Christian Experience. nr. 12.

«Ransak dere selv om dere er i troen, prøv dere selv!» (2 Kor 13,5.)
Tenk nøye etter hvordan du selv er hvilken innstilling du har, hvordan dine ord og tanker er, hvilke planer og mål du har og hvordan du behandler dine medmennesker. Hvordan kan vi på en fornuftig måte be om det vi behøver, hvis vi ikke først ved hjelp av Bibelen undersøker vår egen åndelige tilstand?

Mange gjør det vanskelig for seg selv i sitt åndelige liv. Deres bønner er overfladiske og tilfeldige. En person i ansvarsfull stilling må huske på at han i seg selv ikke har forutsetninger til å gjøre det som kreves. Han må også hele tiden huske på at han er et skuespill for verden, for engler og for mennesker.

Den som blir kalt til en oppgave, må ikke stille for store kraveller forlange å ha det lett. En positiv innstilling til tjenesten og stedet er en forutsetning også når oppgaven er beskjeden. Kristus er vårt eksempel i alle forhold. Han ble fattig for at han ved sin fattigdom kunne gjøre mange rike.

Den som er fylt med Guds nåde og kjærlighet til medmennesker, vil finne muligheter til å tale et ord i rette tid til den som behøver det, hvor han enn befinner seg. I en travel verden skal de kristne være rettskafne i all sin ferd og ydmykt arbeide for sin mester.

Gud kaller mennesker til å tjene ham i alle livets forhold. Forretningslivet kan være farlig for den som ikke i sitt daglige liv gjør Guds

lov til sin rettesnor. Den som har noe med Herrens verk å gjøre, må være absolutt rettskaffen i alt. I all forretningsvirksomhet må Guds vilje være det avgjørende, like virkelig som når vi i våre bønner ber om Guds hjelp. Herren må alltid være i våre tanker, og Bibelens sannheter må være det vi er opptatt av. På den måten kan en from og rettskaffen kristen bevare sin kristentro under forhold som ville være farlige for et menneske uten faste prinsipper.

Det er ikke lettere i vår tid å utvikle en kristen karakter enn det var på Noahs tid. Da var ugudeligheten så stor at Gud sa: «deg vil utrydde fra jorden menneskene som jeg har skapt, ja, ikke bare menneskene, men også feet og krypdyrene og fuglene under himmelen. For jeg angrer at jeg har skapt dem. Men Noah fant nåde for Herrens øyne. ... Noah var en rettferdig og hederlig mann blant sine samtidige. Noah vandret med Gud» (1 Mos 6,7-9). I en fordervet og degenerert slekt var Noah til glede for sin skaper.

Vi lever i verdens siste tid, en tid full av synd og fordervelse. I likhet med Noah må vi leve slik at vi blir til glede for Gud, «han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys» (1 Pet 2,9). I den bønnen Kristus bad like før korsfesteisen, sa han: «deg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde» (Joh 17,15).

Den største tjeneste

Når mennesker har utviklet en karakter Gud kan godkjenne, når de har overlatt seg helt til Gud med alt de er og har, og når de er rede til å møte den endelige prøven og bli med i den himmelske familien, hvilken tjeneste vil da han som gav seg selv som et villig offer for å frelse en fortapt menneskehet, sette høyest? Hvilken virksomhet vil han som elsket oss så høyt, sette mest pris på? Hvilken innsats vil glede Faderen og Sønnen mest? Å redde fortapte mennesker! Kristus døde for å kunne gi alle del i evangeliets velsignelser. Når den forløste skare står rundt Guds trone, vil de som samarbeider med

ham om å gjennomføre hans store frelsesplan, og som gjør alt de kan for å frelse mennesker både hjemme og ute, få del med Frelseren i hans glede. Herren har betrodd sine tjenere evner og midler til en langt større innsats enn den de gjør i dag.

Gud har gitt sine tjenere evner og midler til å utføre en langt større gjerning enn den han nå er vitne til. Den himmelske budbærer sa: «Institusjonene kommer svært meget til kort i forhold til de store sannheter som blir oppfylt i denne tiden. De misforstår fullstendig sin plikt. Den kalde tilstanden de troende er tilfreds med å leve i, forsinker arbeidet med å advare verden og frelse mennesker. Mørkets makter arbeider intenst, og år etter år går store skarer av mennesker fra alle nasjoner, tungemål og folk i graven, uten å være blitt advart og uten å være forberedt.. Vår tro må bety noe mer enn den gjør i dag, den må være mer målrettet.

Still institusjonene og menighetene disse spørsmål: Tror dere Guds ord? Hva gjør dere for å utbre evangeliet? Ofrer og forsaker dere? Tror dere Guds ord slik det står? Gjerningene deres viser det motsatte. Hvordan skal dere for Guds domstol kunne møte de utallige millioner som går i graven uten å være blitt advart?

Vil det komme en ny prøvetid? Slett ikke. Denne meningsløse tanken kan dere la falle med en gang. Prøvetiden vi nå har, er den eneste vi noen gang vil få. Forstår dere at mennesker som går fortapelsen i møte, må finne frelse i dette liv, eller gå evig fortapt?»

Vårt ansvar

Laodikeabudskapet passer på menigheten i denne tiden. Tror dere dette budskapet? Har dere mottagelige hjerter? Eller er omkvedet stadig: Jeg er rik, jeg har overflod og mangler ingenting? Oppgaven med å forkynne det

evige evangelium for alle folkeslag på jorden er overdratt til dette folk. Er det forgjeves? Gud har utvalgt seg et folk og betrodd dem sannheter av evighetsbetydning. Det lys som skal opplyse hele verden, er overlatt til dem. Har Gud tatt feil? Er vi virkelig hans utvalgte redskaper? Er vi de menn og kvinner som skal forkynne advarselsbudskapet i Ap. 14, et budskap om frelse for dem som står på avgrunnens rand? Viser våre gjerninger at vi er det folket?

Budbæreren sa klart og bestemt: «Hva er dere opptatt med? Om dere bare kunne forstå! Om dere bare kunne skjønne hvor viktig denne advarselen er, hva den betyr for dere selv og for verden. Hvis dere forstod og var fylt med hans And som gav sitt liv for verden, ville dere samarbeide med ham og gjøre en alvorlig, selvoppofrende innsats for å frelse syndere.» Menigheten må oppleve en vekkelse. «Den som sier at han kjenner ham, men ikke holder hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham» (1 Joh 2,4). Om vi bare visste og forstod, da ville menighet etter menighet fatte den virkelige betydning av budskapet, hva det virkelig gjelder. Da ville menighetens medlemmer villig støtte Guds sak. Herren formaner oss til å våke og be. Rens hjemmene deres for denne overflod av fotografier. (I bind 2 er det en mer utførlig omtale av dette emnet. -- Red.) De har slukt penger som burde ha vært gitt til Herrens verk. Lyset må brenne klart. De som forkynner budskapet for verden, må be Herren inderlig om å få hans Hellige Ånd i rikt mål. Dere har ingen tid å tape. Be Gud om kraft, så dere kan ha fremgang i arbeidet både hjemme og ute.

Advarselen må forkynnes

Vår tro må være ekte. Evangeliets sannheter er ennå ikke helt blitt virkelighet for oss. Vår tro på Guds ord er bare en halvhjertet tro. Et menneskes liv viser hvor stor troen er. Overalt i verden går tidens tegn i oppfyllelse, men troen på Herrens komme avtar. Advarselen må bli forkynt klart og tydelig. Det er vårt evige ve og vel det gjelder, og vi må lære å

arbeide på vår egen frelse med frykt og beven. Vi må aldri glemme at det er Gud som virker i oss både å ville og å gjøre etter hans gode vilje.

Å la seg drive med strømmen eller å la seg lede av tradisjon og villfarelse, er nytteløst. Vi er kalt til å samarbeide med Gud. La oss derfor stå opp og bli lys. Vi har ikke tid til strid og ufred. De som har lært evangeliets sannhet å kjenne slik den er i Jesus, må nå bli ett i alle ting. Det må bli slutt på uenigheten. Menighetens medlemmer må arbeide som en enhet, under ledelse av ham som er menighetens hode.

De som kjenner sannheten, må stå opp og bli lys. «Rop av full hals og uten stans, løft din røst som en lur!» (Jes 58,!) Forvansk ikke lenger sannheten. Vår sjel må tørste etter den levende Gud. Hold opp med å stole på mennesker, for de har bare en pust i sin nese. Den Hellige And vil komme til deg hvis du åpner døren for ham. «Da vi nå har en stor øversteprest som har gått gjennom himlene, Jesus, Guds Sønn, så la oss holde fast ved bekjennelsen! For vi har ikke en øversteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd. La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, så vi kan få miskunn og finne nåde som gir hjelp i rette tid» (Hebr 4,14-16). -- Manuskript 51, 1901.

Kapittel 10

De gode engler mektigere enn de onde

«Notebook Leaflet», Christian Experience. nr. 15

Det er uttrykkelig sagt at Satan er virksom i de ulydige. Han har adgang til deres sinn og virker gjennom deres innflytelse for å lede andre ut i den samme ulydighet. Onde engler har stor makt over ulydige mennesker, men gode engler har enda større makt til å hjelpe dem som ønsker å lyde Gud. Guds engler vil gjerne gjøre oss lydige, når vi setter vår lit til Jesus Kristus og forsøker å lyde ham. ...

Engler tjente vår Herre i fristelsens ørken. Hele den tiden han var utsatt for onde englers angrep, var engler fra himmelen hos ham. Angrepene var hardere enn det mennesker blir utsatt for. Han våget alt for å frelse en forlatt menneskehet. Men i denne kampen benyttet selv ikke Kristus sine egne argumenter. Han gjorde seg avhengig av et «det står skrevet» (Matt 4,4). Kristus ble som menneske i denne konflikten utsatt for hardere angrep enn vi noen gang vil oppleve. Livets fyrste og mørkets fyrste møttes til en forferdelig strid, men Satan klarte aldri på noen måte å få overtaket. Fristelsene var ikke noe skuespill, de var virkelige nok. Kristus «led og ble fristet» (Hebr 2,18). Engler fra himmelen var til stede ved denne anledning. De sørget for at Satan ikke overskred de grenser som er satt for ham. Han fikk ikke ødelegge mennesket Kristus.

I den siste fristelsen tilbød Satan alle verdens riker og deres herlighet, hvis Kristus bare ville falle ned og tilbe ham som sa han var sendt av Gud. Da viste Kristus ham vekk. Han utøvet en større autoritet enn den Satan har. Selv om Kristus var menneske, åpenbarte han at han også var Gud, og Satan

ble vist bort. Kristus sa: «Bort fra meg, Satan! For det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og bare ham skal du tjene» (Matt 4,10).

Det var nok. Lenger kunne Satan ikke gå. Engler kom og tjente Kristus. De kom til ham med mat. Ingen kan fatte hvor hard denne kampen var. Både menneskehetens og Kristi egen skjebne stod på spill. Hadde Kristus gitt etter, om så bare med et eneste ord, ville Satan ha gjort krav på at verden skulle tilhøre ham. Mørkets fyrste mente at han i det tilfelle kunne ha overtatt makten. Da kampen var over, kom en engel fra himmelen og styrket Kristus. Frelseren var fullstendig utmattet. Men i himmelen ble lovsangen og seierssangen sunget.

All den hjelp Jesus fikk i sin kamp mot Satan, har også mennesker adgang til. Ingen behøver å lide nederlag. De kan mer enn seire ved ham som elsket dem og gav sitt liv for dem. «Dere er kjøpt, og prisen betalt» (1 Kor 6,20). Og hvilken pris! Som menneske kjempet Kristus mot de samme forferdelige, tilsynelatende overveldende fristelser mennesker må møte. Det var fristelsen til å gi etter for begjær, til i overmot å begi seg ut der Gud ikke leder, og til å tilbe denne verdens gud. Alle blir fristet til å ofre det evige liv for en kortvarig nytelse i dette liv. Men Bibelen sier at vi ikke skal bli fristet over evne. Vi kan stå imot og beseire den listige fienden.

En himmel å oppnå

Ethvert menneske har en himmel å vinne og et helvete å unngå. Alle himmelens engler er rede til å hjelpe dem som blir prøvet og fristet. Den evige Guds Sønn bestod prøven på våre vegne. Korset på Golgata er tydelig nok for ethvert menneske.

Når alle menneskers sak er avgjort, og de fortapte må lide straffen for den forakt for Gud de har vist ved sin ulydighet, vil ingen ha noen

unnskyldning å komme med. Ingen behøver å gå fortapt. De valgte fritt sin leder, Kristus eller Satan. All den hjelp Jesus fikk, kan hvert eneste menneske få i livskampen. Korset står som pant på at ingen behøver å gå fortapt. Det er hjelp nok å få for alle. Vi må enten seire over de onde makter, eller vi kan slutte oss til de krefter som motarbeider Guds verk i denne verden. ...

Vi har en talsmann som fører vår sak. Vårt liv ligger alltid åpent for Den Hellige Ånd. Vi må lære å se klart, så sannheten som den er i Jesus, også blir sannhet i vårt kristenliv. Englene er himmelens budbærere. De vedlikeholder en stadig forbindelse mellom himmel og jord. De følger med i alt som skjer i vårt liv, og de er rede til å hjelpe alle som trenger dem. De bevarer oss i fysisk og moralsk fare slik Gud ser det er best. Det blir glede i himmelen når mennesker ved englenes hjelp gir etter for Guds Ånds milde innflytelse. Herren selv gleder seg.

Menneskene har for store tanker om seg selv. Det er Guds engler som samvirker med mennesker og gjennomfører Guds plan. Det er dette samarbeid som resulterer i at de blir omvendt og helliggjort. Disse himmelske veseners herlighet ville vi ikke engang kunne tåle å se. For vår skrøpelighets skyld skjuler de den. Gjenskinnet av himmelens herlighet som stråler ut fra disse lysets sendebud, ville tilintetgjøre oss. Englene påvirker vårt sinn, hvis vi gir dem anledning til det. De minner oss om det Jesus har sagt og lært, slik de gjorde det for kvinnene ved Jesu grav.

Vesener Gud har skapt, blir brukt i Herrens plan for fornyelsen av menneskesinnet, for å gi de ulydige det sinn som rettferdige har. Alle som vil gå på Guds veier og følge hans plan, vil bli ledet og beskyttet av himmelens engler. De blir sendt til oss når vi inderlig og ydmykt ber Herren om hjelp. Lysets og kraftens usynlige herskarer samarbeider med dem som er ydmyke og små i seg selv. -- Brev 116, 1899.

Engler søker samarbeid

Satan bruker mennesker til å friste andre mennesker, men Guds engler søker noen de kan samarbeide med for å frelse dem som blir fristet. Englene ønsker å finne noen som er villige til å samarbeide med dem etter Jesu retningslinjer, de søker mennesker som er inspirert av tanken på at de hører Kristus til. De leter etter dem som føler at det er den som har falt i fristelse_, som trenger deres særlige hjelp. Englene vil gjeme komme I kontakt med dem som forstår at Jesus er interessert i dem som menneskene går forbi, de forsømte, de sårede og de som er mishandlet av fienden og holder på å omkomme. Det bedrøver Kristus å se harde mennesker som ikke øver tro som er virksom ved kjærlighet, den som renser sjelen.

Guds engler vil samarbeide med og gjennom dem som vil være med i arbeidet for å frelse mennesker fra døden og på den måten skjule en mangfoldighet av synder. Men de må ha medarbeidere som tar seg i vare, så de ikke selv skal bli fristet.

Det er de syke som trenger lege, ikke de som er friske. Når dere .gjør en innsats for noen som ikke behøver hjelp, men går forbi mennesker som trenger gode ord og hjelpsomhet utvikler dere et sinnelag som ikke er lik det Jesus har. -- Brev 70

Kapittel 11

Hva er vi verd?

Del av tale i St. Helena Sanitarium kapell, 23. jan. 1904. Gjengitt i «Notebook Leannels», The Church, nr. 7.

Herren ønsker at vi skal ta livet alvorlig. I åndelige spørsmål har vi ikke råd til å gjøre feil. Det gjelder liv eller død for oss: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst, evig frelst? Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv, et liv like evig som Guds eget liv?» Dette er spørsmål vi alle grundig må overveie. ...

Mens vi er i denne verden, skal vi være Guds redskaper. Paulus sier: «Vi er Guds medarbeidere, og dere er Guds åkerland, Guds bygning» (I Kor 3,9). Vi skal samarbeide med Gud i alt han ønsker å gjennomføre. Fullfører vi den evige Guds plan? Er vi daglig opptatt av å få Jesu sinnelag og i ord og innsats gjøre hans vilje?

Hvordan ser verden ut i dag? Har dere noen gang før sett slik forvirring, så mye vold, så mange mord, så mange innbrudd og andre forbrytelser? Hvor står vi selv i denne tiden?

Profeten Jesaja sier: «Når dere faster, blir det strid og trette, og i ondskap slår dere med neven.» Gud lar oss vite at han ikke aksepterer en slik form for faste: «Dere faster ikke slik i dag at bønnen kan høres i det høye» (Jes 58,4).

«Er dette den faste jeg vil ha: en dag da mennesket plager seg selv, henger med hodet som sivet, kler seg i botsdrakt og ligger i aske? Kaller du dette for faste, er det en dag etter Herrens vilje? Nei, slik er fasten som jeg

vil ha: at du løslater dem som med urett er lenket, sprenger båndene i åket og setter _e undertrykte fri, ja, bryter hvert åk i stykker, at du deler ditt brød med dem som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus, at du sørger for klær når du ser en naken og ikke svikter dine egne» (Jes 58,5-7). '

Lønnen

«Da skal ditt lys bryte fram som når dagen gryr, dine sår skal snart leges og gro. Din rettferd skal gå foran deg og Herrens herlighet følge etter deg» (Jes 58,8).

Rettferd vil gå foran oss og Herrens herlighet følge etter o_s når vi etterl_ver lovens bud. Lyset fra Kristi rettferdighet vli være vårt skjold, og Herrens herlighet vokte oss. La oss takke Gud for dette løfte. Vi må alltid leve slik at Herren kan velsigne oss. La oss huske at det er vår store forrett å ha samfunn med Gud og være hans redskaper.

I Guds store frelsesplan for en fortapt verden har Herren gjort seg avhengig av mennesker som sine sendebud. Han må ha deres hjelp til å nå resten av menneskeheten. Men de som skal samarbeide med ham må være foretaksomme de må ha evnen til å se hva som kan og må gjøres for dem som er fortapt.

Kristus gav sitt liv for syndere. Å redde menneskeheten fra et liv i overtredelse til et liv i lydighet og rettferdighet, var hans mal. Dem som tar imot ham som sin forløser tilbyr han. den rikeste belønning himmelen kan gi, et evig liv.

Om vi bare mer fullstendig kunne fatte hva vår frelse har kostet! Paulus sier: «Dere er kjøpt, og prisen betalt» (1 Kor 6,20). Men prisen var intet mindre enn Guds enbårne Sønns hv. La oss alltid huske dette. Det står oss

fritt å avslå de innbydelser Jesus sender oss. Vi kan la være å benytte oss av hans tilbud om fred og frelse, men enhver av oss er kjøpt og prisen betalt med Guds Sønnns dyrebare blod. Den kjensgjerningen står fast. Derfor «tenk på ham» (Hebr 12,3).

Dere er dyrt kjøpt. «Bruk da legemet til Guds ære» (1 Kor 6,20). Det du ofte regner som ditt eget, hører Gud til. Ta godt vare på det som hører ham til. Han har betalt en uendelig høy pris for det. Ditt sinn hører ham til. Ingen har rett til å misbruke et legeme som ikke tilhører ham selv, men den Herre Jesus Kristus. Hvordan kan noen ha glede av langsomt, men sikkert å svekke legeme og sinn ved egenkjærlig nytelse?

Gud har gitt oss alle en hjerne, og han ønsker at vi skal bruke den til hans ære. Med den kan vi samarbeide med Gud om å frelse mennesker. Forstandsevner har vi ikke for meget av. Vi må utvikle og trene opp alt vi har forutsetninger for i legeme og sinn, for at vi skal kunne yte vårt beste. Kristus har kjøpt det så dyrt. Det er Guds vilje at vi skal bli stadig bedre skikket til å samarbeide med ham. La oss derfor gjøre alt vi kan for å styrke det Gud har gitt oss!

Paulus sier om dem som trofast yter sitt beste: «Vi er Guds medarbeidere» (1 Kor 3,9). Et menneske kan gjøre svært lite uten Guds hjelp, men Faderen og Sønnen vil gjerne bruke enhver som legger seg helt på tjenestens alter. Vi kan alle samarbeide med Gud og utføre et arbeid han kan godkjenne. Herren ønsker at vi skal ta fatt. Han har gitt hvert eneste menneske en bestemt oppgave, etter som han og hun er dugelig til.

Personlig erfaring

Da jeg var sytten år gammel, mente alle mine venner at jeg ville komme til å være ufør resten av livet på grunn av en alvorlig skade jeg fikk

som barn. Men et sendebud kom fra himmelen og sa til meg: «deg har et budskap du får i oppdrag å bære frem.» Men da tenkte jeg: «Nei, her må det være en feil et eller annet sted.» Ordene kom til meg igjen: «deg har et budskap du skal bære frem. Skriv ned det jeg har til deg.» På grunn av skaden skalv jeg slik på hånden at jeg ikke kunne skrive en eneste linje. Jeg svarte derfor: «deg kan ikke gjøre det, jeg kan ikke.» Men befalingen om å skrive kom enda en gang. Jeg tok penn og papir og begynte å skrive. Hvor meget jeg siden har skrevet, lar seg vanskelig beregne. Den som gav meg kraft og evne, var Gud.

Siden den gang er bøkene jeg har skrevet, blitt trykt i mange språk og sendt til alle deler av verden. For kort tid siden fikk jeg en rapport om at et eksemplar av mine bøker var blitt meget velvillig mottatt av den tyske keiserinne. Hun hadde også skrevet et vennlig brev og fortalt at hun satte pris på boken. Herren alene skal ha æren.

Av oss selv kan vi ikke gjøre noe godt. Men det er vår forrett å kunne komme i det rette forhold til Gud. Vi kan bestemme oss for at vi ved hans hjelp skal gjøre alt vi kan for å fremme hans gode sak. Guds herlighet vil bli åpenbart i deres liv som ydmykt og uten å svikte gjennomfører dette forsett. Jeg vet det av erfaring. I meg selv er jeg ingenting. Men jeg forstod at jeg i min hjelpeløshet måtte overlate meg til Jesus Kristus. Resultatet av dette, av bønn og tro, ble at Herrens rettferd gikk foran meg og Herrens frelse fulgte etter meg (Jes 58,8).

Jeg har ikke noe å klage over. Herren har aldri sviktet meg. Jeg la min mann til hvile i graven for tjueto år siden. Da det noen år senere ble bestemt å sende flere arbeidere til Australia for å hjelpe de få som var der, drog jeg selv dit. Jeg ønsket å støtte arbeidet og få det i gang på rette måte på det nye stedet. Vi utførte et stort pionerarbeid der.

Hjalp til å etablere en skole

Vi så at det var stort behov for en skole hvor lovende unge menn og kvinner kunne bli utdannet til tjeneste for Mesteren. Vi drog rett inn i skogene i New South Wales, kjøpte et større område og bygget en skole langt borte fra byene. ...

For tre år siden kom vi tilbake til Amerika. Det ble sendt noen andre til Australia som tok vår plass, og arbeidet har stadig god fremgang. Jeg skulle ønske dere også kunne lese de brevene vi får. Den forferdelige tørken som har ført til hungersnød flere steder i Australia de to siste årene, har dere sannsynligvis hørt om. Hundretusener av sauer, kveg og hester er omkommet. I alle koloniområdene, særlig i Queensland, har folk vært utsatt for fryktelige lidelser og store økonomiske tap.

Men stedet der vi valgte å bygge skolen vår, har hatt regn nok til å gi godt beite og gode kornavlinger. De folkevalgte og avisene har faktisk betegnet stedet som «det eneste grønne området i hele New South Wales».

Er ikke dette bemerkelsesverdig? Har Herren ikke velsignet? I en av rapportene vi har mottatt, leser vi at siste år ble det solgt 3500 kg beste sort honning, produsert på skolens eiendom. Store grønnsakavlinger har de også fått, og salget av det de ikke selv hadde bruk for, har gitt skolen gode inntekter. Alt dette er meget oppmuntrende for oss, for vi valgte ut dette området og hjalp til med å få det i gang. Herren skal ha all ære.

Ble Ellen White rik?

Det blir somme tider påstått at jeg går inn for å bli rik. Folk har skrevet og spurt: «Er ikke Ellen White god for millioner av dollar?» Jeg er glad jeg kan svar,; nei på dette. Jeg har ingen gjeldfri eiendom i denne verden.

Hvorfor? Fordi jeg ser så meget misjonsarbeid som bør gjøres. Skulle jeg under slike forhold samle meg penger? Fra salget av mine bøker får jeg prosenter, men nesten alt går til misjonsarbeid.

Fra et av våre forlagshus i et fjernt land sendte lederen meg nylig fem hundre dollar. Han hadde hørt fra andre at jeg var i pengevanskeligheter. I brevet med sjekken skriver han at det er til gjengjeld for de mange tusen dollar i forfatterhonorar for bøkene mine som er oversatt og solgt i området. Jeg hadde gitt det alt til nyutvidelser på stedet. De fem hundre dollar skulle bare være et lite uttrykk for deres takknemlighet, og de sendte meg pengene fordi de gjerne ville hjelpe i et knipetak. For å støtte Herrens verk i Europa hadde jeg før dette gitt forfatterhonoraret og alle prosenter av bøkene mine til dette formålet, og jeg kommer til å sende de fem hundre dollar tilbake så snart jeg er blitt kvitt min gjeld.

Til Herrens ære vil jeg gjerne fortelle dere at for fire år siden hjalp han meg til å fullføre en bok om Jesu lignelser, og så gav han meg den tanken at jeg burde gi denne boken til fremme av vårt skolearbeid.

På den tiden hadde flere av våre skoler stor gjeld, men ved at søsken solgte denne boken og gav hele fortjenesten til nedbetaling av denne gjelden, har det inntil nå lyktes å skaffe til veie mer enn to hundre tusen dollar til dette formål, og det gode arbeid fortsetter. Jeg har hatt stor glede av det heldige utfallet av denne planen, og jeg er nå opptatt av å fullføre enda en bok som vil bli brukt på samme måte til andre formål.

Men det økonomiske utbyttet er ikke det mest oppmuntrende for meg. Jeg liker å tenke på at salget av disse bøkene leder mange mennesker til sannheten. Den tanken gjør meg virkelig glad. Jeg får ikke tid til tunge tanker. Jeg går løs på mitt arbeid og skriver stadig, skriver og skriver. Tidlig om morgenen, når dere andre sover, er jeg vanligvis oppe og skriver.

Selv sykdom og andre vanskeligheter har ikke fått meg til å slutte med å skrive. Ikke lenge etter at jeg var kommet til Australia, ble jeg rammet av sykdom. Huset var fuktig, så jeg fikk et anfall av revmatisme som førte til at jeg ble sengeliggende i elleve måneder. Somme tider hadde jeg forferdelige smerter. Jeg kunne bare sove i en stilling i et par timer, og så måtte de hjelpe meg over i en annen stilling. Luftmadrassen var tilliten hjelp, og jeg led meget.

Men til tross for dette fortsatte jeg med mitt arbeid. Den høyre armen fra albuen og ut i fingrene var fri for smerter, mens venstre arm og begge skuldrene ikke kunne brukes. De laget en støtteinnretning for meg, og ved hjelp av den kunne jeg fortsette å skrive. I disse elleve månedene skrev jeg omkring to tusen fem hundre manuskriptsider som ble sendt over Stillehavet og utgitt i Amerika.

Jeg er takknemlig til Herren for at han aldri skuffer meg og for at han gir meg styrke og nåde. Da jeg stod ved min manns dødsseng, la jeg hånden min i hans og sa: «Kjenner du meg, kjære?» Han nikket, og så sa jeg: «I alle disse årene har jeg latt deg stelle med økonomien og bære ansvaret for det som skulle settes i gang. Nå lover jeg deg at jeg også skal bli en pioner.» Og derpå føyde jeg til: «Hvis du kan oppfatte hva jeg sier, så gi meg et lite håndtrykk.» Han gjorde det, men han kunne ikke lenger si noe.

Etter at min mann var blitt begravet, ønsket hans venner å sette opp et avbrukket lanseskift som monument. Men da sa jeg at det skulle aldri skje. Han hadde gjort tre manns arbeid, og et brukket monument hørte ikke hjemme på hans grav.

Gud har hjulpet meg. I dag priser jeg hans navn når jeg møter hans folk. Jeg tilbrakte nesten ti år i Australia. Det er blitt utrettet meget der, men

det dobbelte kunne ha vært gjort om vi hadde hatt menn og midler til det. Vi takker likevel Gud som satte oss i stand til å utrette det som ble fullført, og for de resultater av arbeidet vi nå kali se i dette området. -- Manuskript 8, 1904.

Utrettelig virksomhet

Man bør holde årsmøter i våre store byer. Hvis talerne er varsomme med alt de sier, vil man nå menneskenes hjerter når sannheten blir forkynt i Den Hellige Ånds kraft. Hvis et menneske av hjertet tar imot Jesu kjærlighet, vil villfarelsen ikke finne noen plass der. Den samme kjærlighet som kom til syne i Kristi liv, må åpenbare seg i deres liv som arbeider for ham. Den utrettelige virksomhet som preget hans liv, må også prege deres liv. Som Kristi karakter var, skal hans barns karakter være.

La oss aldri glemme at vi ikke hører oss selv til, men at vi er kjøpt og prisen betalt. Vi må se på våre evner som noe Gud har betrodd oss for at de skal brukes til hans ære og til velsignelse for våre medmennesker. Vi er en del av Kristi kors. Vi skal med utrettelig troskap søke å frelse det fortapte.

Kapittel 12

Englene undrer seg

«Notebook Leaflets». Methods, nr. 11.

Englene er forbauset over at mennesker kan behandle vitale sannheter som betyr så meget for synderen, på en såoverfladisk og likegyldig måte. De fortsetter villig i sin trelldom under Satan og synden, selv om Guds Sønn led og døde. Vi må bli så opptatt av selvforsakelsen og selvoppofrelsen i Kristi liv, at vi får en dyp forståelse av hvor forferdelig synden er, og lære å hate den som det avskyelige den er.

La oss med takknemlighet våkne opp til den kjensgjerning at for Kristi skyld er Faderen trofast og rettferdig, såhan tilgir oss syndene og renser oss for all urett. Hans nåde og kjærlighet blir for alltid et pant for oss når vi ser Kristus løftet opp på korset. Vil hver enkelt av oss nå frem til å forstå, så langt vi har evne til å forstå sannheten, at Gud elsker og tilgir oss når vi elsker Jesus og tror på ham?

Hvilken herlig sannhet! Gud vil så gjerne tilgi alle som angrer og kommer til ham. Forkynn dette. Løft Jesus høyt opp så folk kan få se ham. ...

Jødene så på offerdyret som et symbol på Kristus, han som ofret sitt blod for verdens frelse. Alle disse ofrene var et bilde på Kristus, for å gjøre det klart for dem at Jesu Kristi blod alene renser for synd, og at synd ikke blir tilgitt uten at blod blir utøst. Det er noen som undrer seg over at Gud ville ha så mange offer, og at han bestemte at så mye blod skulle flyte i den jødiske gudstjeneste.

Alle ofrene måtte gi sitt liv, og de var alle et bilde på Kristus. Prestene forklarte omhyggelig hva denne hellige og alvorlige seremoni hadde til formål. Ofrene var planlagt av Gud selv for å undervise hans folk om den store sannhet at tilgivelse for synd kan man bare få ved Kristi blod.

Denne store og betydningsfulle sannhet om den eneste vei til frelse blir stadig forkynt både for de troende og for dem som ikke tror. Men englene ser med den største forbauselse at menneskene er lite interessert i et emne som for dem betyr liv og død. Selv menigheten forstår tydeligvis lite av denne vidunderlige frelsesplanen. Det er bare ved tro på renselsen i Kristi blod at det finnes tilgivelse for synd. Synden henger like fast ved et menneske som spedalskhet gjør det, men det er få som fatter denne sannhet. Den burde få hver eneste en av oss til å stanse opp og tenke etter. Han behøvde ikke å lide som soning for seg selv. Hans lidelser var så ufattelig store fordi han var syndfri og høyt opphøyet. -- Brev 43, 1892.

En utilstrekkelig omvendelse

«Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid, jeg med ham og han med meg. Den som seirer, ham vil jeg la sitte sammen med meg på min trone, likesom jeg selv har seiret og satt meg med min Far på hans trone» (Ap 3,20,21).

Noen vil kanskje si: Hvorfor skal vi stadig bli minnet om dette? Det er fordi dere ikke mer fullstendig angrer og omvender dere. Dere lever ikke i Kristus og har ikke Kristus boende i dere. Når en avgud blir kastet ut av hjertet, har Satan en annen ferdig til å ta den ledige plassen. Overgir du deg ikke helt til Jesus og lever i samfunn med ham, og gjør du ikke ham til din rådgiver i alt, vil du finne at ditt hjerte er åpent for onde tanker. Du tjener ikke lenger Gud, men deg selv.

Somme tider vil du kanskje gjerne vende om. Men foretar du ikke en fullstendig forandring og lever etter de sannheter du har lært å kjenne, og har du ikke en aktiv, praktisk tro som stadig vokser i styrke, vil din omvendelse være som morgenens dugg. Den vil ikke gi deg noen varig hjelp. En omvendelse som har sitt grunnlag i øyeblikkets sterke følelser, er ingen ekte omvendelse, men bare et bedrag. En stemningsbølge som ikke skaper i deg den rettferds frukt som blir sådd i fred og vokser frem for dem som stifter fred, vil etterlate deg i en verre tilstand enn den du før var i.

Fristeren vil stadig være etter deg med en eller annen villedende og rimelig unnskyldning for å ivareta dine egne interesser. Du vil falle tilbake i dine gamle vaner og forsømme tjenesten du skylder Gud. Det håp og den fortrøstning det å tjene Gud ville ha gitt deg, mangler du.

Gud kaller oss til villig tjeneste, en tjeneste inspirert av kjærligheten til Jesus, som må bo i vårt hjerte. Gud godtar aldri en halvhjertet, egenkjærlig innsats. Han krever hele vårt hjerte, en udelt kjærlighet og en helhjertet tro på at han kan frelse oss fra all synd. ...

Gud vil godta og bevare ethvert menneske som ved Kristi nåde forsøker å leve et liv til Herrens ære. Jesus slipper og svikter aldri et ydmykt og engstelig Guds barn. Vil vi tro den sannhet at Gud virker i våre hjerter, at han rensker og helliggjør oss, hvis vi slipper ham til, og at han ved sin rike nåde vil gjøre oss skikket til å samarbeide med ham? Er vår forstand skjerpet og helliggjort så vi kan fatte storheten i Guds løfter og ta dem til inntekt for oss personlig? Ikke fordi vi er verdige, men fordi Kristus er verdig; ikke fordi vi er rettferdige, men fordi vi i tro kan tilegne oss Kristi rettferdighet. -- Manuskript 125, 1901.

Kapittel 13

Betydningen av å motta Den Hellige Ånd

Natten til den første sabbaten under Newcastle-stevnet var det som om jeg var til stede ved et møte og talte om betydningen og nødvendigheten av å motta Ånden. Det ble lagt vekt på at vi måtte åpne våre hjerter for Den Hellige Ånd. Jesus sa engang til sine disipler: «Ennå har jeg mye å si dere men dere kan ikke bære det nå.» Det var en hindring for ham at de ikke hadde mulighet for å forstå. Han lengtet etter å åpenbare store sannheter for dem, men så lenge deres hjerter var lukket, ville hans åpenbaring av disse sannheter være bortkastet. De måtte motta Guds And før de fullt ut kunne forstå Kristi undervisning. Jesus sa: «Men talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alt og minne dere om alt det Jeg har sagt dere.»

I drømmen så jeg en stor bygning og en vaktmann stå ved inngangen. Han spurte alle som kom til døren: «Har du mottatt Den Hellige And?» Han hadde en målesnor i hånden, og det var bare få, svært få, som fikk komme inn i bygningen. «Det betyr ingenting hvor store dere menneskelig sett er » sa han, «men hvis dere er blitt modne mennesker, som har nådd sin fulle vekst og fått hele Kristi fylde, etter det lys dere har hatt, vil dere få sitte til bords med Jesus ved Lammets bryllupsmåltid. Gjennom evigheters evighet vil dere lære stadig mer om de velsignelser festen betyr for dere.

Den som er stor i seg selv, kan ikke komme inn her. De som bare er voksne barn og fremdeles har et barns innstilling, vaner og egenskaper, kan ikke komme inn her. Har du vært full av mistanke, kritikk, hissighet og selvopphøyelse kan vi ikke slippe deg inn, du ville bare ødelegge festen. Alle som skal inn gjennom denne døren, må være iført bryllupsklærne, de som er vevet på himmelens vevstol. De som har vennet seg til å finne feil hos andre,

avslører en skavank som ødelegger familier og får mennesker til å vende seg fra sannhet til villfarelse. Mistillitens surdeig og den velutviklede evnen til å anklage andre lukker inngangsdøren for dere. Inn gjennom denne døren kommer ikke noe som kan ødelegge lykken for dem som skal bo her. De må ha fullkommen tillit til hverandre. Dere kan ikke bli med i den lykkelige himmelske familie, for jeg har tørket alle tårer bort fra deres øyne. Bare den som selv representerer hans karakter kan få se kongen i hans herlighet. '

Dere vil få adgang til Guds rike når dere gir avkall på deres egen vilje og visdom, og lærer av Kristus. Han forlanger en hel og udelt overgivelse. Gi ham livet så han kan forme og danne det. Ta hans åk på dere, lær av ham og la dere lede av ham. Dere må lære å forstå hva det vil si at bare de som blir som små barn, kan komme inn i Guds rike.

Å være i Kristus vil si å velge å være som Kristus og ha det samme sinnelag som han. Bli i ham, vær som han var og gjør som han vil. Dette er betingelsen for å være hans disippel. Dere vil aldri finne fred hvis dere ikke oppfyller den. I Kristus er det fred, utenom ham finnes den ikke.

Det er lett å bære Kristi åk når det er tilpasset deg. Da kan du utføre krevende åndelig arbeid og bære tunge byrder, for Herren gir kraft og styrke, og han gjør arbeidet til en glede. Legg merke til hva han sier: «Lær av meg, for jeg er tålsom og ydmyk av hjertet» (Matt 11,29). Hvem er han som sier dette? Han er himmelens majestet, herlighetens konge. Han ønsker at dine begreper om åndelige spørsmål må bli rensket for egenkjærlighetens slagg og forurensningene fra en primitiv og usympatisk natur. Du må få en dypere indre erfaring. Ved å være i Kristus vil du vokse i nåde. Når du omvender deg, vil du ikke lenger være en hindring for dine medmennesker, men du vil styrke dem.»

Da dette budskapet ble fremført, så jeg noen gå bedrøvet bort, og de

sluttet seg til spotterne. Men det var andre som med tårer i øynene og sønderknuste hjerter bad dem som de hadde såret og skadet, om tilgivelse. De var ikke opptatt av sin egen verdighet, men stilte hele tiden dette spørsmålet: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» (Apg 16,30). Svaret var alltid: «Vend om, hver og en av dere, så dere får tilgivelse for syndene, og deres synd må bli utslettet.» Andelig stolthet ble irtettesatt, det er noe Gud ikke kan tolerere. Det er imot Guds ord. «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige forlate sin vei og ugjerningsmannen oppgi sine tanker og vende om til Herren, så vil han vise barmhjertighet, til vår Gud, for han vil gjerne tilgi» (Jes 55,6.7).

Alle syntes å føle at Herren hadde talt gjennom sitt skrøpelige redskap, da jeg la disse prinsipper frem for dem på sabbatsmøtet. -- «Review and Herald», 11. april 1899.

Tiden er kommet da vi kan vente at Herren skal gjøre store ting for oss. Vi må ikke slappe av i arbeidet, men vokse i nåde og kunnskap om Herren. Før verket blir avsluttet og Guds folks besegling blir fullført, vil Den Hellige And bh utøst. Himmels engler vil være iblant oss. Nå lever vi i forberedelsestiden for himmelen, og vi må leve i full lydighet mot alle Guds bud. -- Brev 30, 1907.

Kapittel 14

På ethvert sted

«Notebook Leaflet». Christian Experience, nr. 8.

Kristus er verdens lys og lege. Han søker frivillige som vil samarbeide med ham om den store oppgaven å plante sannhetens frø i verden. Guds sendebud må fremme sannhetens sak overalt hvor de kan komme til. Verden ligger i det onde og går sin undergang i møte. Derfor trenger den fornyelse. Det må gjøres en langt større innsats for dem som ikke kjenner Kristus. Gud kaller oss ikke bare til å øke virksomheten, men til å strekke oss lenger ut. Hans rike må få vokse, og hele verden må få lære ham å kjenne.

Helsearbeidet må gå hånd i hånd med forkynnelsen. Det vil være en kraft til det gode. Det er evangeliets høyre hånd og baner ofte veien for evangeliet. Det må legges en solid grunnvoll for begge former for virksomhet, og de retningslinjer Gud har gitt for den slags arbeid, må følges nøye. Nye menigheter må bli opprettet og helsearbeidet organisert der fra første stund. Helsearbeideren må ikke glemme at det skal være et nøye samarbeid mellom ham og evangelisten. Hvis samarbeidet svikter, blir virksomheten ensidig og ufullstendig.

Den viktigste oppgaven i denne tiden er å få alle kristne til å føle at de har et kall. Herrens vingård må bli dyrket. I denne vingården har alle et sted og en oppgave Herren har bestemt for dem. Men den enkeltes fremgang avhenger av forholdet til menighetens hode som er Kristus.

Vår Herre Jesu Kristi nåde og kjærlighet og hans inderlige forhold til menigheten skal åpenbare seg i den vekst hans verk har og den utbredelse

evangeliet får. I Jesu etterfølgeres liv må sannhetens og rettferdighetens prinsipper stadig tydeligere tre frem. I vår yrkesutøvelse må den samme ånd komme til syne som preget den første kristne menighet. De var ikke egenkjærlige og begjærlige. Verdens forretningsprinsipper må ikke på noen måte få sette sine spor på det folk som våker og ber og virker for vår Herre og frelser Jesu Kristi komme i himmelens skyer med kraft og stor herlighet.

Som et folk er vi ikke rede for Herrens komme. Alle våre injoner ville bli klare og skinnende lys i denne verden, hvis vi stengte sjelens vinduer for det som hører verden til, og åpnet dem for det som hører Guds rike til. Alle menighetens medlemmer ville også bli klare og skinnende lys hvis de levde etter de prinsipper vi har fått. Gud kan ikke ha behag i sitt folk hvis de ikke er fylt med Den Hellige Ånds kraft. Deres forhold til hverandre skal være så rent og oppriktig at de ved sine ord og sin ferd viser at de er ett med Kristus. Ved kraften i tegn og under skal de fullføre forkynnelsen av Kristi evangelium. Så samstemt må de forskjellige grener innen virksomheten være at alt går som en velsmurt maskin. Da vil de forstå hvilken glede Kristi frelse gir. Da vil vi slippe å se det vi nå ser hos dem som har fått som oppgave å forkynne det sanne evangelium. I sitt forhold til hverandre har de ikke åpenbart sannhetens prinsipper, og de har ikke utført den oppgave Herren har gitt dem, på en måte som ville vært til hans navns ære. ...

Da Kristus stod opp fra de døde, forkynte han ved den åpne graven: «Jeg er oppstandelsen og livet.» Kristus, den oppstandne frelser, er vårt liv. Forandringen er tydelig når Kristus blir sjelens liv, men ord kan ikke alltid beskrive den. Hvis Kristus ikke blir åpenbart i vårt liv, er alle krav på kunnskap, fromhet og kraft meningsløse. Kristus må være sjelens liv, like virkelig som blodet er legemets liv. ...

Renset for egenkjærlighet

De som arbeider i Herrens tjeneste må være rensset for ethvert spor av egenkjærlighet. Leveregelen må være: «La alt dere sier og gjør, skje til Guds ære.» I alle forhold mellom naboer og menighetsmedlemmer må den gyldne regel nøye bli overholdt. Vi må streve etter fullkommen orden og fullkommen rettferdighet, etter det mål Gud har satt for oss. Bare på den måten vil våre gjerninger kunne bestå i dommen. ...

Kristendom er å vise sann kjærlighet mot hverandre. Det kristne liv består av kristne plikter og privilegier. For menigheten i ørkenen forordnet Kristus i sin visdom et offersystem som pekte frem mot det offer han selv skulle gi og den død han måtte lide. Ethvert offer var et symbol på ham, Lammet som var slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt, for at alle klart skulle kunne se at syndens lønn er døden. Det var ingen synd hos ham, han døde for vår synd.

Den gamle tids symbolske tjeneste hadde ett mål: å rettferdiggjøre Guds lov, så at alle som tror på Kristus kunne nå «fram til enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham, og vi blir den modne mann, som har nådd sin fulle vekst og har fått hele Kristi fylde» (Ef 4,13). I arbeidet for Kristus er det rikelig plass for utfoldelsen av alle de gaver Gud har gitt oss. Ved hvert steg fremover må vi åpenbare den tro som er virksom i kjærlighet og renser sjelen.

Kristus har skapt oss, og vi må elske ham av hele vårt hjerte. Han krever også at vi skal vise omsorg for vår neste. Det er Guds kjærlighet som frelser oss. Sann omvendelse er derfor en overgang fra egenkjærlighet til helliggjort kjærlighet overfor Gud og nesten. Vil syvendedags-adventistene någjennomføre en grundig reformasjon, så deres syndflekke sjeler kan bli rensset for egenkjærlighetens spedalskhet?

Jeg må si sannheten til alle. De som har mottatt lyset fra Guds ord, må aldri la andre mennesker få det inntrykk at Gud vil godta at de fortsetter i synd. I Guds ord blir synd definert som lovbrudd. -- Manuskript 16, 1901.

På vanskelige steder

Guds tjenere er ofte i vanskeligheter, men de vet ikke alltid hvorfor. Skal de slippe Guds hånd fordi vanskelighetene tårner seg opp? Skal deres tro svikte fordi de ikke ser noen vei gjennom mørket? Det må aldri skje. Overbevisningen om at Gud har makt til å bevare dem i deres virksomhet må få vokse seg stadig sterkere. Hvis de lar ham lede, og de forsvarer hans lov, vil han aldri la dem gå til grunne eller komme på avveier. -- Udatert manuskript 145.

Kapittel 15

Når menigheten våkner

«Notebook Leatlets». Christian Experience, Dr.16.

Bønn er nødvendig i våre hjem, i menigheten og i arbeidet for medmennesker. Det er få som forstår betydningen av inderlig bønn. Hvis menigheten oftere var samlet til bønn, ville den slippe å komme til kort i så mange forhold. Den som holder ut i bønn til Gud, blir rikt belønnet.

Når menigheten våkner og forstår hvilket høyt og hellig kall den har, vil medlemmene be mer inderlig om Den Hellige Ånd. På en klarere måte vil de se hva som må gjøres for dem som ikke kjenner Gud. Vi har fått det løfte at Gud drar nær til alle som søker ham.

Menigheten må bli født på ny til et levende håp «ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde! Vi skal få en arv som aldri forgår og ikke flekkes til eller visner» (1 Pet 1,3.4). Når menigheten våkner og forstår hva som må gjøres for verden, vil medlemmene gjøre en innsats for dem som ikke kjenner Bibelens sannheter. Nøysomhet må prege vår daglige ferd, og vi må våke og be så ikke noe skal skjemme vårt liv. Våre medmennesker må kunne se at den som venter å få sine bønner besvart, må leve etter de prinsipper han hevder.

Menigheten vil ikke bli sløv så lenge medlemmene søker hjelp fra nådens trone, og ikke svikter når det gjelder å advare dem som står på avgrunnens rand. Medlemmene i en aktiv, virksom menighet vil klart forstå hva det vil si å bære Kristi åk og samarbeide med ham.

Himmelen søker gudhengitte mennesker som Herren kan bruke til å komme i forbindelse med sitt folk og med verden. Han vil kunne benytte en menighet som helliger seg til ham og er villig til å ofre av sine midler. Han vil fylle dem med sin Ånd og med kraft, særlig i denne tiden hvor Satan arbeider så intenst på å villedde både predikanter og legfolk. Hvis Guds tjenere var innstilt på å samarbeide med ham, ville han være med dem på samme måte som han var med sine første disipler.

Vil menigheten ikke våkne opp til sitt ansvar? De som er villige til å vie seg til oppgaven med alt de er og har, vil Gud fylle med Kristi Ånd. Kristus var den største misjonær verden noen gang har sett. Når Guds folk blir fylt med denne Ånd, vil de ikke lenger være kraftløse. -- Manuskript 59, 1898.

Vår karakter

Herren tillater oss å komme i situasjoner som utvikler vår karakter. Vi vokser i vår kristelige erfaring når vi gir Herren det som tilkommer ham av tiende og gaver. Dere har alle møtt vanskeligheter i livet. Det lærer oss å ha tillit til Gud og søke ham mer inderlig i bønn. Vår tro vokser med våre erfaringer. Lidelsen lustrer og renser vår tro og vår karakter. Det er i de vanskelige dager Kristus blir dyrebar for oss. Dere vil få grunn til å si: «Jeg venter på ham som vil drepe meg» (Job 13,15). Farer, lidelser, sorg og død gir oss anledning til å bekjenne vår tro på Kristus. ...

Det betyr alt for oss at vi godtar Herrens ledelse av vårt liv. Vår innstilling er derfor bestemmende for vårt liv og vår karakter. Alle kan gjøre fremgang, men de må også vite at alt ikke kan være som de selv ønsker. Jesu liv og lære må være vårt studium. Han skader aldri noen, men leger alt han rører ved. -- Brev 135, 1897.

Ydmykhet og tro

Det er ikke penger, evner, kunnskap og veltalenhet som teller i den oppgaven vi har i denne tiden, men tro og ydmykhet. De arbeidere som villig strever og ofrer for sin Herre og mester, vil ikke la seg stanse om evangeliets sannheter møter motstand. Betingelsen for fremgang er samarbeid med Kristus. I likhet med ham må vi gråte over dem som ikke gråter over seg selv, og be for dem som ikke ber for seg selv. -- Manuskript 24, 1903.

Det skjer i hast

Når Gud og mennesker samarbeider, har Herrens verk fremgang. Men Herren har også muligheter som mennesket ikke kjenner noe til. Engler må somme tider utføre den gjerning som var tildelt mennesker som ikke tok imot Guds kall. - ' «Review and Herald», 15. des. 1885.

Kapittel 16

Behov for vekkelse

Artikkel i tillegget til første utgave av «Chri» Our Righteousness», men av tekniske grunner utelatt i annet revidert opplag. -- Red.

Menighetens største behov.

Vårt største behov er en gjenoppvekking av sann gudsfrykt. Det burde også være vår første oppgave. Med stort alvor må vi søke Herrens velsignelse, ikke fordi Herren er lite innstilt på å gi oss den, men fordi vi ikke er forberedt på å ta imot den. Vår Far i himmelen er mye mer villig til å gi dem Den Hellige Ånd som ber ham om det, enn foreldre er til å gi sine barn gode gaver. Men det er vår sak ved ydmyk bekjennelse, omvendelse og alvorlig bønn å oppfylle de betingelser Gud har satt for å gi oss sin velsignelse. Vekkelsen kommer bare som svar på bønn. Så lenge menighetens medlemmer i stor grad mangler Guds Ånd, kan de ikke få det utbytte av Guds ord som de skulle. Når Ånden får tale til deres hjerte, vil forkynnelsen gjøre sin virkning. Ledet av undervisningen fra Guds ord og fylt med hans Ånd, vil de som er til stede, få en verdifull erfaring, og når de kommer hjem, vil deres innflytelse være sunn og god.

Våre fanebærere som nå begynner å bli gamle, visste hva det vil si å kjempe med Gud i bønn og å oppleve utgytelsen av hans Ånd. Men de blir nå etter hvert borte, og hva med dem som skal ta deres plass? Hvordan er det med den nye generasjon -- er de omvendt til Gud? Er vi oppmerksomme på det som foregår i den himmelske helligdom, eller venter vi på at noe annet skal vekke menigheten opp? Håper _i på å få se at hele menigheten opplever en vekkelse? Den Ilden kommer aldri.

I menigheten er det noen som ikke er omvendt, og de er ikke med i den felles bønneringen. Hver enkelt av oss må ta fatt for alvor. Vi må be mer og snakke mindre. Lovløsheten tar overhånd, og menigheten må ikke være tilfreds med en ytre gudsfrykt, mens de forneker dens kraft. Når vi for alvor ransaker våre egne hjerter og omvender oss fra vår synd og våre onde tanker, vil vi ikke lenger jage etter tomme ting og stole på vår egen kraft, men søke hjelp hos Gud og la ham være vår styrke.

Vi har mye mer å frykte innefra enn utefra. Det er menigheten og ikke verden som hindrer oss i å ha kraft og fremgang. De som ikke er kristne, har rett til å vente meget av dem som bekjenner seg til å være blant dem som har Guds bud og Jesu tro. De har rett til å vente at de ved et konsekvent liv, et godt eksempel og en aktiv innflytelse, ærer og fremmer den bevegelse de representerer. Men de som hevder å være talsmenn for den rette evangeliske sannhet, har ofte vist seg å være den største hindring for dens fremgang. Når noen gir uttrykk for vantro og tvil og foretrekker å leve i mørke, får onde engler lett adgang, og veien blir åpnet for Satans listige bedrag.

Døren åpnes for motstanderen

Sjelefienden kan ikke lese menneskenes tanker, men han er en skarp iakttager. Han legger merke til hva de sier og gjør, og tilpasser sine fristelser til deres forhold som utsetter seg for dem. Hvis vi la vekt på å unngå både syndige tanker og følelser, og ikke gav uttrykk for dem lord og gjerning, ville Satan måtte la oss være i fred. Da ville han ikke vite hvor han skulle sette inn angrepene.

De kristne åpner ofte døren for sjelefienden fordi de mangler selvbeherskelse. Bitter strid og splid som ville være en skam selv for en verdslig forsamling, er ikke uvanlig i menighetene. Årsaken er at man ikke

forsøker å beherske sine ord og følelser. Det burde ikke bli sagt et eneste ord som Satan kan dra fordel av. Så snart det oppstår den minste uenighet, blir saken lagt åpen for Satan, og han får anledning til å splitte og ødelegge menigheten. Enhver form for strid og uenighet betyr et stort tap. Personlige venner av de to motstanderne støtter hver sin side, og kløften blir stadig større. Et hjem som er i strid med seg selv, kan ikke bestå. Anklager drar med seg motanklager og øker motsetningene. Satan og hans engler blir travelt opptatt med å sikre seg en høst av den sæd som er sådd.

De som ikke er kristne, er interesserte tilskuere til slike forhold og får en anledning til å spotte. «Se hvordan de kristne behandler hverandre. Hvis dette er kristendom er den i hvert fall ikke noe for meg.» Og de vil se på seg selv og sin mangel på religiøsitet med stor tilfredshet. Slik blir de befestet i sin ugudelighet, og Satan triumferer.

Sjelefienden iverksetter sine listige bedrag for alle som ikke er innstilt på vanskeligheter og ikke er beskyttet ved stadig bønn og en levende tro. Som predikanter og som kristne må vi forsøke å fjerne alle snublestener. Vi må fjerne alle hindringer. La oss bekjenne all synd, og avstå fra den. Så vil veien bli jevnet for Herren til å komme inn iblant oss og gi oss av sin rike nåde. Verden, vår onde natur og djevelen må bli overvunnet.

Men vi kan ikke jevne veien for ham ved å søke vennskap med verden. Det er fiendskap mot Gud. Med hans hjelp kan vi begrense den farlige innflytelsen den har på oss selv og andre. Hverken som enkeltpersoner eller som menighet kan vi bli fri for fristelsene fra en ubannhjertig fiende, men ved Jesu hjelp kan vi motstå dem.

Et klart lys burde stråle ut over verden fra hvert eneste medlem av menigheten. Ingen skulle ha grunn til å si: «Disse er ikke bedre enn andre?» Det kan og må bli en større forskjell mellom menigheten og verden, en større

motstand mot alt ondt, så ingen skal få anledning til å spotte. Vi kan ikke unngå kritikk, for den vil komme. Men vi må være meget forsiktige så vi bare møter motstand for Jesu skyld, ikke på grunn av synd eller dumheter fra vår side.

Det er ikke noe Satan frykter så mye som at Guds folk skulle kunne rydde alle hindringer av veien. Da ville Herren kunne utøse sin Ånd over en menighet som nå er sløv, og en forsamling som nå er ubotferdig. Hvis Satan fikk det som han ville, kom det aldri mer noen vekkelser, hverken stor eller liten, så lenge verden står. Men vi er ikke uvitende om hans angrep. Det er mulig å stå ham imot. Når veien blir jevnet for Guds Ånd, vil velsignelsen komme. Satan vil ikke kunne hindre at Guds velsignelse strømmet ned over hans folk, mer enn han kan hindre at regnet faller på jorden. Onde mennesker og onde engler kan ikke hindre Guds verk eller stenge ham ute fra de troendes sammenkomster, hvis de med ydmyke og angerfylte hjerter bekjenner og avstår fra synd og i tro påberoper seg hans løfter. Enhver fristelse og motstand, åpen eller skjult, kan vi stå imot, «ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren. (Sak 4,6).

Den store soningsdagen

Dette er den store soningsdagen. Vi må omvende oss og bekjenne vår synd, så den kan gå foran oss til dommen. I en slik tid godtar ikke Gud predikanter som har en tam og intetsigende forkynnelse. Budskapet må være mat i rette tid for Guds menighet. Men gradvis har Satan forsøkt å svekke dette budskapet, for at Herrens folk ikke skal være rede på den store dagen.

I 1844 gikk vår store øversteprest inn i Det aller helligste i den himmelske helligdom for å begynne den undersøkende domshandling. De døde Guds barn er blitt gransket av Herren. Når den oppgaven er fullført, kommer turen til de levende, så dom kan bli avsagt også over dem. Dette er

en stor og betydningsfull tid. Hver av oss får sin sak opp for Guds domstol. Hver enkelt av oss blir dømt etter det vi har gjort i vårt liv i legemet (2 Kor 5,10). I den gamle helligdomstjeneste, når øverstepresten utførte soningstjenesten i Det aller helligste i helligdommen, måtte Guds folk ydmyke seg og bekjenne sin synd, så det kunne bli gjort soning og synden bli fjernet. Vil det bli krevet noe mindre av oss som lever i tiden for den store himmelske soningsdag? I den himmelske helligdom går Kristus i forbønn for sine barn, og den endelige og avgjørende dom vil bli avsagt over hver enkelt av oss.

Hvordan er vår åndelige tilstand i denne alvorlige tiden? I menigheten finner vi både stolthet og hykleri, bedrag og forfengelighet, fornøysessyke og kamp om førsteplassen. Slik synd sløver sinnet og gjør det vanskelig å bedømme åndelige forhold. La oss studere Guds ord så vi fullt ut forstår tiden vi lever i og det som nå foregår i den himmelske helligdom. Hva kreves det av oss personlig i denne situasjonen? Hvis vår frelse betyr noe for oss, er tiden nå kommet til å gjøre en avgjort forandring i vårt liv. Vi må søke Herren i ydmykhet, og med dyp anger bekjenne vår synd, så den kan bli utslettet.

Vi må ikke lenger la oss forføre av det onde. Med raske skritt nærmer vi oss slutten på vår prøvetid. La oss alle stille oss selv dette spørsmålet: Hvordan ser Gud på meg? Vi vet ikke hvor snart turen kommer til våre navn og den endelige avgjørelse. Hva vil utfallet bli? Skal vi stå blant de frelste eller de fortapte?

Et kall til omvendelse

Menigheten må våkne opp og vende om etter sitt frafall fra Herren. Vekterne må våkne og gi trompeten et tydelig signal. Vi er blitt pålagt å gi en tydelig og klar advarsel. GUD sier til sine tjenere: «Rop av full hals og uten

stans, løft diu røst som en lur! Fortell mitt folk om deres ondskap, Jakobs ætt om deres synden» (Jes 58,1). Vi må få folk til å lytte. Kan vi ikke det, er alt håpløst. Selv om en engel fra himmelen kom ned og talte til dem, ville det være som å forkynne et budskap for døde.

Menigheten må komme i virksomhet. Guds Ånd kan ikke komme før menigheten gjør seg rede til å ta imot ham. Det må dyp hjerteransaking til. Vi må samles til inderlig felles bønn og i tro minne Gud om hans løfte. Vi skal ikke som det gamle Israel kle oss i sekk og aske, men likesom dem må vi angre og ydmyke oss. Vi har ingen grunn til selvtilfredshet og stolthet. Vi må ydmyke oss under Guds veldige hånd. Han velsigner dem som i sannhet søker ham.

Oppgaven venter, skal vi ta fatt? Vi må arbeide raskt og planmessig. Veien må beredes for Herrens store dag. Dette er ikke tiden til å pleie egne interesser. Verden må bli advart. Hva gjør hver enkelt av oss for å bringe lyset videre til vår neste? Gud har gitt oss alle en oppgave, alle har sitt å utføre, og den som forsømmer denne oppgaven, setter sin egen frelse på spill.

Kjære venner, vil dere gjøre Den Hellige Ånd sorg, så han forlater oss? Vil dere la Frelseren stå utenfor, fordi dere ikke er rede til å ta imot ham? Vil dere la mennesker gå fortapt uten kjennskap til Guds frelsende sannhet? Er dere altfor makelig anlagt til å bære en byrde lik den Jesus bar for dere? La oss våkne opp! «Vær nøkterne og våk. Deres motstander djevelen går omkring som en brølende løve for å finne noen å sluke» (1 Pet 5,8) -- «Review and Herald», 22. mars 1887.

Vekkelse og reformasjon

Mange synes å være nesten åndelig døde, og det gjør meg meget ondt.

Jeg er redd man har forsømt en aktiv kamp mot verden, mot vår onde natur og mot djevelen. Skal vi med vår lunkne kristendom være med og oppmuntre til den samme egenkjærlige og begjærlige holdning som verden har? Skal vi ta del i ugudeligheten i verden og være like uærlige som den? Nei, la oss ved Guds nåde være tro mot sannhetens prinsipper og holde fast ved frimodigheten vi hadde i den første tiden. Vi har fått denne formaningen: «Vær ivrige og bli ikke slappe, vær brennende i Anden, tjen Herren!» (Rom 12,11.) Vi har bare en Herre: Kristus. Og vi må ha blikket festet på ham. Fra ham må vår visdom komme. Ved hans nåde kan vi bli bevart rene. Vi kan stå ydmyke for Gud og med sønderknuste hjerter, så vi kan representere ham i verden.

Det har vært stor etterspørsel etter prekener i våre menigheter. Medlemmene har gjort seg mer avhengige av gode taler enn av Den Hellige Ånd. De åndelige gaver Gud gav dem, er ikke blitt benyttet og er nå lite brukbare. Hvis predikantene ville dra ut til steder som ennå ikke er besøkt, ville medlemmene være nødt til selv å bære ansvaret, og de sovende evner ville bli vekket til nytt liv.

Gud anklager både predikanter og menigheter for åndelig sløvhed, og sier: «Jeg vet om dine gjerninger; du er hverken kald eller varm. Hadde du bare vært kald eller varm! Men du er lunken, ikke kald og ikke varm. Derfor vil jeg spytte deg ut av min munn. Jeg er rik, sier du, jeg har overflod og mangler ingen ting. Men du vet ikke at nettopp du er elendig og ynkelig, blind, fattig og naken. Derfor gir jeg deg det råd at du kjøper gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær som du kan kle deg med og skjule din nakne skam, og salve til å ha på øynene dine, så du kan se» (Åp 3,15-18). Dette er et kall fra Gud til åndelig vekkelser og reformasjon. Skjer ikke det, vil de lunkne bli stadig mer uakseptable for Herren, og til slutt vil han ikke lenger godkjenne dem som sine barn.

En vekkelser og en reformasjon må komme under Den Hellige Ånds

ledelse. Vekkelse og reformatjon er to forskjellige ting. Vekkelsen betyr en fornyelse av åndelig liv, en oppstandelse fra åndelig død. Reformatjon er en reorganisering, en endring i innstilling og tenkemåte, i vaner og i liv. Reformatjonen vil bare bære rettferds frukt hvis den er e; resultat aven vekkelse som er satt i gang av Den Hellige Ånd. Vekkelse og reformatjon må gå hånd i hånd for å kunne utføre det Gud har bestemt.

Enkle redskaper

Det er blitt vist meg at Herren benytter mange fremgangsmåter og mange slags mennesker til å gjennomføre sine planer. Det er ikke bare de mest begavede, de i høye stillinger og de verdslig sett best utdannede, Herren benytter i sitt frelsesverk. Han kommer til å benytte enkle midler og personer med små forutsetninger til å være med å fullføre hans frelsesplan. Med enkle midler vil han få velstående mennesker til å bli grepet av det sanne budskap, og de vil bli hans medarbeidere i den store oppgaven. -- Brev 62, 1909.

Kapittel 17

Ta vare på den nye erfaringen

Kampen som følger vekkelser

(I 1893 fant det sted en merkbar vekkelser i våre institusjoner ved hovedkvarteret i Battle Creek, der Guds And var tydelig i virksomhet. Mye av velsignelsen gikk imidlertid tapt i de begivenheter som fulgte. Denne erfaringen, og det råd som ble gitt i forbindelse med den, kan være til hjelp for oss i dag. -- Red.)

Etter den store vekkelser i Battle Creek fikk vi på skolen se at en tid med stort åndelig lys også er en tid med tilsvarende åndelig mørke. Satan er alltid til stede med sine legioner av onde engler. De går til angrep på alle for å ødelegge virkningen av Herrens velsignelser, så den erfaringen de har hatt, ikke skal bli spredt videre til andre. Hadde alle de mange som den gang fikk del i vekkelser, gått i gang med å bringe videre til andre det de selv hadde opplevd, ville de ha fått stadig mer lys og større kraft. Når Gud velsigner mennesker med lys, er det for at de straks skal gå i gang med å meddele til andre det de selv har fått del i.

Åndelig vekkelser og utgytelse av Den Hellige Ånd er til alle tider blitt fulgt av åndelig mørke og forfall. Når vi tar i betraktning det Gud gav av anledninger og velsignelser i Battle Creek, må vi si at memgheten er kommet svært til kort i å bringe lyset videre. Gud kan ikke fortsatt velsigne og gi større lys, før vi benytter det lys vi alt har fått, slik Gud viser oss i sitt ord. Det lys som ellers ville skinne klart og tydelig, blir matt og svakt. Det er kraft i Guds sannheter, men den er avhengig av samarbeidet mellom Gud og de mennesker som tar imot den. Gudsfrykt, nidkjærhet og uegennyttig

innsats er betingelser for å kunne gi sannhetens lys videre til andre. --
Manuskript 45, 1893.

Faren ved å forveksle Åndens virksomhet med ekstase

Det fremgår klart av brev jeg har fått om Åndens virksomhet ved siste årsmøte (1893) og på skolen, at fordiresultatet ikke ble hva det burde være, har noen begynt å tvile og har kalt det hele ekstase. Det gjør meg ondt at noen kan se slik på det. Vi må ikke gjøre Guds Ånd sorg ved å kalle hans virksomhet et utslag av overspenthet. Hvis det var noe galt ved vekkelsene i Battle Creek og andre steder, kan man spørre om hvordan Åndens virksomhet egentlig skulle arte seg. Det var meget tydelig at det var Den Hellige Ånd som åpenbarte seg i det som skjedde.

Det forbauser meg ikke at noen er i villrede på grunn av det som hendte etter vekkelsen. Men i min erfaring de siste førtini år har jeg sett meget av den slags. Det har vært tydelig at det var Gud som var i virksomhet, og ingen må tillate seg å si at dette ikke var av Den Hellige Ånd. Vi opplevde nettopp det vi har rett til å tro på og be om, for Gud er mer villig til å gi dem Den Hellige Ånd som ber ham om det, 'Onn foreldre er til å gi sine barn gode gaver. Men mennesker kan ikke styre og lede Den Hellige Ånd. Det er Den Hellige Ånd som skal lede og bruke det menneskelige redskap. Jeg er 'ikke i tvil om at Gud rikt velsignet både elever og menighet. Men en tid med stort lys og utgytelse av Ånden blir gjerne fulgt av en tid med stort åndelig mørke. Hvorfor? Fordi sjelefienden er intenst opptatt med å gjøre Åndens velsignelsesrike virksomhet på mennesker virkningsløs.

Da elevene tok opp igjen forskjellige former for konkurranseidrett, og da de ble oppslukt av fornøyelser, fant Satan en utvei til å slippe til å gjøre Den Hellige Ånds verk i mennesket virkningsløs. Hadde alle lærerne uten unntak gjort sin plikt og forstått sitt ansvar, hadde de hatt moralsk mot og

hadde benyttet de evner Gud hadde gitt dem. Helliggjort ved sannheten kunne de hatt åndelig kraft og lys til å fortsette fremover og oppover. Fremgangens stige når helt til himmelen. Men det er tydelig at de ikke fant glede i å vandre i livets lys og følge det.

Ved tomt snakk og tidsfordriv kan man lett ødelegge virkningen av Den Hellige Ånds innflytelse. Å vandre i lyset vil si å fortsette på lysets vei. Hvis de som er blitt velsignet, blir likeglade og uforsiktige, så de ikke lenger våker og ber, hvis de ikke tar korset opp og bærer Kristi åk, og hvis fornøyelser og ærgjerrighet får makt over dem, da beholder Gud ikke lenger førsteplassen hos dem. Da slipper Satan til som en partner i spillet om liv og død. I dette spillet er Satan dyktigere enn de er. Han planlegger de nødvendige trekkene som fører til evig fortapelse. ...

Resultatene etter Guds Ånds virksomhet i Battle Creek skyldes ikke overspenthet og ekstase. Men de som ble velsignet, forkynte ikke hans pris som kalte dem fra mørke til sitt underfulle lys. Når jorden blir opplyst av Herrens herlighet, vil det være noen som ikke forstår hva det er og hvor den kommer fra, fordi de misbruker og mistolker Ånden som blir utøst over dem. Gud er nidkjær for sin egen ære. Han hedrer ikke dem som vanærer ham. Noen av dem som vandrer i lyset, burde ha undervist disse som fikk denne nye erfaring, om at den som mottar slikt lys, må fortsette på lysets vei. Jeg skulle ønske jeg hadde tid til å skrive mer utførlig om dette, men det har jeg dessverre ikke. -- Brev 58, 1893.

Velsignelser kan lett gå tapt

Til rektor for Battle Creek College.

I det siste er jeg blitt sterkt minnet om visse ting, og føler meg drevet av Guds Ånd til å skrive om dem.' Har Herren i sin nåde åpnet himmelens

sluser og latt velsignelser strømme ned over dere? Da var tiden kommet til å undervise lærere og elever om hvordan de skulle kunne beholde Guds nåde ved å la andre få del i lyset Gud hadde sendt dem. Har Herren sendt dere stort lys? Hvorfor gjorde han det? For at lyset skulle gi seg praktisk utslag i livet. Når de som er blitt så rikt velsignet, i sitt liv viser at de har fått en dypere kristelig erfaring, og at de er klar over at de er kjøpt med Guds lams dyre blod og kledt i hans frelses kledning, da representerer de Kristus.

Har ikke konkurranseidrett og boksport gitt opplæring etter Satans mønster og bidratt til å sette hans preg på dem som deltar? Om de bare kunne forstå at Kristus, mannen fra Golgata, ser bedrøvet på dem, slik det ble vist meg! Det hele har et galt preg. Guds kraft som gav seg så sterke utslag, er blitt motvirket. Det er enhver sann kristens oppgave å representere Kristus, reflektere lyset, heve den moralske standard og ved ord og innflytelse påvirke dem som ikke kjenner Herren, til å tenke på Gud og evigheten. Verden vil gjerne slippe å tenke på evigheten, men så lenge det finnes noen som representerer Kristus ved sitt liv, vil det ikke lykkes.

Enhver troende er et ledd i den gylne kjeden som binder sjelen til Jesus Kristus og er en kilde til lys for dem som sitter i mørke. Mister noen forbindelsen med Kristus, benytter Satan anledningen til å lede dem til å vanære Jesus med sine ord, sin innstilling og sitt liv. På den måten gir de et falskt bilde av Jesu karakter. Tror du ikke, kjære venn, at Jesu religion blir misforstått når det er så urimelig mye av fornøyelser? Da Herren i sin nåde så rikt velsignet Battle Creek, var det da noen av de ansvarlige som burde ha veiledet disse unge mennesker og fortalt dem hvordan de videre skulle utvikle den gaven de hadde fått? Ved en innsats for sine medmennesker ville de ha fått en avveksling fra studiene som hadde vært bedre enn spenningen ved sport og fornøyelser. Som forberedelse for den vanskelige tiden som snart må komme, er den slags tidsfordriv ikke heldig hver ken for kropp eller sjel. Den overfladiske fromhet som går for å være kristendom, vil bli fortært i ildovnen.

Herren ønsker at lærerne skal huske på at deres eksempel smitter. De må ta seg tid til bønn og være seg bevisst at et velordnet og gudfryktig liv er et mektig vitnesbyrd om en levende kristendom. Det forbereder hjertet så sannhetens frøkan plantes og gi en rik avling, og til å ta imot rettferds sol som kommer med legedom under sine vinger. La deres rettferd skinne for menneskene, «så de kan se de gode gjerninger dere gjør, og prise deres Far i himmelen» (Matt 5,16). Jesus sa til disiplene: «Dere er jordens salt! Men om saltet mister sin kraft, kan det da bli til salt igjen? Det duger ikke lenger til noe, men kastes ut og trækkes ned av menneskene» (Matt 5,13). Menigheten er verdens lys, ikke ved at de bekjenner seg til å være kristne, men ved å åpenbare sannhetens helliggjørende og forvandlende kraft i liv og karakter. ...

Dette er ikke tiden til å utdanne de unge til lek og morskap og sport. Det er en tid full av tegn på den kommende konflikt. -- Brev 46, 1893.

Faren for at lys kan bli mørke

Herren har i sin nåde utøst sin Hellige Ånd over dere. På årsmøtene og i forskjellige institusjoner er en stor velsignelse bhht utøst over dere. Dere har hatt besøk av himmelske budbærere med lys, sannhet og kraft, og det er ingen grunn til å synes at det er underlig at Herren skulle velsigne dere på den måten. Hvordan vinner Kristus sitt utvalgte folk for seg? Det er ved Den Hellige Ånds kraft, for gjennom Ordet taler Den Hellige Ånd til menneskenes sinn og overbeviser dem om sannheten. Før korsfesteisen lovet Kristus at talsmannen skulle bli sendt til disiplene: «Men jeg sier dere sannheten: Det er det beste for dere at jeg går bort. For dersom jeg ikke går bort, kommer ikke talsmannen til dere. Men går jeg bort, da kan jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han gå i rette med verden og vise den hva som er synd, rett og dom. ... Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal

han veilede dere til den fulle sannhet. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og kunngjøre dere det som skal komme. Han skal forherlige meg, for han skal ta av det som er mitt, og forkynne det for dere» (Joh 16,7.8.13.14).

Dette Kristi løfte er blitt lite påaktet, og fordi det har vært lite av Guds Ånd, har man ikke forstått at loven er åndelig og at den har evig gyldighet. De som bekjenner seg til å elske Kristus, har ikke forstått hvilket forhold det er mellom dem og Gud, og det er fremdeles uklart for dem. De har bare et tåket begrep om den ufattelige nåde Gud viste da han sendte sin Sønn for å frelse verden. De forstår ikke rekkevidden av kravene i Guds hellige lov, og i hvilken grad lovens bud må få prege det daglige liv. De forstår ikke hvilken forrett det er, og hvilket behov vi har for bønn, omvendelse og å leve etter Jesu ord. Det er Den Hellige Ånds oppgave å åpenbare for vårt sinn hva Gud krever av oss. Når Den Hellige Ånd virker på mennesket, blir forstanden skjerpet, og karakteren blir fornyet, helliggjort og foredlet.

Guds Ånd har åpenbart for meg hvilken velsignelse som er utøst. Jeg har sett hvilken fare de mennesker er i som opplevde velsignelsen, for etterpå ville de måtte møte enda hardere angrep fra sjelefienden. Han ville gå løs på dem med sine fristelser for om mulig å tilintetgjøre resultatet av Guds Ånds virksomhet. Han ville forsøke å forhindre at sannhetene Den Hellige Ånd hadde fremholdt, skulle rense og helliggjøre dem som hadde mottatt lyset fra himmelen, og dermed forhindre at Kristus skulle bli herliggjort i dem.

Hvis lyset ikke blir mottatt som noe hellig, og hvis det ikke blir etterlevd, kan en tid med stort åndelig lys bli fulgt av en periode med tilsvarende åndelig mørke. Hvis menneskene ikke setter pris på det Gud har gitt ved sin Ånd, og benytter talentene de har fått, vil det bli borte for dem. De som vil oppnå åndelig kunnskap, må stadig drikke av Guds kilde og frelses brønn som han i sin nåde har åpnet for dem. De må aldri forlate denne livgivende kilde, men med hjerter fylt av takknemlighet og kjærlighet fordi

Gud har åpenbart sin nåde'og godhet for dem, må de stadig drikke av det levende vann.

Hvor betydningsfulle disse ord er for hvert eneste menneske: «deg er verdens lys.» «deg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hungre, og den som tror på meg, skal aldri tørste» (Joh 8,12;6,35). Å få en slik erfaring betyr at du har funnet selve kilden til lys og kjærlighet, og har lært når og hvordan du kan få nytt forråd og benytte deg av Guds løfter som er rettet til deg personlig.

«Men jeg har sagt dere at dere har sett meg og likevel ikke trom (Joh 6,36). For mange er dette pokstavelig blitt oppfylt, for Herren gav dem en dypere innsikt i sannheten, og de fikk en åpenbaring av hans nåde, godhet og kjærlighet. Men selv etter å ha fått slik kunnskap, vendte de seg fra ham i vantro. De så hvor mektig Den Hellige Ånd virket. Men da Satans lumske fristelser kom, som alltid etter en vekkelse, gjorde de ikke motstand mot synden som om det gjaldt livet. De som kunne hatt et så godt utgangspunkt, om de hadde gjort rett bruk av den dyrebare kunnskap de hadde, ble overvunnet av fienden. Lyset Gud gav dem, skulle de ha gitt videre til sine medmennesker. De skulle ha levd og arbeidet i samsvar med den kunnskap om hellige sannheter som, Den Hellige Ånd betrodde dem. De led et stort tap da de unnlot å gjøre det.

Sportsiver hindret åndelig seier

Elevene ble opptatt av fornøyelser. De ble så interessert i sport at de ikke lenger hadde plass for Herren i sine tanker. Jesus stod på sportsplassen sammen med dere og sa: «Om også du på denne dagen hadde forstått hva som tjener til fred!» (Luk 19,42.) «Men jeg har sagt dere at dere har sett meg og likevel ikke tror» (Joh 6,36). Ja, Jesus åpenbarte seg for dere, og det ble gjort dype inntrykk da Den Hellige And virket på deres hjerter. Men dere slo

inn på en kurs hvor disse hellige inntrykk gikk tapt, og det ble ingen varig seier. «Alle de som Faderen gir meg, tommer til meg, og den som kommer til meg, vil jeg ikke støte bort» (Joh 6,37). Dere begynte å komme til Kristus, men dere ble ikke i Kristus. Dere forlot ham, og inntrykket av å ha fått del i stor nåde og store velsignelser, ble borte for dere. Fornøyselsene ble så viktige for dere at selv etter at Den Hellige And så mektig hadde velsignet dere, ble dere i den grad opptatt av dem at alle skranker ble brutt ned. Og fordi interessen for sport opptok dere så fullstendig, gav dere ikke lenger akt på Jesu ord: «Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse!» (Mark 14,38.) Den plass Jesus skulle hatt hos dere, ble overtatt av sporten. Dere valgte fornøyselsene istedenfor Den Hellige Ånds hjelp. Dere fulgte ikke Jesu eksempel, han som sa: «deg er ikke kommet ned fra himmelen for å gjøre det jeg selv vil, men det han vil, som har sendt meg» (Joh 6,38).

Manges sinn er så villedet av deres egne ønsker og lyster, og de har i den grad vennet seg til å hengi seg til dem, at de ikke kan fatte hva Guds ord egentlig sier. Mange tror at å følge Kristus betyr et tungt og trist liv, fordi man må gi avkall på de fornøyselser og tåpeligheter verden er opptatt av. Levende kristne har et liv fylt med glede og fred, fordi de lever som om de ser den usynlige. De som søker den sanne Kristus, har i seg spiren til evig liv, fordi de har fått del i guddommelig natur og er sluppet bort fra forfallet i verden, det som kommer av begjæret. Jesus sa: «Og hans vilje er at jeg ikke skal miste noen av alle dem han har gitt meg, men reise dem opp på den siste dag. For dette er min Fars vilje, at den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag» (Joh 6,39.40).

De troende er Guds medarbeidere

Alt åndelig liv kommer fra Jesus Kristus. «Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn» (Joh 1,12). Men hva er et sikkert resultat av å bli et Guds barn? Resultatet er at vi blir hans medarbeidere. Det er meget som må gjøres for din egen sjels frelse og for å gjøre deg skikket til åvinne

andre fra å leve i vantro til å leve i tro på Jesus Kristus. «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den som tror, har evig liv. Jeg er livets brød. ... Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Den som spiser av dette brød, skal leve til evig tid. Og det brød jeg vil gi, er mitt legeme som jeg gir til liv for verden. ... Hvis dere ikke spiser Menneskesønnens legeme og drikker hans blod, har dere ikke livet i dere. Men den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, har evig liv. ... Det er Ånden som gjør levende; her kan mennesket intet utrette. De ord jeg har talt til dere, er ånd og liv. Men det er noen av dere som ikke tror. For Jesus visste fra førte stund hvem som ikke trodde, og hvem som skulle forråde ham. Og han la til: Derfor sa jeg til dere at ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av Faderen» (Joh 6,47.48.51.53.54.63-65).

Da Jesus holdt denne talen, var det med kraft og myndighet. Han åpenbarte seg somme tider på en slik måte at virkningen av hans Ånd tydelig kunne merkes. Men mange som så og hørte og fikk del i velsignelsene, gikk bort, og glemte snart lyset han hadde gitt dem.

Jesus har fått seg overlatt himmelens evige skatter, og han deler dem ut til hvem han vil. Men det er trist å se at mange så snart taper av syne den dyrebare nåde han tilbyr dem som tror på ham. Han gir himmelens skatter til dem som tar imot ham, ser hen til ham og blir i ham. Han regnet det ikke for en røvet skatt å være Gud lik, og han kjenner ingen grenser når det gjelder å dele ut himmelens skatter til dem han vil. Han ærer og opphøyer ikke de store i denne verden, de som blir rost og tiljublet, men han innbyr sitt utvalgte folk, de som elsker og tjener ham, til å komme til ham og til å be, og han vil gi dem livets brød og livets vann. Det skal bli i dem en kilde med vann som veller frem og gir evig liv.

Jesus kom til denne verden med alle Guds rike skatter, og alle som tror på ham, blir godtatt som arvinger til dem. Han erklærer at de som lider for hans navns skyld, skal bli rikt lønnet. «Det intet øye så, og intet øre hørte, det

som ikke kom opp i noe menneskes tanke, alt det Gud har gjort ferdig for dem som elsker ham» (1 Kor 2,9), -- «The Review and Herald», 30 jan. 1894,

Ble velsignelsene verdsatt?

Den som skal vokse åndelig, må vandre i lyset. Fordi Jesus snart kommer igjen, må vi våke og be og berede oss, våre lamper må være fylt med olje og lyse klart. Vi må minne våre medmennesker om at det er nødvendig å gjøre seg rede til å møte brudgommen. Vi må både våke og virke. Bønn og arbeid må gå hånd i hånd om vi skal kunne utvikle en symmetrisk og avbalansert karakter som er fullkommen i Kristus Jesus.

Når vi bare er opptatt med bønn og meditasjon, lyser lampene- våre svakt, for lyset kommer bare til oss når vi gir det videre til andre. Jo mer lys vi sender videre, desto klarere skinner vårt eget lys. Hvis det er noe vi kan gå inn for med begeistring, må det være sjelevinnende arbeid blant mennesker Jesus gav sitt liv for. Den slags virksomhet vil ikke få oss til å forsømme vår egen helliggjørelse. Formaningene lyder til oss: «Vær ivrige og bli ikke slappe, vær brennende i ånden, tjen Herren!» (Rom 12,11.)

Å ha bare Guds ære for øye betyr å ha bare ett mål: å fortelle hva Gud har gjort for oss. Hans vilje er blitt vår vilje, og hver tanke er tatt til fange til Guds ære. Verdslige mennesker har holdt øye med dere for å se hva det endelige resultat ville bli av vekkelsen som kom til skolen, sanatoriet, forlaget og medlemmene av menigheten i Battle Creek. Hvilket vitnesbyrd har dere gitt i det daglige liv og i deres karakter?

Gud ventet av dere alle at dere skulle gjøre deres beste, ikke til ære og ros for dere selv, men for å ære ham i all deres ferd, til gjengjeld for det lys og de velsignelser han i sin nåde hadde gitt dere. Han ventet at dere skulle gi deres vitnesbyrd for himmelens beboere og være levende vitner for verden

om Kristi nåde og kraft. Herren satte dere på prøve for å se om dere ville nedvurdere hans rike velsignelse, eller betrakte den som en rik skatt som må forvaltes med ærefrykt. Hvis alle hadde tatt imot Guds gave på denne måten -- for det var Guds gjerning -- ville den blitt fordoblet for hver enkelt, alt etter det ansvar man hadde, på samme måte som talentene ble fordoblet for den trofaste tjeneren.

Velsignelsen ble til forbannelse

Gud har satt sitt folks troskap på prøve. Han har prøvet dem for å se om de ville gjøre rett bruk av velsignelsen de fikk, Denne velsignelsen kom fra vår talsmann og mellommann i himmelen, men Satan stod ferdig til å komme inn der muligheten åpnet seg, så han kunne få vendt lyset og velsignelsen om til mørke og forbannelse.

Hvordan kan velsignelsen bli til forbannelse? Ved å få mottakeren til å ringeakte lyset, så verden ikke får se at det hadde makt til å omskape mennesket. Mennesker som er fylt av Den Hellige Ånd, samarbeider med de himmelske makter. De bærer Kristi åk, tar sine byrder opp og vinner dyrebare seire fordi de lever etter Jesu retningslinjer. De vandrer i lyset, som Kristus er i lyset. For dem blir dette skriftstedet oppfylt: «Og alle vi ser med utildekket ansikt Herrens herlighet som i et speil og blir forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet. Dette skjer ved Herrens Ånd» (2 Kor 3,18).

Så har enda et regnskapets år gått over i evigheten. Lyset som skinte på dere fra himmelen, skulle ha gjort dere rede til å stå opp og bli lys. Som hans lydige folk skulle dere ha forkynt hans storverk for verden. Dere skulle ha vært levende vitner. Men hvis det ikke blir gjort alvorlige og intense forsøk på å forkynne hans budskap for verden, hvis innsatsen ikke er større enn i tidens populære kirkesamfunn, blir Guds navn ikke æret, og hans sannhet

blir ikke stor for verden. Det blir den når det folket som har fått stort lys, er Guds levende brev. Hvordan kan Herren betro sitt folk rike og store velsignelser hvis de ikke setter mer pris på hans åpenbarte kraft enn at de spiser og drikker og står opp for å leke, som det gamle Israel gjorde? Kan Gud enda en gang utøse sin Ånd over dem hvis de på nesten alle områder åpent går imot Guds åpenbarte vilje og er likeglade, lettsindige, egenkjærlige, ærekjære og stolte og går på onde veier?

Gud har rike velsignelser for sitt folk, men han kan ikke la dem få disse gaver før de forstår å ta vare på dem og leve til ære for ham som kalte dem fra mørke til sitt underfulle lys. «Da vi har så stor en sky av vitner omkring oss, så la oss legge bort alt som tynger, og synden som så lett henger seg på oss, og holde ut i det løp som er lagt opp for oss, med blikket festet på ham som er troens opphavsmann og fullender, Jesus. For å få den glede han hadde i vente, tålte han korset uten å bry seg om vanæren, og nå har han satt seg på høyre side av Guds trone» (Hebr 12,1.2). En del av denne Jesu glede er å se at sannheten ved Den Hellige Ånds kraft preger hans bilde i de troendes liv og karakter.

Himmelen samarbeider med menneskene når de ønsker å gjøre loven stor og herlig. Herrens lover fullkommen, den omdanner mennesket. I det omvendte menneske ser verden et levende vitnesbyrd. Skal da Herren få anledning til å utføre sin gjerning? Skal han finne en plass i hjertet hos dem som bekjenner seg til å tro sannheten? Skal hans rene og uegennyttige kjærlighet finne gjenklang i mennesket? Skal verden få se Kristi herlighet åpenbart i karakteren hos dem som bekjenner seg til å være hans disipler? Skal Kristus bli æret og herliggjort ved at han får se sin egen medfølelse og kjærlighet velle frem i strømmer av godhet og sannhet fra hans menneskelige redskaper? Når han planter sitt evangelium i menneskehjertet, øser han ut himmelens rike skatter til velsignelse for verden. «For vi er Guds medarbeidere, og dere er Guds åkerland, Guds bygning» (1 Kor 3,9).

Hva har Guds rike velsignelse fått gjøre for dem som var ydmyke og så fylt med syndsanger at de tok imot den? Har de gledet seg over velsignelsen? Har de som mottok den, lovprist ham som kalte dem fra mørke til sitt underfulle lys? Det er noen som allerede setter spørsmålstejn ved denne erfaringen, som var så god og burde vært til så stor glede. De ser på den som et utslag av overspenthet.

Vær varsomme

Det ville være et særsyn om det ikke var noen ubalanserte mennesker som snakket og handlet tankeløst. For hvor som helst og når som helst Herren gir en rik og ekte velsignelse, kommer det også en falsk bevegelse, for om mulig å ødelegge virkningen av Guds verk. Vi må derfor være meget forsiktige og vandre ydmykt for Herrens åsyn, så vi kan ha åndelig øyensalve og være i stand til å skjelne mellom Guds Hellige Ånds virksomhet og innflytelsen fra den ånd som leder til overspenthet og uhemmet utfoldelse. «Derfor skal dere kjenne dem på fruktene» (Matt 7,20). De som virkelig med utildekket ansikt ser Herrens herlighet, vil bli forvandlet til det samme bilde. Dette skjer ved Herrens Ånd, og de vil vokse opp til modne mennesker som har nådd sin fulle vekst i Jesus Kristus. Guds Hellige Ånd vil inspirere mennesker med kjærlighet og renhet og vil foredle deres karakter.

Skal noen behøve å nekte for at Jesus, verdens frelser, har gjestet våre menigheter for å velsigne oss, fordi andre har vist en uforstandig oppførsel i forbindelse med himmelens rike gave? Ingen må tvile på dette, for når dere gjør det, kommer dere i faresonen. Gud sendte sin Hellige Ånd til dem som åpnet sitt hjerte og tok imot himmelens gave. Men de må ikke etterpå gi etter for fristelsen til å tro at det bare var et bedrag. De må ikke si: «Jeg er nedtrykt og tynget av tvil, og Satan har aldri tidligere plaget meg som nå, jeg må ha tatt feil.» Jeg advarer dere, vær forsiktige! Gi ikke uttrykk for tvil! Gud har besøkt dere, og den sunne lære har talt til deres hjerte. Dere ble velsignet for at dere skulle bære frukt i et godt liv og en ren karakter.

Det er synd å forkaste bevis

Jesus anklaget byene Korasin og Betsaida for at de forkastet fakta som ville ha overbevist dem, om de hadde tatt imot det. De skriftklakes og fariseernes synd bestod i at de nektet å tro det de hadde sett. Det beviset som skulle ha styrket deres tro, ble forkastet, og de hellige sannheter som de skulle ha gledet seg over, ble sett på som verdiløse. Jeg er redd mange mennesker har tillatt fienden å virke blant dem på samme måte, slik at det gode fra Herren, den rike velsignelsen han gav dem, er blitt sett på som overspenthet og bare bygget på følelser.

Hvis de holder fast på denne innstillingen, og Herren igjen sender lys til sitt folk, vil de avvise det og si: «Jeg følte det slik også i 1893, og noen som jeg hadde tillit til, sa at det var ekstase.» Vil ikke de som fikk del i Guds rike Q,ådegave, men hevder at Den Hellige Ånds virksomhet bare var overspenthet, også forkaste Guds Ånds gjerning i fremtiden? Deres hjerte vil være lukket for Åndens stille stemme.

De kan i den grad komme til å motsette seg budskapet om Jesu kjærlighet, at det ikke vil ha noen virkning på dem. Himmels rike nåde kan bli gitt, og likevel forkastet, istedenfor å bli mottatt med takknemlighet. Med hjertet trodde mennesker så de ble rettfærdige for Gud, og en tid bekjente de med munnen til frelse. Men det sørgelige var at de ikke samarbeidet med sendebudene fra himmelen. De satte ikke pris på lyset og gjorde ikke det som var rett. -- «Review and Herald», 6. febr. 1894.

Kapittel 18

Personlig appell i offentlig forkynnelse

(I sin offentlige forkynnelse pleide Ellen White å appellere til forsamlingen, og med godt resultat. Her gjengis noen tilfeller som viser hvordan hun under vekslende omstendigheter benyttet denne metoden.)

Den første tiden i Battle Creek

Vi var til stede ved et møte i kirken i Battle Creek. Jeg talte i omtrent en time om Adams fall som førte til ulykke og død, og om Kristus Jesus som førte liv og udødelighet frem i lyset ved sin lidelse og død. Jeg følte meg tilskyndet til å fremholde nødvendigheten av en full overgivelse til Gud og minnet forsamlingen om at hele mennesket, legeme, sjel og ånd, måtte bli helliget til Herren. Jeg talte også om Mose død og den åpenbaring han fikk om løftets land. Forsamlingen ble dypt grepet. ... På møtet den kvelden bad vi dem som ønsket å overgi seg til Gud, om å komme frem. Det var tretten som kom frem. De gav alle sitt vitnesbyrd for Herren. Det var et godt møte. -
- Dagboken, 12. jan. 1868.

Hva som skjedde i Tittahawasse, Michigan

Det ble holdt møter hele dagen. Min mann talte om formiddagen og bror Andrews om ettermiddagen. Jeg fulgte opp med et ganske langt innlegg, hvor jeg formante dem som var blitt interessert, at de fra den dagen måtte begynne å tjene Gud. Vi oppfordret dem som ønsket å begynne å tjene Herren, om å komme frem. Det var ganske mange som fulgte oppfordringen. Jeg talte flere ganger og formante tilhørerne at de måtte bryte Satans lenker, og at det nå var tiden å begynne. En mor gikk bort til sin sønn og gråt og

formante ham. Han så ut til å være hard og sta og ville ikke gi etter. Da reiste jeg meg og henvendte meg til bror D og bad ham om ikke å være en hindring for sine barn. Han fikk et støkk, men så reiste han seg og sa at han ville begynne fra nå av. Alle gledet seg over å høre dette. Bror D er en dyrebar sjel.

Så reiste søster E's mann seg og sa at han hadde bestemt seg for å ta imot Kristus. Han er advokat og en innflytelsesrik mann, og hans datter var blant de interesserte. Bror D kom også med en appell, og søster D appellerte til sine barn. Jeg støttet dem, og det lyktes for oss til sist. Alle kom frem. Fedrene og alle sønnene, og andre fedre fulgte deres eksempel. Det var en gledens dag. Søster E sa det var den lykkeligste dagen i hennes liv. -- Dagboken, 19. febr. 1868.

Godt resultat i Battle Creek

Om ettermiddagen talte jeg fra Peters andre brev. Jeg talte med frimodighet. Etter at jeg hadde talt en time, innbød jeg dem som ønsket å overgi seg til Kristus, om å komme frem. Mellom tretti og førti kom frem og satte seg stille og rolig på de forreste benkene. Jeg talte til dem om nødvendigheten av å overgi seg helt til Gud, og vi hadde en meget dyrebar bønnestund. De som ønsket å bli døpt, ble bedt om å vise det ved å reise seg. Det var ganske mange som fulgte oppfordringen. -- Dagboken, 9. juni 1873.

Etter litt usikkerhet kom avgjørelsen

Om ettermiddagen talte jeg (i Stanley, Virginia) fra Joh. 17,3. Herren gav meg meget av sin Hellige Ånd. Huset var fullt. Jeg bad dem som hadde en lengsel etter å søke Herren mer alvorlig enn før, om å komme frem, og jeg appellerte også til dem som ønsket å gi seg selv helt og fullt til Herren. Til å begynne med var det ingen som reagerte, men etter en stund kom mange

frem og avla sine vitnesbyrd. Vi hadde en dyrebar bønnestund og alle følte seg sønderknust. De gråt og bekjente sin synd. Å, om alle kunne forstå! -- Dagboken, 9. nov. 1890.

Erfaringer i Sveits

Ved årsmøtet i Basel, Sveits, 1885.

Sabbaten og søndagen var to store dager.- Herren velsignet meg særlig på møtet søndag ettermiddag. I siste del av talen ble alle som ønsket å overgi seg til Herren, og alle som følte at de ikke hadde et levende forhold til Gud, bedt om å komme frem. Vi ønsket å be sammen med dem om syndstilgivelse og kraft til å stå imot fristelser.

For mange var dette en ny erfaring, men de nølte ikke. Det syntes som om hele forsamlingen reiste seg. Derfor var det best at alle satte seg igjen, for sammen å søke Herren. En hel forsamling gav uttrykk for sitt ønske om å avstå fra synd og søke Herren mer alvorlig enn før. Etter at vi hadde holdt bønn, var det et hundre og femten som avla vitnesbyrd. Mange av dem viste at de hadde hatt en dyp og ekte erfaring med Gud. -- «Historical Sketches», side 173.

I Kristiania

Vi tilbrakte to uker i Kristiania og prøvde å gjøre en innsats for menigheten. Herrens Ånd ledet meg til å tale åpent ut. Særlig ved vårt siste møte, hvor jeg fremholdt nødvendigheten av en fullstendig karakterforandring, om de virkelig ville være Guds barn. ... Jeg minnet forsamlingen om at det måtte skje en grundig omvendelse, synds bekjennelse og forsakelse av de synder som hadde stengt Kristi gode Ånd ute fra menigheten. Deretter bad vi dem som ville ta en ny bestemmelse om å høre

Herren til, om å komme frem. Det var mange som fulgte oppfordringen. Det ble avlagt noen gode bekjennelser og mange alvorlige vitnesbyrd. -- «The Review and Herald», 19. okt. 1886.

De gav uttrykk for sin innstilling

Vi bad (i Basel, Sveits) alle som ville gjøre en alvorlig anstrengelse for å nå lenger frem, om å reise seg. Alle reiste seg. Vi håper at dette nå vil hjelpe til å vinne dem for Gud, lede deres tanker mot det som hører himmelen til, og til å bli alt det Gud har gitt dem kraft til å bli -- Kristi trofaste og hengivne stridsmenn. -- Dagboken, 22. nov. 1885.

I Basel kom noen tilbake

Sabbats ettermiddag kom vi sammen igjen til bønn og vitnesbyrds møte. Herren var med meg da jeg igjen holdt en kort tale til forsamlingen. Kirken var full, og det ble satt inn ekstra stoler. Alle lyttet oppmerksomt.

Jeg bad dem som ønsket forbønn av Herrens tjenere, om å komme frem. Jeg appellerte særlig til dem som hadde falt fra, alle som ønsket å komme tilbake til Herren og søke ham inderlig, om å benytte anledningen. Mange kom frem med en gang, og hele menigheten reiste seg. Vi sa til dem at det beste de kunne gjøre, var å bli hvor de var, og så ville vi alle søke Herren sammen idet vi bekjente vår synd, for Herren har sagt at «dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett» (1 Joh 1,9).

Det ble avlagt mange alvorlige vitnesbyrd, noe som viste at Den Hellige Ånd hadde fått røre ved hjertene. Møtene fortsatte fra klokken fjorten til klokken sytten, og de ble avsluttet med mange alvorlige bønner. -- Dagboken, 20. febr. 1887.

En stor opplevelse i Australia

Sabbaten 25. mai (1895) hadde vi et godt møte i den lokale menigheten her i North Fitzroy. I god tid før møtet fikk jeg vite at de ønsket jeg skulle tale på sabbaten, men jeg ble dessverre kraftig forkjølet og var meget hes. Jeg hadde mest lyst til å be meg fritatt for denne oppgaven, men da dette var min eneste anledning, sa jeg: (deg vil stille opp, og jeg tror Herren vil besvare mine inderlige bønner og ta bort hesheten, så jeg kan fremholde mitt budskap for menigheten.» Jeg minnet min himmelske Far om dette løfte: «Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det lukkes opp for dere. For den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, blir det lukket opp for. ... Når selv dere som er onde, vet å gi barna deres gode gaver, hvor mye mer skal ikke da Faderen gi Den Hellige Ånd fra himmelen til dem som ber ham!» (Luk 11,9-13.)

Herrens ord står fast. Jeg hadde bedt, og jeg trodde at jeg ville være i stand til å tale til menigheten. Jeg hadde valgt ut en tekst, men da jeg reiste meg for å tale, ble den borte for meg, og jeg følte at jeg skulle bruke 2 Pet I som tekst. Herren gav meg stor frimodighet til å tale om Guds uendelig store nåde. ... Den Hellige Ånd satte meg i stand til å tale tydelig og klart og med kraft.

Ved slutten av talen følte jeg meg tilskyndet av Den Hellige Ånd til å be dem komme frem som ønsket å overgi seg helt til Herren. De som ønsket forbønn, ble bedt om å gi det til kjenne, og omkring tretti personer kom frem. Blant dem var hustruene til brødrene F, og det var første gang de hadde vist noen interesse for å komme Gud nærmere. Mitt hjerte var fylt av ubeskrivelig takknemlighet da jeg så at disse to kvinnene kom frem.

Jeg forstod da hvorfor jeg var blitt så sterkt tilskyndet til å komme med

denne appellen. Jeg hadde først tenkt at det var best å la det være, for min sønn og jeg var de eneste som kunne ta ledelsen ved denne anledning. Men som om noen hadde talt til meg, kom denne tanken: «Har du ingen tillit til Herren?» Jeg sa: «Det har jeg, Herre.» Og skjønt min sønn ble meget overrasket over at jeg skulle komme med en slik appell ved denne anledningen, mestret han situasjonen. Jeg har aldri hørt ham tale med større kraft og inderlighet enn den gangen. Han bad brødrene Faulkhead og Salisbury komme frem, og vi bøyde oss alle. Min sønn tok ledelsen, og Herren må i sannhet ha inspirert hans bønn, for han bad som om han var i Guds nærhet. Brødrene Faulkead og Salisbury bad også inderlig, og jeg hadde selv stemme nok til å ta del i bønnen. Jeg bad for søstrene F som for første gang offentlig sluttet seg til oss. Den Hellige Ånd var med oss i dette møtet, og mange ble dypt grepet.

Ved slutten av møtet var det mange som kom frem til plattformen, tok meg i hånden og med tårer i øynene bad om at jeg måtte be for dem, noe jeg med stor glede lovet. Jeg fikk hilse på søstrene F og så at de var dypt beveget. ... Mor til en av de to som nå hadde tatt sitt standpunkt, hadde vært en forbitret motstander. Hun hadde sagt at hvis hennes datter begynte å holde sabbaten, skulle hun ikke få komme mer i hennes hus, for da ville hun se på henne som en skam for familien. Fru F hadde ofte uttalt at hun ikke kunne tenke seg å bli syvendedags-adventist. Hun hadde vokst opp i den presbyterianske kirke og hadde vennet seg til å se på det som meget upassende for en kvinne å tale i forsamlingen. At en kvinne skulle kunne holde en preken, var helt utenkelig. Hun likte å høre Dan_lls og Corliss og syntes at de var dyktige talere, men hun ønsket ikke å høre en kvinne preke. Hennes mann hadde bedt Gud om at hun måtte bli omvendt ved søster Whites forkynnelse. Dajeg kom med appellen og bad dem som ønsket å over i seg til Herren, om å komme frem, ble alle forbauset over å se de to søstrene etterkomme oppfordringen. Den søsteren som hadde mistet sitt b!lrn, sa at hun var bestemt på ikke å gå frem. Men Herrens And hadde talt så inntrengende til henne at hun ikke våget å motstå kallet. ... Jeg var så

takknemlig til min himmelske Far for hans nåde og godhet da han ledet disse to dyrebare mennesker til å slutte seg til menigheten sammen med sine menn. -- «The Review and Herald», 30. juli 1895.

Også ikke-adventister reiste seg

Jeg bad alle som ønsket å overgi seg til Gud og slutte en hellig pakt med ham og tjene ham av hele sitt hjerte, om å reise seg. Salen var full, og nesten alle reiste seg. Det var mange til stede som ikke tilhørte vår menighet, og noen av dem reiste seg også. Jeg la dem frem for Herren i inderlig bønn, og vi merket at Guds Ånd var til stede. Vi følte at en stor seier var blitt vunnet. -- Manuskript 30 a, 1896.

Appellen på Battle Creek College

Fem ganger i løpet av bønneuken har jeg talt til arbeiderne, sykepleieelevene og legene, og jeg er sikker på at de har satt pris på mine møter. To ganger har jeg talt på college. Sist torsdag bad rektor Prescott meg komme over dit. Jeg aksepterte innbydelsen og talte til skolefamilien som fylte møtesalen. Jeg talte med stor kraft om Guds godhet og nåde, om Jesu Kristi fornedrelse og offer og den himmelske bolig han bereder for oss, den endelige seier og hvilken forrett det er å få være en kristen.

Rektor Prescott reiste seg og forsøkte å tale, men hans hjerte var så fullt at han i fem minutter ikke fikk sagt et ord. Han stod gråtende foran forsamlingen. Så sa han noen få ord: «Jeg er glad jeg er en kristen.» Han talte en fem minutters tid, og derpå gav han ordet fritt. Det ble avlagt mange vitnesbyrd, men jeg fikk inntrykk av at det var en gruppe vi ennå ikke hadde kunnet nå frem til. Vi kalte på alle som følte at de ikke var rede for Jesu komme og ikke var sikre på at de var Guds barn. jeg fikk inntrykk av at hele forsamlingen var på vei fremover. Vi gav så alle anledning til å gi uttrykk for

sine følelser. Etterpå hadde vi en ny bønnestund, og Herrens velsignelse syntes å nå hjertene.

Deretter delte vi oss i grupper. Møtet fortsatte enda i to timer, og Herrens Ånd kom over oss i mektig grad. Mange av dem som før ikke hadde vært kristne, hadde fått en dyp kristelig erfaring. Og arbeidet bare fortsetter. Herren er i virksomhet, og han vil fortsette så lenge vi bereder veien for ham, så han trygt kan åpenbare sin kraft til beste for oss. -- Brev 75, 1888.

I San Francisco

Fredag 21. desember (1900) reiste jeg til San Francisco, der jeg skulle være i bønneuken. Sabbats ettermiddag talte jeg i kirken der, skjønt jeg var så avkreftet at jeg måtte holde meg fast i talerstolen med begge hender. Jeg bad Herren at han måtte gi meg st yrke til å tale til menigheten. Han hørte _in bønn og styrket meg. Jeg talte uten vanskeligheter om Ap 2,1-5.

Herrens kraft kom over meg i rikt mål, og menigheten ble velsignet ved budskapet de fikk. Ved slutten av talen ble alle som ønsket å overgi seg til Herren, bedt om å komme frem. Mange fulgte oppfordringen, og det ble holdt bønn for dem. Mange av dem som besvarte kallet, hadde ganske nylig hørt adventbudskapet og var i avgjøreisens dal. Må Herren velsigne dem så de får nåde til å overgi seg helt til ham. Jeg har en slik lengsel etter å se mennesker omvende seg og høre dem synge en ny sang for Herren, lovprisningen til vår Gud.

Søndag ettermiddag talte jeg til en stor forsamling. Mange av dem tilhørte ikke menigheten. Jeg følte meg sterkere, og jeg kunne tale uten å behøve å holde meg fast i talerstolen. Herrens velsignelse hvilte over oss, og mens jeg talte, følte jeg meg stadig bedre. Likesom på sabbaten ble de som følte at de trengte åndelig hjelp, bedt om å komme frem, og det var en glede

å se hvor villig de kom. Herren var meget nær da vi søkte ham i bønn. --
«The Review and Herald», 19. febr. 1901.

Slik bør det være i alle menigheter

Sabbaten 10. november besøkte jeg San Francisco og talte til en stor forsamling som hadde villige ører og villige hjerter. ... Etter at jeg hadde talt, bad pastor Corliss alle som ønsket å overgi seg til Jesus, om å komme frem. De kom raskt og villig, og jeg fikk vite at det var nesten to hundre som fulgte oppfordringen. Menn og kvinner, unge mennesker og barn fylte opp i de forreste benkene. Det ville glede Herren om . noe lignende kunne skje i alle menigheter.

Mange kunne ikke komme frem fordi lokalet var overfylt, men de strålende ansiktene og de tårefylte øynene vitnet om at deres ønske var dette: «deg vil høre Herren til. Fra nå av vil jeg for alvor gå inn for et bedre liv.» --
«The Review and Herald», 12.febr. 1901.

Ved generalkonferensen i 1909

Brødre og søstre, søk Herren mens han er å finne. Det vil komme en tid da de som har unnlatt å benytte anledningene, vil ønske at de hadde søkt ham. ... Han vil gjerne at dere skal gå inn for dette arbeidet på en fornuftig måte. Han ønsker at dere skal dra ut til våre menigheter og gjøre en alvorlig innsats. Han ønsker at dere skal holde møter for dem som ikke tilhører menigheten, så de kan få høre dette siste advarselsbudskapet. Det er mange steder hvor dere vil bli mottatt med glede, og hvor folk vil takke dere for at dere kom. Må Herren hjelpe dere til å ta fatt på en helt ny måte. Vil dere gå inn for dette? Vil dere stå opp og vitne om at den hjelp dere søker, vil dere søke hos Herren? (Menigheten reiser seg).

(Innvielsesbønn): Jeg takker deg, Herre, Israels Gud. Ta imot ditt folks løfte. Legg din Ånd på dem. La din herlighet komme til syne i dem. La oss få se Guds frelse når de forkynner Guds ord. -- Generalkonferensens rapport, 18. mai 1909.

Kapittel 19

Hva skal vi forkynne?

Kristus i sentrum

Dette er ikke ment som en fullstendig emneliste. Mer utførlig omtale finnes i «Evangelism», s. 184-199,217-278. -- Red.

Siktemålet for all forkynnelse må være at tilhørerne blir opptatt av Jesus og ikke av forkynneren. Evangelistens oppgave er å opphøye Kristus i ord og lære. -- Manuskript 109, 1897.

Sannhetens forkynnere må fremholde budskapet om Kristi rettferdighet, ikke som nyttlys, men som noe som for en tid ble glemt. Vi må ta imot Jesus som vår personlige frelser, så gir han oss del i Guds rettferdighet i Kristus. La oss gjenta og betone den sannhet Johannes fremholdt: «Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre syndet» (I Joh 4,10).

I sin kjærlighet har Gud åpenbart en vidunderlig sannhet, og Kristi rike nåde er blitt åpenbart for menigheten og for verden. ... Det er i sannhet en ufattelig kjærlighet som kunne lede Kristus til å gå i døden for oss da vi ennå var syndere. Det menneske er i sannhet i en sørgelig tilstand som ser hva Guds lov krever, men ikke fatter at Kristi nåde er så meget større.

Det er sant at Guds lov åpenbarer Guds kjærlighet, når den blir forkynt som sannhet i Jesus, for i enhver preken må budskapet om Kristi gave til en fallen verden få stor plass. Det er ikke så merkelig at sannheten ikke kan smelte våre hjerter, når den blir fremholdt på en kald og overflad!sk måte.

Det er heller ikke merkelig at troen ikke kan gnpe Guds løfter, når predikanter og andre misjonsarbeidere unnlater å fortelle hva Jesus betyr i forhold til Guds lov. De må aldri glemme å fortelle menneskene at han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, ikke kan annet enn gi oss alle ting med ham (Rom 8,32).

Satan har som målsetting å skjule for menneskene at det var Guds kjærlighet som fikk ham til å sende sin Sønn til frelse for en forlatt menneskehet, for det er Guds godhet som leder menneskene til omvendelse. Hvordan skal vi da kunne overbevise verden om Guds store kjærlighet? Bare ved å si som Johannes: «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det.» Også vi må si til våre medmennesker: «Se, der er Guds lam som bærer verdens synd» (Joh 1,29). Ved å fremholde Jesus som Faderens representant, vil vi kunne fjerne det mørke Satan har lagt over vår livsvei for å hindre oss i å se Guds uendelige kjærlighet og nåde slik den ble åpenbart i Jesus Kristus. Se hen til korset på Golgata. Det er det faste pant på en grenseløs kjærlighet, vår himmelske Fars uendelige nåde. Manuskript 154, 1897.

Den Hellige Ånd

Kristus, den store lærer, fremholdt mange emner, men det var ikke noe han la slik vekt på som løftet om Den Hellige Ånds gave. Han forutsa store ting for menigheten som følge av denne gaven. Men er det i dag noe emne det blir talt så lite om som dette? Hvilket løfte blir oppfylt i så liten grad? Det blir leilighetsvis holdt en tale over emnet Den Hellige Ånd, og så blir det overlatt til den enkelte å tenke videre over dette. -- Manuskript 20, 1891.

Fremhold veien til omvendelse

Predikantene må lære å forkynne sannheten slik den er i Jesus på en

klarere og enklere måte. De må selv lære å forstå frelsesplanen bedre. Så vil de kunne lede tilhørernes sinn fra det som hører denne verden til og over til det åndelige og det evige. Det er mange som spør om hva de skal gjøre for å bli frelst. De behøver en klar og tydelig forklaring av de skritt man må ta til omvendelse. I hver eneste preken burde det være et avsnitt med en enkel og lettfattelig forklaring på hvordan synderen kan komme til Jesus og bli frelst. I likhet med Johannes må predikanten peke på Kristus og si med et hjerte fylt av begeistring og takknemlighet: «Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd.» De må appellere sterkt og alvorlig til synderen om anger og omvendelse.

De som forsømmer denne delen av oppgaven, trenger selv å bli omvendt før de kan begynne å forkynne. De som er fylt av Jesu kjærlighet og Bibelens sannheter, vil fra Guds forrådshus kunne hente frem både nytt og gammelt. De vil ikke bruke tiden til å fortelle muntre historier. Heller ikke vil de ha som mål å bli store talere, eller være så vidløftige at folk ikke kan følge dem. Men på en enkel, inderlig måte vil de fremholde sannheten slik den er i Jesus. -- «The Review and Herald», 22. febr. 1887.

Gjenoppfrisk gamle sannheter

Predikanter og menigheter har en stor og betydningsfull oppgave. De må studere Guds saks og hans folks historie. De må aldri glemme hvordan Gud ledet sitt folk i fortiden. De må gjenoppfriske sannheter som synes å ha hatt liten verdi for dem som ikke personlig opplevde den kraft og det lys de inneholdt da de første gang ble sett og forstått. Disse sannheter må bli forkynt for verden med hele sin opprinnelige kraft og med all nyhetens interesse. -- Manuskript 22, 1890.

Englenes tjeneste

Gode og onde engler kjemper om hvert eneste menneske. Men det er mennesket selv som bestemmer hvem som skal seire i denne kampen. Jeg appellerer til Jesu tjenere om å opplyse alle innen deres rekkevidde om englenes tjeneste. Men la ikke fantasien løpe av med dere. Vår eneste sikkerhet er det skrevne ord. Som Daniel må vi be, for at vi skal kunne være beskyttet av himmelske vesener. -- Brev 201, 1899.

Polemisk forkynnelse

Stridslystne forkynnere vil sjelden mildne mennesker og gjøre dem ydmyke. ... En Kristi tjener skulle se det som sin oppgave å forkynne hele Kristi fylde. Når Kristi rettferdighet ikke får være med i prekenen, blir den tørr og uten liv, og Guds barn får ikke sin føde. Paulus sa: «Jeg la ikke fram mitt ord og mitt budskap med overtalende argumenter og visdomslære, men med Ånd og kraft som bevis» (1 Kor 2,4). Det er saft og kraft i evangeliet. Jesus er alle tings levende midtpunkt. La ham få en plass i enhver preken. Tal om Jesu nåde, godhet og herlighet, for Kristus i dere er håpet om herlighet. -- Brev 15, 1892.

Fremhold sannheten med ydmykhet

En Herrens tjener må være forsiktig. Vær ikke ivrig etter å høre og ta imot nye teorier, for det er ofte slikt som aldri skulle ha vært fremholdt for en forsamling. Vær ikke skrytende og selvsikker. Guds ord må få komme fra lepper som er blitt helliget ved sannheten. Enhver predikant må forkynne sannheten slik den er i Jesus. Han må selv være sikker på det han sier, og forkynne Guds ord under Åndens ledelse. Dere må leve ydmykt og forsiktig for Guds ansikt, kjære venner, så dere ikke leder mennesker ut i villfarelse ved det eksempel dere viser. Det ville være bedre om dere aldri var blitt født,

enn at dere skulle lede et eneste menneske på avveier.

De som bekjenner seg til å være Guds tjenere, må streve alvorlig for å oppnå det evige liv, et liv uten synd, sykdom og sorg. De må være rede i tide og utide.

Gud kaller på reformatorer, menn og kvinner som vil tale sterke og gode ord som løfter mennesker opp. Det er når forkynnerne i sin egen styrke legger frem sitt eget budskap, istedenfor å forkynne Guds ord i Åndens kraft, at de blir såret og fornærmet når deres budskap ikke blir mottatt med begeistring. Da blir de fristet til å tale ord som vekker bitterhet og motstand hos tilhørerne. Kjære venner, ta imot et godt råd. Slike ord må ikke komme fra et Jesu sendebud. Lepper som er blitt helliget, vil tale ord som leder til omvendelse, men de vil ikke irritere. Sannheten må bli forkynt med Kristi ydmykhet og kjærlighet. -- Brev 348, 1907.

Fiendens kunstgrep

Vi må be Gud om lys, men samtidig må vi være varsomme i vår vurdering av alt som blir fremholdt som nytt lys. Vi må være på vakt så ikke Satan, under dekke av å søke etter sannhet, leder tankene våre bort fra Kristus og de spesielle sannheter for vår tid. Det er blitt vist meg at fienden vil forsøke å påvirke sinnet til å feste seg ved dunkle og unødvendige ting som ikke er fullt klarlagt eller som ikke er av vesentlig betydning for vår frelse. Dette gjør de til et sentralt spørsmål, til selve «sannheten for vår tid», mens all deres gransking og deres gjetninger bare bidrar til å gjøre tingene enda mer dunkle og til å forvirre tankene hos noen av dem som burde søke enhet ved sannhetens helliggjørende kraft. Brev 7, 1891.

Menneskelige gjetninger og meninger

Ingen må fremholde tiltalende, spissfindige teorier for å dysse Guds folk i søvn. Kle ikke den hellige og mektige sannhet for denne tid i noen form for fantasifull menneskelig visdom. De som har vært opptatt med slikt, må slutte med det og be Gud frelse dem fra forførende villfarelse.

Det er Den Hellige Andes levende kraft som kan forandre et menneske, ikke tiltalende, forførende teorier. Den slags er ikke livets brød, og kan ikke frelse noen fra synd.

Kristus ble sendt fra himmelen for å frelse menneskeheten. Hans lære var fra Gud: De sannheter han fremholdt: slik vi finner dem i Det gamle og Det nye testamente, må VI i dag forkynde som den levende Guds ord.

De som søker livets brød, må gå til Guds ord og ikke lytte til et villfarende, feilende menneskes lære. Gi menneskene det livets brød som Kristus kom fra himmelen for å gi. Vår undervisning må ikke være blandet med menneskelige spekulasjoner og gjetninger. Om bare alle forstod nødvendigheten av å spise Guds Sønns legeme og drikke hans blod -- å gjøre hans ord til en del av det daglige liv! -- Manuskript 44, 1904.

Vår tro er basert på sannhet

Jeg ønsker hver dag at jeg hadde krefter til å gjøre dobbelt så meget. Jeg har bedt Herren om styrke og visdom til å gjengi de vitners utsagn som ble stadfestet i troen i budskapets tidlige historie. Etter skuffelsen i 1844 mottok de lyset, og de vandret i det. Når det stod frem personer som hevdet at de hadde nytt lys, og kom med sine vidunderlige budskap om forskjellige deler av Bibelen, gav Den Hellige Ånd oss vitnesbyrd som klarla spørsmålet og stanset innflytelsen fra slike budskap som pastor G har vært opptatt med å

forkynne.' Han har gått inn for å motarbeide den sannhet Den Hellige Ånd har stadfestet.

(Henvisningen gjelder avvikende oppfatninger omkring helligdomstjenesten, som avviste tanken om at profetien ble oppfylt i 1844. og forkastet læren om Kristi tjeneste i den undersøkende domshandling. -- Red.)

Når Guds kraft gir sitt vitnesbyrd om hva som er sannhet, står denne sannhet for alltid fast. Nye teorier som går imot det lys Gud har gitt, må bli avvist. Det vil komme mennesker med skrifttolkninger som de mener er sannhet, men som likevel ikke er det. Gud har gitt oss sannheten for denne tid som et grunnlag for vår tro. Han har selv undervist oss om hva som er sannhet. Den ene etter den andre vil komme med nytt lys som går imot det lys Gud har gitt gjennom Den Hellige Ånds virksomhet. Noen få av dem som var med da denne 'sannhet ble stadfestet, er fremdeles i live. Gud har i sin nåde spart deres liv for at de skal fortelle, og det så lenge de lever, om den erfaring de hadde, slik apostelen Johannes gjorde inntil livet tok slutt. Og de fanebærere som er borte, skal tale gjennom opptrykk av det de har skrevet. Det er blitt vist meg at slik må deres stemmer bli hørt. De skal vitne om hva som er sannheten for denne tiden.

Vi må ikke ta imot budskapene fra dem som går imot enkelte trospunkter. De samler en rekke skriftsteder og bruker dem som bevis for sine teorier. Det er ofte blitt gjort i de siste femti år. Bibelen er Guds ord, og som sådan må den bli respektert. Men å bruke den til å forsøke å rokke ved en av de bæresøyler Gud har stadfestet i disse femti år, er et stort mistak. Den som bruker Bibelen på den måten, vet ikke om Den Hellige Ånds underfulle virksomhet som gav kraft og styrke til de budskaper som i denne tiden er kommet til Guds folk.

De bevis pastor G bruker, er villedende. Blir de mottatt, vil de ødelegge Guds folks tro på den sannhet som har gjort oss til det vi er.

Vi må ta et klart standpunkt i denne saken, for de argumenter han forsøker å bevise med Bibelen, er ikke sunne. De beviser ikke at de erfaringer Guds folk har hatt, var et feilgrep. Vi hadde sannheten, og Guds hellige engler ledet oss. Det var under Den Hellige Ånds ledelse at fremstillingen av helligdoms spørsmålet ble gitt. Man bør ikke uttale seg om trospunkter man ikke selv har arbeidet med. Gud motsier aldri seg selv. Skriften blir misbrukt hvis man forsøker å la den bevise noe som ikke er sant. Det vil alltid være noen som sier de har stort lys, og som forsøker å bevise det (1 Joh 1,1-10 blir sitert).

Det er nødvendig å fremholde dette i vår tid, og kalle synden ved dens rette navn. Vi blir hindret i vår oppgave av mennesker som ikke er omvendt, men som søker sin egen ære. De vil gjerne bli sett på som opphavsmenn til nye teorier, som de påstår er sanne. Men blir disse teorier godtatt, leder det til forkastelse av den sannhet som Gud i de siste femti år har gitt sitt folk og stadfestet ved Den Hellige Ånds virksomhet. -- Brev 329, 1905.

Sannheter som er blitt åpenbart

«Anstreng deg for å stå din prøve fremfor Gud, så du kan være en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, men legger fram sannhetens ord uten å bøye av.» Lær å behandle de åpenbarte sannheter på en slik måte at de blir mat for Guds folk.

Vi kommer til å møte mennesker som har latt tankene sine være opptatt med nytteløse spekulasjoner om ting Gud ikke har sagt noe om i sitt ord. Gud har talt til oss enkelt og klart om hvert eneste punkt som betyr noe for menneskets frelse. Men han ønsker at vi skal unngå all dagdrømming, og han

sier til oss: Gå i dag og arbeid i min vingård. Natten kommer da ingen kan arbeide. Slutt med all nytteløs nysgjerrighet. La oss våke, be og arbeide. Studer de sannheter han har åpenbart. Jesus ønsker å få vekk alle tomme spekulasjoner, og han viser oss markene som er modne for innhøstingen. Hvis vi ikke gjør en alvorlig innsats, vil evigheten overvelde oss med sin byrde av ansvar. ...

På apostlenes tid ble falsk lære fremholdt som sannhet. Historien gjentar seg. Det vil alltid være noen tilsynelatende samvittighetsfulle mennesker som er mer interessert i skyggen enn i virkeligheten. De foretrekker villfarelse for sannhet, fordi villfarelsen har fått nye klær som de tror skjuler noe vidunderlig. Men fjerner man disse klærne, blir tomheten avslørt.

Spørsmål av evighetsbetydning

Tal om de ting Jesus var opptatt av. Fremhold dem for folk slik han fremholdt dem. Tal om ting som angår vårt evige ve og vel. Alt fienden kan finne på for å avlede oppmerksomheten fra Guds ord, alt nytt og merkelig han kan utpønske for å skape spesielle stemninger, vil han komme med som noe uhyre viktig. Men emner vi ikke kan make å trenge inn i, er på langt nær så viktige for oss som de sannheter vi fullt ut kan forstå og kan anvende i vårt daglige liv. Vi må formidle den undervisning Jesus tok med i sin forkynnelse fra Det gamle testamente. Guds sannheter kommer til oss i et meget enkelt språk. -- Brev 16, 1903.

Emner som ikke er livsviktige

Det blir talt over mange emner troen ikke behøver for å vokse. Vi har ikke tid til å studere den slags. Det er så mange ting menneskesinnet ikke kan fatte. Det er sannheter vi må godta, selv om vi ikke kan forstå eller forklare

dem. Gud har åpenbart dem for oss, og vi må motta dem som ord fra en allvitende Gud. Vi må alle være opptatt av å studere sannheten slik den er i Jesus. Men det er emner som ennå ikke er åpnet for oss, uttalelser som mennesket med sin begrensede forstand ikke kan fatte. Det kan føre til at man gir seg ut på menneskelige gjetninger og forklaringer, noe som ikke blir en duft av liv til liv.

Men alle sannheter som betyr noe for vårt daglige liv og for vår frelse, er kommet til oss meget tydelige og positive. -- Brev 8, 1895.

Kapittel 20

Vår stilling til lærestrid

Det «daglige» i Dan 8

Jeg har noe jeg må si til mine medarbeidere i øst og vest, nord og syd. Jeg må be om at det jeg har skrevet, ikke blir brukt som et avgjørende argument i de spørsmål det nå er så stor strid om. Jeg ber pastorene H, I, J og andre av våre ledere om at de ikke henviser til det jeg har skrevet for å søke støtte for sitt syn på det «daglige».

Det er blitt vist meg at dette ikke er et emne av vital betydning. Jeg fikk vite at våre predikanter gjør feil når de legger så stor vekt på denne forskjellen i synspunkter. Jeg kan ikke tillate at noe av det jeg har skrevet, skal bli brukt til å avgjøre denne saken. Spørsmålet om den riktige betydningen av det «daglige» må ikke bli gjort til en prøve på rettroenhet.

Jeg ber nå mine medarbeidere predikantene om ikke å gjøre bruk av det jeg har skrevet, i dette spørsmålet som det er strid om (det «daglige»), for jeg har ikke fått noe lys på det, og jeg kan ikke se noen grunn til denne striden. Hva dette spørsmålet angår, er taushet gull.

Den store fiende av vår sak gleder seg når et mindre viktig spørsmål kan bli brukt til å avlede våre predikanter tanker og interesse fra de store emner som skulle være kjernen i budskapet. Da dette ikke er et spørsmål om å ha den rette tro, ber jeg mine venner predikantene om ikke å la fienden få den triumf at det blir behandlet som om det skulle være det.

Prøven på rett forkynnelse

Den forkynneroppgaven Herren har gitt oss for denne tiden, er budskapet med det sanne lys på de store og avgjørende spørsmål om lydighet og frelse -- Guds bud og Jesu vitnesbyrd.

I noen av våre viktigste bøker som har vært i salg i årevis og har ført mange til sannheten, kan det være mindre viktige avsnitt som må bli gjennomgått på nytt og rettet. Overlat den slags til dem som er blitt pålagt oppgaven med å ha tilsyn med vår litteratur. Men hverken de, bokevangelistene eller predikantene må blåse opp slike spørsmål på en måte som minsker den innflytelse disse gode, sjelevinnende bøker har. Går vi i gang med å kritisere vår litteratur, gir vi våpen til dem som har forlatt oss, og skaper usikkerhet hos dem som nylig er blitt omvendt. Jo mindre som blir gjort av unødvendig korreksjon av vår litteratur, desto bedre.

Det syntes for meg som om jeg i nattens stille timer leste opp I Joh I for våre ansvarlige ledere (kapitlet blir sitert).

Daglig omvendelse

Våre ledere må forstå at vårt eget jeg trenger å bli ydmyket og lagt under Den Hellige Ånds kontroll. Herren kaller dem av oss som har fått stort lys, til daglig å bli omvendt. Dette er det budskapet jeg har til våre redaktører og distriktsledere. Vi må vandre i lyset mens vi ennå har lyset, så ikke mørket faller over oss.

Alle som er ledet av Den Hellige Ånd, vil ha et budskap for denne tid. De vil ha en byrde for sine medmennesker, og de vil bringe Jesu himmelske budskap videre til dem de omgås. De som i sin måte å samtale på er som de ugudelige, vil ingen plass få i Guds rike. Ta imot lyset, kjære medarbeidere,

og kjøp den rette tid, for dagene er onde.

Satan arbeider intenst med alle som gir ham en oppmuntring. De som har lyset, men ikke vil vandre i det, vil bli forvirret, så lyset i dem blir mørke og blir bestemmende for deres liv. Men Guds godhet og visdom, slik den blir åpenbart i hans ord, vil bli stadig klarere for dem som vandrer på Iydighetens vei. Alle Guds rettfærdige krav vil bli møtt ved Åndens helliggjørelse. ...

Stor nåde og velsignelse venter dem som ydmyker seg og overgir seg helt til Gud. De vil få stort lys. Når mennesker er villige til å bli fornyet, vil de bli oppøvd i gudsfrykt (1.Tim 4,7).

«Av hans fylde har vi alle fått, nåde over nåde» (Joh 1,16). «Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet» (2 Kor 12,9). Og Jesus sier: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er tned dere alle dager inntil verdens ende» (Matt 28,18-20).

Skal det fortsatt være slik at denne rikdom av nåde og kraft til tjeneste vil bli lite verdsatt, og avvist? Det budskapet jeg har til vårt folk nå, er det samme som jeg gav i Washington. Herren kaller hver enkelt til tjeneste. Ingen kan utføre en annens tjeneste. Lyset har skint klart, men det er ikke blitt forstått og mottatt fullt ut.

Hvis våre ledere nå vil overlate seg helt til Gud, vil han ta imot dem. Han vil gi dem et nytt sinn, så de kan bli en duft av liv til liv. Dere må våkne opp, kjære venner, så dere kan fylle det hellige kall dere har fått ved vår Herre Jesus Kristus. -- Manuskript 11, 1910.

Ikke noe viktig lærespørsmål

Til predikantene: Kjære medarbeidere:

Jeg har noe å si til ... alle som har deltatt i drøftelsen av uttrykket det «daglige» i Dan. 8. Dette må ikke gjøres til et spørsmål om rett tro, og den uro og diskusjon som er oppstått fordi man har gjort det, er meget uheldig. Resultatet har vært forvirring, og noen av våre predikanter er blitt avledet fra den planlegging som skulle ha vært gjort for den virksomhet Herren har pålagt oss å sette i gang i våre byer. Dette har gledet vår store fiende.

Det lys jeg har fått, er at man ikke må gjøre noe som kan øke uroen og diskusjonen om dette spørsmålet. Tal ikke om det offentlig og gjør det ikke til noen stor sak. Vi har en stor oppgave foran oss, og vi har ingen tid å miste når det gjelder denne viktige oppgaven. I vår offentlige virksomhet må vi begrense oss til de store sannheter vi er enige om og har klart lys på.

Jeg vil få minne dere om Jesu siste, store bønn, slik den er gjengitt i Joh 17. Det er mange emner vi kan fremholde -- hellige, prøvende sannheter, vakre i all sin enkelhet. Tal over disse emner med stor inderlighet. Men la ikke det «daglige» eller noe annet stridsspørsmål bli tatt opp i denne tiden, for det vil hindre den oppgaven Herren ønsker predikantene skal være opptatt med nettopp nå. La oss ikke diskutere spørsmål som gir inntrykk av stor meningsforskjell, men la oss heller være opptatt med Bibelens hellige sannheter og kravene i Guds lov.

Våre predikanter må fremholde sannheten på en mest mulig tiltalende måte. Alle må så langt det lar seg gjøre, gi uttrykk for det samme syn. Tal så enkelt som mulig og slik at vitale emner blir lette å forstå. Når alle våre predikanter innser at vi må opptre med ydmykhet, vil Herren kunne samvirke med dem. Vi må oppleve en ny omvendelse, slik at Herrens engler kan

samarbeide med oss og åpne sinnet til dem vi arbeider med.

Enighet gjør sterk

Vi må vinne frem til enhet i Kristus, så vil vårt arbeid ikke være forgjeves. Trekk lasset i fellesskap og gi ikke rom for strid og diskusjon. Vis at sannheten forener. Det vil gjøre et mektig inntrykk på tilhørerne. Enighet gjør sterk.

Dette er ikke en tid da man bør strides om uvesentlige ting. Hvis mennesker som ikke har hatt en levende forbindelse med Mesteren, viser at deres kristne erfaring er svak og usikker, vil sannhetens fiender, som oppmerksomt vokter på oss, gjøre mest mulig ut av noe slikt, og vi vil bli hindret i vårt arbeid. Vi må alle lære ydmykhet, lære av ham som er tålsom og ydmyk av hjertet.

Spørsmålet om det «daglige» skulle ikke ha ført til så mye diskusjon. Som et resultat av måten dette spørsmålet er blitt behandlet på av representanter fra begge sider, er det blitt strid, og det har resultert i forvirring. ... Så lenge saken står slik den gjør, og det ikke er mulig å oppnå enighet, bør spørsmålet få hvile. Slutt med all strid. Under slike omstendigheter er taushet gull.

I denne tiden er det Guds tjeneres plikt å forkynne Ordet i byene. Kristus kom fra himmelen til denne jord for å frelse mennesker. Vi som er kalt til å formidle hans nåde, må forkynne hans frelsende sannhet til folk i de store byer. -- Brev 62, 1910.

Kapittel 21

Fantasifulle teorier

Intet kompromiss

Jeg har et klart og tydelig budskap til våre predikanter og ledere. Inngå ikke noe kompromiss med det onde. Møt modig de farlige strømninger i tiden. Vær ikke redde for følgene av å motstå fiendens makt.

Mange villfarelser blir i dag fremstilt som sannhet. Noen av våre misjonsarbeidere har kommet med synspunkter vi ikke kan godkjenne. Vi får høre om fantasifulle utlegninger, overspente og underlige tolkninger av Guds ord. Noe av dette kan synes ubetydelig nå, men det vil tilta og bli en snare for den uerfarne.

Vi har en bestemt oppgave å utføre. Fienden må ikke få oss til å glemme forkynnelsen av sannheten for denne tid, og bli opptatt av fantasifulle utlegninger.

Hvis ikke hver enkelt av oss er lys våkne når det gjelder Den Hellige Ånds virksomhet, vil vi uten tvil snuble i den vantroens grøft Satan har beredt. Jeg formaner dere, kjære medarbeidere, til å våke som trofaste hyrder og voktere over dem som har liten erfaring og er utsatt for forførerisk innflytelse. Vær stadig på vakt mot alt som kan ødelegge troen på de budskaper Gud har gitt oss for denne tid. Våk over sjelene som de som må avlegge regnskap. ...

Vi må daglig granske skriftene; så vi kan kjenne Herrens vei og ikke bli ledet vill av religiøs villfarelse. Verden er full av falske teorier og

spiritualistiske ideer, som har en tendens til å ødelegge evnen til åndelig klarsyn, og til å føre oss bort fra sannhet og hellighet. Vi må ikke minst i denne tiden ta hensyn til denne advarselen: «La ingen narre dere med tomme ord» (Ef 5,6).

Vi må være forsiktige så vi ikke mistolker Bibelen. Guds ords klare lære må ikke i den grad bli åndeliggjort at realitetene forsvinner. Forsøk ikke å strekke tolkningen av enkelte utsagn i Bibelen for å få frem noe mystisk som kan stemme med fantasifulle teorier. Les teksten slik den står. Unngå unødig fantasering om hvordan forholdene vil bli i Guds rike.

Et spørsmål om liv og død

Jeg har fått brev med spørsmål om teoriene til dem som påstår at man ikke har lov å ta liv, ikke engang drepe insekter, hvor plagsomme de enn er. Kan virkelig noen påstå at Gud har gitt dem et slikt budskap til menigheten? Herren har aldri gitt noen et slikt budskap. Gud har ikke sagt at det er synd å drepe plagsomme insekter. Jesus sa aldri noe slikt, og hans disipler kan bare bringe videre det han har pålagt dem.

Det finnes mennesker som alltid søker strid. Det er hovedinnholdet av deres religion. De ønsker å komme med noe nytt og spennende, og de tar opp spørsmål som har liten betydning, og utnytter på den måten sine stridbare evner.

Intetsigende teorier blir fremholdt som vesentlige sannheter, og noen gjør dem endog til en prøve på rettroenhet. På den måten skaper de strid, og sannheten for denne tid blir glemt. Satan vet at hvis han kan få mennesker opptatt av uvesentlige ting, vil de store og viktige spørsmål bli skjøvet til side.

Han sørger for en overflod av stoff til dem som er innstilt på å la tanker og sinn være opptatt av betydningsløse spørsmål. De var ikke interessert i de store og dyrebare sannheter i Guds ord, men i å føre diskusjoner om de tradisjoner som var blitt overlevert fra generasjon til generasjon, og som ingen betydning hadde for deres frelse. Slik er det også i dag. Mens de dyrebare øyeblikk glir over i evigheten, blir de store emner som angår vår frelse, skjøvet til side til fordel for tomme og intetsigende teorier.

Jeg vil få si til mine trosfeller: Hold dere nøye til det som står i Guds ord. La sinn og tanker være opptatt av Bibelens rike sannheter. Bare på den måten kan dere bli ett i Kristus. Dere har ikke tid til å diskutere om det er rett å drepe insekter. Jesus har ikke lagt noen slik byrde på dere. «Hva har halmen til felles med kornet? lyder ordet fra Herren» (Jer 23,28). Disse mindre viktige spørsmålene som dukker opp, er som tre, høy eller halm sammenlignet med sannheten for denne siste tid. De som lar Guds ords store sannheter ligge og isteden beskjeftiger seg med slike spørsmål, forkynner ikke evangeliet. De beskjeftiger seg med de tomme og meningsløse teorier som fienden bringer på bane for å avlede oppmerksomheten fra sannheter som angår deres evige ve og vel. Jesus har ikke sagt noe de kan forsvare sine teorier med.

Kast ikke bort tiden med å diskutere den slags. Hvis dere er i tvil om hva dere skal tale om, hva slags emner dere skal ta opp, så ta for dere den store lærers undervisning og følg hans anvisninger. ...

La ikke noe avlede dere fra dette spørsmålet: «Hva skal jeg gjøre for å få evig liv?» (Luk 10,25). For det er et spørsmål om liv og død, som vi må avgjøre for tid og evighet. La sinnet være opptatt av den betydningsfulle sannhet vi har. De som er på jakt etter interessante, men betydningsløse teorier, behøver en ny omvendelse. ...

Fra alle kanter vil feilaktige teorier strømme inn på oss. De har ingen støtte i Guds ord, men for svake mennesker vil de se ut som noe verdifullt man kan lære meget av. Men de er bare tomhet. Mange menighetsmedlemmer er likevel så tilfredse med verdiløs føde at de har fått åndelig fordøyelsesbesvær. Hvorfor vil noen nedverdige seg til å ta imot meningsløse teorier og deretter påstå at det er viktige emner? Guds folk har ikke tid til å være opptatt av intetsigende spørsmål som ikke har noe å gjøre med Guds krav til oss.

Gud ønsker at menn og kvinner skal tenke sindig og fornuftig. De må opp på et høyere nivå og få en videre utsikt. Fester de blikket på Jesus, vil de bli stadig mer lik ham. De må bruke all den tid de kan til å utforske himmelens dype og evige sannheter. Da vil deres kristelige erfaring ikke bli overfladisk. Når de studerer de store sannheter i Guds ord, vil de lære å holde ut som om de ser den usynlige. De oppdager at de store sannheter som forvandler mennesket, er nøye knyttet til ham som er kilden til all sannhet. Og når de lærer av ham, vil deres motiver og følelser bli stabile, for det preg den allvise Gud setter på et menneske, er dypt og varig. Det levende vann Jesus gir oss, er ikke lik en vårbekk som bare sprudler frem for en tid og så forsvinner igjen. Det levende vann veller frem til evig liv.

La oss leve etter Guds åpenbarte vilje. Da vil vi kunne vite om lyset kommer fra den guddommelige kilde som er opphavet til alt sant lys. De som samarbeider med Kristus, står på trygg grunn. Gud vil rikt velsigne dem som helliger seg helt til oppgaven med å redde verden fra fordervelsen. Jesus er vårt eksempel. Når vi ser Herrens herlighet, vil vi bli forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, under stadig karakterforvandling. Dette er vår oppgave. Må Gud hjelpe oss, så vi på rette måte kan fremstille Frelseren for verden. -- «The Review and Herald», 13. aug. 1901.

Teorier om det fremtidige liv

Noen mennesker hevder at det på den nye jord vil bli inngått ekteskap og bli født barn. Men de som tror Bibelen, kan ikke godta slikt. Læren om at det vil bli født barn på den nye jord, hører ikke med til det profetordet som står fast for oss (2 Pet 1,19). Jesu ord er så tydelige og klare at de ikke behøver å bli misforstått. De burde for alltid kunne avgjøre spørsmålet om ekteskap og fødsler på den nye jord. Hverken de som står opp fra de døde eller de som blir forvandlet uten å smake døden, skal ta til ekte eller bli tatt til ekte. De skal være som englene i himmelen, medlemmer av den kongelige familie (Mark 12,24-27).

Til dem som kommer med synspunkter som er i strid med dette klare utsagn, vil jeg si at i slike spørsmål er det bedre ikke å uttale seg. Det er formastelig å spekulere og gjette om det Gud ikke har åpenbart for oss i sitt ord. Vi har ikke noe behov for å spekulere på hvordan den fremtidige tilstand vil bli.

Til mine venner predikantene vil jeg si: «Forkynn Ordet, stå klar i tide og i utide» (2 Tim 4,2). Bygg ikke på grunnvollen med tre, høy og halm -- dine egne antagelser og teorier, som ikke kan gagne noen.

Jesus underslo ikke sannheter som er nødvendige for vår frelse. Det som Gud har åpenbart, er for oss og våre barn. Men vi har ikke lov å la fantasien skape læresetninger om det som ikke er åpenbart. Herren har sørget for alt som hører med til et fremtidig, lykkelig liv. Men han har ikke fortalt oss noe om sine planer, og vi må ikke spekulere og gjette på hva det kan være. Vi kan heller ikke få noe ut av å sammenligne forholdene i det kommende liv med forholdene på denne jord.

Alt som er av vital betydning, er blitt åpenbart i Guds ord. Det er disse

emnene vi må konsentrere oss om. Men vi må ikke forsøke å finne ut av det Gud ikke har sagt noe om. Noen har kommet med den teorien at de frelste ikke vil ha grått hår. Også andre meningsløse teorier er kommet frem, som om slikt har noen betydning. Må Gud hjelpe sitt folk til å tenke fornuftig. Når det kommer teorier som vi ikke kan vite noe sikkert om, må vi alltid spørre: «Hva sier Guds ord?»

De som ønsker noe nytt, bør søke etter det nye liv som er resultatet av den nye fødsel. De bør rense sin sjel i lydighet mot sannheten og leve i harmoni med den undervisning Jesus gav den lovkyndige som spurte hva han skulle gjøre for å få evig liv.

«Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv. ... Gjør det, så skal du leve» (Luk 10,27.28). Alle som vil innrette sitt liv etter de klare og enkle krav i Guds ord, vil få evig liv. -- Manuskript 28, 1904.

Emner som er vanskelige å forstå

I dette arbeidet er det fare for at man kan fremholde teorier som kan være helt riktige, men av et slag som vil skape strid og ikke bidra til å berede menneskene for det som venter dem; Guds kjærlighet i våre hjerter vil kue våre naturlige tilbøyeligheter og bringe oss i harmoni med hans hellige karakter.]Ja vil vi vise menneskene Kristi ufattelige rikdom i all sin fylde. Innbydelsen kommer fra Jesus selv, og det er hans disiplers oppgave å-gjøre menesker oppmerksom på det rike måltid han har beredt for alle. Unngå derfor å prioritere de emner som er vanskelige å forstå. Jesus kaller menneskene til bryllupsmåltidet, og alle som vil, kan komme. Brev 89, 1898.

De 144 000

Kristus sier at det vil være noen i menigheten som vil fremholde myter og sagn, mens Gud har gitt oss mektige og foredlende sannheter som vi alltid må bevare i vårt sinn. Når mennesker plukker opp denne og hin teori, og når de er fulle av nysgjerrighet etter å få vite noe som det ikke er nødvendig for dem å kjenne til, da er det ikke Gud som leder dem. Det er ikke hans plan at hans folk skal fremholde noe som de ikke er sikre på, noe Bibelen ikke lærer. Han vil ikke at de skal diskutere spørsmål som ikke gagnar dem åndelig, som for eksempel hvem de 144 000 er. Guds utvalgte vil om kort tid ikke være i tvil om det.

Kjære venner, gled dere over de sannheter Gud har gitt dere og deres barn. Kast ikke bort tiden med å forsøke å få vite det som ikke vil være til åndelig hjelp. «Hva skal jeg gjøre for å få evig liv?» (Luk 10,25.) Dette er det viktigste spørsmål, og det har fått et klart svar: «Hva står skrevet i loven? Hva leser du der?» -- Manuskript 26, 1901.

Kristns maner til samhold

Våre menighetsmedlemmer ser at det er meningsforskjell blant våre ledere, og de tar selv del i diskusjonen om de spørsmål det gjelder. Kristus kaller til samhold. Men han kaller oss ikke til å stå sammen om noe som er galt. Himmels Gud skiller skarpt mellom rene, foredlende sannheter og falsk, villedende lære. Han kaller synd og ubotferdighet ved det rette navn. Han glatter ikke over det gale som blir gjort. Jeg maner brødrene til samhold på sant, bibelsk grunnlag. -- Manuskript 10, 1905.

Ingen kamp om førsteplassen

Når misjonsarbeiderne har Kristus i sitt hjerte, når all egenkjærighet er

død, når det ikke er noen rivalisering eller kamp om førsteplassen, når det er samhold og de helliger seg, så den gjensidige kjærlighet blir sett og følt, vil Guds Hellige Ånd bli utøst over dem, for hans løfter svikter aldri. Men når andres innsats blir redusert for at egen innsats skal synes stor, viser de at deres eget arbeid ikke har det stempel det burde ha, og Gud kan ikke velsigne dem. -- Manuskript 24, 1896.

Kapittel 22

Faren ved ekstreme synspunkter

«Notebook Leaflets». Methods: nr. 4.

St. Helena, California 19. mai 1890. Kjære bror K.

I den senere tid har jeg håpet på å få snakke med deg eller skrive til deg, men har ikke vært i stand til noen av delene. Jeg er ikke i form nå heller, men jeg er opptatt av deg og håper at du ikke må forlate misjonsarbeidernes rekker. Jeg har ikke krefter til å få sagt det jeg vil i en samtale med deg. Du er så rask i tanken og så veltalende at jeg er redd det ville bli en stor påkjenning, og at det jeg har å si, ikke ville bli stående klart for deg.

Jeg forstår din vanskelighet. Du har så lett for å finne ord for dine tanker. Du bruker sterke uttrykk og er ikke forsiktig med hva du sier. I noen spørsmål gir du uttrykk for dine meninger på en slik måte at dine medarbeidere blir redde for deg. Den slags er ikke nødvendig. Du burde ikke forsøke å fjerne deg så langt fra dine medarbeidere som du kan, og gi inntrykk av at dere ikke er enige.

Det er blitt vist meg at din innflytelse til det gode blir så meget mindre fordi du ser det som en plikt å gi uttrykk for dine tanker om visse spørsmål du selv ikke fullt ut forstår og ikke kan få andre til å forstå, hvor meget du enn forsøker. Det er blitt vist meg at du ikke behøver å føle deg forpliktet til å fremholde disse ting. Noen av dine ideer er korrekte, andre ukorrekte og forkjerte.

Hvis du ville tale mer om Jesu villighet til å tilgi synd, til å ta imot

syndere, til å frelse det som er fortaapt, emner som gir håp og mot, ville du være til velsignelse. Men så lenge du strever etter å være original og har slike ekstreme synspunkter og bruker så sterke uttrykk når du fremholder dem, kan du komme til å gjøre stor skade. Noen kan fatte det du sier, og tilsynelatende bli velsignet, men når fristelsene kommer og de faller, mister de motet på å stride troens gode strid.

Hvis du ville være mindre opptatt av disse ideene, som du synes er så viktige, og være forsiktig med det du sier, ville du selv ha sterkere tro. Jeg så at ditt sinn til tider var ute av balanse fordi du så intenst forsøkte å studere og forklare gudsfryktens hemmelighet, som er en like stor hemmelighet etter alt ditt studium og dine forklaringer som det var før.

Omvendelsen oppleves forskjellig

Prøv å hjelpe forsamlingen til å se hen til Jesus som det eneste håp om frelse. La Herren få anledning til å lede tankene, tale til sjelen og opplyse forstanden. Det er ikke nødvendig for deg å forstå og forsøke å fortelle andre alt om hva et nytt hjerte og sinn egentlig er, og det nivå man må nå opp til for aldri å synde. Du er ikke blitt pålagt en slik oppgave.

Alle er ikke like, og alle opplever ikke omvendelsen på samme måte. Jesus taler til hjertet, og synderen blir født på ny til et nytt liv. Mennesker er ofte blitt dratt til Jesus uten at de har hatt noen voldsomme indre opplevelser med sjelekval og redsel for fortapelse. De så hen til en korsfestet frelser og fant liv. De innså sjelens nød, og at Jesus både kan og vil frelse. De ble klar over de krav han stiller til oss, de hørte ham si «følg meg», og de stod opp og fulgte ham. Omvendelsen var ekte og det religiøse liv like fullstendig som hos dem som hadde gått igjennom en smertefull, storroende prosess.

Våre predikanter må slutte med å fremholde sine kjepphester med den

innstilling at «om dere ikke oppfatter dette slik jeg gjør, kan dere ikke bli frelst». Bli kvitt denne egoismen. Den store oppgaven består alltid i å vinne mennesker for Jesus. De må se Jesus på korset. De må se og leve. Det er ikke dine ideer som skal være mat for sjelen, men det er Guds Sønnns legeme og blod. Han sier: «Mitt legeme er den sanne mat.» «De ord jeg har talt til dere, er ånd og liv» (Joh 6,55.63).

La Kristus slippe til

Når mennesker tar imot Jesus, gir de seg inn under «den store leges omsorg. Predikantene må være forsiktige så de ikke kommer mellom pasienten-og legen som kjenner alle sjelens behov. Jesus, sjelens lege, forstår dens svakheter og defekter og vet hvordan han skal lege den med den frelse han kjøpte med sitt blod. Det sjelen mangler, kan han best gi den. Men menneskene er så geskjeftige, de vil gjøre så meget at de overdriver og ikke gir Jesus anledning til å hjelpe.

Jesus er den som best kan gjennomføre den fornyelse i sjelen som et menneske trenger. Overbevisningen er kanskje ikke så dyp, men hvis synderne kommer til Jesus og ser ham på korset, der den rettferdige døde for de urettferdige, vil det de ser, fjerne alt som stenger hos dem. Jesus har tatt på seg den oppgaven å frelse alle som kommer til ham for å finne frelse. Han ser de svakheter som må rettes på, de dårlige trekk som må underkues. Han kom for å søke og frelse det som var fortapt. Han sier: «Den som kommer til meg, vil jeg ikke støte bort» (Joh 6,37).

Det er på grunn av Jesu godhet og nåde at synderen kan komme i det rette forhold til Gud. I Kristus blir synderen daglig formanet om å bli forlikt med Gud. Herren står med utstrakte armer for å ta imot fortapte syndere. Den kjærlighet han viste ved sin død på korset, er synderens pant på å bli godtatt og å få oppleve Guds fred og kjærlighet. Undervis om dette så enkelt som

mulig, for at det sinn som er formørket av synd, skal kunne se lyset som skinner fra korset på Golgata.

Satan er virksom på mange måter for at nettopp de mennesker som burde forkynne budskapet, kan være opptatt av spissfindige teorier som han vil prøve å gjøre så betydningsfulle at de helt opptar sinnet. Og mens de tror at de gjør store åndelige fremskritt, gjør de sine teorier til avguder og kan svært lite gjøre for Herrens sak. Enhver predikant må alvorlig tenke over hva det vil si å ha Kristi sinnelag. Hvis du ikke får et sunnere syn på enkelte spørsmål, vil veien du har slått inn på, lede deg bort fra arbeidet, og du vil ikke forstå hva som fikk deg til å snuble. Du vil komme til å fremholde teorier som du aldri burde være opphavsmann til.

Det er noen som plukker ut enkelte avsnitt og setninger fra Guds ord og Vitnesbyrdene, som kan bli tolket dithen at de understøtter deres teorier. De grubler over dem og blir styrket i sine antagelser, men det er ikke Gud som leder dem. Dette er ditt problem.

Du velger ut avsnitt i Vitnesbyrdene som omhandler av slutningen av prøvetiden og rystelsen blant Guds folk, og du påstår at ut fra dette folk skal det komme en ny gruppe mennesker som er renere og helligere. Fienden synes om dette. Vi må ikke uten grunn velge en fremgangsmåte som skaper strid og splid. Vi må unngå å gi det inntrykk at hvis våre teorier ikke blir godtatt, er det fordi predikantene hverken kan, forstå eller tro og derfor vandrer i mørke.

I lang tid har ditt sinn vært utsatt for en unaturlig påkjenning. Du har mye dyrebar sannhet, men den er blandet opp med gjetninger og antagelser. Dine ekstreme teorier og ditt sterke språkbruk ødelegger ofte det gode du forsøker å gjøre. Hvis et større antall mennesker skulle godta dine teorier og tale og handle deretter, ville vi få oppleve en av de mest bevegelser

Syvendedags-adventistsamfunnet noen gang har sett. Det er dette Satan ønsker.

La dunkle spørsmål ligge

I Jesu undervisning er det en overflod av emner du kan tale over. Dunkle emner som hver ken du eller dine tilhørere kan forstå eller forklare, bør du ikke være opptatt av. La Jesus selv få slippe til, så han ved sin Ånd kan åpne menneskers forstand for den underfulle frelsesplanen.

Det kommer en trengselstid for Guds folk, men det er ikke et emne vi stadig bør fremholde for menigheten, så vi på forhånd leder dem inn i trengselstiden. Guds folk skal bli rystet, men det er ikke det budskapet som i vår tid skal legges frem for menighetene. ...

Predikantene må ikke mene at de har noen vidunderlige, avanserte teorier som alle må godta hvis de ikke skal bli rystet ut, og at bare den gruppen som blir igjen, kan marsjere frem til den endelige seier. Noen av motstanderne til selve prinsippene i det budskap Gud har sendt for denne tid, bruker deg som eksempel. De viser til din forkynnelse og dine ekstreme teorier, og de bruker det som unnskyldning for ikke å ta imot Herrens budskaper.

Satan når sitt mål like meget ved at noen løper foran Kristus og gjør det han ikke har pålagt dem å gjøre på egen hånd, som ved at andre fortsatt er i laodikeatilstanden, og som er lunkne og tilfredse fordi de føler seg rike og ikke i behov av noe annet. Disse to grupper mennesker er i like stor grad til anstøt.

Noen ivrige mennesker setter alt inn på å være originale. De gjør den store feil å forsøke å finne noe oppsiktsvekkende og storslått, noe som kan

vekke menighetene. De tror de har funnet noe de andre ikke forstår, men de skjønner ikke selv det de forsøker å forklare. Ut fra Guds ord danner de seg teorier som hverken er til noen hjelp for dem selv eller menighetene. For en tid kan de nok sette fantasien i livlig virksomhet, men det kommer en reaksjon, og disse teoriene blir en hindring. De blander sammen tro og innbilning, og deres synspunkter leder tankene i gal retning.

La Guds ords enkle utsagn bli føde for sinnet. Denne spekuleringen over ideer som Gud ikke har åpenbart løsningen av, er farlig.

Du er stridslysten av natur. Det bekymrer deg ikke om du er i harmoni med dine medarbeidere eller ei. Du liker å diskutere og å slåss for dine teorier, men du må slutte med dette, for det fremmer ikke utviklingen av en kristelig karakter. Gjør alt du kan for at Jesu bønn om at hans disipler må bli ett, likesom han er ett med Faderen, må bli oppfylt.

Ingen av oss er trygge hvis vi ikke daglig lærer av Jesus, han som var tålsom og ydmyk av hjertet. Når du tar opp arbeidet på et sted, må du ikke opptre som diktator og ikke være streng eller stridslysten. Fortell menneskene om Jesu kjærlighet, det vil smelte og bløtgjøre hjertene. Arbeid for enhet og samhold. Forsøk å komme i harmoni med dine medarbeidere, og la det være felles retningslinjer i forkynnelsen.

Snakk ikke om uenighet

Alt snakk om uenighet fordi alle ikke går inn for de ideer du er opptatt av, er ikke etter Guds vilje, men etter fiendens. Forkynn de klare sannheter dere kan være enige om. Tal om samhold, og bli ikke trangsynt og innbilsk, men vær vidsynt.

Jesus har ikke samme mål for karakteren som mennesker har. Han sier:

«Når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg» (Joh 12,32). Disse vil vende seg fra urett. Jesus kan fullt og helt frelse dem som kommer til Gud ved ham. Den som kommer til Jesus, setter foten på en stige som når fra jorden til himmelen. Forkynn i skrift og tale at Gud er der hvor stigen ender. Strålene fra hans herlighet skinner på hvert eneste trinn av stigen. Han ser i nåde på alle som kjemper, og han sender hjelp, guddommelig hjelp, når hånden synes å slippe og foten skjelver. Forkynn dette med ord som kan smelte hjertene, for at ikke en eneste av dem som holder ut, skal miste sin plass i Guds og vår frelser Jesu Kristi evige rike. De som tror på Jesus, vil aldri gå fortapt, og ingen skal kunne rive dem ut av hans hånd.

Fortell folk klart og positivt hvordan de kan unnsnippe den skammens arv som er vår fortjente lodd. Fremhold aldri slike teorier som kan gjøre dem motløse, så veien til himmelen virker håpløs. Hold alle ekstreme ideer for deg selv.

Vi må ofte minne folk om at kristenlivet er et liv i kamp, at vi må våke og be og arbeide, og at det er farlig å slappe av i denne striden, om bare for et eneste øyeblikk. Likevel er vårt egentlige emne den hele og fulle frelse Jesus kan tilby, han som elsker oss og gav seg selv for oss, for at vi ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

Det er vår forrett daglig å vandre med Gud, daglig å lære ham bedre å kjenne. I kraft av Jesu blod kan vi med frimodighet tre inn i helligdommen og gripe det håp som ligger foran oss. Hvis vi skal nå himmelen, må det være ved å søke samfunn med mellommannen og få del i guddommelig natur. Du har ekte tro når du søker hjelp hos Jesus, når ditt liv er skjult med Kristus i Gud, og du er ledet av hans Ånd.

Vi blir Guds medarbeidere når vi tror at hans sonoffer på korset er fullt ut tilstrekkelig for oss. I tillit til hans fullkomne offer skal vi arbeide på vår

frelse med frykt og beven, for det er Gud som virker i oss både å ville og gjøre etter hans gode vilje. Når vi alltid holder fast ved Jesus, kommer vi Gud stadig nærmere. Jesus ønsker at dette alltid skal ha førs teplassen hos oss. La ikke din stridslyst få makten over deg. Visdommen ovenfra er først og fremst ren, dernest fredsæl, forsonlig og føyelig, rik på barmhjertighet og gode frukter. ...

Kom overens med dine medarbeidere

Det er ikke nødvendig for deg å gjøre enhver ide som faller deg inn, til noe stort og betydningsfullt. Jesus sa til disiplene: «Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå» (Joh 16,12). Hvor meget mer bør da ikke vi, som stadig tar feil, være forsiktige med å tvinge inn på andre noe de ikke er rede til å ta imot. Søk hjelp hos Jesus til å beherske dine sterke ord og uttrykk. Men selv om du må være forsiktig med dine ord og ideer, betyr ikke det at du må stanse med all virksomhet. Forsøk å være i harmoni med dine medarbeidere, og du vil ha nok å gjøre i Herrens vingård. Men opphøy Kristus og ikke dine egne ideer og synspunkter. Ta på deg rustningen og marsjer skulder ved skulder med dine medarbeidere, og hold ut i kampen mot fienden. Sett din lit til Jesus, og benytt hans enkle undervisning. Fø Guds hjord, og du vil bli styrket og grunnfestet, og du vil gå inn for å styrke andre i vår hellige tro.

Selv om du ser annerledes enn dine medarbeidere på spørsmålet om Kristi nåde og Den Hellige Ånds virksomhet, må du ikke legge slik vekt på at dere har ulik oppfatning. Du ser saken fra en side. En annen som er like gudhengitt, ser saken fra en annen side og fremholder det som har gjort et sterkt inntrykk på ham. En tredje ser det fra enda et annet synspunkt og taler om det som har grepet ham. Det er meningsløst å strides om slike ting, for det er ikke egentlig noe å være uenige om. La Gud få virke på hjerte og sinn.

Herren søker hele tiden å åpne menneskers forstand, slik at de skal kunne se hva synd virkelig er og hvor langt kravene i Guds lov strekker seg. Det uomvendte mennesket oppfatter Gud som ukjærlig, hard og endog hevngjerrig, hans tilstedeværelse som en stadig hindring, og med en natur som best gjenspeiles i uttrykket «du skal ikke». De oppfatter livet med ham som trist og fullt av harde krav. Men når de ser Jesus på korset, som Guds gave til menneskene fordi han elsker dem, får de øynene åpnet og ser alt i et nytt lys. I Kristus åpenbarer Gud seg, ikke som en streng dommer eller en hevngjerrig tyrann, men som en nådig og kjærlig far.

Når vi får se Jesus som dør på korset for å frelse en fortapt menneskehet, vil vårt hjerte gjenta det Johannes følte: «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det. Verden kjenner oss ikke, fordi den ikke kjenner ham» (1 Joh 3,1). Det er ingenting som klarere skiller kristne mennesker fra ikke-kristne enn synet på Gud.

Noen misjonsarbeidere har vært altfor meget innstilt på å fordømme synderen, mens den nåde og kjærlighet Faderen viste da han gav sin Sønn i døden for en syndig menneskehet, er blitt skjøvet i bakgrunnen. Predikantene må selv få del i Kristi nåde før de kan forklare syndere hvem Gud egentlig er -- en kjærlig Far som lengter etter å kunne ta imot den hjemvendte, fortapte synder, ikke for å anklage ham, men for å berede en velkomstfest (Sak 3,14-17).

Å, at vi alle måtte lære av Herren å vinne mennesker for Kristus. Vi må selv lære dem å kjenne, og vi må undervise om disse dyrebare sannheter i lyset fra sonofferet på Golgata kors. Det er bare en vei som fører bort fra fortapelsen, og den går hele tiden oppover. Troen trenger gjennom mørket og ut i lyset, og til slutt hviler den ved Guds trone. Alle som har lært denne leksen, har tatt imot lyset.

Du kan ikke få adgang ved å gjøre bot, eller ved noen gjerning du kan gjøre. Nei, Gud tilkommer æren for denne veien, og den er så fullstendig, så fullkommen, at menneskene ikke ved noe som helst de kan utrette, kan legge noe til denne fullkommenheten. Veien er bred nok til å ta imot de største syndere hvis de omvender seg, og den er så smal, så hellig og så opphøyet at synd ikke får adgang til den.

Når menneskene får se Gud som han virkelig er, skinner sannheten med et nytt og klarere lys. Det som har hindret i å se klart, blir feid vekk av de klare stråler fra rettferdighetens sol. Men det er likevel mange ting vi ikke kommer til å forstå, og vi har det velsignede løfte at det vi nå ikke vet, skal vi få vite i det kommende liv. -- Brev 15 a, 1890.

Kapittel 23

Fastsett ikke tiden

«Det er ikke deres sak å kjenne de tider og stunder Faderen har fastsatt»

Tale holdt i Lansing, Michigan, 5. sept. 1891.

«Han stod fram for dem etter sin lidelse og død og gav dem mange klare bevis for at han levde; i førti dager viste han seg for dem og talte om det som har med Guds rike å gjøre. Mens de var samlet, spurte de ham: Herre, vil du på den tid gjenreise riket for Israel? Han svarte: Det er ikke deres sak å kjenne de tider og stunder Faderen har fastsatt av sin egen makt» (Apg 1,3-7).

Disiplene var ivrige etter å få vite nøyaktig når Guds rike skulle bli opprettet. Men Jesus forklarte dem at de ikke kunne få vite tid og stund, for det har Faderen ikke åpenbart. Det var ikke nødvendig for dem å vite når Guds rike skulle bli gjenopprettet. De skulle følge Mesteren, og de skulle be, vente, våke og arbeide. De skulle være en fremstilling av Kristi karakter for verden. Det som hørte med til en god kristen erfaring på den tiden, hører med også i dag. «Han svarte: Det er ikke deres sak å kjenne de tider og stunder Faderen har fastsatt av sin egen makt. «Men dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere.» Hvilken oppgave ville de ha når de hadde mottatt Den Hellige Ånd? «Dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og like til jordens enden) (Apg 1,8).

Benytt de aktuelle muligheter

Det er denne oppgaven vi også har. Istedenfor å leve i forventning om at det skal komme en tid med store åndelige opplevelser må vi utnytte de muligheter vi har for at mennesker kan bli frelst. Istedenfor å anstrenge oss med forsøk på å finne ut av de tider og stunder Faderen har fastsatt av sin egen makt, men ikke åpenbart for mennesker, må vi overlate oss til Den Hellige Ånds ledelse så vi kan fylle dagens oppgaver og dele ut livets uforfalskede brød til mennesker som går fortapt fordi de ikke kjenner sannheten.

Satan er alltid rede til å fylle sinnet med teorier som vil lede mennesker bort fra sannheten for vår tid, og dermed gjøre dem uskikket til å forkynne den tredje engels budskap for verden. Det har alltid vært slik, for Frelseren måtte ofte irettesette dem som forsøkte å forstå det Herren ikke hadde åpenbart. Jesus var kommet til verden for å meddele betydningsfulle sannheter, og han ønsket å få menneskene til å forstå at de måtte ta imot og følge hans bud og undervisning og utføre dagens plikter. Hans budskap inneholdt kunnskap som hadde betydning for deres daglige liv.

Jesus sa: «Dette er det evige livat de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus» (Joh 17,3). Alt som ble gjort og sagt hadde dette ene mål for øye: å befeste sannheten i deres sinn så de kunne få evig liv. Jesus kom ikke for å forbause menneskene ved å forkynne at det skulle komme en tid med store hendinger, men han kom for å undervise og frelse det som var fortapt. Han kom ikke for å vekke og tilfredsstille nysgjerrigheten, for han visste at dette bare ville skjerpe appetitten på det merkelige og fantastiske. Hans mål var å meddele kunnskap som kunne sette mennesker i stand til å vokse i åndelig styrke og gå frem på lydighetens og den sanne hellighets vei. Han gav bare slik undervisning som de behøvde for det daglige liv, og åpenbarte bare slike sannheter som kunne bringes videre til andre i samme situasjon.

Han gav ikke menneskene nye åpenbaringer, men han åpnet deres sinn for sannheter som lenge hadde vært fordunklet på grunn av de skriftlærdes og prestenes falske lære. Jesus sørget for at Guds ord fikk tilbake deri betydning det hadde da det ble gitt til patriarker og profeter. Og etter å ha gitt sin dyrebare undervisning til menneskene, lovet han å sende Den Hellige Ånd som skulle minne dem om alt han hadde sagt.

Vi står daglig i fare for å gå ut over det enkle evangelium. Mange har et sterkt ønske om å finne noe originalt som kan vekke verden og løfte menneskene opp i en åndelig ekstase, og på den måten gi dem en helt ny erfaring. Sikkert nok er det behov for en ny erfaring, for betydningen av sannheten for vår tid blir ikke forstått som den skulle. Men den forandring vi behøver, er å få vårt hjerte fornyet, og det kan vi bare oppnå ved at den enkelte av oss søker Gud om den velsignelse og kraft han kan gi, og ved å be inderlig om at hans nåde må bli ny over oss, og at vi må bli nye mennesker. Dette er den forandring vi trenger i dag, og vi må be inderlig og utholdende om at vi må få del i den. Vi må oppriktig spørre: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» Vi må vite med sikkerhet hvilke skritt vi må ta på veien til himmelen.

Advarsel mot å fastsette tider

Jesus gav disiplene sannheter som de hverken forstod betydningen av eller verdsatte som de burde, og det samme er tilfelle blant Guds folk i dag. Vi kommer også til kort. Vi fatter ikke storheten og skjønnheten i det budskap Gud har gitt oss for denne tiden. Hvis vi virkelig vokste i åndelig kunnskap, ville sannheten åpne seg for oss på en måte vi i dag ikke engang kan drømme om. Men aldri slik at vi ville tro at vi kunne lære å kjenne til de tider og stunder Faderen har fastsatt av sin egen makt. Igjen og igjen er jeg blitt advart mot fastsetting av tid. Det vil aldri mer komme et budskap om tid

til Guds folk. Vi vil ikke få vite. den bestemte tiden hver ken for utgytelsen av Den Hellige Ånd eller for Kristi gjenkomst.

Jeg bladde gjennom papirene mine før jeg kom til dette møtet, for å se hva jeg skulle ta med meg til Australia. Da kom jeg over en konvolutt med denne påskriften: «Vitnesbyrd gitt med hensyn til tidfesting, 21. juni 1851. Ta godt vare på dette.» Jeg åpnet den, og dette er hva jeg fant:

«En kopi av et syn Herren gav Ellen White 21. juni 1851 i Camden, N.Y. Herren viste meg at budskapet må forkynnes, og at det ikke må inneholde noen tidfesting, for tidsfaktoren vil aldri mer bli noen prøvesten. Jeg så at noen skapte falske forventninger ved en forkynnelse med tidfesting. Den tredje engels budskap kan stå på egne ben, og trenger ikke å bli styrket ved noen form for tidfesting. Det vil bli ledsaget av stor kraft, gjøre sin gjerning og bli avsluttet i hast.

Jeg så at noen fikk alt til å peke mot den kommende høst. De foretok sine beregninger og ordnet seg økonomisk med sikte på den tiden. Jeg så at dette var galt, og grunnen var denne: Istedenfor daglig å søke Gud med et inderlig ønske om å få vite hva han den dagen ønsket de skulle gjøre, så de fremover og gjorde sine beregninger som om de visste at oppgaven ville være fullført til høsten, men uten daglig å spørre Gud om hva han da ønsket de skulle gjøre.»

Det var dette dokumentet jeg fant da jeg sist mandag så igjennom papirene mine, og her er enda et som ble skrevet om en mann som i 1884 var opptatt med tidfesting. Han skrev rundt til mange og forsøkte å bevise sine påstander. Jeg fikk vite om hans virksomhet da jeg var på årsmøtet i Jackson, og jeg sa til dem som var samlet der, at de ikke skulle bry seg om hans teorier, for den begivenhet han forutsa, ville ikke finne sted. Tiden har Faderen fastsatt av sin egen makt. Hvorfor har så Gud ikke åpenbart dette for

oss? Fordi vi ikke ville gjøre rett bruk av denne kunnskapen, om han gjorde det. Det ville føre til forhold i menigheten som kunne hindre Guds gjerning med å berede et folk som kan bestå når den store dagen kommer. Vi må ikke leve i en stadig spenning på grunn av tidfesting. Det er ikke meningen at vi skal være opptatt av spekulasjoner om tider og stunder Herren ikke har åpenbart. Jesus sa at hans disipler skulle våke, men ikke på grunn av en bestemt tid. Hans etterfølgere skal lytte etter ordre fra sin leder. De skal våke, vente, be og virke når tiden for Herrens komme nærmer seg. Men ingen vil nøyaktig kunne forutsi når dette skal skje, for den dag eller time vet ingen. Dere vil ikke kunne si om han kommer om et, to eller fem år. Men dere må heller ikke skyve hans komme ut på ubestemt tid ved å si at det ennå kan vare ti, tyve år.

Hold lampene i orden så de lyser

Det er Guds barns plikt å holde lampene i orden og la dem lyse. De må være beredt til å møte brudgommen når han kommer tilbake fra bryllupet. Dere har ikke et øyeblikk å miste når det gjelder frelsen som er tilveiebragt for dere. Prøvetiden går mot slutten. Dag etter dag blir menneskers skjebne avgjort, og selv fra denne forsamlingen vet vi ikke hvor mange som vil måtte lukke sine øyne i døden og hvile i graven. Vi burde være opptatt av at livet svinner så raskt, og at vi ikke et øyeblikk er trygge hvis vårt liv ikke er skjult med Kristus i Gud. Det er ikke vår oppgave å se frem mot en spesiell tid da det skal gjøres noe helt særskilt for oss. Vi må fortsette vårt arbeid med å advare verden, for vi skal være Kristi vitner til jordens ytterste grenser.

Overalt omkring oss har vi de unge og de uomvendte, og hva gjør vi for dem? Foreldre, er dere fylt av den første kjærlighets glød og opptatt av deres barns frelse, eller er dere så opptatt av dette livs bekymringer at dere ikke for alvor samarbeider med Gud? Forstår dere hva Den Hellige Ånds oppgave er? Vet dere at det er ved Den Hellige Ånds hjelp vi kan nå menneskene omkring oss? Skal dere når dette møtet er slutt, gå ut herfra og glemme den

alvorlige appellen jeg har kommet med? Skal dere overse advarselsbudskapet, og vil sannheten dere har hørt, renne ut av hjertet som vann aven knust krukke?

Apostelen sier: «Derfor må vi så mye mer gi akt på det vi har hørt, så vi ikke glir bort fra det. For også det ord som var talt gjennom engler, var gyldig, slik at hvert lovbrudd og all ulydighet fikk sin fortjente straff. Hvordan skal da vi slippe unna dersom vi ikke bryr oss om den frelse som er så mye større? Den ble først forkynt av Herren og siden stadfestet for os av dem som hadde hørt ham. Også Gud har gitt den Sitt vitnesbyrd, gjennom tegn og under og mange slags kraftige gjerninger, og ved å dele ut Den Hellige Ånds gaver etter sin vilje» (Hebr 2,1-4).

Den tredje engels budskap øker i omfang til et høyt rop, og dere må, ikke føle at dere har rett til å forsømme dagens plikter og hkevel mene at dere engang i fremtiden vil motta en stor velsignelse, når det uten noen innsats fra deres side vil komme en stor vekkelse. Det er i dag dere må overgi dere til Gud sa han kan, danne dere til kar han kan miskunne seg over og som er skikket for hans tjeneste. Det er i dag dere rnå overgi dere til Gud, så dere kan bli fri for egenkjærlighet, misunnelse, onde tanker, strid og alt som kan vanære Gud. Det er i dag dere må bli rensset så dere kan være beredt for velsignelsen fra det høye, for senregnet. For senregnet kommer, og Guds velsignelse vil fylle enhver som er rensset for all urenhet. Det er nå vi må overgi oss til Kristus, så vi kan bli beredt for den tid da velsignelsen kommer fra Herren, beredt til å bli døpt med Den Hellige Ånd. -- «Review and Herald», 22. mars 1892. (Tale holdt i Lansing Mich 5. sept. 1891.)

Gud har ikke åpenbart tiden

Gud har ikke åpenbart noe om tiden da budskapet ikke lenger skal lyde og nådetiden skal opphøre. Det som er åpenbart, gjelder for oss og våre barn,

men vi må ikke forsøke å finne ut av det som hører Herren til og som han ikke har åpenbart. Vi må våke, virke' og vente og hele tiden arbeide for å frelse dem som holder på å gå fortapt. Vi må stadig vandre i Jesu fotspor, være gode husholdere, arbeide som han arbeidet, og dele hans gode nådegaver med andre. Satan vil alltid stå rede til å gi alle som ikke daglig lærer av Jesus, et særskilt budskap han selv har fabrikkert, for at sannheten for denne tid skal bli uten virkning.

Jeg har mottatt brev med forespørsel om jeg har fått spesielt lys på tidspunktet for nådetidens opphør. Jeg svarer at jeg bare har ett budskap, at det nå er tiden til å virke, mens dagen ennå varer, for natten kommer da ingen kan arbeide. Nå, nettopp nå, er det at vi må våke, virke og vente. Herrens ord viser at alle tings ende er nær, og det sies klart og tydelig at alle må ha sannheten skrevet i hjertet, så den kan styre livet og hellige karakteren. Herrens Ånd er i virksomhet og preger det inspirerte ords sannhet på sjelen, slik at Kristi etterfølgere vil være fylt med en hellig glede de kan dele med andre. Den rette tid for oss til å virke er nå, nettopp nå, mens dagen ennå varer. Men det er ingen som har fått den oppgave å undersøke i Bibelen for å finne ut når nådetiden ender. Gud har ikke noe slikt budskap for noen. Herren ønsker ikke at noe menneske skal forkynne det han ikke har åpenbart. -- «Review and Herald», 9. okt. 1894.

Våk og be

Jeg kan ikke si noe bestemt om tiden for utgytelsen av Den Hellige Ånd -- når den mektige engelen vil stige ned fra himmelen og forene seg med den tredje engel i avslutningen av oppgaven for denne verden. Det eneste trygge er å være beredt for velsignelsen fra det høye og å ha lampene i orden og la dem lyse. Jesus formaner oss til å våke, «for Menneskesønnen kommer i den time dere ikke venter det». «Våk og be» er hva Frelse_en har pålagt oss. Dag for dag må vi be om Den Hellige A!,ds hjelp, så han kan gjøre sin gjerning i sjel og karakter. A, hvor mye tid det blir sløst på ting som

ikke betyr noe. Fatt et annet sinn og vend om, så skal deres synder bli strøket ut, når husvalesens tider skal komme fra Herrens åsyn. -- «Review and Herald», 29. mars 1892.

Kapittel 24

Alfa og Omega

(Sommeren 1904 var en kritisk tid da dr. J. Kellog kunngjorde sine panteistiske teorier og samtidig anbefalte usunne metoder for ledelsen av vårt helsearbeid. Ellen White kom med en rekke advarsler. De ble samlet og utgitt i en seksti siders traktat. I to av disse budskapene brukte hun uttrykket «Alfa og Omega». I det følgende avsnitt tar vi med disse to uttalelsene I sin helhet, slik de står i traktaten. Andre uttalelser om panteismen finner vi i «Testirnomes» VIII, side 255-318 og «Ministry of Healing», Side 427-438.)

Forkynn Ordet

Washington, D.C. 24. juli 1904, Til våre ansvarlige leger: Kjære medarbeidere:

Jeg blir vekket klokken elleve. Det jeg ser er så levende at jeg ikke får sove. Ordet fra Herren er kommet til meg om at våre helsearbeidere må få en tydelig advarsel om de farer som truer dem.

Herren kaller alle som arbeider ved våre sanatorier, til å nå en høyere standard. Løgn er aldri sannhet. Hvis vi holder oss til oppdiktete teorier, forener vi oss med fiendens hær i hans kamp mot Gud og Kristus. Gud kaller dem som har båret åk som er laget av mennesker, til å bryte dette åket i stykker og ikke lenger være menneskers slaver.

Kampen er i gang. Satan og hans engler villeder med all slags urett. De er utrettelige i sine forsøk på å fjerne mennesker fra sannhet og rettferdighet, og i å spre det som kan ødelegge i universet. De er intenst opptatt av å få i

stand bedrag de kan fange mennesker med, og de hviler aldri. Fienden forsøker hele tiden å lede mennesker ut i vantro og tvil. Han ønsker å fjerne både Gud og Kristus, han som ble menneske og bodde iblant oss for å vise oss at vi i lydighet mot Guds vilje kan seire over synd.

Under stadig angrep

Ondskap i enhver form venter bare på en anledning til å gå løs på oss. Smiger, bestikkelser, lokkemidler av forskjellig slag og løfter om forfremmelse vil flittig bli benyttet.

Hva gjør Herrens tjenere for å møte dette onde med et «så sier Herren»? Fiendens redskaper er i utrettelig virksomhet i kampen mot sannheten. Hvor er de trofaste hyrder for Herrens hjord? Hvor er hans vektere? Står de i vaktårnet og varsler om faren, eller lar de bare fienden passere? Hvor er helsearbeid erne? Samarbeider de med Kristus, bærer de hans åk, eller bærer de åk som mennesker har laget?

Satan og hans engler setter alt inn på å få herredømme over menneskenes sinn, så de kan bli ført vill ved bedrag og falske teorier. Advarer våre leger mot faren? Advarer de som administrerer våre sanatorier? Eller sover mange av vekterne mens onde tunger og skarpe tenkere stadig er i virksomhet for å så forvirring og gjennomføre planer som fienden har lagt? Disse har fått skjerpet seg enda mer ved lang øvelse i å unngå sannheten.

Les Paulus' formaning til kolosserne. Han sier at han inderlig ønsker for alle troende at «de skal få nytt mot, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen av overbevisning og innsikt, så de kan fatte Guds hemmelighet, som er Kristus. For i ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede» (Kol 2,2.3). Og han føyer til: «Dette sier jeg nå for at ingen skal lure dere med sine overtalelseskunster. ... Dere har tatt imot

Kristus Jesus som Herre; så må dere også leve i ham. Vær rotfestet i ham og bygd på ham! Stå faste i troen etter det dere har lært, rike på takk til Gud! Pass på at ingen får fanget dere med visdomslære og tomt bedrag som hviler på menneskers tradisjoner og fra grunnkreftene i verden, ikke på Kristus. I ham er hele guddomsfylden legemlig til stede» (v.4-9).

Vil de ansatte ved våre institusjoner tie stille og tillate farlige villfareiser som kan ødelegge medmennesker? Fiendens synspunkter blir satt i omløp overalt. Splid og vantro sprer seg uhemmet. Vil våre helsearbeidere reise et vern mot dette? Er det ikke på tide at vi spør oss selv: Skal vi tillate motstanderen å få oss til å gi opp å forkynne sannheten? Skal vi tillate ham å hindre oss fra å være kanaler for evangeliets velsignelser som skulle flyte som en livets kilde til verden? La alle nå våkne opp og benytte de anledninger vi har til å arbeide. La oss forkynne Ordet i tide og utide og søke Kristus om mot og kraft til å handle rett.

Faren øker hele tiden

De farer vi nå er utsatt for, blir stadig større. Det er på høy tid at vi tar på oss hele Guds rustning og alvorlig forsøker å hindre Satan i å få enda bedre fotfeste. Guds mektige engler venter på at vi skal be dem om hjelp, så vår tro ikke skal svikte i denne fryktelige konflikt. Nå trenger vi fornyet kraft, og det må en våken innsats til. Likegladhet og slapphet vil resultere i tap av personlig gudsfrykt og vår plass i himmelen.

I denne tiden må laodikeabudskapet bli forkynt for å vekke en sovende menighet. Tanken på at tiden er kort bør stimulere til alvorlig og utrettelig innsats. Husk at Satan er kommet med stor makt for med all slags urett å forføre dem som går fortapt.

I årevis er våre leger blitt opplært til å tro at de ikke må gi uttrykk for

meninger som avviker fra dem overlegen har. (Dvs. dr. Kellogg, mangeårig overlege ved Battle Creek Sanitarium. Red.) Å, om de hadde brutt i stykker dette åket, og kalt synden ved dens rette navn. Da ville ikke himmelen ha betraktet dem som mennesker som på tross at de hadde ansvarsfulle stillinger, unnlot å advare mot ulydighet mot Guds ord.

Gjorde dere leger deres plikt som Herrens tjenere da dere lyttet til en fantasifull og spiritualistisk utlegning av Herrens ord, en tolkning som undergraver selve grunnlaget for vår tro, uten å komme med innvendinger? Gud sier at han ikke lenger kan være med dere, hvis dere ikke våkner og stiller dere på Frelserens side.

Falske teorier som undergraver sannhetens pillarer

Mitt budskap er: Lytt ikke lenger til en forfalskning av sannheten, uten å protestere. A vslør disse falske teorier. Hvis de blir godtatt, vil de føre til at predikanter, leger og andre helsearbeidere mister troen. Alle må nå være på vakt. Gud kaller menn og kvinner til å fylke seg under Immanuels blodstenkte banner. Jeg er blitt bedt om å advare vårt folk, for mange står i fare for å godta falske teorier som undergraver sannhetens pillarer.

Våre leger snakker somme tider i timevis når de er trette og forvirret og lite skikket til slike samtaler. Helsearbeiderne skulle nekte å ta del i lange samtaler om natten. Disse sammenkomstene har vært Satans anledning til å komme inn med sin forførende innflytelse som frarøver både den ene og den andre den tro som i sin tid ble overgitt til de hellige. Glimrende og strålende ideer kommer ofte fra et sinn som den store bedrager har innflytelse over. De som lytter og er enige, vil bli bedratt likesom Eva ble av slangens ord. De kan ikke lytte til så forførende filosofiske spekulasjoner og samtidig bevare den levende Guds ord i sine tanker.

Våre leger har tapt meget fordi de har sett at forkjerte handlinger ble utført, hørt forkjerte ord talt, og sett gale prinsipper bli fulgt, uten å si imot, fordi de var redde for å bli avvist.

Jeg henstiller til dem som har vært bundet av denne innflytelsen, å bryte dette åket som de så lenge har funnet seg i å bære, og stå som frie mennesker i Kristus. Å bryte denne innflytelsen vil kreve en energisk innsats.

Alfa kommer nå til syne

Ta ikke feil. Mange kommer til å falle fra troen. De skal holde seg til ånder som fører vill og til lærdommer som stammer fra onde makter. Foran oss har vi det som er Alfa i denne faren. Omega vil bli en skremmende opplevelse.

Vi behøver å studere det Jesus sa i sin øversteprestelige bønn like før han ble dømt og korsfestet: «Far, timen er kommet. Gi din Sønn del i herligheten, så Sønnen kan forherlige deg. For du har gitt ham makt over alt som heter menneske, for at han skal gi evig liv til alle som du har gitt ham. Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus. Jeg har forherliget deg på jorden da jeg fullførte den gjerning du gav meg å gjøre. Og nå ber jeg at du, Far, vil gi meg den herlighet som jeg hadde hos deg før verden ble til. Jeg har åpenbart ditt navn for de mennesker du gav meg fra verden. De var dine, og du gav meg dem, og de har holdt fast på ditt ord» (Joh 17,1-6).

De kristne skal vise godhet

Guds rettferdighet er fullkommen. Den kommer til uttrykk i alt han gjør og i alle hans lover. Som Gud er, må hans folk være. Kristi liv må bli

åpenbart i hans barns liv. I all sin ferd, offentlig og privat, i alt han sa og gjorde, viste han praktisk gudsfrykt, og denne gudsfrykt må komme til syne hos hans barn.

De som følger det lys de har fått, vil praktisere Kristi karakters gode egenskaper i det daglige liv. Kristus syndet ikke, for det var ikke synd i ham. Gud har vist meg at praktisk rettferdighet må komme til syne i de troendes daglige liv.

Har ikke Gud i sitt ord fortalt oss om de store begivenheter som snart skal finne sted? Tror dere det han sier når dere leser om dette? Eller har dere mistet troen på Gud ved å lytte til falsk filosofi? Kan noen makt avverge den straff som rammer dere hvis dere ikke ydmyker dere for Gud og bekjenner deres synd? Hvordan er det, helsearbeidere, taler ikke den levende Gud til dere fra sitt ord om de begivenheter som er en oppfyllelse av dette ord? Det siste store oppgjør med menneskene vil snart finne sted. Har deres liv vært slik at dere kan bli veid på helligdommens vekt og ikke bli funnet for lette? Eller er deres tro blitt dannet og begrenset såden er blitt til vantro? Er deres lydighet mot mennesker blitt til opprør mot Gud? «Ransak dere selv om dere er i troen, prøv dere selv!» (2 Kor 13,5.) -- «Special Testimonies», serie B, 2, side 12-17.

Ta dere i vare

Washington, D.C. 7 aug., 1904, Kjære bror:

Jeg har et budskap til deg og de andre legene som er med i «The Medical Missionary Associatiou». Dere må bli kvitt innflytelsen fra «Det levende tempel» (En 568-siders bok der dr. J.H. Kellogg forfekter panteistisk filosofi. -- Red.) for denne bokens innhold er bare tilsynelatende godt. Den inneholder tanker som er riktige og sanne, men de er blandet opp med

villfarelse. Skriftsteder er tatt ut av sin sammenheng for å støtte opp om forkjærte teorier.

Tanken på de villfareiser denne boken inneholder, har bekymret meg, og det jeg har erfart i forbindelse med denne saken, har nesten kostet meg livet.

Det blir påstått at boken «Living Temple» er blitt revidert. Men Herren har vist meg at forfatteren har den samme innstilling, og at det ikke kan være noe samarbeid mellom ham og evangeliets forkynnere, så lenge han fortsatt holder fast ved sine teorier. Jeg ble bedt om å advare vårt folk og si til dem: «Ta ikke feil, Gud lar seg ikke spotte» (Gal 6.7).

Dere har hatt adgang til «Testimonies for the Church» VII, VIII. Der er faresignalet heist. Men det lyset som er så klart og tydelig for dem som ikke er påvirket av falske teorier, er det noen som ikke kan se. Så lenge våre leger er opptatt av de villedende teorier i denne boken, kan det ikke være noe samarbeid mellom dem og evangeliets forkynnere. Det må ikke være noe samarbeid før det blir en forandring.

Når helsearbeidernes virke og eksempel blir i harmoni med deres kall som misjonsarbeidere, og når de føler behov av å være nær knyttet til evangeliets forkynnere, kan det være samarbeid. Men vi må bestemt sette oss imot å bli skjøvet ut fra det evige evangeliums plattform som har stått sin prøve siden 1844.

Alfa er fremstilt i «Living Temple»

Jeg er blitt bedt om å si tydelig fra. «Møt det med fasthet og uten å nøle,» er beskjeden jeg fikk. Men det må ikke skje på den måten at våre aktive evangelister blir tatt ut av sin virksomhet for å undersøke

læresetninger det er strid om. Det er ikke nødvendig med en slik undersøkelse. I boken «Living Temple» kommer Alfa av det farlige frafallet til syne. Omega kommer senere og vil bli godtatt av dem som ikke vil lytte til den advarsel Gud har gitt.

Våre leger som har et så stort ansvar, burde ha åndelig klarsyn. De må stadig være på vakt. Farer vi nå ikke er oppmerksomme på, vil snart møte oss, og jeg ønsker inderlig at de ikke må bli ført vill. Jeg ville så gjerne se dem stå frigjort i Herren. Jeg ber om at de må ha mot til å forsvare sannheten som den er i Kristus, og at de inntil siste slutt holder fast ved det grunnlag de hadde i den første tiden. -- «Special Testimonies», serie B, 2, side 49,50.

Kapittel 25

Grunnlaget for vår tro

Fra «Special Testimonies», serie B, nr. 2, s. 51-59, utgitt i 1904.

Herren vil gi ny kraft til fremme av hans verk, når hans menneskelige redskaper lyder befalingen om å gå ut og forkynne sannheten. Han som erklærte at hans sannhet skulle skinne for evig og alltid, villa denne sannhet bli forkynt av trofaste budbærere som klart og tydelig vil blåse i basunen. Sannheten vil bli kritisert, hånet og foraktet, men jo nøyere den blir undersøkt og prøvet, desto klarere vil den skinne.

Som et folk må vi stå fast på den evige sannhets grunnvoll som har motstått alle prøver og angrep. Vi må holde fast ved pillarene som bærer vår tro. De sannhetens prinsipper Gud har åpenbart for oss, er vårt eneste sikre grunnlag. De har gjort oss til det vi er. Tiden som er gått, har ikke gjort dem mindre verdifulle. Fienden forsøker hele tiden å få revet disse sannheter ut fra sin sammenheng og få dem erstattet med falske teorier. Han vil gjøre alt han kan for å få gjennomført sin plan om å villedde. Men Herren vil kalle mennesker som har klar innsikt, og de vil gi disse sannheter den rette plass i Guds plan.

Budbæreren fra himmelen viste meg at noe av tankegangen i «Living Temple» er usunn, og at slike tanker vil kunne villedde dem som ikke er helt stadfestet i grunnprinsippene i sannheten for vår tid. Boken inneholder noe som bare er spekulasjon, noe man har tenkt seg om Guds natur og hvor han er å finne. Ingen på denne jord har rett til å spekulere eller fantasere angående dette spørsmål. Jo mer fantastiske teoriene blir, desto mindre vil mennesker kunne få vite om Gud og den sannhet som helliger mennesket.

En og annen kommer til meg og spør om hvordan teoriene i «Living Temple» kan forklares. Jeg svarer at de ikke kan forklares. Teoriene som der blir fremholdt, gir ikke noen sann kunnskap om Gud. Boken er full av skriftsteder. Disse skriftstedene er brukt på en slik måte at de gjør løgn til sannhet. Forkjerte teorier blir fremholdt på en så tiltalende måte at hvis man ikke er forsiktig, vil mange bli ført på avveier.

Vi har ikke behov for den mystikk denne boken inneholder. De som er opptatt av slike falske teorier, vil snart komme i et forhold hvor fienden kan få kontakt med dem og lede dem bort fra Gud. Det er blitt vist meg at bokens forfatter er på avveier. Han har tapt av syne de vesentlige sannheter for denne tid. Han er ikke klar over hvor dette fører ham hen. Sannhetens vei ligger tett ved siden av villfareisens vei. De to veiene kan synes å være den samme for dem som ikke er ledet av Den Hellige Ånd, og som derfor ikke så lett ser forskjellen på sannhet og villfarelse.

Et syn om faren som nærmer seg

Samtidig med at «Living Temple» ble utgitt, fikk jeg i nattens timer et syn som viste at en eller annen form for fare nærmet seg, og at jeg måtte forberede meg for det ved å skrive ned det Gud hadde åpenbart for meg om de grunnleggende prinsipper for vår tro. Jeg fikk tilsendt et eksemplar av boken, men den ble liggende uåpnet. Herren hadde opplyst meg om at noen av de teorier som ble fremholdt, ikke hadde hans godkjenning, og at de var en felle som fienden hadde laget med tanke på endetiden. Jeg mente at det ikke ville være vanskelig å forstå dette, og at det ikke ville bli nødvendig for meg å si noe om det.

I den strid som oppstod omkring synspunktene i denne boken, sa de som ønsket å fremme salget av den, at den inneholdt nettopp de synspunkter

Ellen White hadde fremholdt. Jeg ble forferdet og var helt sønderknust, for jeg visste at dette ikke var sant.

Til slutt sa min sønn til meg at jeg i det minste måtte lese noen avsnitt av boken for å se om den var i harmoni med det lys Gud hadde gitt meg. Han satte seg ved siden av meg, og sammen leste vi innledningen og det meste av første kapittel og deretter enkelte avsnitt av andre kapitler. Etter hvert som vi leste, kjente jeg igjen de teorier jeg hadde fått pålegg om å advare mot i den første delen av min tjenestetid. Da jeg første gang forlot staten Maine, var det for å reise gjennom Vermont og Massachusetts med et vitnesbyrd som gikk imot slike teorier. Boken inneholder disse teoriene Alfa. Jeg visste at Omega snart ville komme, og jeg var redd for hvordan det kunne gå vårt folk. Jeg visste at jeg måtte advare våre medlemmer mot å la seg lokke inn i en diskusjon om stedet der Gud bor og om hans natur. Det som er skrevet om dette spørsmål, er ikke riktig. Skriftstedene som er anført til støtte for teoriene i boken, er misbrukt.

Jeg må protestere mot den påstand at teoriene i «Living Temple» kan understøttes med sitater fra det jeg har skrevet. Det kan forekomme uttalelser i boken som er i harmoni med det jeg har skrevet. Mange av mine uttalelser kan bokens forfatter ta ut av sin sammenheng og tolke slik at de stemmer med teoriene han fremholder. Dette kan tilsynelatende understøtte den påstand at teoriene i hans bok er i samsvar med det jeg har skrevet. Må Gud forby at dette synspunkt blir alminnelig godtatt.

De færreste forstår hva resultatet ville bli av å godta de falske teorier som blir fremsatt i denne tiden. Men Herren har dratt sløret til side og vist meg hva resultatet ville bli. Disse spiritualistiske teorier om Guds personlighet ville i sin ytterste konsekvens avskaffe alt som heter kristendom. De avviser fullstendig det lys Kristus kom fra himmelen for å gi sitt folk ved Johannes. De hevder at de begivenheter som snart vil finne sted, ikke er noe å feste seg ved. De gjør Guds sannhet virkningsløs og berøver

hans folk deres fortid, mens de isteden gir dem en falsk form for vitenskap.

I et syn om natten fikk jeg se at noen betrakter disse teoriene som de store sannheter for vår tid. Jeg fikk se en plattform som ble holdt oppe av solide tømmerstokker -- sannheten i Guds ord. En som hadde en ledende stilling i helsesektoren, gav beskjed til den ene og den andre at de skulle løsne på tømmerstokkene som holdt plattformen oppe. Derpå hørte jeg en stemme som sa: «Hvor er vekterne som skulle stå på Sions murer? Sover de? Denne grunnvollen ble lagt av Mesteren, og den vil bli stående i enhver storm. Vil dere tillate denne mannen å fremholde teorier som ikke stemmer med Guds folks tidligere erfaringer? Nå er tiden kommet til å gjøre noe.»

Sjelefienden forsøker å vinne gjenklang for den tanken at det må skje en fornyelse blant syvendedags-adventistene, at denne reformasjonen må bestå i å forkaste de trospunkter som har vært de bærende pillarer for vår tro, og i å foreta en omorganisering. Men hva ville følgen bli av den slags reformasjon, hva ville den resultere i? De sannhetsprinsipper Gud i sin visdom har gitt den siste menighet, ville bli forkastet. Vi ville få en ny form for religion. De fundamentale prinsipper som har utgjort grunnlaget for denne bevegelsen i de siste femti år, ville bli betraktet som villfarelse. Vi ville få en ny form for organisasjon, og nye slags bøker ville bli skrevet. Vi ville få et system av intellektuell filosofi. Lederne for dette nye systemet ville gå i gang i byene og gjøre en storartet innsats der. Sabbaten ville naturligvis få liten betydning, og det ville også dens skaper. Ingenting ville få lov å stå i veien for denne nye bevegelsen. Lederne ville fremholde at vi må søke det gode og ikke det onde. Men år Gud blir fjernet, vil de bli avhengig av ren menneskelig kraft, og uten Gud er den verdiløs. Huset ville bli bygget på sand, og stormen ville feie alt bort.

Hvem har myndighet til å sette i gang en slik bevegelse? Vi har vår bibel. Vi har vår tidligere erfaring som er blitt bevitne! ved Den Hellige Ånds mirakuløse virksomhet. Vi har en sannhet som ikke tillater noe

kompromiss. Skal vi ikke da forkaste alt som ikke er i harmoni med denne sannhet?

Jeg har nølt og ventet med å sende ut dette som Herrens Ånd tilskyndet meg til å skrive. Jeg ønsket ikke å bli nødt til å avsløre den villedende innflytelsen i disse falske teoriene. Men Gud har styrt det slik at denne villfarelsen må bli møtt.

Et isfjell! Styr rett på!

Like før jeg sendte ut vitnesbyrdene om fiendens forsøk på å rokke ved grunnlaget for vår tro ved å spre villedende teorier, leste jeg om hvordan et skip møtte et isfjell i tåke. Jeg sov lite flere netter på rad. Jeg var tynget ned som en vogn full av kornband. En natt så jeg tydelig at noe skjedde. En båt var ute på havet i tett tåke. Plutselig ropte mannen på utkikk: «Isfjell rett forut!» Og der tårnet et mektig isfjell seg opp over båten. En myndig stemme ropte: «Styr rett på!» Det ble ikke nølt et øyeblikk. Noe måtte gjøres med en gang. I maskinen ble det slått full fart, og rormannen styrte båten rett mot isfjellet. Den traff med et brak. Det var et fryktelig støt, og isfjellet ble knust i biter som haglet ned på dekket med et tordenbrak. Passasjerene ble voldsomt rystet ved sammenstøtet, men ingen mistet livet. Båten hadde fått skader, men den kunne repareres. Ved sammenstøtet ble båten skjøvet bakover, og den skalv fra forstavn til akterende som et levende vesen. Så fortsatte den i sin kurs.

Meningen var klar. Jeg hadde fått min ordre. Ordene lød som en beskjed fra kapteinen: «Styr rett på!» Jeg visste hva jeg hadde å gjøre, og at det ikke var et øyeblikk å miste. Ti den var inne for handling. Jeg måtte uten å nøle lyde ordren: «Styr rett på!»

Den natten stod jeg opp klokken ett, og jeg skrev så fort jeg kunne få

hånden til å bevege seg over papiret. 1 dagene som fulgte, arbeidet jeg tidlig og sent med å gjøre ferdig den undervisning jeg hadde fått om de villfareiser som var i ferd med å trenge inn blant oss.

Jeg har håpet på en grundig fornyelse, og at de prinsipper vi kjempet for i den første tiden, og som Den Hellige Ånd gav oss lys på, måtte bli holdt i hevd og forsvart.

Troens faste fundament

Mange av våre medlemmer forstår ikke hvor solid grunnlaget for vår tro ble lagt. Min mann og brødrene Bates, Pierce, (De eldre blant pionerene er her bare nevnt i forbifarten. «Father Pierce» var Stephen Pierce som i de første årene var predikant og administrator. «Father Andrews» var Edward Andrews, far til J.H. Andrews. Red.)

Edson og andre som var våkne, hederlige og trofaste, var blant dem som etter skuffelsen i 1844 søkte etter sannheten som man graver etter skjulte skatter. Jeg var sammen med dem, og vi studerte og bad inderlig. Vi holdt ofte på til langt på natt, og somme tider hele natten igjennom. Vi bad om lys og studerte Guds ord. Disse personene kom stadig sammen og studerte Bibelen for å forsøke å finne ut hva den sier, og for å være beredt til å forkynne med kraft. Når de kom til det punkt i sitt studium hvor de måtte si: «Vi kommer ikke lenger,» kom Herrens Ånd over meg. Jeg fikk et syn og en tydelig forklaring på de skriftsteder vi hadde studert, samt undervisning om bedre fremgangsmåte og effektiv forkynnelse. På den måten fikk vi lys som hjalp oss til å forstå Bibelens ord om Kristus, hans liv og oppgave og hans prestegjerning. En kjede av sannhet som strakte seg fra den tiden inntil vi når frem til Guds by, ble klarlagt for meg, og eg gav videre til andre den undervisning Herren hadde gitt meg.

I hele denne tiden forstod jeg ikke noe av det de andre drøftet. Tankene mine stod likesom stille, og jeg kunne ikke oppfatte meningen med de forskjellige skriftstedene. Det er noe av det verste jeg har opplevd. Min sinnstilstand fortsatte å være slik inntil alle de viktigste punkter i vår troslære stod klart for oss, og at de var i harmoni med Guds ord. De andre visste at mellom hver gang jeg fikk et syn, kunne jeg ikke forstå noe av disse drøftelsene, og de godtok åpenbaringene som lys fra himmelen.

I to eller tre år stod tankene mine stille når det gjaldt å forstå Guds ord. I løpet av vår virksomhet besøkte min mann og jeg J.N. Andrews' far. Han led forferdelig av leddgikt, og vi bad for ham. Jeg la hånden på hodet hans og sa: «Bror Andrews, Herren Jesus gjør deg frisk.» Han ble øyeblikkelig helbredet og stod opp og gikk omkring i rommet mens han lovpriste Gud, idet han sa: (deg har aldri sett noe slikt før. Guds engler er til stede her.) Herrens herlighet ble åpenbart. Lys syntes å fylle hele huset, og en engels hånd ble lagt på hodet mitt. Fra den tid til i dag har jeg kunnet forstå Guds ord.

Hva slags innflytelse er det som på dette trinn i vår historie i det skjulte gjør energiske forsøk på å ødelegge grunnlaget for vår tro, den grunnvoll som ble lagt i begynnelsen under bønn og studium av Guds ord og ved åpenbaringer? Det er på dette grunnlaget vi har bygget i de siste femti år. Er det til å undres over at jeg synes jeg må si fra når jeg ser et begynnende forsøk på å fjerne noen av pillarene for vår tro og lære. Jeg må lyde ordren: «Styr rett på.»

Jeg må bringe videre de advarselsbudskaper Gud har pålagt meg å gå med, og jeg må overlate følgene til ham. Nå må jeg avsløre alle sider ved forholdet, for Guds folk må ikke bli gjort til bytte.

Som et folk respekterer vi Guds bud. I de siste femti år har man gått løs

på oss med alle slags villfareiser for å forvirre oss når det gjelder Guds ord, særlig med hensyn til Kristi tjeneste i helligdommen og Guds budskap til menneskene i de siste dager av verdens historie -- de tre englebudskaper i ÅP 14. Syvendedags-adventistene er blitt utsatt for mange slags budskaper som man mente burde komme istedenfor den sannhet som stykke for stykke er blitt oppdaget under bønn og studium av Guds ord og bevitnet ved Herrens åpenbaringer. Men de veimerkene som har gjort oss til det vi er, må bli stående, og de vil bli stående. Det har Gud sagt i sitt ord og ved sin Ånds vitnesbyrd. Han kaller oss til med troens hånd å holde fast på de fundamentale prinsipper som hviler på et grunnlag av så udiskutabel autoritet. -- «Special Testimonies», serie B, 2, side 51-59 (utgitt i 1904).

Kapittel 26

Den fullkomne lov

Fra «The Review and Herald». 5. april 1898.

Guds lov, som man finner den i Bibelen, stiller store krav. Hvert prinsipp er hellig, rettferdig og godt. Loven gjør mennesket til Guds skyldner. Den innbefatter tankene og følelsene, og den skaper overbevisning om synd hos alle som blir klar over at de har overtrådt dens bud. Hvis loven bare gjaldt ytre forhold, ville menneskene ikke måtte svare for onde tanker, begjær og planer. Men loven krever at sjelen selv skal være ren og sinnet hellig, at tanker og følelser må samstemme med kjærlighetens og rettferdighetens krav.

I sin undervisning viste Jesus rekkevidden av prinsippene i loven som ble forkynt på Sinai. Han levendegjorde lovens krav, den loven som for evig står fast som rettferdighetens store standard, som alle skal bli dømt etter på den store dag, da retten blir satt og bøker åpnet. Han kom for å oppfylle aU rettferdighet, og som menneskehetens hode å vise menneskene at de kan gjøre det samme, at de kan oppfylle Guds krav. Ved den rike nåde han har tilveiebrakt for menneskene, behøver ingen å gå glipp av himmelen. En fullkommen karakter er det mulig å oppnå for alle som går inn for det. Dette er selve grunnlaget for evangeliets nye pakt. Guds lov er treet, evangeliet er de velluktende blomster og frukten det bærer.

Når Guds Ånd viser menneskene den fullstendige betydning av loven, skjer det en forandring i dem. Profeten Natans ærlige beskrivelse av Davids sanne tilstand, gjorde at David så sin egen synd. Dette hjalp ham til å avstå fra den. Han tok imot det råd han fikk og ydmyket seg for Gud. Han sier:

«Herrens lover fullkommen, den gir sjelen nye krefter. Herrens lovbud er pålitelig, det gir den uerfarne visdom. Herrens påbud er rette, de gir glede i hjertet. Herrens bud er rent, det får øynene til å stråle. Frykten for Herren er ren, den varer til evig tid. Herrens dommer er sanne, rettferdige er de alle. De er dyrebare enn gull, enn fint gull i mengde, og søtere enn honning som drypper fra vokskakene. Ja, din tjener tar imot den rettledning budene gir; å holde dem gir stor lønn. Men hvem kan merke sine feiltrinn? Tilgi meg hver synd jeg ikke vet om. Ja, vern din tjener mot skammelige synder, så de ikke får makt over meg. Da kan jeg være hel i min ferd, frikjent for store overtredelser» (Sal 19,8-14).

Hvordan Paulus så på loven

Paulus sier om loven: «Hva skal vi da si? Er loven synd? Slett ikke. Men uten loven ville jeg ikke ha visst av synden. Jeg ville ikke ha visst hva begjær er, dersom loven ikke sa: Du skal ikke begjære. Synden benyttet seg av budet og vakte all slags begjær i meg, for uten loven er synden død. Jeg levde en gang uten lov. Da budet kom, fikk synden liv, men jeg døde. Slik viste det seg at det som skulle gi liv, førte til død for meg. For synden benyttet seg av budet og bedrog og drepte meg med det» (Rom 7,7-11).

Synden drepte ikke loven, men loven drepte den syndige natur i Paulus. Han skriver: «Men nå er vi løst fra loven, fordi vi er døde fra loven som bandt oss. Vi tjener Gud i et nytt liv, i Ånden, og ikke som før etter bokstaven» (Rom 7,6). «Men er da det som er godt, blitt til død for meg? Slett ikke! Det var synden som gjorde det. Den brukte det gode til å føre meg i døden, og slik skulle det bli klart hvordan synden virkelig er. Gjennom budet skulle synden bli over all måte syndig» (vers 13). «Så er da loven hellig, og budet er hellig, rett og godt» (vers 12). Paulus minner leserne om loven de har overtrådt, og viser dem hva de er skyldige i. Han underviser dem som en lærer underviser sine elever og viser dem veien tilbake til troskap mot Gud.

Det finnes ingen sikkerhet, hvile eller rettferdighet for den som overtrer Guds lov. Man kan ikke håpe på å stå uten skyld for Gud og ha fred med ham på grunn av Kristi forsoning, så lenge man fortsetter å leve i synd. Man må slutte med å overtre, og bli lojale og trofaste. Når synderne ser inn i det store moralske speil, ser de sine karaktermangler. De ser seg selv slik de virkelig er, tilsølte, urene og fortapte. Men de vet at loven ikke på noen måte kan fjerne skylden og tilgi synderen. De må gå lenger enn dette. Loven er bare vokteren som leder dem til Kristus. De må se hen til Frelseren som bærer deres synd. Når Kristus blir åpenbart for dem på Golgata kors, han som døde under vekten av hele verdens synd, viser Den Hellige Ånd dem hvordan Gud ser på . alle som angrer sin synd. «For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16).

Hver enkelt av oss må som aldri før gi akt på ethvert «så sier Herren». Mange er ulydige mot Gud. De overtrer hans hellige sabbat, krangler om de enkleste og tydeligste uttalelser i Guds ord, fordreier visse skriftsteder og gjør samtidig fortvilte anstrengelser for å få sin ulydighet til å være i harmoni med Bibelen. Men Bibelen fordømmer den slags fremgangsmåte, slik den fordømte de skriftlærde og fariseerne på Kristi tid. Vi må vite hva som er sant. Skal vi gjøre som fariseerne? Skal vi vende oss fra den største lærer verden har sett og til menneskers uttalelser og tradisjoner?

Følgene av å overtre Guds lov

Det er mange slags tro vi ikke skalla tankene være opptatt med. Adam trodde Satans løgn, den andsinnede anklagen mot Guds karakter. «Og Herren Gud gav mannen dette påbud: Du kan spise av alle trærne i hagen. Men treet som gir kunnskap om godt og ondt, må du ikke spise av; for den dagen du spiser av det, skal du dø» (1 Mos 2,16). Da Satan fristet Eva, sa han: «Har

Gud virkelig sagt at dere ikke skal spise av nae tre i hagen? Kvinnen svarte slangen: Vi kan gadt spise av frukten på trærne i hagen. Bare am frukten på det treet sam står midt i hagen, har Gud sagt: Den må dere ikke spise av og ikke røre; ellers skal dere dø! Da sa slangen til kvinnen: Dere kammer slett ikke til å dø! Men Gud vet at den dagen dere spiser av frukten, vil deres øyne bli åpnet; dere vil bli sam Gud og kjenne gadt og ondt» (1 Mos 3,1-5).

Den kunnskap Gud ikke ønsket at våre første foreldre skulle ha, var en erkjennelse av skyld. Da de gadtak Satans påstander, sam var falske, kam ulydighet og overtredelse inn i verden. Denne ulydigheten mat Guds klare bud, denne tro på Satans løgn, åpnet slusene far lidelsen i verden. Satan har fartsatt det verk han begynte i Edens hage. Han har arbeidet utrettelig far å få menneskene til å gadta hans påstander sam bevis mat Gud. Han har kjempet mat Jesu virksomhet sam går ut på å gjenapprette Guds bilde i mennesket.

Det at Paulus trodde en løgn, gjarde ham ikke til et vennlig og hensynsfullt menneske. Han ble en religiøs fanatiker sam raste mat sannheten am Kristus. Han drag gjennom landet, slepte ut både menn og kvinner og fikk dem kastet i fengsel. Han farteller selv am dette: «Jeg er en jøde, født i Tarsus i Kilikia, men appvakst her i byen. Ved Gamaliels føtter fikk jeg grundig opplæring i fedrenes lav, og jeg har brent far Guds sak sam dere alle gjør det i dag. Jeg har arrestert og lott fengsle både menn og kvinner, ja, til døden har jeg farfulgt tilhengerne av denne lære» (Apg 22.3.4).

Menneskene har det vanskelig fordi de avertreer Guds lov. Men Gud overlater ikke synderne til seg selv uten å vise dem en utvei. Guds enbårne Sønn døde far at vi skulle ha liv. Herren gadtar stedfartrederens offer far ass, på betingelse av at vi tar imat Kristus og tror på ham. I tro må synderen kamme til Jesus, påberope seg hans stedfartredende død, legge sin syndebyrde på syndebæreren og motta hans tilgivelse. Det var derfar Jesus kam til denne verden. Slik blir Kristi rettferdighet tilregnet angrende og

troende syndere. De blir medlemmer av Guds familie, barn av himmelens konge. -- «Review and Herald» 5. april 1898.

Kapittel 27

Lovens egenskaper

Fra «The Signs of the Time». 15. april 1886

David sier: «Herrens lover fullkommen, den gir sjelen nye krefter) (Sal 19,8). «Av dine lovbud har jeg lenge forstått at du har fastsatt dem for evig» (SaI119,152). Og Paulus vitner: «Så er da loven hellig, og budet er hellig, rett og godt» (Rom 7,12).

Som universets herre har Gud gitt lover som styrer alle levende vesener og all virksomhet i naturen. Alt, stort og smått, dyreriket og mineralriket, er styrt av bestemte lover som ingen kan komme utenom. Det finnes ingen unntak fra denne regelen, for ingenting av det Gud skapte, er blitt glemt av ham. Mens alt i naturen blir styrt av naturlovene, er det likevel bare menneskene som står under en moralsk lov, fordi de er intelligente skapninger som er i stand til å forstå slike krav. Det var bare menneskene, kronen på Guds skaperverk, som fikk en samvittighet som setter dem i stand til å forstå hva Guds hellige lov krever, og et hjerte som kan elske den og se at den er hellig, rettferdig og god. Gud krever ubetinget lydighet av menneskene. Men han tvinger dem ikke til å lyde. De er frie, moralske vesener.

Ikke alle forstår hva det vil si at mennesket har et personlig ansvar, men det er en sak av største betydning. Vi kan alle lyde og leve, eller vi kan overtre Guds lov, trosse hans autoritet og få den straff vi fortjener. Hvert eneste menneske møter dette spørsmålet: Skal jeg lyde stemmen fra himmelen, de ti ord som ble talt fra Sinai, eller skal jeg slutte meg til mengden som tramper på Guds hellige lov? De som elsker Gud, har den

største glede i å holde hans bud og gjøre det som han ønsker av dem. Men det naturlige menneske hater Guds lov og går imot dens hellige krav. Menneskene stenger lyset fra Gud ute, og de ønsker ikke å vandre i det når det skinner på deres vei. De forkaster det rene hjerte, Guds velbehag og håpet om en plass i hans rike, til fordel for egenkjærlig nytelse eller verdslig vinning.

Salmisten sier: «Herrens lover fullkommen» (Sal 19,8). Hans lover vidunderlig enkel, omfattende og fullkommen. Den er så kort at vi lett kan lære alle budene utenat, og likevel så omfattende at den dekker hele Guds vilje. Den gjelder ikke bare våre handlinger, men også våre tanker, hensikter, begjær og følelser. Menneskers lover kan ikke dekke alt dette. De gjelder bare våre handlinger. Menneskene kan være overtredere og likevel klare å skjule sine ugjerninger for andre. De kan være tyver, drapsmenn og ekteskapsbrytere, men så lenge de ikke blir oppdaget, kan loven ikke ramme dem. Guds lov gjelder også misunnelse, hat, ondskap, hevngjerrighet, begjær og ærgjerrighet som gjærer i sinnet, men ikke har ført til handling, fordi anledningen har manglet, ikke viljen. Disse syndige følelser blir tatt med på regnskapets store dag da «Gud skal dømme hver gjerning, holde dom over alt som er skjult, enten det er godt eller ondt» (Fork 12,14).

Guds lover lettfattelig

Guds lover enkel og lett å forstå. Det finnes mennesker som roser seg av at de bare tror det de forstår, men de glemmer at det finnes mysterier i menneskelivet og i åpenbaringeh av Guds kraft i naturen, som den dypeste filosofi og den mest intense forskning ikke kan trenge til bunns i. Men det er ikke noe mysterium i Guds lov. Alle kan forstå de store sannheter den inneholder. Selv de som har små evner, kan forstå disse regler, innrette livet etter dem og danne en karakter etter Guds ønske. Hvis menneskene ville følge denne loven så langt det står i deres makt, ville de få åndskraft og fatteevne til å forstå stadig mer av Guds hensikter og planer. Og denne

fremgangen ville fortsette, ikke bare i dette liv, men gjennom evigheten, for hvor langt vi enn når i kunnskap om Guds visdom og makt, er det stadig et uendelig område igjen å utforske.

Guds lov krever at vi skal elske Gud av hele vårt hjerte og våre medmennesker som oss selv. Det er hykleri å utgi seg for å være en kristen uten å vise slik kjærlighet. «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler hele loven og profetene» (Matt 22,37-40).

Loven krever fullkommen lydighet. «For den som holder hele loven, men bryter ett av budene, han har forbrutt seg mot dem alle» (Jak 2,10). Man kan ikke overtre noen av de ti bud uten at det blir regnet som utroskap mot himmelens Gud. Det minste avvik fra dens krav, enten på grunn av likegladhet eller med vilje, er synd, og all synd utsetter synderen for Guds vrede. Lydighet var den absolutte betingelse for at det gamle Israel skulle få oppfylt løftene som gjorde dem til Guds utvalgte folk, og lydighet mot loven vil være tillike stor velsignelse for den enkelte og for folket i vår tid som den ville ha vært det for israelittene.

Lydighet mot loven er viktig, ikke bare for vår frelse, men for vår egen lykke og for alle som står oss nær. «De som elsker din lov, har fred og lykke, ingen ting får dem til å snuble» (Sal 119,165). Likevel finnes det mennesker som forkynner for andre at denne hellige, rettferdige og gode lov, denne frihetens lov, er et trelleåk, et åk ingen kan bære. Men det er synderen som ser på denne loven som et trelleåk, det er overtrederen som ikke ser noe vakkert i hans bud. For «vår onde natur bøyer seg ikke for Guds lov, ja, den kan ikke gjøre det» (Rom 8,7).

Ved loven lærer vi synden å kjenne (Rom 3,20). Synd er lovbrudd (1

Joh 3,4). Det er ved loven mennesker blir overbevist om synd, og de må se seg selv som syndere under Guds vrede, før de innser at de må ha en frelser. Satan er stadig opptatt av å minske menneskets forståelse av hvor fryktelig synden er. Og de som trækker på Guds lov, arbeider for den store bedrager, for de forkaster det eneste som kan fortelle hva synd er og vekke overtrederens samvittighet.

Guds lov når de skjulte hensikter og tanker. Selv om de er syndige, blir de ofte ansett som mindre viktige, men de er faktisk selve grunnlaget for karakteren. Loven er speilet synderne må se inn i hvis de vil ha det rette kjennskap til sin moralske karakter. Når de ser seg selv fordømt av denne store rettferdighetens standard, må det neste bli at de angrer sin synd og søker tilgivelse hos Jesus. Mange som ikke ønsker å gjøre det, forsøker å knuse-speilet som åpenbarer deres dårlige sider, for å avskaffe den loven som avslører manglene ved deres liv og karakter.

Vi lever i en ond tid. Mange er slaver av skadelige vaner, og de lenker som binder dem, er det vanskelig å komme løs fra. Ondskaper oversvømmer verden som en syndflod. De forferdeligste forbrytelser er daglige foreteelser. Og likevel forkynner mennesker som utgir seg for å være vektere på Sions murer, at loven bare var bestemt for israelittene, og at den ble avskaffet da evangeliets tidsalder med alle dens store privilegier begynte. Er det ikke en sammenheng mellom den stadig økende kriminalitet og den kjensgjerning at -predikanter og legfolk tror og lærer at loven ikke lenger står ved makt?

Guds lov fordømmer ikke bare det vi gjør, men også det vi unnlater å gjøre. Det er ikke noen unnskyldning for å la være å gjøre det Gud krever av oss. Vi må ikke bare slutte med å gjøre det onde, vi må også lære å gjøre det gode. Gud har gitt oss evnen til å gjøre det gode, og hvis denne evnen ikke blir brukt, vil vi ubønnhørlig komme til å bli kalt dårlige og late tjenere. Vi har kanskje ikke begått store synder som står imot oss i Guds regnskapsbok. Men den kjensgjerning at våre handlinger ikke kan betegnes som rene, gode

og edle, viser at vi ikke har benyttet de talenter vi fikk, og det blir til fordømmelse for oss.

Guds lov eksisterte før menneskene ble skapt. Den var tilpasset hellige veseners forhold. Selv englene ble styrt av den. Etter fallet var prinsippene for rettferdighet uforandret. Ingenting ble fjernet fra loven, ikke ett av de hellige bud kunne forbedres. Og likesom loven har eksistert fra begynnelsen, vil den fortsette å eksistere gjennom all evighet. Salmisten sier: «Av dine lovbud har jeg lenge forstått at du har fastsatt dem for evig» (Sal 119,152).

Etter denne loven, som styrer englenes liv, som krever renhet i våre hemmeligste tanker, ønsker og planer, og som «står ved lag for evig og alltid», vil hele verden bli dømt på Guds dag som hastig nærmer seg (Sal 111,8). Overtrederne kan tenke at Herren ikke kjenner til det de tenker og gjør, og at Den Allmektige ikke vil bry seg med det, men han vil ikke alltid bære over med dem. De vil snart motta lønnen for sine gjerninger, den død som er syndens lønn, mens det rettferdige folk som har holdt loven i hevd, vil bli ledet inn gjennom perleporten til det nye Jerusalem og bli kronet med udødelighet og glede i Guds og Lammets nærvær.

Kapittel 28

Satan hater loven

Fra «The Review and Herald», 28. jan. 1909.

I natt våknet jeg med en stor byrde på mitt sinn. Jeg brakte et budskap til våre menighetsmedlemmer med advarsler og undervisning om handlemåten til dem som fremholder forkjerte teorier om hva det vil si å motta Den Hellige Ånd, og hvordan Ånden virker ved menneskelige redskaper.

Jeg ble undervist om at en form for fanatisme, lik den vi måtte imøtegå etter skuffelsen i 1844, ville komme inn blant oss igjen i budskapets siste tid, og at vi måtte imøtegå dette onde like bestemt som det ble gjort første gang.

Vi står ved innledningen til store og mektige begivenheter. Profetiene blir oppfylt. Underlige og begivenhetsrike hendinger blir skrevet i himmelens bøker -- begivenheter som ifølge profetien skulle gå forut for Guds store dag. Alt i verden er i oppløsning. Folkene er vrede og gjør store forberedelser for krig. Nasjonene legger planer mot hverandre. Guds store dag kommer med hast. Men selv om nasjonene mønstrer sine styrker til krigen, står befalingen som ble gitt englene, ennå ved makt. De holder de fire vinder i tømme inntil alle Guds tjenere er blitt beseget.

Nå opplever verden den sikre følgen av at Guds lover blitt overtrådt. Da Herren hadde fullført skaperverket, hvilte han på den syvende dag og helliget sin hviledag. Han satte den til side. Det var på den dagen menneskene skulle tilbe ham. Men i dag ringeakter hele verden Guds lov. En annen dag er blitt gjort til hviledag istedenfor Guds egen. Menneskene satte

seg opp imot det Guds ord lærer, og verden er full av opprør og synd.

Den aktive motstanden mot Guds lov begynte i himmelen med Lucifer, den vernende engelen. Satan bestemte seg for å bli den øverste i himmelens rådsforsamling og likestillet med Gud. Han begynte sin opprørsvirksomhet med englene som stod under hans ledelse, og han forsøkte å så misnøye hos dem. Han gikk frem på en så listig måte at mange av englene stilte seg på hans side før hans planer fullt ut var kjent. Selv de lojale englene kunne ikke fullt ut fatte hans natur og hva hans virksomhet ville føre til. Da Satan hadde fått med seg mange engler, fremstilte han saken slik at englene ønsket at han skulle få den stilling Kristus innehadde.

Det onde fortsatte å virke inntil misnøyen slo ut i åpent opprør. Det ble krig i himmelen, og Satan med alle som holdt med ham, ble fordrevet. Satan hadde kjempet om herredømmet i himmelen og hadde tapt. Gud kunne ikke lenger la ham beholde den ærefulle stilling han hadde hatt, og den ble tatt fra ham sammen med den del han hadde hatt i himmelens ledelse.

Siden den gang har Satan og hans hær av forbundsfeller vært Guds svorne fiender i denne verden. De fører en stadig kamp mot sannhet og rett. Satan har fortsatt med å gi menneskene det samme falske bilde av Kristus og av Gud som han først fremstilte for englene, og han har fått verden over på sin side. Selv såkalte kristne kirker har sluttet seg til ham som begynte frafallet.

Satan påstår at han er denne verdens fyrste, og det var i den egenskap han kom til Kristus med den siste av de tre store fristelser i ørkenen. «Så tok djevelen ham opp på et meget høyt fjell og viste ham alle verdens riker og deres herlighet og sa: Alt dette vil jeg gi deg, dersom du faller ned og tilber meg» (Matt 4,8.9). I

I sin foruttilværelse i himmelen visste Kristus at tiden ville komme da Satans makt måtte bli imøtegått, og at han måtte bli beseiret dersom menneskene skulle bli frelst fra hans herredømme. Og da tiden kom, tok Guds Sønn av seg kongekronen og kongekappen og kledte sin guddom i menneskelighet, og han kom til denne verden for å gå imot ondskapens fyrste og beseire ham. For å kunne bli menneskets talsmann hos Faderen måtte Frelseren leve sitt liv på jorden under samme betingelser som alle andre mennesker, og godta den motgang og sorg og de fristelser som hører med. Som barnet i Betlehem ville han bli ett med menneskeheten, og ved et fullkomment liv fra krybben til korset ville han vise at mennesket ved et liv i omvendelse og tro på ham, kunne bli forsonet med Gud. Han ville gi menneskene nåde, frelse og syndstilgivelse. Hvis de ville vende tilbake til lojaliteten mot Gud og ikke lenger overtre, ville de få tilgivelse.

I menneskelig skrøpeligheit måtte Kristus møte fristelsene fra et vesen som stod på et høyere trinn og hadde større makt, for det hadde Gud gitt englene. Men Kristi menneskelighet var forenet med guddommelighet, og med den styrke dette gav, kunne han makte å møte alle de fristelser Satan angrep ham med, og holde seg ren for synd. Denne kraft til å seire ville han gi enhver Adams sønn og datter som i tro ville ta imot de rettferdige egenskaper i hans karakter.

Så høyt elsket Gud verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tar imot ham, skal ha kraft til å leve hans rettferdige liv. Kristus viste at det ved tro er mulig for mennesket å ta imot Guds kraft. Han viste at synderen ved omvendelse og tro på Kristi rettferdighet kan bli forsonet med Gud og få del i guddommelig natur, og slippe bort fra frafallet i verden som kommer av begjæret.

I dag kommer Satan med de samme fristelser som han kom til Kristus med. Han tilbyr oss det som denne verden har å gi, hvis vi vil falle ned og tilbe ham. Men Satans fristelser har ikke makt over den som har blikket

festet på Jesus, troens opphavsmann og fullender. Han kan ikke få det menneske til å synde som i tro vil godta Jesu storverk, han som ble fristet i alt, men uten synd.

«Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.» De som vender om fra synd, og tar imot livets gave fra Guds Sønn, kan ikke bli overvunnet. Idet de ved tro får del i guddommelig natur, blir de Guds barn. De ber og de tror. I fristelsens og prøvens stund søker de den kraft Kristus døde for å kunne gi, og ved hans nåde seirer de. Dette er noe alle syndere må kjenne til. De må vende om fra synd, tro på Kristi makt og ta imot denne kraft til frelse og til å bli bevart fra synd. Hvor takknemlige vi bør være for den gave Kristi eksempel er!

Gå ikke utenom korset

Det er en syndflod av menneskelige teorier og spekulasjoner, men den som vil oppnå den endelige 'seier, må være ydmyk nok til å gjøre seg avhengig av kraft fra det høye. Når vi tar imot kraft fra Gud og kommer til Jesus og sier: «Jeg har ingenting i meg selv, jeg må bare klynge meg til ditt kors,» da kan himmelen samarbeide med oss, og livet vil bli helliget.

Forsøk ikke å slippe unna korset. Det er ved korset vi kan bli i stand til å seire. Det er gjennom prøver og vanskeligheter at himmelen kan fremme et verk i vårt liv som vil resultere i Kristi kjærlighet, fred og godhet.

Ved Ordet må det daglig bli utrettet et stort verk i menneskehjertet. Vi må lære å forstå hvor enkel troen er. Det vil gi resultater. La oss søke å gjøre virkelig åndelig fremgang! I Guds ord må vi søke råd og hjelp. Vi må hele tiden være på vakt og holde oss nær til Jesus. Vi behøver mer av Jesu Ånd og nåde i vårt liv, og den tro som er virksom i kjærlighet og renser sjelen.

Vi må få en klar forståelse av hva Gud krever av sitt folk. Den loven som er en avskrift av hans karakter, må alle lære å kjenne. De ord Gud skrev med sin egen finger på stentavler, viser tydelig hva han venter av sitt folk, så ingen behøver å ta feil. Hans rikes lover ble kunngjort for at de deretter skulle bli gjort kjent for alle stammer, tungemål, folk og nasjoner som hans rikes prinsipper. Vi bør studere disse lovene som vi finner i 2 Mos 20 og 31,12-18.

Når retten blir satt og bøkene skal åpnes, og alle blir dømt etter det som står i dem, vil stentavlene som holdes skjult av Gud inntil den dagen, bli lagt frem for verden som normen for rettferdighet. Da vil menneskene få se at forutsetningen for frelsen er lydighet mot Guds fullkomne lov. Ingen vil kunne komme med unnskyldninger for synd. Etter de rettferdige prinsippene i Guds lov vil menneskene få sin dom til liv eller død. -- «The Review and Herald», 28. jan. 1909.

Kapittel 29

Kristus -- vårt eneste håp

Fra «The Signs of the Times», 2. aug. 1905.

Før verdens grunnvoll ble lagt, forpliktet Kristus, Guds enbårne Sønn, seg til å bli verdens gjenløser hvis Adam falt i synd. Adam syndet, og han som hadde hatt dell Faderens herlighet før verdens grunnvoll ble lagt, la til side sitt kongeskrud og sin kongekrone og steg ned fra sin høye trone for å bli et lite barn i Betlehem. Han skulle gjenopprette det som gikk tapt da Adam snublet og falt, han skulle gjenløse den falne menneskehet. Han utsatte seg for alle de fristelser fienden angriper mennesker med, men Satans mange angre_ kunne ikke rokke ham i hans lojalitet mot Faderen. Ved å leve et syndfritt liv viste han at hver sønn og datter av Adam kan motstå fristelsene fra ham som først førte synden mn i verden.

Jesus gav mennesket kraft til å seire. Han kom til den_e verden for å leve som menneske blant mennesker. Han påtok seg menneskets vilkår og ble fristet og prøvd. Som menneske hadde han fremdeles del i Guds natur. Da han ble menneske, vant han på en ny måte retten till å bli kalt Guds Sønn. Engelen sa til Maria: «Den Hellige And skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskyg_e deg. Derfor skal også barnet som blir født, være helhg og kalles Guds Sønn» (Luk 1,35). Mens han var sønn av et menneske, ble han Guds Sønn i en ny forstand. Slik stod Guds Sønn i denne verden. Men ved sin fødsel ble han også ett med menneskeheten.

Kristus kom som menneske for å vise innbyggerne i de verdener som ikke var falt i synd, og i den ene som var falt i synd, at det var sørget rikelig for at menneskene skulle ha mulighet til å leve et liv i lydighet mot

Skaperens bud. Han holdt ut i de fristelser Satan fikk tillatelse til å plage ham med, og motstod alle hans angrep. Han ble mishandlet og var i stor trengsel, men Gud unnlot ikke å gi ham anerkjennelse. Da han var blitt døpt av Johannes i Jordan og steg opp av vannet, kom Guds Ånd over ham i skikkelse av en due som skinte som gull, og en stemme fra himmelen sa: «Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i» (Matt 3,17). Like etter at dette ble kunngjort, ble Jesus av Ånden ført ut i ørkenen. «Deretter drev Ånden ham ut i ødemarken, og der var han i førti dager og ble fristet av Satan. Han holdt til blant de ville dy\» (Mark 1,12.13). «I denne tiden spiste han ingenting» (Luk 4,2).

Konfrontert med fristelse

Da Kristus ble ledet ut i ødemarken for å bli fristet var det Guds Ånd som drev ham. Han oppsøkte ikke fristelsen. Han drog ut i ødemarken for å være alene, for å overveie sitt kall og sin gjerning. Gjennom faste og bønn måtte han styrke seg til den blodige veien han skulle vandre. Hvordan skulle han begynne på oppgaven med å frigjøre fanger som var plaget av voldsmannen? Gjennom denne lange fastetiden ble frelsesplanen åpenbart for ham.

Da Jesus gikk ut i ørkenen, var han 'omgitt av Faderens herlighet. Helt fordypet i fellesskapet med Gud var han hevet over menneskelige svakheter. Men herligheten vek bort, og alene måtte han kjempe mot fristelsene. De presset seg inn på ham uten stans. Hans menneskelige natur vek tilbake for striden som ventet ham. I førti dager fastet og bad han. Han var svak og utmattet av sult, trett og uttæret av åndelig smerte. «Han var verre tilredt enn noen mann» (Jes 52,14). Nå hadde Satan en mulighet. Nå mente han at han kunne overvinne Kristus.

Tilsynelatende som svar på Frelserens bønner kom det en til ham som

så ut som en lysets engel, og han hadde dette budskapet: «Er du Guds Sønn, så si at disse steinene skal bli til brød!» (Matt 4,3.)

Grundig kjennskap til Guds ord er vårt eneste håp. De som flittig studerer Bibelen vil ikke gå med på at Satans falske teorier skulle være Guds sannhet. Ingen behøver å bli ført bak lyset av spekulasjoner som Guds og Kristi fiender kommer med. Vi må ikke gi oss til å spekulere på ting Guds ord ikke sier noe om. Bibelen inneholder alt vi behøver å vite for å bli frelst. Vi må derfor daglig la Guds ord være vår rådgiver.

Kristus var ett med Faderen fra all evighet av, og da han ble menneske, var han fremdeles ett med Gud. Han er det mellomledd som binder Gud og mennesket sammen. «Siden barna er mennesker av kjøtt og blod, måtte også han bli menneske som de» (Hebr 2,14). Det er bare ved ham vi kan bli Guds barn. Han gir alle som tror på ham, rett til å bli Guds barn. På den måten blir hjertet et tempel for den levende Gud. Det er fordi Kristus ble menneske at mennesker kan få del i guddommelig natur. Han fører liv og udødelighet frem i lyset ved evangeliet. -- «The Signs of the Times», 2. aug. 1905.

Kapittel 30

Loven og evangeliet

Fra «The Signs of the Times». 14. mars 1878.

Da jødene forkastet Kristus, forkastet de grunnvollen for sin tro. I dag gjør kristenheten, som bekjenner seg til å tro på Kristus, en lignende feil som den jødene gjorde, fordi de forkaster Guds lov. De som sier at Kristus er deres eneste håp, mens de viser forakt for moralloven og profetiene, er ikke bedre stilt enn de vantro jøder var. De kan ikke på rett vis kalle synderne til omvendelse, for de kan ikke på en fornuftig måte forklare dem hva de skal vende om fra. Når synderen blir formant til å vende om fra sin synd, har han rett til å spørre hva han skal vende seg fra, hva synd er. De som tror på Guds lov, kan svare at synd er lovbrudd. Paulus stadfester dette når han sier at uten loven ville han ikke ha visst av synden.

Bare de som tror at moralloven fortsatt står ved makt kan forklare forsoningen. Kristus kom for å være mellommann mellom Gud og mennesket, for å føre mennesket tilbake til Gud og lydigheten mot hans lov. Loven kan ikke tilgi den som overtrer den. Jesus alene kan betale synderens gjeld. Men den kjensgjerning at Jesus betalte den angrende synders gjeld, gir ikke synderen rett til å fortsette med å overtre Guds lov. Fra den stund må han leve i lydighet mot den.

Guds lov eksisterte før mennesket ble skapt, for ellers kunne Adam ikke ha syndet. Lovens prinsipper ble ikke forandret etter Adams fall, men de ble tilpasset menneskets nye tilstand. I samråd med sin Far innførte Kristus offersystemet. Overtrederen ble ikke øyeblikkelig straffet med døden. Straffen ble overført til en stedfortreder, et offer som skulle være et

skyggebilde av det store og fullkomne offer, Guds Sønn.

Folkets synd ble billedlig overført på presten som foretok ofringen og var folkets mellommann. Presten kunne ikke selv være et sonoffer for synd og gjøre soning med sitt liv, for han var også en synder. Istedenfor selv å dø, drepte han derfor et lyteløst lam. Syndens straff ble overført til det uskyldige dyr, som dermed ble hans umiddelbare stedfortreder og et bilde på det fullkomne offerlam, Jesus Kristus. I offerdyrets blod så det troende menneske et bilde på Jesu blod som skulle sone verdens synd.

Hensikten med offerloven

Hvis Adam ikke hadde overtrådt Guds lov, ville offerloven aldri blitt innført. Evangeliets gode nyhet ble først gitt i erklæringen til Adam om at kvinnens ætt skulle knuse slangens hode. Denne gode nyheten ble overlevert fra generasjon til generasjon, helt til Noah, Abraham og Moses. Kristus selv underviste Adam og Eva om frelsesplanen. Denne dyrebare undervisningen gjemte de i sitt hjerte og overleverte den senere muntlig til sine barn og barnebarn. Slik ble kunnskapen om Guds lov bevart.

På den tiden var menneskets levealder nesten tusen år, og englene besøkte dem med råd og undervisning direkte fra Kristus. Det ble innført en gudstjeneste med et offersystem, og de som fryktet Gud, bekjente sin synd for ham, og med takknemlighet og hellig tillit så de frem til at den klare morgenstjerne skulle komme, han som skulle lede de falne Adams barn til himmelen, ved omvendelse til Gud og tro på vår Herre og frelser, Jesus Kristus. Slik ble evangeliet forkynt ved hvert eneste sonoffer, og de som bar frem sitt offer, åpenbarte hele tiden sin tro på Frelseren som skulle komme. Jesus sa til jødene: «Hadde dere trodd Moses, hadde dere også trodd meg. For det er om meg han har skrevet. Hvis dere ikke tror hans skrifter, hvordan kan dere da tro mine ord?» (Joh 5,46.47.)

Men det var ikke mulig for Adam ved sitt eksempel og ved sine formaninger å få demmet opp for den syndflod av ondt som hans overtredelse hadde ført til. Vantro fant veien inn i menneskenes hjerter. Adams barn er det første eksempel på de to slags innstilling menneskene har til Guds forordninger. Abel så i sonofferet et bilde på Kristus. Kain trodde ikke på nødvendigheten av å ofre. Han nektet å se et bilde på Kristus i det slaktede offerlam. Han så ingen særlig verdi i blodet fra offerlammet. Evangeliet ble forkynt både for Kain og for hans bror. Men for Kain ble det en duft av død til død, fordi han i offerlammets blod ikke ville se den eneste utveien mennesket har til frelse.

Ved sitt liv og sin død oppfylte vår frelser alle profetiene om ham. Han oppfylte alle forbilder. Han holdt moralloven og gjorde den stor og herlig ved at han som menneskets representant oppfylte alle dens krav. De av jødene som vendte om til Herren og tok imot Jesus som det virkelige offerlam, det som sonofrene hadde vært et forbilde på, forstod at offertjenestens tid var forbi. Mørket som lå som et slør over det jødiske system, var for dem lik det slør som dekket herligheten som strålte ut av Mose ansikt, og som var gjenskinnet av det lyset som Kristus kom til verden for å velsigne menneskene med.

Da Moses var på fjellet hos Gud, ble frelsesplanen, som først ble åpenbart ved Adams fall, klart fremstilt for ham. Han fikk da vite at engelen som ledet israelittene på deres vandring, skulle komme til verden som et menneske. Guds kjære Sønn, som var ett med Faderen, skulle gjøre alle mennesker som trodde på ham, til ett med Faderen. Moses forstod den sanne betydningen av sonofrene. Kristus underviste ham om evangeliets plan, og herligheten i evangeliet ved Kristus gjorde at ansiktet til Moses lyste så folk ble redde.

Moses visste ikke selv at ansiktet hans reflekterte denne herlighet, og han forstod ikke hvorfor folk ble redde. Han ropte på dem, men de våget ikke å se på det herliggjorte ansiktet hans. Da Moses fikk vite at folk var redde på grunn av denne herligheten, la han et slør over ansiktet.

Herligheten som lyste ut av ansiktet til Moses, var skremmende for israelittene fordi de hadde overtrådt Guds hellige lov. Dette er et bilde på følelsene hos dem som lever i overtredelse av Guds lov. De vil bort fra det skarpe lyset fra den, det som slår overtrederen med redsel. Men for de trofaste er loven hellig, rettferdig og god. De som har aktelse for den, har forutsetning for å forstå at Kristi soning var nødvendig fordi Faderens lov var overtrådt.

De som mener at det ikke fantes noen frelser i det gamle systemet, har et like mørkt slør over sin forstand som de jødene hadde som forkastet Jesus. Ved sonofrene som var et bilde på Jesus, viste jødene sin tro på den Messias som skulle komme. Men da Jesus kom og oppfylte alle profetiene om den lovede Messias, forkastet de ham, og de nektet å tro på selv de klareste beviser for hvem han var. Kristenheten som bekjenner seg til en absolutt tro på Kristus, fornekter faktisk Kristus ved å forkaste det jødiske system, for det var han som hadde gitt jødene hele deres system for gudstjeneste. -- «The Signs of the Times», 14. mars 1878.

Kapittel 31

Loven i Galaterbrevet

Jeg har fått spørsmål om loven i Galaterbrevet. Hvilken lover den vokteren som leder oss til Kristus? Mitt svar er: Både seremoniloven (offerloven) og den moralske lov, de ti bud.

Kristus var grunnvollen for hele det jødiske gudstjenestesystem. Abel døde fordi Kain ikke ville godta Guds plan. I lydighetens skole ville de bli frelst ved Jesu Kristi blod som sonofrene var et forbilde på. Kain ville ikke gå med på å utøse blod, det som skulle være et symbol på Jesu blod som skulle bli utøst til frelse for verden. Hele offersystemet var planlagt av Gud, og Kristus ble grunnvollen for hele systemet. Dette er begynnelsen til dets oppgave som vokteren som skulle hjelpe synderen til å forstå at Kristus er grunnvollen for hele det jødiske offersystem.

Alle som tjenestegjorde ved helligdommen ble hele tiden undervist om at Kristus var offer lammet som skulle gi menneskene forløsning. Hensikten med denne tjenesten var at den i alles hjerter skulle skape kjærlighet til Guds lov, som er hans rikes grunnlov. Offersystemet skulle være en anskuelsesundervisning om Guds kjærlighet slik den blir åpenbart i Kristus -- i det lidende offer som måtte dø, han som tok den skyldige menneskehets synd på seg, den uskyldige som ble gjort til synd for oss.

I frelses planen ser vi Kristus i virksomhet. Ikke bare den gaven han lovt å sende, Den Hellige Ånd, men også det offer han brakte og hele hans frelsesgjerning, er emner som skulle hjelpe oss til å forstå hvor hellig og opphøyet Guds lover som med rette stiller sine krav til ethvert menneske. Overtredelsen av denne loven, den tilsynelatende lille handling det var å

spise av den forbudte frukten, brakte følgene av ulydighet mot Guds hellige lov over både menneskene og jorden. Når man ser hva synden kostet Gud og mennesker, burde det gjøre menneskene redde for å være ulydige mot Guds bud, selv i små ting.

Vi må få en klar forståelse av hva synd er, og vi må vokte oss vel for å gå over grenselinjen som skiller mellom lydighet og ulydighet.

Gud ønsker at alle skapte vesener må forstå hvilket offer Guds enbårne Sønn brakte da han gav sitt liv for verdens frelse. «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det. Verden kjenner oss ikke, fordi den ikke kjenner ham» (I Joh 3,1).

Når synderne ser Guddommens kjærlighet og godhet legemliggjort i Kristus, våkner takknemligheten i dem og lysten til å følge Jesu innbydelse. -
- Manuskript 87, 1900.

Særlig moralloven

«Slik var loven en vokter for oss helt fram til Kristus, for at vi kunne erklæres rettferdige ved troen» (Gal 3,24). I dette skriftstedet taler Den Hellige Ånd gjennom apostelen særlig om moralloven. Loven viser hva synd er, og får oss til å forstå at Jesus er vårt eneste håp. Den får oss til å søke den nåde og fred han kan gi den som vender om til Gud og tror på vår Herre Jesus Kristus.

Uvilje mot å gi avkall på egne meninger og til å ta imot dette budskapet, var grunnlaget for mye av den motstand Herrens budskap gjennom brødrene E.J. Waggoner og A.T. Jones møtte i Minneapolis. Ved å få i stand slik motstand lyktes det Satan i stor utstrekning å stenge Den Hellige Ånds særskilte velsignelse ute, den som Gud så gjerne ville gitt dem

del i. Fienden hindret dem i å oppnå den slagkraft de kunne ha blitt utrustet med til å forkynne sannheten for verden, slik apostlene forkynte den etter pinsedagen. De satte seg imot det lys som skal opplyse hele jorden med sin herlighet, og ved sin handling har våre brødre i stor grad hindret det i å nå ut til verden.

Man må ikke se på tibudsloven bare som en rekke forbud, men som like mange velsignelser. En sikker vei til et lykkelig liv er å ta hensyn til disse advarsler. Om vi mottar dem i Kristus, skaper de i oss en ren karakter som vil føre til evig lykke. Loven er en beskyttende mur for den som lyder den. I den ser vi Guds godhet. Ved å vise menneskene prinsippene for rettskaffenhet, som ikke lar seg endre, forsøker Gud å bevare dem fra de ulykker overtredelsen fører med seg.

Vi må ikke tro om Gud at han bare venter på en anledning til å straffe synderne for deres synd. Synderne fører selv straffen over seg. Deres handlinger setter i gang en årsakskjede som gir et resultat higen slipper unna. Enhver overtredelse av Guds lov virker tilbake på overtredene, den endrer deres innstilling og gjør det mer naturlig å synde igjen. 'ed å velge å synde, skiller menneskene seg fra Gud. De avskjærer seg fra kilden til velsignelse og hjelp.

Loven er et uttrykk for Guds tanke. Når vi tar imot den i Kristus blir den vår tanke. Den hever oss over begjær og ønsker i vår onde natur, over fristelser som fører til synd. «De som elsker din lov, har fred og lykke, ingen ting får dem til å snuble» (Sal 119,165).

Det er ingen fred for lovovertrædere, de ugudelige er i krig med Gud. Men de som i Kristus tar imot lovens rettferdige prinsipper, er i harmoni med himmelen. «Godhet og sannhet skal møte hverandre, rettferd og fred kysse hverandre» (Sal 85,11). -- Brev 96, 1896.

Kapittel 32

Kristi rettferdighet i loven

Fra «The Review and Herald», 22. april 1902.

De største vanskeligheter Paulus hadde, skyldtes innflytelsen fra fariseerpartiet. De skaffet ham mange problemer ved den splid de skapte i menigheten i Korint. Hele tiden fremholdt de at det var nødvendig å holde seg til de gamle seremonier, og de satte disse forskrifter høyere enn Kristi evangelium. De fordømte Paulus fordi han ikke lærte de nyomvendte at det var nødvendig å følge disse forskrifter.

Paulus imøtegikk dem og sa: «Den tjeneste som var foreskrevet med bokstaver hogd i stein, var dødens tjeneste. Likevel var den omgitt av slik herlighet at israelittene ikke klarte å se på ansiktet til Moses, så sterk var glansen på det, enda den tok slutt. Hvor mye større herlighet har da ikke Åndens tjeneste. For hadde fordømmelsens tjeneste sin herlighet, hvor mye rikere på herlighet må da ikke rettferdighetens tjeneste være?» (2 Kor 3,7-9).

Guds lov, som på Sinai ble forkynt med forferdelig majestet, fordømmer synderen. Det er lovens oppgave å fordømme synderne, men det finnes ingen frelsesmulighet i den. Den er livets lov, og de som lever etter den, blir rikt belønnet. Men den fører til trelldom og død for dem som fortsetter å være under dens fordømmelse.

Så hellig og herlig er loven at da Moses kom ned fra fjellet, hvor han hadde vært sammen med Gud og fått steintavlene av ham, skinte ansiktet hans med en herlighet folket ikke klarte å se på, og Moses måtte legge et slør over ansiktet.

Herligheten som skinte fra ansiktet til Moses, var et gjenskinn av Kristi rettferdighet i loven. Selve loven ville ikke ha noen herlighet. Det har den bare fordi Kristus er i den. Den kan ikke frelse, og den er uten herlighet. Det er bare i Kristus den fremstår full av rettferdighet og sannhet.

Sammen med profetiene gavoffersystemets symboler og forbilder et tilslørt og utydelig inntrykk av den nåde og frelse verden skulle oppleve da Jesus kom. Moses fikk se betydningen av de forbilder som pekte frem mot Jesus. Han så slutten på det som skulle vare til Kristi død, da virkelighet og mot bilde møttes. Han så at det bare er ved Kristi hjelp mennesket kan holde moralloven. Mennesket førte synden inn i verden da de overtrådte denne loven, og med synden kom døden. Kristus sonet menneskets synd. Han tilbød sin fullkomne karakter istedenfor menneskets syndighet. Han tok selv straffen for ulydigheten. Sonofrene pekte frem mot hans eget store sonoffer. Lammet som ble slaktet, var et bilde på det lam som skulle bære verdens synd.

Det var da Moses fikk se hvem den midlertidige tjenesten pekte frem mot, og fikk se Jesus slik han blir åpenbart i loven, at ansiktet hans fikk sin glans. Lovens tjeneste, skrevet og hogd i stein, var en dødens tjeneste. Uten Kristus var overtrederen under dens fordømmelse og uten håp om nåde eller tilgivelse. Tjenesten i seg selv hadde ingen herlighet, men den lovede frelser åpenbart i seremonilovens symboler og forbilder, gjorde moralloven herlig.

Paulus ønsket av hele sitt hjerte at hans landsmenn ville innse at det var den syndstilgivende frelsers herlighet som gjorde hele den jødiske offertjeneste meningsfull. Han lengtet etter at jødene skulle forstå at da Kristus kom til verden og døde som menneskets sonoffer, møtte virkeligheten motbildet.

Etter at Kristus døde på korset som sonoffer for synden, kunne offerloven ikke lenger stå ved makt. Den hadde hørt sammen med moralloven og var derfor herlig. Det hele bar Guddommens stempel og varet uttrykk for Guds hellighet og rettferdighet. Og hvis det som tok slutt, var herlig, hvor meget herligere måtte da virkeligheten være, da Kristus ble åpenbart, han som gir sin livgivende, helliggjørende Ånd til alle som tror?

Forkynnelsen av tibudsloven var en mektig åpenbaring av Guds herlighet og majestet. Men hvordan virket denne åpenbaring av makt på folket? De ble redde. «Hele folket hørte tordenbraket og hornlåten og så lynene og fjellet i røk. Da de så og hørte dette, skalv de av redsel og holdt seg langt borte. De sa til Moses: Tal med oss du, så skal vi høre! Men la ikke Gud tale med oss, for da dør vi!» (2 Mos 20,18.19.) De ville at Moses skulle være deres mellommann. De forstod ikke at Kristus var utpekt til deres mellommann, og at de uten hans mellomkomst ville blitt tilintetgjort.

«Da sa Moses til folket: Vær ikke redde! Det er for å prøve dere Gud er kommet, og for at dere skal ha frykt for ham, så dere ikke synder. Så ble folket stående langt unna, mens Moses nærmet seg den mørke skyen hvor Gud var» (2 Mos 20,20.21).

Syndstilgivelse, rettferdiggjørelse ved tro på Jesus Kristus, adgang til Gud bare ved en mellommann på grunn av deres fortapte tilstand, deres skyld og syndige natur, alt dette var sannheter folket hadde liten forståelse av. De hadde i stor utstrekning tapt kunnskapen om Gud og om den eneste måten de kunne nærme seg ham på. De hadde mistet nesten all sans for hva synd og rettferdighet er, og hadde bare en tåket forestilling om at syndstilgivelsen måtte komme gjennom Kristus, den lovede Messias, som sonofrene deres var et forbilde på.

Paulus erklærte: «Da vi altså eier et slikt håp, går vi fram med stor

frimodighet. Vi gjør ikke som Moses, som la et slør over ansiktet for at ikke Israels folk skulle se at glansen tok slutt. Men de ble forherdet. For helt til i dag er dette sløret blitt liggende når det leses fra den gamle pakts bøker, og det blir ikke klart for dem at pakten er opphevet i Kristus. Ja, helt til denne dag ligger sløret over deres hjerter hver gang Moseloven blir opplest. Men når de vender om til Herren, blir sløret tatt bort» (2 Kor 3,12-16).

Jødene nektet å ta imot Kristus som Messias, og de forstår ikke at deres seremonier er meningsløse og at sonofrene ikke lenger betyr noe. Sløret som de selv i sta vantrohar lagt over sitt hjerte og sin forstand, ligger der fremdeles. Det vil bli fjernet hvis de tar imot Kristus, lovens rettferdighet.

Mange i den kristne verden har også et slør over sine øyne og hjerter. De ser ikke slutten på det som ble avskaffet. De ser ikke at det bare var seremoniloven som ble avskaffet ved Kristi død. De hevder at moralloven ble naglet til korset. Tykt er sløret som formørker deres forstand. Mange er i krig med Gud. De lyder ikke hans lov. Bare når de kommer i harmoni med grunnloven for hans styresett, kan Kristus være til noen hjelp for dem. De kan tale om at han er deres frelser, men til slutt vil han måtte si til dem: Jeg kjenner dere ikke. Dere har ikke vist noen ekte anger overfor Gud for overtredelsen av hans hellige lov, og dere kan ikke ha noen ekte tro på meg, for det var min oppgave å gjøre loven stor og herlig.

Avskrift av Kristi karakter

Paulus omtalte hverken moralloven eller seremoniloven slik predikanter i vår tid våger å gjøre. Noen har slik motvilje mot Guds lov at de vil gjøre seg umak for riktig å kunne tale nedsettende om den. Slik forakter de og rakker ned på Guds majestet og ære.

Moralloven har aldri vært et midlertidig forbilde. Den eksisterte før

mennesket ble skapt, og den vil stå ved makt sålenge Guds rike eksisterer. Gud kunne ikke forandre et eneste av lovens bud da han ville frelse mennesket, for loven er hans rikes grunnvoll. Den er uforanderlig og evig. For at mennesket skulle bli frelst og for at respekten for loven kunne bli opprettholdt, var Guds Sønn nødt til å gi seg selv som et sonoffer for synd. Han som ikke visste av synd, ble synd for oss. Han døde for oss på Golgata. Hans død viser hvor høyt Gud elsker menneskene, og at hans lov ikke kan endres.

I bergprekenen erklærer Jesus: «Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. Sannelig, jeg sier dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel i loven forgå -- før alt er skjedd» (Matt 5,17.18).

Kristus tok på seg lovens forbannelse og led straffen den fastsatte. Han gjennomførte planen om å gi mennesket mulighet til å kunne holde Guds lov og til å bli godtatt på grunnlag av Frelserens offer. Ved det offer han gav, ble loven æret og herliggjort. Da kunne alle tydelig se herligheten av det som ikke skulle opphøre -- Guds ti bud, hans rettesnor for rettferdighet.

«Og alle vi ser med utildekket ansikt Herrens herlighet som i et speil og blir forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet. Dette skjer ved Herrens Ånd» (2 Kor 3,18). Kristus er syndernes talsmann. De som tar imot evangeliet, ser ham med utildekket ansikt. De ser forbindelsen mellom hans oppgave og loven, og de lovpriser Guds visdom og herlighet som blir åpenbart ved Frelseren. Kristi herlighet blir åpenbart i loven, som er en avskrift av hans karakter, og hans forvandlende kraft gjør sin gjerning i menneskene inntil de blir forvandlet til hans bilde. De får del i guddommelig natur, og de blir mer og mer lik sin frelser. Steg for steg retter de seg stadig mer etter Guds vilje, inntil de når full modenhet.

Loven og evangeliet er i fullkommen harmoni. De støtter hverandre. Loven taler i all sin majestet til samvittigheten, og den får synderne til å se at de må ha Kristus som sitt sonoffer for sylden. Evangeliet forstår lovens oppgave og at den er uforanderlig. «Uten loven ville jeg ikke ha visst av synden,» sier Paulus. Loven hjelper synderne til å se sin synd og leder dem til Frelseren. I sin nød kan menneskene påberope seg korsets mektige argument. De har rett til å be om å få del i Kristi rettferdighet, for den blir gitt alle angrende syndere. Gud sier: «Den som kommer til meg, vil jeg ikke støte bort» (Joh 6,37). «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss fra all urett» (1 Joh 1,9). -- «The Review and Herald», 22. april 1902.

Kapittel 33

Ransak skriftene

Fra «The Youth's Instructor» 13. okt. 1898.

Det er av stor betydning at ethvert menneske som Herren har utrustet med forstand, forstår sitt forhold til Gud. Frelsesverket blir ikke studert som det skulle på våre skoler. Mange av elevene har ikke noen riktig forståelse av hva frelsesplanen betyr. Gud har forpliktet seg overfor oss. Han som har medlidenhet med oss i vår svakhet, sier: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er tålsom og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er godt, og min byrde lett» (Matt 11,28-30).

Dere elever kan bare være trygge når dere har en levende forbindelse med Kristus. Åket er godt fordi Kristus bærer byrden. Når dere tar korsets byrde opp og bærer den, blir den lett, og dette korset er for dere et pant på det evige liv. Det er alles forrett å kunne følge Kristus med glede og ved hvert skritt kunne si: «Du ... bøyer deg ned og gjør meg stor» (2 Sam 22,36). Hvis vi vil til himmelen, må vi la Guds ord være vår lærebok. Vi må hver dag lese vår lekse i det inspirerte ord.

Apostelen Paulus sier: «Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus! Han var i Guds skikkelse, men han så det ikke som et røvet gode å være Gud lik. Han gav avkall på sitt eget, tok på seg en tjeners skikkelse og var mennesker lik. I sin ferd var han som et menneske; han fornedret seg selv og ble lydlig til døden, ja, korsets død. Derfor har Gud høyt opphøyet ham og gitt ham navnet over alle navn, for at hvert kne skal bøye seg i Jesu navn, i himmelen, på jorden og under jorden» (Fil 2,5-10).

Jesu Kristi ydmykelse som menneske er ufattelig for menneskesinnet, men de som tror Guds ord, behøver ikke være i tvil om hans guddom og at han eksisterte før denne verden ble skapt. Apostelen Paulus taler om vår mellommann, Guds enbårne Sønn, som i sin herlighetstilstand var i Guds skikkelse og ledet de himmelske hærskarer, og at han ble menneske og tok på seg en tjeners skikkelse. Esaias forutsa: «Et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder, og hans navn skal være: Underfull Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far og Fredsfyrste. Så skal herreveldet bli stort og freden være uten ende over Davids trone og hans kongerike. Han skal gjøre det fast og holde det oppe ved rett og rettferdighet fra nå og til evig tid» (Jes 9,6.7).

Ved å påta seg å bli menneske, Jesus en ydmykhet som må forundre alle tenkende vesener. Det ville ikke ha vært ydmykende å samtykke i å bli menneske, hadde det ikke vært for den opphøyde stilling Kristus hadde før verden ble til. Vi må åpne vårt sinn så vi kan fatte at Kristus la til side sitt kongeskrud og sin kongekrone og sin høye stilling, og kledte sin guddom i menneskelighet, for at han skulle kunne møte menneskene på det trinn de står og gi dem moralsk kraft til å bli Guds sønner og døtre. For å kunne frelse menneskene ble Kristus lydige til døden, ja, korsets død.

At Guds Sønn ble menneske, betyr alt for oss. Det er den gyldne lenke som binder vår sjel til Kristus og gjennom ham til Gud. Det er dette vi må studere. Kristus var virkelig menneske. Han beviste sin ydmykhet ved å bli menneske. Men han var både Gud og menneske. Når vi er opptatt av dette emne må vi huske det Kristus sa til Moses ved den brennen de tornebusken: «Ta dine sko av deg! For det stedet du står på, er hellig jord» (2 Mos 3,5). Dette studiet krever ydmykhet, lærvillighet og et knust hjerte. Men studiet av inkarnasjonen er et fruktbart område, og den som graver dypt etter skjulte sannheter, vil bli rikt belønnet.

Bibelen er vår veileder

Guds ord er vår veiviser som leder oss på trygge stier til evig liv. Gud har inspirert mennesker til å skrive slik at vi får vite sannheten og blir dratt til Gud. Hvis Guds ord blir praktisert, vil det gi den som tar imot det, moralsk kraft nok til å kunne måle seg med de mest velutdannede mennesker. Alle som gjør Guds ord til sitt studium, vil øke sin fatteevne. Langt mer enn noen annen form for intellektuelle sysler vil bibelstudium øke evnen til å forstå rett det man leser, og det vil styrke enhver åndsevne. Vårt sinn kommer i kontakt med store og foredlende sannhetsprinsipper. Det bringer oss i nær kontakt med himmelen, og det gir kunnskap, visdom og forstand.

Ved lesning av alminnelig litteratur, av bøker som ikke er inspirert, blir sinnet sløvet og svekket. Det kommer ikke i kontakt med de store sannhetsprinsipper. Forstanden tilpasser seg ubevisst til å oppfatte stoff den vanlig har med å gjøre, og den slags litteratur sløver og svekker.

Det er Guds hensikt at hans inspirerte ord, kilden til all vitenskap, som er hevet over alle menneskelige teorier, skulle være vårt studium. Han ønsker at menneskene skal grave dypt i sannhetens gruver, så de kan finne de dyrebare skatter de inneholder. Men menneskers teorier og visdom får altfor ofte anledning til å fortrenge Bibelens vitenskap. Menneskene har påtatt seg å revidere Guds planer, og de forsøker å klassifisere Bibelens bøker. Ved sine påfunn får de Guds ord til å støtte det som ikke er sant.

Nettopp det mennesket behøver

Gud har ikke gjort muligheten til å ta imot evangeliet avhengig av den menneskelige forstand. Evangeliet er ment å være åndelig føde, det skal

tilfredsstillende menneskets åndelige behov. Det er nettopp hva mennesket i ethvert tilfelle behøver. De som mener at det er nødvendig for elevene på våre skoler å studere mange forfatteres bøker, er de mest uvitende om Bibelens store emner. Lærerne trenger selv å studere Bøkenes Bok og lære at for den ydmyke og sønderknuste beviser evangeliet at budskapet er fra Gud.

Evangeliet er Guds kraft og Guds visdom. Da Kristus var her på jorden, åpenbarte han en guddommelig karakter. Hans etterfølgere på alle trinn må studere evangeliet han har overlatt oss, inntil lærere, barn og unge tror på den eneste sanne og levende Gud, og elsker og tilber ham. Ordet må bli respektert og etterlevd. Denne boken som forteller om Kristi liv og gjerning, om hans undervisning, lidelser og endelige seier, må bli kilden til vår åndelige styrke. Vi har den forrett å være elever i Guds skole i denne verden, for at vi skal kunne bli skikket til å oppnå et høyere liv -- det øverste trinn i den høyeste skole, hvor vi med Gud som lærer skal fortsette våre studier gjennom all evighet. -- «The Youth's Instructon» 13. okt. 1898.

Kapittel 34

Ordet ble menneske

Fra «The Review and Herald», 5. april 1906.

«I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham; uten ham er ikke noe blitt til av alt som er til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket men mørket tok ikke imot det. ... Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet» (Joh 1,1-5.14).

Dette kapittel forteller hvem Kristus var og hva hans gjerning betydde. Johannes, som vet hva saken gjelder, tilskriver Kristus all makt og taler om hans storhet og majestet. Han formidler guddommelige stråler av dyrebar sannhet, lik lyset fra solen, og fremstiller Kristus som den eneste mellommann mellom Gud og mennesker.

At Kristus kunne komme som menneske er et mysterium, det er «den hemmelighet som har vært skjult fra evighet av og for alle slekten» (Kol 1,26). Det er den store gudsfryktens hemmelighet. «Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss» (Joh 1,14). Kristus tok menneskelig natur, en natur ringere enn den han opprinnelig hadde. Ingenting åpenbarer Guds vidunderlige godhet bedre enn dette. «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne» (Joh 3,16). Johannes forteller så enkelt om denne underfulle sannhet at alle kan forstå det han skriver.

Kristus tok ikke bare tilsynelatende menneskelig natur. Han var virkelig menneske. Han hadde virkelig menneskelig natur. «Siden barna er

mennesker av kjøtt og blod, måtte også han bli menneske som de» (Hebr 2,14). Han var Marias Sønn. Menneskelig sett tilhørte han Davids ætt. Han blir betegnet som et menneske, mennesket Kristus Jesus.

Kristi foruttilværelse

Selv om Guds ord taler om Kristus som menneske da han var her på jorden, taler det også tydelig om hans foruttilværelse. Ordet eksisterte som et guddommelig vesen, han var Guds enbårne Sønn og ett med sin Far. Fra evighet av var han mellommannen for pakten, og som alle jordens folk, både jøder og hedninger, ville bli velsignet ved, hvis de tok imot ham. «Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud» (Joh 1,1). Før mennesker og engler ble skapt, var Ordet hos Gud og var Gud.

Verden ble skapt ved ham, og «uten ham er ikke noe blitt til av alt som er til» (Joh 1,3). Hvis Kristus skapte alt, må han ha eksistert før alt. Det som blir sagt om dette, er så tydelig at ingen behøver å være i tvil. Kristus var Gud fullt ut og i høyeste forstand. Han var hos Gud fra evighet av, Gud over alt, velsignet i all evighet.

Den Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, eksisterte fra evighet av, en selvstendig person, men likevel ett med Faderen. Han var den herligste i himmelen, og han var englenes leder. Han mottok englenes tilbedelse som med rette tilkom ham. Det var ikke et gode han røvet fra Gud. Han sier: «deg var det første Herren skapte, hans første verk i fordums tid. I opphavet ble jeg formet, i begynnelsen, før jorden ble til. Jeg ble født før havdypet var der, før kildene fyltes med vann. Før fjellene ble satt på sin plass, før alle haugene ble født, før Herren skapte jord og mark og den første mold på jorden. Jeg var der da han reiste himmelen og spente hvelvingen over dypet» (Ordsp 8,22-27).

Det er lys og herlighet i den sannhet at Kristus var ett med Faderen, før verdens grunnvoll ble lagt. Dette er lyset som skinner i mørket og fyller det med Guds egen herlighet. Denne sannhet, som i seg selv er et mysterium, kaster lys over andre hemmelighetsfulle og ellers uforklarlige sannheter, mens den selv er innhyllet i et lys ingen kan nærme seg og ingen forstå.

«Før fjellene ble født, før jorden og verden ble til, ja, fra evighet til evighet er du, Gud» (Sal 90,2). «Det folk som satt i mørke har sett et stort lys. Over dem som bor i dødens land og 'skygge, har lyset gått opp» (Matt 4,16). Her blir Kristi foruttilværelse og hensikten med hans komme til verden fremstilt som klare lysstråler fra den eviges trone. «Nå risp deg opp, du kringsette datter! De har kastet opp en voll imot oss. Med en stav slår de Israels hersker på kinnet. Men du, Betlehem, Efrata, den ringeste blant ættene i Juda! Fra deg lar jeg komme en mann som skal være hersker over Israel. Han har sitt opphav i gammel tid, han er fra eldgamle dager» (Mika 4,14; 15,1).

«Men vi forkynner en korsfestet Kristus. For jøder er dette anstøtelig og for hedninger uforstand, men for dem som er kalt, både jøder og grekere, er Kristus Guds kraft og Guds visdom» (1 Kor 1,23.24).

Et mysterium

At Gud kunne bli menneske, er i sannhet et mysterium, og uten Den Hellige Ånds hjelp kan vi ikke håpe å fatte at dette er sant. Den mest ydmykende lekse mennesker må lære, er at menneskelig visdom ikke har noen verdi, og at det er meningsløst på egen hånd å forsøke å finne ut noe om Gud. De gjør kanskje sitt ytterste, og har kanskje det verden kaller en høyere utdanning, men i Guds øyne er de fremdeles uvitende. De gamle greske filosofer roste seg av sin visdom, men hvordan så Gud på dem? Salomo hadde store kunnskaper, men hans visdom var tomhet, for han visste

ikke nok til å kunne stå moralsk uavhengig, fri for synd, og med en karakter dannet etter det guddommelige mønster. Salomo har fortalt oss om resultatet av sin gransking, sin store innsats og utholdenhet i sin forskning. Han erklærer om sin visdom, at alt bare var tomhet.

Verden lærte ikke å kjenne Gud ved hjelp av sin visdom. Menneskers forståelse av Guds karakter, deres ufullstendige kunnskap om hans vesen, hjalp dem ikke til å vokse mentalt. Der-es sinn ble ikke rensset ved lydighet mot Guds vilje, men de sank ned i den mest nedverdiggende avgudsdyrkelse. «De sier de er kloke, men de endte i dårskap, og istedenfor å gi den uforgjengelige Gud ære, dyrket de bilder av forgjengelige mennesker, fugler, fribente dyr og krypdyr»(Rom 1,22.23). Slik blir all kunnskap verdsatt når Kristus ikke får være med.

«Jesus sier: Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14,6). Kristus har fått makt til å gi all skapning liv. Han sier igjen: «Likesom Faderen, den levende, har sendt meg, og jeg har liv ved ham, slik skal også den som spiser meg, ha liv ved meg. ... Det er Anden som gjør levende; her kan mennesket intet utrette. De ord jeg har talt til dere, er ånd og liv» (Joh 6,57.63). Jesus taler ikke her om sin undervisning, men om seg selv og sin guddommelige karakter. Han erklærer: «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den tid kommer, ja, den er nå, da de døde skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve. For likesom Faderen har liv i seg selv, har han også gitt Sønnen å ha liv i seg » (Joh 5,25-27).

Betydningen av Kristi fødsel

Helt fra begynnelsen visste Gud og Kristus at Satan kom til å gjøre opprør, og at Adam ville komme til å falle som en følge av opprørers evne til å villedde. Frelsesplanen ble lagt for å kunne gjenløse den falne menneskehet og gi dem en ny anledning. Gud gav Kristus oppgaven som

mellommann. Fra evighet av var han bestemt til å være vår stedfortreder. Før verden var skapt, ble det avtalt at Kristi guddom skulle bli kledd i menneskelighet. Jesus sa: «Et lege_e gjorde du i stand til meg» (Hebr 10,5). Men som menneske kom han først i tidens fylde. Da kom han til vår verden som barnet i Betlehem.

Ingen som er blitt født inn i denne verden, selv ikke de best utrustede av Guds barn, er blitt møtt med slike utbrudd av glede som hilste det lille barnet i Betlehem. Guds engler sang hans pris over markene ved Betlehem: «Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden blant mennesker som har Guds velbehag!» (Luk 2,14). Om bare menneskene i dag kunne ta imot denne sangen! Det som da ble kunngjort, og den tonen som da ble anslått, vil øke i styrke til tidens slutt og gjenlyde til jordens ender. Det er ære til Gud og fred på jorden blant mennesker som har Guds velbehag. Når rettferds sol går opp med legedom under sine vinger, skal sangen som hadde sin begynnelse over markene ved Betlehem, lyde fra et stort hav av stemmer og runge som brus av veldige vannmasser: «Halleluja! For Herren er blitt konge, vår Gud, Den Allmektige» (Åp 19,6).

Ved sin lydighet mot alle Guds bud vant Kristus frelse for menneskene, ikke ved at han ble til en annen enn han var, men ved at han tok menneskeligheten inn i seg. Kristus gav menneskene en eksistens fra ham selv. Gjenløsningens oppgave var å bringe menneskeligheten inn i Kristus og å gjøre den falne menneskehet til ett med Guddommen. Kristus tok menneskelig natur for at menneskene skulle kunne bli ett med ham likesom han er ett med Faderen, så Gud skulle kunne elske menneskene som han elsker sin enbårne Sønn og for at menneskene skulle kunne få del i guddommelig natur og bli fullendt i ham.

Den Hellige Ånd som utgår fra Guds enbårne Sønn, binder menneskene med legeme, sjel og ånd til Kristi fullkomne guddommelig-menneskelige natur. Denne foreningen blir sammenlignet med den fullstendige

forbindelsen det må være mellom vintreet og grenene. Dødelige mennesker blir knyttet til Kristi menneskelighet. Ved tro blir den menneskelige natur forenet med Kristi natur. Vi blir ett med Gud i Kristus. -- «The Review and Herald», 5. april 1906.

Kapittel 35

"Prøvet i alt på samme måte som vi"

Fra «The Signs of the Times», 9. juni 1898.

Etter at mennesket hadde falt i synd, påstod Satan at det var bevist at menneskene ikke var i stand til å holde Guds lov, og han forsøkte å få universets innbyggere med seg i dette. Det Satan sa, syntes å være riktig. Kristus kom for å avsløre bedrageren. Himmelenes majestet overtok saken for mennesket, og med de samme midler som står til rådighet for menneskene, motstod han Satans fristelser slik menneskene må motstå dem. Dette var den eneste måten falne mennesker kunne få del i guddommelig natur på. Ved å ta menneskelig natur, ble det mulig for Kristus å forstå de prøver, sorger og fristelser de må møte. Englene som ikke personlig hadde opplevd synden, kunne ikke sette seg inn i menneskenes spesielle vanskeligheter. Kristus fornedret seg og tok menneskets natur, og ble fristet i alt på samme måte som vi, for at han skulle kunne hjelpe dem som blir fristet.

Kristus ble menneske for å kunne hjelpe alle mennesker. Han var menneskehetens hode. Fordi han var både Gud og menneske kunne han med sin lange menneskelige arm omfatte hele menneskeheten, og med sin guddommelige arm kunne han gripe fatt i Guds trone.

Hvilket syn dette må ha vært for himmelens innbyggere! Kristus, som ikke visste av synd eller urenheter, tok vår natur i dens degenererte tilstand. Denne ydmykhet var større enn falne mennesker kan fatte. Gud ble åpenbart som menneske. Han fornedret seg. Dette emne fortjener i sannhet dyp og alvorlig ettertanke. Han var himmelens majestet. Men selv om han fornedret seg så dypt, gikk ikke det minste av hans verdighet og herlighet tapt. Han tok

på seg fattigdom og den dypeste fornedrelse blant menneskene. For vår skyld ble han fdttig, for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike. Han sa: «Revene har hi, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke noe han kan hvile sitt hode på».

Kristus fant seg i spott, forakt og hån. Han hørte hvordan hans budskap som var så fullt av nåde og godhet, ble forvrengt og mistolket. Han måtte høre dem si at han drev ut onde ånder med hjelp av Beelsebul, høvdingen over de onde ånder, og det mens han gav bevis for at han var Guds Sønn. Han var født på overnaturlig vis, men hans folk, som selv var skyld i at de var åndelig blinde, så på dette som en skam og en vanære. Det var ikke en dråpe av vår bitre sorg og smerte som han ikke måtte smake, ikke noen del av forbannelsen han ikke måtte utholde, for at han skulle kunne bringe Gud mange sønner og døtre.

Den kjensgjerning at Jesus var en smertenens mann, vel kjent med sykdom, at han forlot sitt himmelske hjem for å frelse falne mennesker fra evig fortapelse, burde få oss til å skamme oss over all stolthet og til å forstå at selvtilfreds het er synd. Se på ham som gjorde syndige menneskers nød, prøver, sorg og lidelser til sin egen lodd. La oss lære å forstå at Gud utholdt all denne lidelsen for syndens skyld.

Kristus kom til jorden, ble menneske og stod som menneskehetens representant for å vise i striden med Satan at menneskene, slik Gud hadde skapt dem, og når de hadde forbindelse med Faderen og Sønnen, kunne holde alle Guds bud. Gjennom sin tjener sier Kristus: «Hans bud er ikke tunge» (1 Joh 5,3). Det var synden som skilte mennesket fra Gud, og det er synden som opprettholder skillet.

Forutsigelsen i Eden

Fiendskapet som blir nevnt i profetien i Edens hage, gjaldt ikke bare forholdet mellom Satan og livets fyrste. Det skulle gjelde i sin alminnelighet. Satan og hans engler skulle bli utsatt for hele menneskehetens fiendskap. Gud sa: «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom ditt avkom og hennes ætt. Den skal knuse ditt hode, men du skal hogge den i hælen» (I Mos 3,15). Fiendskapet som ble skapt mellom slangens avkom og kvinnens ætt, var ikke naturlig. For Kristus var fiendskapet på en måte naturlig, på en annen måte var det ikke naturlig, fordi han var både Gud og menneske. Fiendskapet har aldri vært så stort og tydelig som da Kristus kom til denne jord. Aldri før i verden hadde noe vesen hatet synden så absolutt som Kristus gjorde. Han hadde sett dens makt til å bedra og forføre hellige engler, og av all sin kraft satte han seg imot den.

Kristi renhet og hellighet, den plettfrie rettferdighet hos ham som aldri syndet, var en stadig irettesettelse for en syndig og sanselig verden. Ved hans liv lyste sannheten midt i det moralske mørke Satan hadde innhyllet verden i. Kristus avslørte Satans bedrag og falske karakter, og i manges hjerter ble hans fordervelige innflytelse fjernet. Dette vakte et intenst hat hos Satan. Med sin hær av falne vesener bestemte han seg for å føre en nådeløs kamp. For i verden var det en som var Faderens fullkomne representant, som i liv og karakter viste at Satans anklager mot Gud var falske. Satan hadde beskyldt Gud for å ha egenskaper som Satan selv hadde. Nå så han Guds sanne karakter åpenbart i Kristus en nådig og barmhjertig Far som ikke vil at noen skal gåfortapt, men at alle som omvender seg og kommer til ham, skal få evig liv.

Intens verdslighet har vært et av Satans mest fremgangsrike våpen. Hans plan er å få menneskene så opptatt av det verden har å tilby, at det ikke blir plass for det som hører Gud til. Han får makt over sinnet på grunn av deres kjærlighet til verden. Det som hører verden til, stenger Herren ute av

deres sinn og tanker. Falske teorier og falske guder tar plassen for det sanne. Menneskene blir betatt av denne verdens glitter og falske prakt. De er så fengslet av det som verden gir, at mange er villige til å begå hvilken som helst synd for å kunne oppnå verdslige fordeler.

Det var på dette punkt Satan trodde han kunne vinne over Kristus. Han mente at som menneske måtte Kristus lett kunne bli beseiret. «Så tok djevelen ham opp på et meget høyt fjell og viste ham alle verdens riker og deres herlighet og sa: Alt dette vil jeg gi deg, dersom du faller ned og tilber meg» (Matt 4,8.9). Men Kristus stod urokket. Han følte at denne fristelsen var stor, men han møtte den på våre vegne, og han seiret. Han brukte det eneste våpen det er trygt for mennesker å bruke, ordene fra den store rådgiver: «Det står skrevet» (Matt 4,4.10).

Denne kampen ble fulgt med intens interesse av englene og de verdener som ikke var falt i synd, for det var Guds lovs ære som ble forsvart. Ikke bare for denne verden, men for hele Guds univers skulle denne striden nå for alltid bli avgjort. Mørkets makter søkte etter en mulighet til å beseire denne guddommelig-menneskelige stedfortreder for menneskeheten, så opprøreren skulle kunne få anledning til å erklære seg som seierherre, og verden med dens innbyggere bli hans rike for alltid.

Men Satan nådde bare hælen. Hodet klarte han ikke å røre. Da Kristus døde, skjønnte Satan at han hadde lidt nederlag. Han så at hans sanne karakter var blitt tydelig avslørt for hele himmelen, og at englene og de verdener Gud hadde skapt, ville være helt på Guds side. Han så at han hadde tapt enhver mulighet til å få noen innflytelse over dem i fremtiden. Kristi menneskelighet ville for alltid være et bevis i det spørsmål som avgjorde striden.

Kristi menneskenatur var syndfri

Selv om Kristus tok menneskets natur i dets falne tilstand, hadde han ikke den minste del i dets synd. Han var underlagt menneskets skrøpeligheit. «Slik skulle det bli oppfylt som er talt ved profeten Jesaja: Han tok bort våre plager og bar våre sykdommen» (Matt 8,17). Han kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet og ble prøvet i alt på samme måte som vi, men han var uten synd. Han var «et lam uten feil og lyte» (1 Pet 1,19). Kunne Satan om enn i den minste ting ha fristet Kristus til å synde, ville han ha knust Frelserens hode. Som det var, klarte han bare å hogge ham i hælen. Var Kristi hode blitt knust, ville det ikke ha vært noe håp for menneskeheten. Guds vrede ville da ha rammet Kristus på samme måte som den rammet Adam. Kristus og menigheten ville ha vært uten håp.

Vi behøver ikke å være i tvil om at Kristi menneskelige natur var fullkommen syndfri. Vi må ikke ha en blind tro. Vi må se hen til Jesus i fullstendig tillit og ha full og hel tro på hans sonoffer. Dette er vesentlig for at vår sjel ikke skal være i mørke. Denne hellige stedfortreder kan frelse fullt og helt, for som menneske viste han overfor et undrende univers fullkommen ydmykhet og fullkommen lydighet mot alle Guds bud. Guddommelig kraft blir gitt menneskene for at de kan få del i guddommelig natur og slippe bort fra forfallet i verden, det som kommer av begjæret. På den måten får omvendte, troende mennesker del i Guds rettferdighet i Kristus. -- «The Signs of the Times», 9. juni 1898.

Kapittel 36

I Kristus er alle like

Fra «The Review and Herald.., 22. Jes. 1891.

Den mest fremtredende engel i himmelen ville ikke ha maktet å betale løsesummen for et eneste fortapt menneske. Kjeruber og serafer har bare slik herlighet og ære som Skaperen gir sine skapninger. Menneskets forsoning med Gud kunne bare bli gjennomført av en mellommann som var likestilt med Gud, og hadde egenskaper som ville gi ham den nødvendige verdighet til å forhandle med Gud på menneskets vegne og til å representere Gud overfor en fallen verden. Menneskets stedfortreder og pant må ha menneskets natur, og ha forbindelse med menneskeheten han skal representere. Som Guds sendemann må han ha del i guddommelig natur og ha forbindelse med den evige Gud for å kunne åpenbare ham for verden og være mellommann mellom Gud og menneskene.

Det var bare Kristus som kunne fylle slike krav. Idet han kledte sin guddom i menneskelighet, kom han til jorden for å bli kalt Menneskesønnen og Guds Sønn. Han var borgsmann for mennesket og sendemann for Gud. Som menneskenes borgsmann kunne han på deres vegne fylle lovens krav til rettferdighet, og som Guds representant skulle han åpenbare Guds karakter for en fallen menneskehet.

Som verdens frelser hadde han kraft til å dra mennesker til seg, stille deres angst, spre mørket de var i, inspirere dem med håp og mot og sette dem i stand til å tro at Gud var villig til å ta imot dem på grunn av deres guddommelige stedfortreders fortjeneste. Vi som er gjenstand for Guds kjærlighet, burde alltid være fylt av takknemlighet for at vi i himmelen har

en mellommann, en talsmann og forbeder som fører vår sak hos Faderen.

Vi har alt vi behøver for å kunne tro på Gud og ha tillit til ham. Når en jordisk konge ville gi sitt største pant på at han mente å holde sitt ord, gav han sitt barn som gissel inntil løftet var oppfylt. Legg merke til Faderens pant på hans trofasthet. Da han ville forsikre menneskene om at hans beslutning var ugjenkallelig, lot han sin enbårne Sønn komme til verden for å ta menneskelig natur, ikke bare for noen få korte leveår men for at han skulle beholde denne natur i himmelen, som et evig pant på Guds trofasthet. Å, dyp av rikdom og visdom og innsikt og kjærlighet hos Gud. «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det» (1 Joh 3,1).

Ved tro på Kristus blir vi medlemmer av den kongelige familie, Guds arvinger og Kristi medarvinger. I Kristus er vi ett. Når vi får øye på Golgata og ser kongesønnen som hder der han som i menneskets natur og på menneskets vegne bar\ovens forbannelse, forsvinner alle nasjonale og sekteriske forskjeller og all klasse og rasestolthet.

Lyset fra Guds trone som skinner på Golgata kors, gjør for alltid slutt på de rase- og klasseskiller som mennesker har skapt. Folk fra alle samfunnslag blir medlemmer av den eneste stor familie, barn av himmelens konge, ikke ved den makt verden gir, men på grunn av Guds kjærlighet, han som gav Jesus til et liv i fattigdom, sorg, lidelse og ydmykelse og til en skammelig og smertefull død, for at han skulle føre mange sønner og døtre til herlighet.

Det er ikke menneskets posisjon, verdslig visdom, kvalifikasjoner eller evner som har verdi i Guds øyne. Intelletet, forstanden og evnene er gaver fra Gud som skal brukes til hans ære og til å bygge opp hans evige rike. Det er den åndelige og moralske karakter som betyr noe i himmelens øyne, og

som vil overleve graven og bli herliggjort med udødelighet for all evighet. Verdens konger som ble så høyt æret, vil aldri komme frem fra graven de ble lagt i. Rikdom, ære og visdom hos mennesker som tjente fiendens sak, kan ikke gi arv, posisjon eller ære i den kommende verden. Bare de som har verdsatt Kristi nåde som gjorde dem til Guds arvinger og Jesu Kristi medarvinger, vil stå opp fra graven og bære Frelserens bilde.

Alle som blir funnet verdige til å bli regnet som medlemmer av Guds familie i himmelen, vil betrakte hverandre som Guds sønner og døtre. De forstår at de får styrke og tilgivelse fra den samme kilde, fra Jesus Kristus som ble korsfestet for deres synder. De vet at de må vaske sin karakters klær i hans blod for å kunne bli godtatt av Faderen i hans navn, om de ønsker å være med i de helliges forsamling, kledd i rettferdighetens hvite klær.

Ett i Kristus

Hvordan ser Jesus på dem som er blitt ett med ham, med tanke på det som skiller menneske fra menneske, som rase, hudfarge, posisjon, rikdom, fødsel eller fremgang? Hemmeligheten ved enheten er at i Kristus er alle troende like. Årsaken til all ulikhet, uoverensstemmelse og til alt som skiller, er at menneskene ikke har forbindelse med Kristus. Kristus er det midtpunkt alle skulle dras mot, for jo nærmere vi kommer dette midtpunktet, desto nærmere kommer vi hverandre i medfølelse, sympati og kjærlyhet, fordi vi får mer av Jesu karakter og bilde. Gud tar ikke hensyn til perSon eller rang.

Jesus visste hva verden kunne tilby, men han var ikke opptatt av den. Med sin sjelsstorhet, sin opphøyde karakter og sin prinsippfasthet var han høyt hevet over verdens skikk og bruk. Profeten sier at «han var ringektet, forlatt av mennesker, en smertenens mann, vel kjent med sykdom, en foraktet mann som ingen ville se på, vi regnefham ikke for noe» (Jes 53,3). Likevel kunne han ha blitt regnet med blant de fremste på jorden. De mest

høytstående ville ha søkt hans gunst, hadde han nedverdiget seg til å ta imot deres hyllest, men han ønsket ikke menneskers ros. Han var upåvirket av all menneskelig innflytelse. Rikdom, posisjon, verdslig rang og menneskelig storhet betydde lite for ham som hadde forlatt himmelens prakt og herlighet, han som ikke hadde noen jordisk glans og prakt, som ikke var opptatt av luksus og ikke smykket seg med noe annet en ydmykhet.

De små i samfunnet, de fattige, de bekymrede og sliterne fant ikke noe i Jesu liv og eksempel som tydet på at han ikke kjente til deres vanskeligheter og stressende situasjon -- og ikke kunne føle med dem i deres fattigdom og bekymring. Hans beskjedne dagligliv i små kår samstemte med hans ringe fødsel og forhold. Den evige Guds Sønn, Herren over liv og herlighet, ydmyket seg og nedverdiget seg til et liv i små kår, så ingen skulle behøve å føle at de ikke hadde rett til å komme til ham. Han tok imot alle. Han valgte ikke ut noen få venner til foretrekkelighet for andre. Det bedrøver Den Hellige Ånd når fordom stenger mellom mennesker, særlig blant dem som bekjenner seg til å være hans barn.

Kristus gav verden et eksempel på hvor fullkomment mennesket kan være når det er forenet med Guddommen. Han viste verden en ny form for storhet ved den nåde, godhet og kjærlighet han la for dagen. Han gav menneskene en ny forståelse av Gud. Som menneskehetens overhode underviste han menneskene om prinsippene for Guddommens styresett. Han viste hvordan det er mulig både å være nådig og rettferdig. Men denne foreningen av nåde og rettferdighet innebar ikke noe kompromiss med synden, eller at det var mulig å sette rettferdigheten til side. Men ved at hvert av disse guddommelige prinsipper fikk sin forutbestemte anvendelse, kunne det bli vist barmhjertighet når syndige, ubotferdige mennesker måtte straffes. Det var ikke nødvendig å sette medlidenheten og godheten ut av kraft. Og det kunne bli øvet rettferdighet ved å tilgi den angrende synder. Prinsippet behøvde ikke å settes til side.

Kristus -- vår øversteprest

Alt dette ble mulig fordi Kristus både tok menneskets natur og hadde del i Guddommens egenskaper. Han plantet sitt kors mellom menneskeheten og Guddommen og laget en bro over avgrunnen som skilte synderen fra Gud.

«Det er jo ikke engler han tar seg av; men han tar seg av Abrahams ætt. Derfor måtte han i ett og alt bli sine brødre lik, så han kunne være en barmhjertig og trofast øversteprest i tjenesten for Gud og sone folkets synder. Fordi han selv led og ble fristet, kan han hjelpe dem som fristes» (Hebr 2,16-18). «For vi har ikke en øversteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd» (Hebr 4,15).

«En øversteprest blir alltid tatt blant mennesker og innsatt for å gjøre tjeneste for Gud på vegne av mennesker. Han skal bære fram gaver og offer for synder. Han kan vise mildhet mot dem som feiler og farer vill, fordi han selv har menneskelig svakhet og derfor må bære fram syndoffer også for seg selv, ikke bare for folket. Ingen tiltar seg denne verdighet selv, men han blir kalt av Gud, slik som Aron. Således har heller ikke Kristus tiltatt seg den ære å være øversteprest. Han fikk den av Gud som sa til ham: Du er min Sønn, jeg har født deg i dag. Likeså sier han på et annet fullendeisen, ble han opphav til evig frelse for alle dem som adlyder ham» (Hebr 5,1-5).

Jesus kom for å kunne gi moralsk kraft i tillegg til menneskets egen innsats, og hans etterfølgere må ikke i noe tilfelle tape Kristus av syne, han må være deres eksempel i alt. Han sa: «deg innvier meg for dem, så de også skal være innviet ved sannheten» (Joh 17,19). Jesus legger sannheten frem for sine barn, for at de skal se den. Ved å være opptatt av den blir de ved hans nåde forvandlet fra overtredelse til lydighet, fra urenhet til renhet, fra synd til et rettskaffent liv. -- «The Review and Herald» 22. des. 1891.

En spesiell gruppe i himmelen

Blant de frelste vil det være noen som har tatt imot Jesus i livets siste timer, og i himmelen vil det bli gitt undervisning til dem som ikke fullt ut forstod frelsesplanen da de døde. Kristus ville de forløste langs bredden av livets elv, og han vil åpenbare for dem det de her på jorden ikke forstod. -- Udatert manuskript 150.

Kapittel 37

Jeg sender dere

Fra «The Review and Herald», 25. juni 1895.

«Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere» (Joh 2021). Vi må forkynne sannheten som den er i Jesus, like bestemt som Kristus og apostlene gjorde. Idet vi setter vår lit til den kraft Den Hellige Ånd kan gi, må vi vitne om den korsfestede og oppstandne frelsers nåde, godhet og kjærlighet. På den måten kan vi bli Guds redskaper til å fordrive mørket fra mange menneskers sinn, og vi kan bli årsak til at takk og lovsang vil stige opp til Gud fra mange menneskers hjerter.

En stor oppgave venter på hver eneste Guds sønn og datter. Jesus sier: «Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud. Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, som skal bli hos dere for alltid» (Joh 14,15.16). I sin bønn for disiplene sier han at han ikke bare ber for dem som da var med ham, men «også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg» (Joh 17,20). Og igjen sier han: «Dere hørte at jeg sa: Jeg går bort, og jeg kommer til dere igjen. Hvis dere elsket meg, var dere glade for at jeg går til Faderen, for han er større enn jeg» (Joh 14,28). Jesus har bedt for sitt folk og gitt dem rike løfter om fremgang når de samarbeider med ham. Han sa: «Den som tror på meg, skal også gjøre de gjerninger jeg gjør. Ja, han skal gjøre større gjerninger enn dem, for nå går jeg til Faderen» (Joh 14,12).

Hvilken forrett de har som tror på Kristi ord og lever etter det! Kunnskapen om Jesus som bar vår synd og sonet vår skyld, setter oss i stand til å leve et hellig liv. Denne kunnskapen er et vern om menneskenes lykke. Satan vet at uten denne kunnskap ville det være uorden og kraftløshet hos

oss. Troen på Gud ville være borte, og vi ville bli et bytte for enhver fiendes snare. Han har lagt lumske planer for å ødelegge menneskene.

Han ønsker å legge sitt djevelske mørke som et likklede mellom Gud og mennesket, for å kunne skjule Jesus for oss. Dette gjør han for å få oss til å glemme Jesu kjærlighet og nåde og stenge oss ute fra videre kunnskap om Guds store kjærlighet og den kraft han kan gi oss. Han ønsker å stenge alt lys fra himmelen ute.

Kristus alene var i stand til å representere Guddommen. Han som fra begynnelsen hadde vært hos Faderen, som var den usynlige Guds bilde, var den eneste som kunne gjøre dette. Det var ikke mulig bare med ord å fortelle verden hvordan Gud er. Det var ved et liv i renhet at Gud måtte bli åpenbart for menneskene, et liv i fullstendig tillit til og underkastelse under hans vilje, et liv så ydmykt at selv den høyeste seraf ville ha veket tilbake for noe slikt. For å kunne gjøre dette kledte Frelseren sin guddom i menneskelighet. Han benyttet de evner han hadde som menneske, for bare på den måten kunne menneskene forstå ham. Bare som menneske kunne han nå menneskeheten. I det menneskelige legeme Gud hadde gjort i stand til ham, representerte han Guds karakter. Han ble til velsignelse for verden ved at han som menneske levde Guds liv, og dermed viste han at han hadde makt til å forene det menneskelige med det guddommelige.

Vår oppgave for Kristus

Jesus sa: «Ingen kjenner Sønnen uten Faderen; heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for» (Matt 11,27). Bare i liten grad blir Guds Sønns opphøyede verk forstått. Han holdt verdens frelse i sin hånd. Oppdraget apostlene fikk, blir også gitt til alle hans etterfølgere i denne tiden. «Og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem» (Luk

24,47). Frelseren har «all makt i himmel og på jord» (Matt 28,18). Denne makt lover han oss. «Men dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og like til jordens ender.»

Selv om en menighet bare består av fattige mennesker, ukjente og uten en høyere utdanning, kan de ha innflytelse for tid og evighet, hvis de tror og ber. Hvis de i enkel, barnlig tro tar fatt og stoler på løftene i Guds ord, kan de utrette mye godt. Hvis de lar lyset skinne, blir Kristus herliggjort i dem, og hans rikes sak vil bli fremmet. Hvis de forstår at de vil måtte gjøre regnskap for Gud, vil de forsøke å finne åpninger for virksomhet, og de vil skinne som lys i verden. De vil være nidkjære og oppriktige eksempler på hva det vil si å fremme Guds plan for menneskers frelse. De fattige og de uskolerte kan om de ønsker, bli elever i Jesu skole, og han vil lære dem sann visdom. Et ydmykt liv i enkel, barnlig tillit, sann fromhet og sann kristendom vil effektivt påvirke medmennesker. Personer med høy utdanning vil ha en tendens til å stole mer på sine kunnskaper enn på Gud. Ofte prøver de ikke å lære Guds vei å kjenne ved å kjempe alvorlig med ham i bønn og ved i tro å gripe fatt i hans løfter. De som er blitt salvet av Den Hellige, vil arbeide i Kristi ånd. De vil forsøke å få i gang samtaler med andre for å lære dem å kjenne Gud og den han sendte, Jesus Kristus, for det betyr evig liv. De vil bli levende brev som forteller menneskene om verdens lys.

Jesus har gitt hver av sine tjenere en oppgave, og han venter at de skal utføre den med troskap. Høy og lav, fattig og rik har alle et oppdrag å utføre for Mesteren. Kallet om å ta fatt kommer til alle. Men hvis du ikke lyder Herrens kall, hvis du ikke i tro på den hjelp Kristus kan gi deg, utfører det oppdrag du har fått, og du ikke følger hans eksempel, vil det ved ditt navn i boken bli skrevet: «En dårlig og lat tjener.» Hvis ikke lyset dere har fått, blir spredt til andre, hvis dere ikke lar lyset skinne, vil det bli til mørke, og dere vil komme i stor fare. Gud sier til alle som kjenner sannheten: «Slik skal også deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere

gjør, og prise deres Far i himmelen!» (Matt 5,16.) La andre få del i ditt kjennskap til sannheten. Dette er Guds plan for å opplyse verden. Hvis du ikke står på din post og lar ditt lys skinne, vil du bli sittende i mørke. Gud kaller alle sønner og døtre av den himmelske familie til å stå fullt rustet, så de når som helst kan slutte seg til de andre og utføre sin oppgave. Det hjerte som er fylt med Kristi kjærlighet og medlidenhet, vil finne Kristi dyrebare juveler. -- «The Review and Herald», 25. juni 1895.

Kapittel 38

Jesu fristelse

Fra «The Review and Herald», 28. juli 1874.

Jesus var ikke så gunstig stillet til å møte Satans fristelser i ødemarken som Adam var da han ble fristet i Edens hage. Guds Sønn fornødret seg selv og tok menneskets natur etter at menneskene hadde vært borte fra Edens hage i fire tusen år, og like lenge fra den opprinnelige renhet og rettskaffenhet. I århundrer hadde synden satt sine dype merker, og fysisk, mentalt og moralsk forfall preget den menneskelige familie.

Da Adam ble angrepet av fristeren i Edens hage, var det ikke spor av synd hos ham. Han stod for Gud sterk og fullkommen. Alle evner og anlegg var harmonisk utviklet.

Ved fristelsen i ødemarken tok Jesus Adams plass for å seire der han hadde sviktet. På synderens vegne fikk Kristus her overtaket fire tusen år etter at Adam hadde vendt ryggen til sitt hjem i Edens hage. Skilt fra Guds nærvær var menneskene i generasjon etter generasjon kommet stadig lenger bort fra den opprinnelige renhet, visdom og kunnskap som Adam hadde i Edens hage. Jesus bar menneskenes synd og \ skrøpeligheit som den var da han kom til jorden for å hjelpe dem. På vegne av menneskeheten skulle han motstå Satans fristelser på alle de punkter der han angriper.

Adam var omgitt av alt hjertet kunne begjære. Han manglet ingenting. Det var ingen synd og ingen tegn på forfall i det vakre Eden. Guds engler samtalte fritt og vennlig med de to menneskene. Glade fugler sang Skaperens pris. Dyrene lekte fredelig omkring Adam og Eva og var alltid lydige. Adam

stod i sin manndoms fulle styrke som det edleste av skaperverket. Han bar Guds bilde og var lite ringere enn englene.

Kristus -- den annen Adam

Så helt andre forhold den annen Adam har, der han drar ut i ødemarken for alene og uten hjelp å ta kampen opp mot Satan! Siden fallet avtok menneskene i størrelse og fysisk styrke, og moralsk sank de stadig lavere inntil tiden for Kristi komme til verden. For å kunne hjelpe falne mennesker, måtte Jesus nå dem der de var. Han tok menneskelig natur og fikk del i deres skrøpelighet og degenerasjon. Han som ikke visste av synd, ble synd for oss. Han fornedret seg selv til det laveste dyp av menneskelig elendighet, for at han skulle kunne nå menneskene og heve dem opp fra den fornedrelse synden hadde ført dem i.

«For Gud som er alle tings grunn og opphav, ville føre mange barn til herlighet. Da måtte han la høvdingen som leder dem til frelsen, nå fullendeisen gjennom lidelser» (Hebr 2,10).

«For vi har ikke en øversteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd» (Hebr 4,15).

Satan hadde motarbeidet Guds styresett siden han startet opprøret. Hans seier da han fristet Adam og Eva og førte synden inn i verden, hadde gjort denne erkefienden overmodig. Overfor himmelens engler skrøt han stolt av at Kristus som menneske ville være den svakeste, og at han selv da kom til å vinne over ham. Han hoverte over at Adam og Eva i Edens hage ikke hadde kunnet stå imot hans fristelser da han appellerte til appetitten. Med de samme midler -- appetitt og lidenskap -- hadde han beseiret menneskene som levde før syndfloden. Gjennom appetitten beseiret han

israelittene. Han sa hånlig at selv da Guds Sønn var med Moses og Josva, kunne han ikke motstå hans makt når det gjaldt å lede sitt utvalgte folk inn i Kanaan, for nesten alle som forlot Egypt, døde i ødemarken. Selv den ydmyke Moses hadde han fristet til å tilta seg selv den ære som tilkom Gud. David og Salomo, som var blitt særlig velsignet av Gud, hadde han lokket til synd og til å pådra seg Guds mishag ved hjelp av appetitt og lidenskap. Og hn skrøt av at han nok skulle klare å hindre Guds plan til frelse for menneskene ved Jesus Kristus.

I fristelsens ødemark var Jesus uten mat i førti dager. Moses hadde ved særlige anledninger vært like lenge uten mat, men han hadde ikke følt sult. Han ble ikke fristet og plaget av en lumsk og mektig fiende, som Guds Sønn ble. Moses var da hevet over menneskelige behov. På en spesiell måte ble han styrket ved Guds herlighet som omgav ham.

Syndens virkninger på mennesket

Satan hadde hatt slikt hell med seg da han bedrog Guds engler og fristet Adam, at han mente han skulle klare å»,nne også over Kristus når han fornedret seg og ble menneske. Med stort velbehag betraktet han resultatet av sine fristelser og det stadig økende omfang av synd og overtredelser av Guds lov i mer enn fire tusen år. Han hadde brakt ødeleggelse over Adam og Eva og ført synden inn i verden, og han hadde ført utallige mennesker i alle tidsaldre, land og samfunnslag ut i ulykken. Han hadde i den grad hatt kontroll over byer og folk at Gud til slutt måtte ødelegge dem ved ild, vann, jordskjelv, krig, hunger og pest. Ved list og utrettelige anstrengelser hadde han fått kontroll over appetitt og vekket lidenskaper i en så forferdelig grad at det nesten hadde lyktes ham å utslette Guds bilde i mennesket. Deres fysiske og moralske verdi ble i stor utstrekning ødelagt, og deres karakter og fysikk lignet svært lite på de fullkomne mennesker i Edens hage.

Da Kristus kom første gang, hadde Satan redusert menneskene fra en opprinnelig opphøyet renhet, og hadde dermed skjemt det fine gull med synd. Mennesket som var skapt til å være herre i Edens hage, hadde han forvandlet til en jordbundet slave som stønnet under syndens forbannelse. Den herlige strålekransen som Gud hadde gitt den syndfrie Adam, forsvant etter syndefallet. Guds herlige lys kunne ikke dekke over synd og ulydighet. Istedenfor sunnhet og rike velsignelser kom fattigdom, sykdom og lidelser av alle slag. Dette var den lodd Adams etterfølgere møtte.

Gjennom sin evne til å bedra hadde Satan ved tom filosofi ledet menneskene til å tvile på og til slutt nekte å tro på at det fantes en Gud og at han kunne åpenbare seg. Han kunne se ut over en verden full av moralsk forfall, og en menneskehet som var utsatt for vrede fra en Gud som må straffe synd. Han var full av djevlesk triumf over at det hadde lyktes ham å mørklegge så mange menneskers livsvei og få dem til å overtre Guds lov. Han gjorde synden tiltalende for å kunne ødelegge mange.

Men hans mest fremgangsrike plan for å bedra mennesker har vært å dekke over sin virkelige hensikt og sin sanne karakter. Dette gjør han ved å utgi seg for å være menneskehetens sanne venn og velgjører. Han får menneskene til å tro at det ikke er noen opprører, at det ikke finnes noen farlig fiende de må være på vakt mot, og at det bare er overtro at det finnes en personlig djevel. Ved å skjule sin eksistens klarer han å få kontroll over mange mennesker. På samme måte som han forsøkte å bedra Kristus, innbiller han dem at han er en engel fra himmelen som bare vil menneskene vel. Folk er så forblindet av synd at de ikke kan gjennomskue Satans bedrag, og de ærer ham som om han var en engel fra himmelen, mens han er i ferd med å lede dem ut i evig fortapelse. -- «The Review and Herald», 28. juli 1874.

Kapittel 39

Jesu første fristelse

Fra «The Review and Herald», 4. og 18. aug. 1874.

Kristus var kommet til verden for å tilintetgjøre Satan og løslate bundne fanger. Med sitt eget seirende liv skulle han motstå Satans fristelser og gi menneskene et eksempel de kunne følge. Så snart Jesus kom inn i ødemarken for å bli fristet, ble hans ansikt forandret. Herligheten fra Guds trone, som ble gjenspeilet i ansiktet hans da himmelen åpnet seg og Faderens stemme forkynte at dette var hans Sønn, den elskede, som han hadde behag i, var nå borte. Verdens syndeskyld lå tungt på hans sjel, og ansiktet bar preg av sorg og sjelssmerte som mennesker aldri hadde kjent. Han følte hvordan en uimotståelig flom av lidelse fylte verden. Han så hvordan tøylesløs appetitt og lidenskap hadde fått fritt løp i verden og påført menneskene ubeskrivelige lidelser. Appetitt og lidenskap var i stigende grad blitt tilfredsstilt fra ge nerasjon til generasjon siden syndefallet, og menneskene hadde til slutt så liten moralsk kraft at de ikke lenger kunne seire uten hjelp. På menneskenes vegne skulle Kristus seire over appetitten ved å bestå en forferdelig prøve på dette område. Alene skulle han vandre på fristelsens vei, og ingen måtte hjelpe, trøste og støtte ham. Han skulle utkjempe en kamp mot mørkets makter.

Fordi menneskene ikke hadde noen mulighet til å stå imot Satans fristelser, påtok Jesus seg denne oppgaven. Han bar byrden for menneskene og vant på deres vegne over appetitten. På deres vegne måtte han vise en selvfornektelse, utholdenhet og prinsippfasthet som var større enn den forferdeligesulten. Han måtte ha en makt over appetitten som var sterkere enn sulten, ja, sterkere enn døden selv.

Betydningen av prøven

Da Kristus bestod prøven på appetittens område, var han ikke som Adam i det vakre Eden, med gjenskinnet av Guds herlighet på alt som omgav ham. Men han befant seg ute i en trøstesløs ødemark, omgitt av ville dyr. Alt omkring ham var mistrøstig, og virket frastøtende på menneskenaturen. I slike omgivelser fastet han i førti dager og førti netter, og «I denne tiden spiste han ingenting» (Luk 4,2). Han var avmagret på grunn av den lange fasten, og han var svært sulten. Han var verre tilredt enn noen mann og så ikke ut som et menneske.

Slik begynte Kristus et liv i kamp for å beseire den mektige fienden. Han bestod nettopp den prøven Adam ikke maktet. Hvis han seiret, kunne han bryte Satans makt og befri menneskene fra syndefallets skam og vanære.

Alt gikk tapt da Adam gav etter for appetitten. Frelseren, som var både Gud og menneske, tok Adams plass og gjennomførte en fryktelig faste på nesten seks uker. Lengden av denne fasten er det sterkeste bevis for hvor syndig en forventet appetitt er, og hvilken makt den har over mennesket.

Som menneske gikk Kristus ned til det laveste dyp av menneskelig elendighet. Han gjorde seg til ett med det svake og falne menneske. Som Guds Sønn holdt han fast i Guds hånd. Men han bar ikke menneskenes syndeskyld for å gi dem anledning til å fortsette i overtredelse, det som hadde satt mennesket i gjeld til loven, en gjeld Kristus selv måtte betale med sitt liv. Kristi prøver og lidelser skulle hjelpe menneskene til å forstå hvilken stor synd de begikk når de overtrådte Guds lov, og hjelpe dem til omvendelse og lydighet, og ved lydighet å bli godtatt av Gud. Hans rettferdighet ville bli tilregnet menneskene, og det ville gi dem en slik moralsk verdi for Gud at deres forsøk på å holde hans lov kunne godtas. Kristi oppgave var ved sin

menneskelige natur å forsonne mennesket med Gud og ved sin guddommelige natur å forsonne Gud med mennesket.

Så snart Jesu lange faste i ødemarken begynte, var Satan der med sine fristelser. Han var kledt i lys og utgav seg for å være en engel fra himmelen, sendt for å trøste ham og fri ham ut av hans lidelser. Han prøvde å få Jesus til å tro at Gud ikke krevde av ham at han virkelig skulle gå igjennom den selvfornektelse og de lidelser han ventet å møte. Han sa at han var sendt fra himmelen med det budskap at Gud bare ønsket å prøve om han var villig !il å utholde alt dette.

Satan forklarte Jesus at han bare behøvde å begynne på den blodbestenkte sti, og at han ikke behøvde å gå den. Likesom Abraham skulle han bli prøvd for å vise om han ville være fullkommen lydige. Han sa også at han var den engelen som stanset Abrahams hånd, da kniven var løftet for å ofre Isak. Nå var han kommet for å redde Jesu liv. Det var ikke nødvendig for ham å utholde denne nagende hunger og død av sult. Han skulle hjelpe ham med å gjennomføre en del av frelsesplanen.

Guds Sønn avviste alle disse besnærende fristelser. Han holdt fast ved sitt forsett om at han både etter ånden og etter bokstaven ville gjennomføre i minste detalj den planen som var blitt lagt for å frelse falne mennesker. Men Satan hadde flere fristelser for å fange Jesus og få overhånd over ham. Hvis han mislyktes med en, ville han forsøke med en annen. Han trodde at han skulle klare det, fordi Kristus hadde nedverdiget seg og blitt menneske.

Han innbilte seg at hans forkledning som en engel ikke kunne bli gjennomskuet. Han lot som om han tvilte på at Jesus kunne være Guds Sønn, så utmagret som han var og så uhyggelig som dette stedet var.

Kristus visste at han som menneske ikke kunne måle seg med

himmelens engler i utseende. Satan fremholdt sterkt at hvis Jesus virkelig var Guds Sønn, måtte han kunne bevise at han hadde en så opphøyet status. Han fristet Jesus på appetittens område. Han hadde beseiret Adam på dette punkt, og han hadde hatt makt over hans etterkommere. Ved tilfredsstillelse av appetitten hadde han fått dem til å provosere Gud ved sin synd, inntil deres forbrytelser ble så forferdelige at Gud utslettet dem ved vannflommen.

Det var en direkte følge av Satans fristelser at isrealittene hadde gitt appetitten frie tøyler, og dermed ble de ledet til å begå store synder, noe som førte til at de ble rammet av Guds straffedommer og omkom i ørkenen. Han mente at han skulle klare å beseire Kristus på det samme område. Han fortalte Kristus at en av de fremste englene var blitt forvist til verden, og at Kristi utseende tydet på at han ikke var Guds Sønn, men at han var denne falne-engelen, og at det var forklaringen på at han var uthungret og hadde et så forferdelig utseende.

Kristus gjorde ingen mirakler for seg selv

Dernest gjorde Satan ham oppmerksom på sitt eget tiltalende utseende, kledd som han var i lys og med stor makt. Han hevdet at han var et sendebud som kom direkte fra Guds trone, og påstod at han hadde rett til å kreve bevis for at Jesus var Guds Sønn. Om det var mulig, ville Satan gjerne la være å tro det som ble uttalt fra himmelen da Jesus ble døpt. Han var fast bestemt på å beseire Jesus og om mulig sikre sitt eget herredømme og sitt liv. Hans første fristelse gjaldt appetitten. På dette punktet hadde han nesten hele verden under kontroll, og hans fristelser overfor Jesus var tilpasset sted og omstendigheter. Det gjorde fristelsen på appetittens område nesten overveldende.

Kristus kunne ha gjort et mirakel til fordel for seg selv, men det ville ikke ha vært i samsvar med frelsesplanen. De mange store gjerninger i Kristi

liv viser at han hadde makt til å gjøre mirakler til beste for en lidende menneskehet. Ved et mirakel gav han fem tusen mennesker mat ved hjelp av fem brød og to små fisk. Dette viser at han hadde makt til å gjøre undere, og at han kunne ha stilt sin sult. Satan innbilte seg at han kunne få Jesus til å tvile på ordene som kom fra himmelen da han ble døpt. Og hvis han kunne få ham til å tvile på at han virkelig var Guds Sønn, og tvile på ordene Faderen hadde talt, ville han vinne en stor seier.

Han fant Kristus alene ute i ødemarken, uten mat og med store lidelser. Omgivelsene var triste og trøstesløse. Satan antydte overfor Kristus at Gud ikke ville la sin Sønn være uten mat og» utsatt for slike fryktelige lidelser. Han håpet at han skulle få Kristus til å miste tilliten til sin Far som hadde latt ham komme i denne håpløse situasjonen ute i ødemarken, hvor det aldri hadde vært spor av mennesker. Satan håpet å kunne så varig tvil om Faderens kjærlighet, og at Jesus, som var så nedtrykt og plaget av den forferdelige sulten, ville gjøre et mirakel til fordel for seg selv, og unndra seg sin himmelske Fars ledelse. Dette var virkelig en fristelse for Kristus. Men ikke et øyeblikk lot han den få plass i sitt sinn. Han tvilte ikke et sekund på Faderens kjærlighet, selv om han syntes å være knuget ned av ubeskrivelig smerte og angst. Satans fristelser var listig uttenkt, men de rokket ikke Guds Sønns rettskaffenhet. Hans tillit til sin Far var uendret.

Kristus argumenterte ikke med fristelsen

Jesus nedlot seg ikke til å forklare fienden sitt sønneforhold til Gud og hvilken oppgave han derfor hadde. På en fornærmelig og hånlig måte hadde Satan henvist til at Jesus var avkreftet og så dårlig ut sammenlignet med hans egen makt og herlighet. Han hånet Kristus og sa at han var en ynkelig representant for englene og især for deres opphøyde leder, kongen de alle hyllet i himmelen. Hans nåværende utseende tydet på at han var forlatt av både Gud og mennesker. Han sa at hvis Kristus virkelig var Guds Sønn og himmelens Herre, hadde han like stor makt som Gud, og kunne bevise det

ved å forvandle steinene foran seg til brød og stille sin sult. Satan lovet at hvis Kristus ville gjøre dette, skulle han med en gang gi avkall på sitt krav om overhøyhet, og striden mellom ham og Kristus ville der bli avgjort for alltid.

Jesus syntes ikke å ta noen notis av Satans hån og spott. Han lot seg ikke provosere til å bevise sin makt overfor ham. Ydmykt bar han fornærmelsen uten å gjøre gjengjeld. Ordene som lød fra himmelen da han ble døpt, var meget dyrebare for ham. De var bevis for at Faderen godtok de skritt han tok i frelsesplanen som menneskenes stedfortreder og borgsmann. At himmelen åpnet seg og duen fra himmelen kom ned over ham, var en forsikring om at Faderen ville forene sin makt i himmelen med den hans Sønn hadde på jorden, for å redde menneskene fra Satans herredømme, og at Gud godtok Kristus som mellomledd mellom jord og himmel, mellom dødelige mennesker og den udødelige.

Disse tegn på Faderens godkjenning var ubeskrivelig dyrebare for Guds Sønn gjennom alle de forferdelige lidelser og den fryktelige kamp mot opprøreren. Og mens han utholdt den prøve Gud satte ham på i ødemarken og gjennom hele hans liv og tjeneste på jorden, var det ikke hans oppgave å forsøke å overbevise Satan om sin makt og om at han var verdens frelser. Satan hadde tilstrekkelig bevis på Jesu opphøyde stilling. Hans uvillighet til å gi Jesus den ære som tilkom ham og til å underordne seg ham, førte til opprør mot Gud og stengte ham ute fra himmelen.

Det hørte ikke med til Kristi oppgave å bruke sin guddommsmakt til fordel for seg selv og til å fri seg fra sine lidelser. Han hadde frivillig påtatt seg dette. Han hadde fornedret seg til å bli menneske, og han skulle ha del i menneskenes vanskeligheter, plager og lidelser. Han skulle ikke utføre mirakler for å gjøre det lettere for seg selv. Han var kommet for å frelse andre. Målet med hans misjon var å bringe velsignelse, håp og liv til de lidende og undertrykte. Han skulle bære en lidende menneskehets byrder og

sorger.

Selv om Jesus led forferdelig av sult, motstod han fristelsene. Han tilbakeviste Satans angrep med Skriftens ord, de samme som han hadde gitt Moses i ødemarken for at han skulle gi dem videre til israelittene som var i opprør. De fikk ikke den maten de ønsket, og forlangte å få kjøtt. «Mennesket lever ikke bare av brød, men av hvert ord som kommer fra Guds munn» (Matt 4,4). Med denne erklæringen og med sitt eksempel ville Jesus vise menneskene at fysisk sult ikke var det verste som kunne ramme dem. Satan fristet våre første foreldre med at frukten på det treet Gud hadde forbudt dem å røre ved,' ville gi dem store fordeler som ville sikre dem mot døden, det stikk motsatte av det Gud hadde sagt: «Men treet som gir kunnskap om godt og ondt, må du ikke spise av; for den dagen du spiser av det, skal du dø» (1 Mos 2,17). Hvis Adam hadde vært lydige, ville han aldri ha lært å kjenne savn, sorg og død.

(Treet det her siktes til, er tydeligvis kunnskapens tre, ikke livets tre. Uttrykket «livets» er åpenbart en trykkfeil. Slik forekommer det ikke i artikkelen i «The Signs of the Times» for 9. juli 1874, og heller ikke i opptrykket av traktaten «Redemption or the Temptation of Christ». s. 42. -- Red.)

Hvis menneskene som levde før syndfloden hadde rettet seg etter Guds ord, ville de ha blitt bevart, og de ville ikke ha omkommet i vannflommen. Hvis israelittene hadde vært lydige mot Guds ord, ville han på en særlig måte ha velsignet dem. Men de falt fordi de tilfredsstilte appetitt og sanselighet. De ville ikke være lydige mot Guds ord. Ved å tilfredsstille en forvent appetitt ble de ledet ut i mange og forferdelige synder. Hvis de hadde satt Guds bud først og latt sine fysiske behov komme i annen rekke, og ydmykt godtatt Guds valg av mat for dem som det beste, ville ingen av dem ha omkommet i ørkenen. De kunne ha slått seg ned i det fruktbare Kanaans land som et hellig og sunt folk, og ingen i deres stammer ville ha snublet.

Verdens frelser ble gjort til synd for menneskene. Som menneskets stedfortreder kunne Kristus ikke benytte seg av sin makt som Guds Sønn. Han stilte seg på like fot med menneskene. Han måtte møte fristelsene som et menneske, på menneskenes vegne, og under særdeles vanskelige forhold gi et eksempel på tro og fullkommen tillit til sin Far i himmelen. Kristus visste at hans Far ville gi ham mat når det passet å gjøre det. Selv om sulten ikke var til å holde ut i den forferdelige prøven, kunne han ikke for tidlig gjøre prøven mindre hard ved å benytte sin guddommelige makt.

For å hjelpe seg unna angst og smerter har falske mennesker ikke makt til å gjøre mirakler når de kommer i vanskeligheter, eller for å kunne seire over motstanderen. Det var Guds plan å sette menneskene på prøve og gi dem mulighet til å utvikle sin karakter ved ofte å la dem komme i vanskelige situasjoner som satte deres tro og tillit til hans kjærlighet og makt på prøve. Kristi liv var et fullkomment eksempel. Ved sin undervisning og ved sitt liv var han alltid opptatt av å lære menneskene at de var avhengige av Gud, at de måtte tro på ham og sette sin lit til ham.

Kristus visste at Satan var en løgner fra begynnelsen, og det krevde stor selvbeherskelse å måtte lytte til forslagene fra den skamløse bedrageren, uten straks å irettesette ham for hans frekke påstander. Satan håpet å kunne provosere Guds Sønn til en ordstrid med ham, og han regnet med at han skulle få et overtak på den svake og lidende Kristus. Han ville fordreie Kristi ord og hevde at han selv hadde overtaket, og han ville tilkalle alle sine falske engler for å overmanne ham.

Verdens frelser tok ikke opp noen strid med Satan, som ble fjernet fra himmelen fordi han ikke lenger var verdig til å være der. Han som klarte å sette Guds engler opp mot Den Høyeste og mot hans Sønn, englenes kjære leder, og som maktet å vinne deres sympati for sin sak, var i stand til hvilken

som helst form for bedrag. I fire tusen år hadde han motarbeidet Guds styresett, og han hadde ikke tapt noe av sin evne eller makt til å friste og bedra.

Seier ved Kristus

Fordi falne mennesker ikke i egen makt kunne vinne i kampen mot Satan, kom Kristus fra himmelen for å hjelpe dem med sin guddommelig-menneskelige styrke. Kristus visste at Adam med sine større muligheter kunne ha vunnet i striden med Satan i Edens hage og motstått fristelsen. Han visste også at siden syndefallet i Eden var det ikke mulig for menneskene som var skilt fra Guds kjærlighet og lys, i egen styrke å motstå Satans fristelser. For å gi menneskene håp, og frelse dem fra fullstendig ødeleggelse, fornedret han seg og tok menneskelig natur, så at han med sin guddommelig-menneskelige natur skulle kunne nå menneskene på det trinn de stod. For Adams falne sønner og døtre vant han den styrke det ikke er mulig for dem å oppnå selv, for at de i hans navn kan seire i kampen mot Satans fristelser.

Guds mektige Sønn som ble menneske, kom menneskene enda nærmere ved at han ble deres stedfortreder. Han identifiserer seg med menneskene i deres lidelser og ulykke. Han ble fristet i alt mennesket blir fristet i, for at han skulle kunne hjelpe dem som blir fristet. Kristus vant kampen på synderes vegne.

I nattens syner så Jakob himmel og jord forenet ved en stige som nådde helt opp til Guds trone. Han så hvordan Guds engler, kledd i himmelsk herlighet, steg ned fra himmelen til jorden på denne stigen, og opp igjen til himmelen. Den nederste enden av stigen hvilte på jorden, mens toppen nådde opp til det høyeste i himmelen, like til Guds trone. Stråleglansen fra Guds trone skinte ned på stigen og kastet et ubeskrivelig herlig lys ned på jorden.

Denne stigen representerte Kristus som hadde åpnet forbindelsen mellom jorden og himmelen. Da Kristus av medlidenhet for falne mennesker fornedret seg, steg han ned til selve bunnen av menneskelig nød. Dette ble fremstilt for Jakob ved at den ene enden av stigen hvilte på jorden, mens toppen nådde opp i himmelen som et bilde på Kristi guddommelige makt som holder fast i den evige Gud og dermed binder det skrøpelige menneske til den allmektige Gud. Han er bindeleddet mellom jorden og himmelen. Ved Kristus ble forbindelsen åpnet mellom Gud og mennesker. Englene kan stige ned til jorden som kjærlighetens budbringere til falne mennesker og tjene dem som skal få hjelp til frelse. Ved Kristus alene kan de himmelske budbærere tjene menneskene.

I Edens hage hadde Adam og Eva de beste betingelser. Det var deres forrett å kunne samtale med Gud og englene. De var ikke under syndens forbannelse, men var omgitt av Guds og englers lys. Skaperen var deres lærer. Men de falt for den slu fiendes fristelser. I fire tusen år hadde Satan bekjempet Guds styresett, og han hadde vunnet stor erfaring. Falne mennesker hadde ikke de muligheter Adam hadde i Eden. De hadde vært skilt fra Gud i fire tusen år. Evnen til å oppfatte og motstå Satans fristelser hadde hele tiden avtatt, inntil Satan syntes å ha fullt herredømme på jorden. Appetitt og sanselighet, kjærlighet til verden og formastelige synder var de store ondskapens grener, og på dem vokste det forbrytelser, vold og korrupsjon av alle tenkelige slag. -- «The Review and Herald», 4. og 18. aug. 1874.

Kapittel 40

Jesu annen fristelse

Fra «The Review and Heratd», 18. ang. og 1. sept. 1874.

Satan klarte ikke å gjennomføre sin plan om å beseire Jesus på appetittens område. På menneskenes vegne vant Jesus her i ødemarken en seier over appetitten som for all fremtid gjør det mulig for menneskene å seire over appetitten på egen hånd. Satan ville ikke gi opp før han hadde forsøkt alle utveier til å overvinne verdens frelser. Han visste at for ham selv stod alt på spill. For å imponere Kristus med sin overlegne styrke, tok han ham med til Jerusalem og stilte ham på det ytterste hjørne av tempelmuren, og han fortsatte å plage ham med fristelser.

Igjen forlangte han at Jesus, hvis han virkelig var Guds Sønn, måtte bevise det ved å kaste seg ned fra den svimlende høyden han hadde ført ham opp på. Han egget Jesus til å bevise sin tillit til Faderens omsorg ved å kaste seg ned fra templet. I Satans første fristelse på appetittens område hadde han forsøkt å så tvil om Guds kjærlighet og omsorg for sin Sønn ved å henvise til hans sult og omgivelsene han befant seg i, som bevis for at Gud ikke brydde seg om ham. Men han lyktes ikke med dette. Derfor forsøkte han å benytte seg av den tro og fullkomne tillit Jesus hadde vist Faderen, og egge ham til formastelse. «Er du Guds Sønn, så kast deg ned herfra! For det står skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg; de skal bære deg på hendene, så du ikke støter foten mot noen stein. Men Jesus svarte: Det står også skrevet: Du skal ikke sette Herren din Gud på prøve» (Matt 4,6.7).

Formasteisens synd

Formasteisens synd ligger nær opp til troen og tilliten til Gud. Satan regnet med at han skulle kunne benytte seg av den kjensgjerning at Kristus var blitt menneske, til å egge ham til å overskride grensen mellom tillit og formastelse. På dette punkt lider mange skibbrudd. Satan forsøkte å lure Kristus ved å smigre. Han sa seg enig i at Kristus hadde gjort rett da han under de mest prøvende omstendigheter i ødemarken hadde vist tro og tillit til Gud. Deretter egget han ham til å gi ham enda et bevis for sin tillit til Gud, enda et bevis for sin tro på at han var Guds Sønn, ved å kaste seg ned fra templet. Han fremholdt at hvis han virkelig var Guds Sønn, hadde han ikke noe å frykte, for Guds engler ville bevare ham. Satan viste at han forstod Skriften ved måten han brukte den på.

Verdens frelser beviste sin karakterfasthet og viste at han hadde en fullkommen tro på Faderens løfte om å bevare ham. Han ville ikke unødig sette Faderens trofasthet og kjærlighet på prøve, selv om han var i fiendens hånd og befant seg i en ytterst vanskelig og farlig situasjon. Han ville ikke følge Satans forslag og friste Gud ved formastelig å sette hans omsorg på prøve. Satan hadde brukt et skriftsted som syntes å passe for dette tilfelle, og han håpet på å kunne gjennomføre sin plan ved å anvende det på Frelseren ved denne spesielle anledningen.

Kristus visste at Gud ville ha kunnet bevare ham, om han selv hadde befalt ham å kaste seg ned fra templet. Men å gjøre dette uten en direkte befaling fra Gud, og sette Faderens omsorg og kjærlighet på prøve fordi Satan egget ham til å gjøre det, ville ikke være noe bevis på tro. Satan var fullstendig oppmerksom på at hvis Kristus kunne bli lokket til å kaste seg ned fra templet uten at Faderen hadde pålagt ham å gjøre det, bare for å bevise at hans påstand om å være under Guds beskyttelse var rett, ville han ha vist svakheten ved sin menneskelige natur.

Kristus seiret i den annen fristelse. Han viste fullkommen tillit til Faderen i den harde konflikten med en mektig fiende. I den seier som her ble vunnet, har Frelseren etterlatt menneskene et fullkomment eksempel, og han har vist dem at det eneste trygge er å ha ubetinget tillit til Gud i alle prøver og vanskeligheter. Han avslo å sette sin Fars kjærlighet på prøve ved å utsette seg for farer som ville ha tvunget hans himmelske Far til å vise at han maktet å redde ham fra fare. Dette ville være å tvinge Gud til å gi ham en personlig fordel, og da ville han ikke ha gitt sitt folk et fullkomment eksempel på tro og fast tillit til Gud.

Satans mål med fristelsen var'fl få Kristus til å formaste seg og vise en menneskelig svakhet som ikke ville gjøre ham til et fullkomment eksempel for sitt folk. Satan trodde at hvis Kristus ikke klarte å stå imot fristelsene, ville det ikke være noe håp for menneskene, og hans makt over dem ville bli fullstendig.

Kristns -- vårt håp og eksempel

Kristi fornedrelse og forferdelige lidelser i fristelsens ødemark var for menneskenes skyld. Ved Adam gikk alt tapt på grunn av overtredelsen. Menneskenes eneste håp om forsoning med Gud er gjennom Kristus. Ved å overtre Guds lov hadde menneskene skilt seg så langt fra Gud at de ikke ville makte å ydmyke seg slik at det stod i forhold til deres forferdelige synd. Guds Sønn kunne fullt ut forstå hvor forferdelig overtrederens synd var. Med sin syndfrie karakter kunne han alene gjøre en akseptabel soning for menneskene ved å utsette seg for den forferdelige erfaring Guds vrede var for ham. Guds Sønnns sorger og lidelser for verdens synd stod i forhold til både hans renhet og storhet og til størrelsen av deres forseelse.

Kristus er vårt eksempel i alt. Når vi ser hvordan han ydmyket og

fornedret seg i den lange prøven og fasten i ødemarken for på våre vegne å seire over appetitten, må vi la det være til hjelp for oss når vi selv blir fristet. Når appetitten har så stor makt over menneskene, og å gi etter for den er så stor en synd at Guds Sønn måtte underkaste seg en slik prøve, viser det hvor betydningsfullt det er å ha appetitten under kontroll av forstanden. Vår frelser fastet i nesten seks uker for på menneskenes vegne å kunne seire over appetitten. Hvordan kan da mennesker som bekjenner seg til å være kristne og ha en opplyst samvittighet og Kristus som sitt eksempel, ligge under for vaner som svekker kropp og sjel? Det er en sørgelig kjensgjerning at egenkjærlige vaner som er farlige for helsen og svekker moralen, i vår tid slavebinder en stor del av kristenheten.

Mange som sier de er kristne, spør ikke om grunnen til at Kristus måtte faste og lide så lenge i fristelsens ødemark. Hans lidelser skyldtes ikke sult så meget som hans forståelse av de fryktelige følger for menneskene av å gi etter for appetitt og sanselighet. Han visste at appetitten ville bli menneskenes avgud, som ville få dem til å glemme Gud og hindre dem i å bli frelst. -- «The Review and Herald», 18. aug. og 1. sept. 1874.

Kapittel 41

Jesu tredje fristelse

Fra «The Review and Herald». 1. sept. 1874.

Frelseren stolte fullt og helt på at hans himmelske Far ikke ville tillate at han ble fristet mer enn han ville ha muligheter til å holde ut, og at han ville seire hvis han tålmodig utholdt prøven han var utsatt for. Kristus hadde ikke frivillig utsatt seg for faren. Gud hadde midlertidig tillatt Satan å få makt over ham. Jesus visste at hvis han ikke gav avkall på sin rettskaffenhet i denne ytterst vanskelige situasjon, ville en Herrens engel bli sendt for å hjelpe ham, om det ikke var noen annen utvei. Han var blitt menneske, og han var menneskehetens representant.

Satan så at han ikke kom noen vei med Kristus i den andre store fristelsen. «Da førte djevelen ham høyt opp og viste ham på et øyeblikk alle verdens riker og sa: Jeg vil gi deg makten over alt dette og la deg få all denne herlighet. For det er gitt i min hånd, og jeg gir det til hvem jeg vil. Om du bare faller ned og tilber meg, skal alt være ditt» (Luk 4,5-7).

I de to første store fristelser hadde Satan skjult sin sanne hensikt og hvem han var. Han gav seg ut for å være en budbærer fra himmelen med høy rang. Men nå kaster han masken. I et syn viser han Kristus alle verdens riker fra den fordelaktigste side, mens han samtidig påstår at han er verdens herre.

Den mest besnærende fristelsen

Den siste fristelsen var den mest besnærende av de tre. Satan visste at Kristus ville få et hardt og vanskelig liv, og han mente han kunne dra fordel

av dette og lokke Kristus til å avvike fra sin rettskaffenhet. Satan satte inn alt han hadde i denne siste fristelsen, for denne siste prøven ville avgjøre hvem som skulle gå av med seieren. Han gjorde krav på verden som sitt område, og han var herskeren i luftens rike. Han førte Jesus opp på toppen av et meget høyt fjell, og i et syn viste han ham alle verdens riker som så lenge hadde vært under hans herredømme, og han tilbød ham alt sammen. Han sa at Kristus kunne vinne alle verdens riker uten lidelser og andre vanskeligheter. Satan lovet å gi ham sin egen makt, og Kristus skulle bli den rettmessige hersker mot bare en eneste gunstbevisning fra hans side. Alt Satan forlangte til gjengjeld for å gjøre ham til herre over alle verdens riker, var at Kristus skulle hylle ham som sin herre.

Jesu øyne hvilte et øyeblikk på herligheten som ble vist ham, men han snudde seg vekk og nektet å betrakte det betagende synet. Han ville ikke sette sin integritet på spill ved å forhandle med fristeren. Da Satan forlangte å bli hyllet, vekket han Kristi guddommelige indignasjon, og han ville ikke lenger tolerere Satans gudsbespottelige påstander, og ikke lenger tillate ham å være der. Her utøvet Kristus sin guddommelige autoritet og befalte Satan å holde opp. «Bort fra meg, Satan! For det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og bare ham skal du tjene» (Matt 4,10). Stolt og hovmodig hadde Satan sagt om seg selv at han var denne jordens rette og evige hersker, den rette eier av all dens rikdom og herlighet, og at han krevde hyllest av alle som bodde på den, som om han hadde skapt verden og alt som var på den. Han sa til Kristus: «Jeg vil gi deg makten over alt dette og la deg få all denne herlighet. For det er gitt i min hånd, og jeg gir det til hvem jeg vil» (Luk 4,6). Han forsøkte å få til en overeskomst med Kristus om å overlate hele herredømmet til ham, mot at Kristus skulle tilbe ham.

Denne forhånelsen mot Skaperen gjorde Guds Sønn harm, og han befalte Satan å fjerne seg etter at han hadde irettesatt ham. Ved sin første fristelse hadde Satan smigret seg med at han så fullstendig hadde skjult for Kristus hvem han virkelig var og hvilke planer han hadde, at Kristus ikke

forstod at han var den falne opprører som han hadde beseiret og styrtet ned fra himmelen. Det Kristus sa da han befalte ham å fjerne seg: «Bort fra meg, Satan!» viser at alle hans bedragerske kunstgrep var bortkastet på Guds Sønn. Satan visste at hvis Jesus gav sitt liv for menneskenes frelse, ville han selv etter en tid miste sin makt og bli tilintetgjort. Det var derfor hans veloverveide plan om mulig å hindre Guds Sønn i å gjennomføre oppgaven han hadde begynt på. Hvis frelsesplanen skulle slå feil, ville han kunne beholde det herredømme han da hadde gjort krav på. Og han innbilte seg at han ville kunne herske i opposisjon til himmelens Gud.

Da Jesus forlot himmelen og den makt og herlighet han hadde, jublet Satan. Han tenkte at Guds Sønn var i hans vold. Det hadde vært så lett å friste det uskyldige menneskepar i Edens hage, at han håpet at han med sin djevlelske list og makt kunne overvinne endog Guds Sønn og dermed redde både sitt liv og sitt rike. Hvis han kunne friste Jesus til å avvike fra Faderens vilje, som han hadde gjort med Adam og Eva, ville han ha nådd sitt mål.

Tiden var kommet da Jesus ved å gi sitt liv, skulle løskjøpe det som nå var Satans eiendom. Og med tiden skulle alle i himmelen og på jorden bli underlagt ham. Men Jesus stod fast. Han valgte et liv i lidelse og en skammelig død, og på den måten Faderen hadde bestemt, ville han bli den lovlige hersker over alle jordens riker. Han ville få dem overlatt til evig eie. Satan ville også bli overlatt til ham for å bli tilintetgjort, slik at han aldri mer ville kunne plage Jesus eller de hellige i herligheten.

Jesus motstod fristelsen

Jesus sa til den listige fienden: «Bort fra meg, Satan! For det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og bare ham skal du tjene» (Matt 4,10). Satan hadde bedt Kristus om å bevise at han var Guds Sønn, og i dette tilfelle hadde han fått det bevis han bad om. Han ble nødt til å lyde Kristi

guddommelige befaling. Han ble tilbakevist og måtte tie. Han hadde ikke makt til å stå imot den bydende bortvisningen. Han ble tvunget til straks å forlate verdens frelser.

Satan forsvant. Kampen var over. Under forferdelige lidelser hadde Kristus seiret like avgjort som Adam hadde sviktet. Han var befridd fra sin mektige motstander og fra hans legioner av onde engler.

Da Satan var ferdig med å friste Kristus, holdt han seg borte fra ham for en tid. Fienden var beseiret, men kampen hadde vært lang og forferdelig hard. Og da den var over, var Kristus utmattet og kraftløs. Han falt overende som om han holdt på å dø. Himmelen engler, som i himmelen hadde hyllet ham, og som med intens interesse og stor undring hadde vært vitne til den forferdelige kampen han hadde utkjempet med Satan, kom nå til stede og tjente ham. De gav ham mat og styrket ham, for han lå som om han var død. Englene var fylt med undring og ærefrykt, for de visste at verdens frelser utsatte seg for forferdelige lidelser for å kunne frelse menneskene. Han som i himmelen var Guds likemann, lå foran dem uthungret etter nesten seks ukers faste. Ensom og alene var han blitt angrepet av opprøreren som var blitt fjernet fra himmelen. Han hadde utholdt en hardere prøve enn mennesker noen gang ville måtte møte. Kampen mot mørkets makter hadde vært lang og meget krevende for Kristi menneskelige natur, svak og avkreftet som han var. Englene kom med trøsterike budskap fra Faderen til hans Sønn, sammen med forsikringen om at hele himmelen jublet over den fulle og hele seier han på menneskenes vegne hadde vunnet.

Hva menneskenes frelse har kostet, vil vi aldri fullt ut kunne forstå før de frelste sammen med Jesus står foran Guds trone. Og når de får evnen til å fatte hva det vil si å få evig liv og evig lønn, vil de bryte ut i en jublende seierssang: «Verdig er Lammet som ble slaktet, verdig til å få all makt og rikdom, visdom og styrke, ære og pris og takk. Og hver skapning i himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja, alt som der finnes, hørte jeg si:

Han som sitter på tronen, han og Lammet skal ha all takk og ære, pris og makt i all evighet» (Åp 5,12.13).

Selv om Satan hadde mislykkes i sine anstrengelser og harde fristelser, hadde han ennå ikke gitt opp alt håp om at han en gang i fremtiden skulle kunne klare det bedre. Han så frem til Kristi virksomhet da han ville få nye anledninger til å måle krefter med ham. Satan la planer om å forblinde jødene, Guds utvalgte folk, så de i Kristus ikke skulle kunne se verdens frelser. Han ville fylle deres sinn med misunnelse og hat til Guds Sønn, så de ikke ville ta imot ham, men gjøre hans liv på jorden så tungt og vanskelig som mulig. -- «The Review and Herald», 1. sept. 1874.

Kapittel 42

Gud åpenbarer seg

Fra «The Review and Herald», 8. nov. 1898.

«For Gud, som sa: Det bli lys i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet, som stråler i Kristi ansikt, skal lyse fram» (2.Kor 4,6).

Før syndefallet var det ingenting som hindret våre første foreldre i å ha en klar oppfatning av Guds karakter. De rettet seg i alle deler etter Guds vilje. De var kledt i et vakkert lys, Guds lys. Herren besøkte det syndfne paret og underviste dem ved hjelp av det han hadde skapt. Naturen var deres lærebok. Alt som omgav dem i Edens hage, fortalte om Guds eksistens. Hvert eneste tre talte til dem om ham. For Guds usynlige vesen ble tydelig sett og erkjent av hans gjerninger, både hans evige kraft og hans guddommelighet.

Men selv om det er sant at Gud kunne bli erkjent av det han hadde skapt, betyr ikke det at naturen etter syndefallet kunne gi Adam og hans etterkommere en fullstendig kunnskap om Gud. Naturen kunne gi slik kunnskap til mennesket før syndefallet, men overtredelsen påførte naturen skade og ødela forbindelsen mellom naturen og naturens Gud. Hadde Adam og Eva ikke vært ulydige mot Skaperen, men fortsatt på rettskaffenhetens vei, kunne de ha kjent og forstått Gud. Men da de lyttet til fristerens røst og syndet mot Gud, mistet de kledningen av lys, som var tegnet på deres uskyld. Da deres uskyldskledning ble borte, gikk også meget av kunnskapen om Gud tapt. Det klare og fullkomne lys som til da hadde omgitt dem, hadde kastet lys over alt de møtte. Men da lyset ble borte, kunne Adams etterkommere

ikke lenger etterspore Guds karakter i det han hadde skapt.

De ting i naturen som vi ser omkring oss i dag, gir oss bare en svak oppfatning av skjønnheten og herligheten i Edens hage. Naturen forkynner likevel med tydelig røst Guds herlighet. Skjemt som naturen er av syndens ødeleggelse, er det likevel så meget som er vakkert. En som er allmektig og full av godhet, nåde og kjærlighet, har skapt jorden, og selv i dens ødelagte tilstand åpenbarer den sannheter om den mesterlige kunstneren. I denne naturens åpne bok med sine vakre, velluktende og mangefargede blomster, gir Gud oss et umiskjennelig uttrykk for sin kjærlighet. Da Adam hadde syndet, kunne Gud ha tilintetgjort hver knopp og hver blomst, eller i hvert fall tatt bort veJlukten som er så tiltalende for våre sanser. På denne jorden, skjemt og ødelagt som den er av forbannelsen, kan vi i tornebusken, tistlene og ugresset se et uttrykk for fordømrnelsens lov. Men blomstenes vakre farger og vellukt forteller oss at Gud fremdeles elsker oss, og at hans nåde ikke helt er trukket tilbake fra jorden.

Naturen er full av åndelig lærdom for menneskene. Blomstene dør, men bare for å våkne til nytt liv, og på den måten får vi undervisning om oppstandelsen. Alle som elsker Gud, vil blomstre på nytt i det himmelske Eden. Men naturen kan ikke åpenbare Guds store og underfulle kjærlighet. Etter syndefallet var derfor naturen ikke menneskets eneste lærer. For at verden ikke skulle bli liggende i mørke, i en evig, åndelig natt, møtte naturens Gud oss i Jesus Kristus. Guds Sønn kom til denne verden som en åpenbaring av Faderen. Han var «det sanne lys, som lyser for hvert menneske», og som nå var kommet til verden (Joh 1,9). «For Gud, som sa: Det bli lys i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet, som stråler i Kristi ansikt, skal lyse fram» (2 Kor 4,6).

I sin enbårne Søm har himmelens Gud fornedret seg og tatt menneskelig natur. Jesus svarte Tomas: «Jeg er veien, sannheten og livet.

Ingen kommer til Faderen uten ved meg. Hadde dere kjent meg, da hadde dere også kjent min Far. Fra nå av kjenner dere ham og har sett ham. Da sier Filip: Herre, vis oss Faderen, og det er nok for oss. Jesus svarer: Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Faderen. Hvordan kan du da si: Vis oss Faderen? Tror du ikke at jeg er i Faderen og Faderen i meg? De ord jeg sier til dere, har jeg ikke fra meg selv; det er Faderen som er i meg og gjør sine gjerninger. Tro meg når jeg sier at jeg er i Faderen og Faderen i meg. Om ikke for annet, så tro det for selve gjerningenes skyld» (Joh 14,6-11).

Det er vanskelig og ydmykende for menneskene å oppdage at deres egen visdom ikke strekker til, og at de selv ikke makter å forstå naturens budskap rett. Synden har fordunklet evnen til å se, og de kan ikke av seg selv tolke naturen rett, men opphøyer den over Gud. De kan ikke oppdage Gud i den, og heller ikke Jesus Kristus som han har sendt. De er i den samme stilling som atenerne var i da de opprettet altere hvor de tilbad naturen. Da Paulus stod midt på Areopagos, fremholdt han Guds storhet og majestet i motsetning til deres avgudsdyrkelse.

Paulus sa: «Atenske menn! Jeg ser at dere på alle måter er svært religiøse. For da jeg gikk omkring og så på deres helligdommer, fant jeg et alter med denne innskrift: «For en ukjent Gud». Det som dere tilber uten å kjenne det, fo_kynner jeg dere. Gud, han som skapte verden og alt som er i den, han som er herre over himmel og jord, han bor ikke i templer reist av menneskehender. Heller ikke trenger han noe av det menneskers hender kan tjene ham med. Det er jo han som gir alle liv og ånde og alle ting. Han lot alle folkeslag, som stammer fra ett menneske, bo over hele jorden, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene for deres områder. Dette gjorde han for at de skulle søke Gud, om de kanskje kunne føle og finne ham. Han er jo ikke langt borte fra en eneste en av oss. For det er i ham vi lever, beveger oss og er til, som også noen av deres diktere sier: For vi er hans slekt. Fordi vi altså er Guds slekt, må vi ikke tenke at Guddommen

ligner et bilde av gull eller sølv eller stein, formet av meneskers kunst eller tanke» (Apg 17,22-29).

Naturen er ikke Gud

De som har en sann kunnskap om Gud, vil ikke bli så opptatt av naturlovene eller virksomheten i naturen at de overser eller ikke ønsker å se at Gud er i stadig virksomhet i naturen. Naturen er ikke Gud og har aldri vært det. Naturens røst vitner om Gud, men naturen er ikke Gud. Den er hans skaperverk og bærer derfor vitnesbyrd om hans makt. Guddommen er naturens opphav. Den naturlige verden har i seg selv ingen annen kraft enn den Gud gir den. Det er en personlig Gud, Faderen, og det er en personlig Kristus, Sønnen. «Mange ganger og på mange måter har Gud i fordums tid talt til fedrene gjennom profetene. Men nå, da de siste tider er kommet, har han talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Gud innsatt som arving over alle ting, for ved ham skapte han verden. Han er en utstråling av Guds herlighet og bildet av hans vesen, og han bærer alt ved sitt mektige ord. Da han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye» (Hebr 1,1-3).

Salmisten sier: «Himmelen forkynner Guds herlighet, hvelvingen forteller om hans henders verk. Den ene dag bærer bud til den andre, en natt gir sin kunnskap til den neste. Det er ikke tale, det lyder ingen ord og ingen røst som kan høres. Men budskapet går over hele jorden» (Sal 19,2-4). Noen kan ha den teorien at disse store ting i naturens verden, er Gud. De er ikke Gud. Alle disse under på himmelen utfører bare det Gud har bestemt for dem. De er Herrens redskaper. Gud er både skaper og tilsynsmann over alle ting. Gud er opptatt med å vedlikeholde alt som han har skapt. Den samme hånden som holder fjellene på plass, leder klodene på deres hemmelighetsfulle vandring rundt solen.

Det er nesten ikke et fenomen i naturen som vi ikke finner omtalt i Guds ord. Bibelen sier at «han lar sin sol gå opp», og «lar det regne» (Matt 5,45). Han «lar gresset gro på åsene. ... Han lar snøen falle som ull, strør rimet ut som støv. Han kaster sine hagl som smuler. ... Han sender sitt ord og smelter snøen, lar vinden blåse så vannet renner» (Sal 147,8.16-18). «Han lar skyer stige opp fra jordens ende, skaper lyn, lar regnet falle og sender vinden fra dens opplagsrom» (Sal 135,7).

Disse ordene i Den hellige skrift sier ikke noe som kan gi inntrykk av at naturlovene virker innbyrdes uavhengig. Gud skaper stoffet og dets egenskaper, og han bruker det til å gjennomføre sine planer. Med sine virkemidler pryder han vegetasjonen med blomster. Han sender dugg og regn og solskinn for at gresset skal spire og bre seg som et teppe over jorden, og for at busker og frukttrær skal blomstre og bære frukt. Man må ikke tro at det er en lov i sæden som trer i virksomhet av seg selv, og at løvet drives frem ved egne krefter. Gud har lover som han har fastsatt, men de er bare tjenere han virker igjennom. Det er på grunn av Guds direkte virksomhet at enhver spire kommer opp av jorden og utfolder seg. Ethvert blad og enhver blomst gror og blomstrer ved Guds kraft.

Menneskets fysiske organisme er under Guds tilsyn. Men den er ikke som et urverk som går av seg selv når det først er satt i gang. Hjertet slår, pulsslag følger på pulsslag, åndedrag på åndedrag, men hele organismen er under Guds tilsyn. «Dere er Guds åkerland, Guds bygning» (1 Kor 3,9). I Gud lever vi, beveger oss og er til. Hvert hjerteslag, hvert åndedrag er inngitt av ham som blåste livspusten inn i Adams nese. Det blir satt i gang av den evige Gud, den store Jeg Er.

De gamle filosofene var stolte av sin store visdom. La oss lese hvordan den inspirerte apostel så på dette: «De sier de er kloke, men de endte i dårskap, og istedenfor å gi den uforgjengelige Gud ære dyrket de bilder av forgjengelige mennesker, fulger, fribente dyr og krypdyr. ... For de har byttet

ut Guds sannhet med løgn og æret og dyrket det skapte istedenfor Skaperen» (Rom 1,22-25).

Med sin menneskelige visdom kan verden ikke lære Gud å kjenne. Fra Guds skaperverk kan verdens vise samle en ufullstendig kunnskap om Gud, og i sin dårskap opphøyer de naturen og naturens lover over Gud. De som ikke har fått kjennskap til Gud ved å ta imot den åpenbaring av seg selv som han har gitt i Kristus, vil bare kunne få en ufullstendig kunnskap om ham i naturen. Men så langt fra å gi opphøyde begreper om Gud og bringe hele mennesket inn under hans vilje, gjør det menneskene til avgudsdyrkere. «De sier de er kloke, men de endte i dårskap.»

De som tror de kan få kjennskap til Gud utenom hans representant, som er «bildet av hans vesen» (Hebr 1,3), må bli dårer i sine egne øyne føt de kan bli vise. Det er umulig å få et fullstendig kjennskap til Gud bare gjennom naturen, for naturen er i seg selv ufullkommen. I sin ufullkommenhet kan den ikke representere Gud, den kan ikke åpenbare hans fullkomne moralske karakter.» Men Kristus kom til verden som en personlig frelser. Han representerte en personlig Gud. Som en personlig frelser for han opp til himmelen; og han som for opp til himmelen vil komme igjen som en personlig frelser. Han er bildet av Faderens person. «I ham er hele guddomsfylden legemlig til stede» (Kol 2,9). -- «The Review and Herald», 8. nov. 1898.

Kapittel 43

Kristus -- livgiveren

Fra «The Signs of the Times», 8. april 1897.

«I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham' uten ham er ikke noe blitt til av alt som er til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket men mørket tok ikke imot det» (Joh 1,1-5). Verden så ikke Guddommen i den ydmyke mannen fra Nasaret. Den evige Guds enbårne Sønn var i verden, og menneskene kjente ham ikke slik han virkelig er.

«I ham var liv, og livet var menneskenes lys.» Her er det ikke tale om det fysiske liv, men udødeligheten, det hvet som utelukkende hører Gud til. Ordet som var hos Gud og var Gud hadde dette livet. Fysisk liv er noe hver enkelt får. Det er ikke evig eller udødelig, for Gud som er livgiveren, tar det tilbake. Mennesket har ikke kontrollen over sitt liv. Men det liv Kristus hadde, var ikke lånt. Ingen kan ta dette livet fra ham. «deg gir det frivillig» (Joh 10,18), sa han. I ham var livet, det opprinnelige, ikke lånt eller mottatt. Dette livet har ikke menneskene i seg selv. De kan bare få det gjennom Kristus. De kan ikke fortjene det, men får det som en fri gave hvis de vil tro på Kristus som sin personlige frelser. «Dette er det evige livat de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus» (Joh 17,3). Dette er den åpne livets kilde for verden.

Paulus gav denne formaning til Timoteus: «Men du, Guds mann, hold deg borte fra alt dette og jag etter rettferdighet, gudsfrykt, tro, kjærlighet, utholdenhet og tålsomhet. Strid troens gode strid og grip det evige liv som du er kalt til, og som du bekjente deg til da du avla den gode bekjennelse for

mange vitner. For Guds ansikt, han som gir alle ting liv, og for Kristus Jesus, som avla den gode bekjennelse for Pontius Pilatus, pålegger jeg deg: Ta vare på ditt oppdrag så det holdes rent og uangripelig helt til vår Herre Jesus Kristus kommer i herlighet. Det skal han la oss få se i rette tid, han som er den salige og eneste mektige, kongenes konge og herrenes herre, den eneste som er udødelig, og som bor i et lys dit ingen kan komme, han som intet menneske har sett og heller ikke kan se. Ham tilhører ære og evig makt! Amen» (1 Tim 6,11-16).

Paulus sier også: «Det er et troverdig ord, vel verdt å ta imot: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere: og blant dem er jeg den største. Men når jeg fikk barmhjertighet, var det for at Jesus Kristus først skulle vise hele sin tålmodighet på meg, til et forbilde for dem som senere skulle komme til tro på ham og få evig liv. Han som er konge i evighet, den uforgjengelige, usynlige, eneste Gud, ham være pris og ære i all evighet! Amen» (1 Tim 1,15-17).

Kristus tilveiebrakte udødelighet

Kristus har «ført liv og udødelighet fram i lyset ved evangeliet» (2 Tim 1,10). Ikke noe menneske kan ha et selvstendig åndelig liv uavhengig av ham. Synderen er ikke udødelig, for Gud har sagt: «Den som synder, han skal dø» (Esek. 18,4). Dette betyr alt hva det gir uttrykk for. Det når lenger enn den død alle får del i. Det betyr den annen død. Menneskene viker tilbake for dette og spør: «Er mennesket ikke noe annet enn et dyr?» Man mener dette må være å nedverdige mennesket. Men hva er det som gjør et menneske stort i Guds øyne? Er det evnen til å samle rikdom? Nei, for Guld erklærer: «Gullet og sølvet er mitt.» Hvis menneskene misbruker de betrodde midler, kan Gud spre raskere enn menneskene kan samle. Mennesker kan ha strålende evner, de kan være rike ved de evner de har fått i vuggegave. Men alt har de fått av Gud, deres skaper. Han kan ta forstanden fra dem, og menneskene vil på et øyeblikk bli som Nebukadnesar redusert til

det samme nivå som dyrene. Gud gjør dette fordi mennesker opptrer som om de hadde fått sin visdom og makt uavhengig av ham.

Menneskene er underlagt døden, og så lenge de føler seg for kloke til å ta imot Jesus, vil de fortsette å være døden underlagt. De har oppnådd store ting på det intellektuelle område men hvem gav dem evner til dette? Herren, All hørs Gud. Hvis de opphøyer seg og roser seg av sin innbilte dyktighet og makt, som menneskene gjorde før syndfloden, vil de gå til grunne. Menneskene på den- tiden levde lenge, men deres tanker var bare onde hele dagen. Deres ondskap var stor, og jorden ble fordervet, for alle gikk på onde veier. Hadde de villet ha forbindelse med ham som er uendelig i visdom, kunne de ha utrettet det utrolige med de evner og talenter Gud hadde utrustet dem med. Men de forlot Gud og valgte å følge Satan, som mange gjør også i dag, og Herren utryddet dem og all den kunnskap de roste seg av.

Noen blir æret av verden for det de presterer. Men I Guds øyne kan man synke dypt og raskt hvis man misbruker de evner og muligheter man har fått. Om de var blitt riktig brukt ville de ha høynet personen. Selv om Herren er tålmodig og ikke vil at noen skal gå fortapt, vil han, på ingen måte la den skyldige slippe straff. Alle bør akte på Herrens ord: «Hvorfor viser du forakt for mitt slaktoffer og mitt grødeoffer som jeg har påbudt i min bolig? Hvorfor ærer du dine sønner mer enn meg, så dere feter dere med det beste av alle offergavene som mitt folk Israel bærer fram? Der for lyder ordet fra Herren, Israels Gud: Jeg har nok sagt at din ætt og din fars ætt skal gjøre tjeneste for mitt åsyn for alltid. Men nå lyder ordet fra Herren: Det skal ikke skje! Jeg vil ære «em som ærer meg, men de som ringeakter meg, skal bli til skamme» (1 Sam 2,29.30).

Gud ærer dem som lyder ham. David sier: «Herren gjorde vel mot meg for min rettferd, han lønnet meg, fordi mine hender var rene. For jeg hadde holdt meg til Herrens veier og ikke falt fra min Gud i ondskap. Alle hans lover hadde jeg for øye og støtte ikke fra meg hans bud. For ham var jeg hel i

min ferd og vokter meg vel for å synde.»

Hvordan oppnå evig liv?

Bare den som tror på Kristus, kan få evig liv. Bare ved stadig å spise Kristi legeme og drikke hans blod, har vi løfte om å få del i guddommelig natur. Ingen må ta dette spørsmålet lettvindt ved å hevde at hvis vi bare er oppriktige, blir vi frelst, uansett hva vi tror. Du kan ikke være trygg når du ofrer en livsviktig sannhet for å tilfredsstille deg selv eller andre. Du må ikke forsøke å unngå korset. Hvis vi ikke mottar lys fra rettferdighetens sol, har vi ikke forbindelse med kilden til alt lys, og hvis dette liv og lys ikke bor i oss, kan vi ikke bli frelst.

Gud har gjort alle forberedelser for at hans hensikt med å skape mennesket ikke skal bli kullkastet av Satan. Etter at Adam og Eva førte døden inn i verden ved sin ulydighet, ble et dyrebart offer skaffet til veie for menneskene. Og de har fått en høyere status enn de opprinnelig hadde. Ved å gi -- Kristus, sin enbårne Sønn, som soning for verden, gav Gud hele himmelen.

Å ta imot Jesus gjør mennesker verdifulle. Hans offer betyr liv og lys for alle som tar imot Jesus som sin personlige frelser. Guds kjærlighet i Kristus Jesus blir utøst i hjertene hos alle som er lemmer på hans legeme, og den bærer i seg livskraften fra Faderens lov. Slik kan Gud bli i mennesket og mennesket i Gud. Paulus skriver: «Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever her på jorden, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elsket meg og gav seg selv for meg.»

Den som ved tro blir ett med Kristus, kan vinne evig liv. Gud elsker den som blir gjenløst ved Kristus, som han elsker sin egen Sønn. For en tanke! Kan Gud elske synderen like høyt som han elsker sin egen Sønn? Ja,

Jesus har sagt det, og han mener det han sier. Han vil innfri alle sjekker vi utsteder hvis vi med levende tro griper hans løfter og har tillit til ham. Se hen til ham og lev! Alle som lyder Gud, er innbefattet i den bønnen Jesus bad til sin Far: «Jeg har kunngjort dem ditt navn og skal gjøre det igjen, for at den kjærlighet du har hatt til meg, kan være i dem, og jeg selv kan være i dem» (Joh 17,26).

Kristus sa: «Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den som tror på meg, skal aldri tørste» (Joh 6,35). «For dette er min Fars vilje, at den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag» (Joh 6,40). «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den som tror, har evig liv» (Joh 6,47). «Hvis dere ikke spiser Menneskesønnens legem: og drikker hans blod, har dere ikke livet i dere. Men den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag. For mitt legeme er de»; sanne. mat, og mitt blod er den sanne drikk. Den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, blir i meg og jeg i ham. Likesom Faderen, den levende, har sendt meg, og jeg har liv ved ham, slik skal også den som spiser meg, ha liv ved meg. Dette er det brød som er kommet ned fra himmelen, ikke det fedrene spiste, de som døde. For den som spiser dette brød, skal leve i all evighet.» «Det er Ånden som gjør 'levende; her kan mennesket intet utrette. De ord jeg har talt til dere, er ånd og liv»(Joh 6,53-63). -- «The Signs of the Times», 8. april 1897.

Kapittel 44

Den oppstandne frelser

Fra «The Youth's Instructor», 4. aug. 1898.

«Jeg er oppstandelsen og livet» (Joh 11,25). Han som sa: «Jeg gir mitt liv for siden å ta det tilbake» (Joh 10,17), kom frem fra graven til liv som var i ham. Det menneskelige døde, det guddommelige døde ikke. I sin guddommelighet hadde Kristus makt til å bryte gravens lenker. Han erklærer at han har liv i seg selv som han kan gi dem han vil.

Alle skapte vesener lever ved Guds vilje og makt. De får del i Guds Sønns liv. Uansett hvor dyktige og begavede de er, og hvor store evner de har, sitt liv får de fra ham som er kilden til alt liv. Han er livets opphav, livets kildepring. Bare han som alene har udødelighet og bor i lys og liv, kunne si: «Jeg har makt til å gi mitt liv og makt til å ta det igjen» (Joh 10,18).

Jesu ord: «Jeg er oppstandelsen og livet,» ble tydelig hørt av de romerske soldater som vokter graven. Hele Satans hær hørte dem. Vi forstår dem når vi hører dem. Kristus var kommet for å gi sitt liv som løsepenge for mange. Som den gode hyrde gav han sitt liv for fårene. Gud viste sin rettferdighet da han håndhevet sin lov ved å fullbyrde straffen. Dette var den eneste måten loven kunne bli håndhevet på og erklært rettferdig, hellig og god. Det var den eneste måten å få påvist hvor forferdelig synden er, og å få opprettholdt den guddommelige autoritets ære og majestet.

Guds rikes lov skulle bli gjort stor og herlig ved Guds enbårne Sønns død. Kristus bar verdens syndeskyld. Det eneste som kan redde oss, er Guds Sønns inkarnasjon og død. Han kunne lide fordi han ble holdt oppe av

Guddommen. Han kunne holde ut fordi han var uten flekk og lyte. Kristus seiret på menneskenes vegne ved å bære den rettferdige straffen. Han både sikret menneskene liv og gjorde loven stor og herlig.

Kristus fikk rett til å gi udødelighet. Det liv han la ned som menneske, tok han igjen og gav det til menneskeheten. Han sier: «Jeg er kommet for at dere skal ha liv og overflod» (Joh 10,10). «Den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag» (Joh 6,54). «Men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri mer tørste. Det vann jeg vil gi ham, skal bli en kilde i ham med vann som veller fram og gir evig liv» (Joh 4,14).

Alle som ved tro på Kristus er ett med ham, får en erfaring som gir evig liv. «Likesom Faderen, den levende, har sendt meg, og jeg har liv ved ham, slik skal også den som spiser meg, ha liv ved meg» (Joh 6,57). Han «blir i meg og jeg i ham» (vers 56). «Jeg skal reise ham opp på den siste dag» (vers 54). «For jeg lever, og dere skal også leve» (Joh 14,19).

Kristus ble ett med menneskeheten for at den skulle kunne bli ett i ånd og liv med ham. I kraft av denne forening og i lydighet mot Guds ord, blir hans liv deres liv. Han sier til den botferdige: «Jeg er oppstandelsen og livet» (Joh 11,25). Kristus ser på døden som en søvn -- en søvn i stillhet og mørke. Han taler om den som om den har liten betydning. «Den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø,» sier han (vers 26). «Den som holder fast på mitt ord, skal aldri i evighet kjenne døden» (Joh 8,51). For den troende betyr døden lite. Døden er bare en søvn. Gud skal «ved Jesus også f_re dem som er sovnet inn, fram sammen med ham» (1 Tess 4,14).

Mens kvinnene vitnet om den oppstandne frelser, og mens Jesus ventet på å åpenbare seg for en stor mengde av sine etterfølgere, fant en annen begivenhet sted. De romerske soldatene som holdt vakt, fikk se den mektige

engelen som også sang seierssangen da Jesus ble født, og de hørte englene som nå sang forløsningens sang. Ved synet av dette besvimte de og lå som døde. Da det himmelske følge ble skjult for deres blikk, reiste de seg og skyndte seg ut mot hageporten så fort deres skjelvende ben kunne bære dem. De sjanglet som beruset eller blinde, og likbleke fortalte de alle de møtte, om det forunderlige de hadde vært vitne til. Budbærere løp i forveien til øversteprestene og rådsherrene og forklarte så godt de kunne om de forunderlige beg;venheter som hadde funnet sted.

Soldatene var først på vei til Pilatus, men prestene og rådsherrene sendte bud om at de først skulle komme til dem. Disse råbarkede soldatene var et underlig skue, der de vitnet om Jesu oppstandelse og om gravene som hadde åpnet seg, og de mange som legemlig hadde stått opp. De hadde ikke hatt tid til å tenke ut eller si noe annet enn sannheten. Men rådsherrene likte ikke denne rapporten. De visste at de underfulle begivenhetene som hadde funnet sted -- det overnaturlige mørket, det store jordskjelvet -- ikke kunne unngå å gjøre sin virkning. Og de la straks planer om hvordan de skulle kunne bedra folket. Soldatene ble bestukket for å fortelle en løgn. -- «The Youth's Instructor», 4. aug. 1898.

Kapittel 45

Førstegrøden

Fra «The Youth's Instructor», 11. aug. 1898.

Da Kristus på korset ropte ut: «Det er fullbrakt!» (Joh 19,30), kom det et stort jordskjelv som åpnet gravene til mange av dem som hadde vært trofaste og lojale og vitnet mot all ond virksomhet, og hadde opphøyet Allhærs Gud. Da livgiveren kom frem fra graven og forkynte: «Jeg er oppstandelsen og livet» (Joh 11,25), kalte han disse hellige frem fra graven. Mens de levde, hadde de uforferdet vitnet om sannheten, og nå skulle de være vitner for ham som hadde vekket dem opp fra de døde. De skulle ikke lenger være Satans fanger, for Kristus hadde gjenløst dem og ført dem opp fra graven som førstegrøden, for at de skulle være med ham der han var, og aldri mer oppleve død og sorg.

Mens Kristus utførte sin tjeneste her nede, hadde han vekket opp døde. Han hadde vekket opp enkens sønn i Nain, Jairus' datter og Lasarus, men de var ikke gjort udødelige. Etter at de var vekket opp, var de fortsatt underlagt døden. Men de som kom frem fra graven da Kristus stod opp, ble oppreist til evig liv. De var de mange hellige som steg opp sammen med ham som tegn på hans seier over død og grav.

Etter oppstandelsen viste Kristus seg ikke for andre enn sine etterfølgere, men det manglet ikke på vitnesbyrd om hans oppstandelse. De som var oppreist sammen med Kristus, «viste seg for mange» (Matt 27,53). De forkynte at Kristus var stått opp fra graven, og at de var stått opp sammen med ham. De vitnet i byen om oppfyllelsen av profetens ord: «Dine døde skal bli levende, de døde legemer som tilhører meg, de skal stå opp. Våkn

opp og rop av fryd, dere som bor i støvet! For din dugg er en lysende dugg, og jorden gir døde tilbake til livet» (Jes 26,19). Disse hellige kunne dementere den løgnen de romerske soldatene hadde fått betaling for å spre: at disiplene om natten hadde stjålet liket. Disse vitnene kunne de ikke få til å tie.

Kristus var førstegrøden av dem som var sovnet inn. Det var til Guds ære at livets fyrste skulle være førstegrøden og motbildet til kornbandet som skulle svinges. «Dem som han på forhånd har vedkjent seg, har han også bestemt til å bli formet etter hans 'Sønns bilde, så han skulle være den førstefødte blant mange søsken» (Rom 8,29). Denne symbolske seremoni, som var et forbilde på Jesu oppstandelse, hadde jødene feiret i tusen år. Når kornet begynte å modnes, ble det samlet et kornband. Når folket drog opp til Jerusalem, ble kornbandet lagt frem for Herren som et takkoffer. Folket skulle svinge kornbandet for Herren og på den måten hylle ham som høstens herre. Etter denne seremonien kunne innhøstingen begynne.

Slik skulle de som var oppreist, bli ført frem for universet som et pant på at alle som tror på Jesus som sin personlige frelser, skulle oppstå. Den samme makt som oppreiste Jesus fra de døde, skal også oppreise hans menighet og herliggjøre den med Kristus som hans brud. Den skal herliggjøres over alle makter og myndigheter og over alle navn som kan nevnes, ikke bare i denne verden, _n også i den kommende. De hellige som sover i graven, vil oppleve en herlig seier på oppstandelsens morgen. Satans triumf vil ta slutt, mens Kristus vil triumfere i herlighet og ære. Livgiveren vil gi udødelighet til alle som kommer frem fra graven.

Kristi himmelfart

Frelserens oppgave på jorden var fullført, og tiden var kommet for ham til å vende tilbake til sitt himmelske hjem. «Så førte han dem ut mot Betania,

og han løftet sine hender og velsignet dem. Og mens han velsignet dem, skiltes han fra dem og ble tatt opp til himmelen» (Luk 24,50.51).

Kristus velsigner sine disipler mens han blir tatt opp, og en sky av engler omgir ham. Han har med seg de mange som har vært Satans fanger, og vil selv føre dem frem for Faderen som førstegrøden av dem som sover. De er et bevis for at han har seiret over død og grav. Ved portene til Guds stad venter en utallig engleskare. Idet de nærmer seg, roper de englene som ledsager ham, jublende til dem som venter: «Løft hodene, dere porter, ja, løft dere, eldgamle dører, så ærens konge kan dra inn.» Og så svarer englene som venter: «Hvem er denne ærens konge? Det er Herren, den veldige heit, Herren, den sterke i strid. Løft hodene, dere porter, ja, løft dere, eldgamle dører, så ærens konge kan dra inn.»

Atter en gang spør englene som venter: «Hvem er denne ærens konge?» Og de englene som ledsager ham, synger igjen: «Det er Herren, Allhærs Gud. Han er ærens konge» (Sal 24,7-10). Så blir portene åpnet på vidt gap, og engleskaren toger inn.

Der er tronen, og rundt den er løftets regnbue. Der er serafer og kjeruber. Englene omringer Kristus, men han vinker dem til side. Han går inn til sin Far. Han peker på sitt seierstrofe, motbildet til ham selv, svingebandet, de som ble oppreist sammen med ham, representantene for de dødens fanger som skal komme frem fra sine graver når basunen lyder. Han går bort til Faderen, og hvis det er glede i himmelen over en synder som omvender seg, så la fantasien forsøke å forestille seg denne scenen. Kristus sier: Far, det er fullbrakt. Jeg har gjort din vilje, min Gud. Jeg har fullført frelsesverket. Hvis rettferdigheten er fullbyrdet, da vil jeg «at der jeg er, skal de som du har gitt meg, være hos meg» (Joh 17,24). Og Guds stemme blir hørt, rettferdigheten er fullbyrdet, Satan er, beseiret. Rettferd og fred har kysset hverandre (Sal 85,10). Faderens armer omslutter Sønnen, og han sier: «Alle Guds engler skal tilbe ham» (Hebr 1,6). -- «The Youth's Instructor»,

11. aug. 1898.

Kapittel 46

Han bar vår synd

Fra «The Signs of the Times», 30. sept. 1903.

Ved ulydighet falt Adam. Han hadde overtrådt Guds lov. Guds ledelse var blitt vanæret, og rettferdigheten krevde at straffen for overtredelsen måtte bli fullbyrdet.

For å frelse menneskene fra evig død, påtok Guds Sønn seg å bære straffen for overtredelsen. Bare ved at himmelens fyrste fornedret seg, kunne rettferdigheten skje fyldest, og menneskene gjenvinne det som gikk tapt ved overtredelsen. Det var ingen annen utvei. Om en engel hadde kommet til jorden for å prøve å bestå der Adam snublet og falt, ville det ikke ha vært nok. Det kunne ikke ha fjernet synden eller gitt mennesket en ny prøvetid.

Kristus som var Gud lik og var utstrålingen av Faderens herlighet og «bildet av hans vesen» (Hebr 1,3), kledte sin guddom i menneskelighet og kom til denne verden for å lide og dø for syndere. Guds enbårne Sønn fornedret seg og ble lydig til døden, ja, korsets død. Ved at han bar syndens forbannelse i sitt legeme, gjorde han det mulig for alle å oppnålykke og udødelighet.

En som hele himmelen æret, kom til denne verden, tok menneskelig natur, stod som menneskehetens hode og vitnet for de falne engler og innbyggerne i de verdener som ikke er falt i synd, at ved den hjelp Gud har gitt, kan enhver vandre på lydighetens vei og holde alle Guds bud. Guds Sønn døde for dem som ikke hadde noe krav på hans kjærlighet. For vår skyld led han alt Satan kunne plage ham med.

Underfullt, nesten altfor underfullt for mennesket til å fatte, er Frelserens offer på våre vegne, dette offer som alle den gamle tids ofre i hele den forbilledlige helligdomstjeneste pekte frem mot. Og dette offer var nødvendig. Når vi forstår at hans lidelse var nødvendig for å sikre vårt evige ve og vel, smelter det vårt hjerte. Han påtok seg å gjennomføre vår fulle frelse på en måte som oppfylte de krav som Guds rettferdighet stilte, i overensstemmelse med hans hellige lov.

Ingen som var mindre hellig enn Faderens enbårne Sønn, kunne ha brakt et offer som var tilstrekkelig til å rense alle, selv de syndigste og dypest falne, de som godtar Frelseren som sitt sonoffer og er lydige mot himmelens lov. Noe mindre enn dette kunne ikke ha forsonet mennesket med Gud.

Hvilken rett hadde Kristus til å frata fienden hans fanger? Den rett det gir å ha brakt et offer som tilfredsstillende de rettferdige prinsipper Guds rike blir styrt etter. Som menneskehetens gjelner kom han til denne verden for å beseire den listige fienden og ved sin ubrytelige troskap mot det som er rett, å frelse alle som tar imot ham som sin frelser. På Golgata betalte han prisen for menneskenes gjelner. Slik vant han retten til å ta fangene ut av den store bedragers grep, som ved hjelp av løgn om Guds styresett fikk menneskene til å falle og dermed tape til rett til å bli kalt lojale undersåtter i Guds evige og herlige rike.

Frelseren har betalt løsepengene for oss. Ingen behøver å være Satans slave. Kristus står foran oss som vår allmektige hjelper. «Derfor måtte han i ett og alt bli sine brødre lik, så han kunne være en barmhjertig og trofast øversteprest i tjenesten for Gud og sone folkets synder. Fordi han selv led og ble fristet, kan han hjelpe dem som fristes» (Hebr 2,17.18).

«Han kom til sitt eget, men hans egne tok ikke imot ham. Alle som tok

imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn -- de som tror på hans navn. ... Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss. ... Av hans fylde har vi alle fått, nåde over nåde» (Joh 1,11-16).

De som blir adoptert inn i Guds fanuhe, bhr forvandlet ved hans Ånd. Nyttelsessyke og egenkjærighet blir byttet ut med selvforsakelse og kjærighet til Gud over alle tmg. Ingen kan arve hellighet, heller ikke kan man ved noen tenkelig metode oppnå å bli lojal mot Gud. Jesus sier: «Uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,5). Menneskers rettfe:dlighet er som et skittent klesplagg. Men for Gud er alt mulig. Ved den styrke Frelseren gir, kan svake, syndige mennesker mer enn seire over det onde som plager dem. - «The Signs of the Times», 30. sept. 1903.

Kapittel 47

Sannheten i Jesus Kristus

Fra «The Review and Herald», 17. juni 1890.

Ved å la sin enbårne Sønn dø for syndere, har Gud vist falne mennesker en kjærlighet som er uten sidestykke. Vi har full tillit til skriftstedet som sier: «Gud er kjærlighet» (1 Joh 4,8), men mange har på en skammelig måte forvrenget dette og kommet ut i farlige villfarelser på grunn av en falsk fortolkning av det. Guds hellige lover den eneste standard vi kan måle Guds kjærlighet med. Hvis vi ikke godtar Guds lov som vår rettesnor, lager vi oss vår egen. I sin kjærlighet har Gud gitt oss dyrebare løfter. Men vi må ikke tilskrive Gud en slik følsomhet og omsorgsfullhet som kan gi inntrykk av at han lar den skyldige være ustraffet, og bagatelliserer synd.

Skaperen elsker dem han har skapt, men den som elsker synden mer enn rettferdigheten, og villfarelsen mer enn sannheten, fortsetter i den overtredelsen som førte ulykke over verden, og sannhetens Gud kan ikke se med velvilje på slike mennesker. Sannhetens og rettferdighetens vei innbefatter et kors. Mange mistolker Guds krav, og får dem til å bety hva som helst som ikke vil forstyrre deres samvittighet eller deres forretningsvirksomhet. Men det er bare sannheten som helliggjør.

Guds kjærlighet som er åpenbart i Kristus, vil hjelpe oss til å få en rett forståelse av Guds karakter. Når vi ser Jesus gjennomboret for vår synd, vil vi forstå at vi ikke kan overtre Guds lov og likevel stå i det rette forhold til ham. Vi vil forstå at som syndere må vi stole på Kristi fortjeneste og ikke lenger synde. Da drar vi nær til Gud. Så snart vi får det rette syn på Guds kjærlighet, vil vi miste lysten til å misbruke den.

Kristi kors vitner om at Guds lover uforanderlig -- at Gud elsket oss så høyt at han gav sin Sønn i døden for våre synder. Men Kristus kom ikke for å oppheve loven, men for åopfylle den. Ikke en tøddel av Guds moralske standard kunne bli endret for å hjelpe eller beskytte det falne menneske. Jesus døde for å gi falne mennesker sin egen rettferdighet, og gjøre det mulig for menneskene å holde loven.

Guds kjærlighet er uendelig stor. Likevel kunne synderen ikke bli tilgitt uten ved hjelp av frelsesplanen som innbefattet Guds Sønnns skam, vanære og død. På grunn av denne kjensgjerning burde alle tenkende mennesker avvise den ide som hevdes av mange som mener at de er helliggjort, at hans død opphevet kravet om lydighet mot Guds lov. I Kristi skole må vi daglig lære frelsesplanen bedre å kjenne. Når vi ikke lenger lærer, er vi ikke lenger elever i Kristi skole. Men hvis vi er elever hos den guddommelige mester, vil vår forstand bli åpnet, og ut fra Guds lov vil vi lære vidunderlige ting å kjenne.

La oss vandre varsomt for Herren, og huske på hvor ofte vi har brutt våre løfter og skammelig sviktet våre beste beslutninger, hvor ofte vi har vendt oss fra Gud til våre avguder, til tross for det store lys vi har. Det er i høyeste grad rett for oss å ydmyke oss under Guds veldige hånd.

Kristelig modenhet

Det er naturlig for oss å tenke høyere om oss selv enn vi burde. Selv om det koster å lære oss selv å kjenne som vi virkelig er, må vi be Gud om å vise oss hvordan han ser på oss. Men vi må ikke slå oss til ro når vi har bedt om å bli vist hvordan vi egentlig er. Da må vi be om at Jesus må bli åpenbart for oss som vår syndstilgivende frelser. Når vi ser Jesus slik han er, burde det vekke i oss et alvorlig ønske om å bli tømt for vårt eget, så vi kan bli fylt

med all Kristi fylde. Når dette blir vår erfaring, vil vi være gode mot hverandre, og med alle midler søke å oppnå gudfryktighet. Vi må bli rensset for all urenheter på kropp og sjel, og fullføre vår helliggjørelse i gudsfrykt.

Den hellige Guds kjærlighet er et forbausende prinsipp som kan sette hele himmelen i bevegelse for vår skyld, så lenge nådens og prøvens !jj1 varer. Men hvis vi blir stående som overtredere av Guds lov når vår prøvetid er slutt, vil det vise seg at kjærlighetens Gud er en straffens budbærer. Gud inngår ikke noe kompromiss med synd. De ulydige vil bli straffet. På Golgata rammet Guds vrede hans elskede Sønn, da Kristus i synderens sted hang på korset. Guds kjærlighet kaller endog på den dypest falne synder for at han skal omvende seg og komme til Kristus. Den kaller for å forvandle synderen til et lydige og trofast Guds barn. Men den som fortsetter i synd, kan ikke bli frelst.

Synd er overtredelse av Guds lov, og den arm som nå er mektig til å frelse, vil være sterk nok til å straffe når overtrederne overskrider grensen for Guds langmodighet. De som ikke ønsker å søke livet, som ikke vil granske Skriften for å finne frem til sannheten, og slippe å føle seg fordømt på grunn av sitt liv, vil bli overlatt til sin blindhet og til Satans bedrag. I samme grad som de angrende og lydige Guds barn er beskyttet av Guds kjærlighet, vil de som står imot og er ulydige, bli overlatt til å høste resultatet av sin uvitenhet og sitt harde hjerte, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst.

Mange av dem som bekjenner Kristus, vil aldri oppnå å bli modne kristne. De innrømmer at menneskene har falt at deres evner er svekket og at de ikke har muligheter for moralsk fremgang. Men de hevder at Kristus har båret alle byrder, all lidelse og all selv fornektelse, og at de er villige til å la ham bære det alt. De hevder at de ikke behøver å gjøre noe annet enn å tro. Men Kristus sa: «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp, og følge meg» (Matt 16,24). Jesus holdt Guds bud. Fariseerne

påstod at han brøt det fjerde bud fordi han helbredet en mann på sabbatsdagen. Men Jesus snudde seg til anklagerne og sa: «Hva er tillatt på sabbaten? Å gjøre godt eller å gjøre ondt, å berge liv eller å ødelegge liv? Han så på alle dem som stod omkring, og sa til mannen: Rekk ut hånden! Han gjorde det, og hånden ble frisk. Da ble de rasende og begynte å snakke sammen om hva de skulle gjøre med Jesus» (Luk 6,9-11).

Dette miraklet overbeviste ikke fariseerne om at Jesus var Guds Sønn, men fylte dem med raseri, fordi mange som så miraklet, priste Gud. Jesus erklærte at hans barmhjertighetsgjerning var tillatt på sabbaten. Fariseerne påstod at den ikke var det. Hvem skal vi tro på? Jesus sa: «Jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet» (Joh 15,10). Da er det også trygt for oss å følge Kristi fremgangsmåte og holde budene. Gud har gitt oss evner som stadig bør benyttes til samarbeid med Jesus, idet vi også samtidig arbeider på vår egen frelse med frykt og beven. For det er Gud som virker i oss både å ville og gjøre etter hans gode vilje.

Fremgangen må aldri stanse

Vi må aldri slå oss til ro og være tilfreds med vår tilstand, så vi slutter å gjøre fremgang, og sier: «Jeg er frelst.» Når man får slike tanker, er det ikke lenger noe motiv for å våke, be og alvorlig søke en dypere erfaring. En helliggjort tunge vil aldri si noe slikt før Kristus kommer igjen, og vi kan gå inn gjennom portene til Guds stad. Da vil vi med rette kunne prise Gud og Lammet for en evig frelse. Et svaktmenneske må aldri våge å si: «Jeg er frelst » for man kan ikke gjøre noe for sin egen frelse.

De som tar rustningen på seg, kan ikke rose seg av seieren. Først har de en kamp å kjempe og en seier å vinne. Den som holder ut inntil enden, blir frelst. Herren sier: «Trekker han seg tilbake, har jeg ikke behag i ham» (Hebr 10,38). Hvis vi ikke går fremover fra seier til seier, vil vi trekke oss

tilbake og .gå. for_apt. Vi må ikke lage oss noen menneskelig standard til å måle karakteren med. Vi har sett nok av det menneskene kaller fullkommenhet her nede. Guds hellige lov er det eneste som kan vise oss om vi vandrer på hans vei eller ikke. Hvis vi er ulydigt, er vår karakter ute av harmoni med Guds moralske leveregel, og da er det en løgn når man sier: «Jeg er frelst.» Ingen som lever i overtredelse av Guds lov, er frelst, for den er grunnlaget for hans styre i himmel og på jord.

De som av uvitenhet slutter seg til fiendens rekker, og fra prekestolen gjentar sine religiøse ledes påstander om at Guds lov ikke lenger er bindende for menneskene vil få anledning til å oppdage sin feiltagelse hvis de vil ta imot bevis fra Guds ord. Jesus var i ildstøtten om natten og skystøtten om dagen, og han gav israelittene pålegg om at de skulle undervise om Guds lov, som ble gitt da jordens grunnvoll ble lagt og morgenstjernene sang og alle Guds sønner ropte av fryd.

Den samme loven ble høytidelig forkynt fra Sinai med hans egen røst. Han sa: «Disse ord og bud som jeg gir deg i dag, skal du bevare i ditt hjerte. Du skal gjenta dem for dine barn og tale om dem når du sitter hjemme og når du går på veien, når du legger deg og når du står opp. Bind dem på hånden som et merke og ha dem på pannen som en min neseddel» (5 Mos 6,6-8). De som lever i overtredelse av Guds lov, blir utålmodige og irriterte når hans lov blir nevnt.

Guds ord blir gjort virkningsløst ved løgn og tradisjon. Overfor verden har Satan presentert sin versjon av Guds lov, og den er blitt akseptert fremfor et tydelig «så sier Herren». Striden som begynte i himmelen og som gjaldt .Guds lov, er blitt fortsatt her på jorden helt siden Satan ble fjernet fra himmelen.

Vi må stadig få en dypere forståelse av vår store nød, så vi kan takke

Frelseren og forkynne ham for andre. Vi kan bare forstå hvor dypt vi er falt i vår overtredelse, når vi oppdager hvor lang lenken er som er senket ned for å dra oss opp. Vi burde anstrenge oss for å forstå hvor ødeleggende synden har vært for oss, og for å lære å kjenne den guddommelige plan som vil hjelpe oss til å komme i det rette forhold til Gud. At Guds Sønn måtte komme til denne verden for å kjempe våre kamper for oss, så vi kunne ha kraft til å selte i hans navn burde ydmyke vårt stolte hjerte. Når vi ser hen til korset på Golgata, vil all selvros forsvinne, og vi må rope ut: «Jeg er men og ikke verdig en så stor lidelse, at en så høy pris måtte bli betalt for min frelse.»

Uvitethet og selvtilfredshet går hånd i hånd. Guds lover blitt gitt for å regulere livet vårt, og dens prinsipper favner vidt. Det finnes ingen synd eller urett som ikke blir fordømt av loven. Den store lovboken er sannhet og bare sannhet, for med usvikelig nøyaktighet skildrer den Satans bedrag og den ødeleggelse som rammet dem som sluttet seg til ham. Satan hevdet at han kunne gi lover som var bedre enn Guds bud og forordninger, og han ble fjernet fra himmelen. Han har gjort lignende forsøk på jorden. Hele tiden etter sitt fall har han gått inn for å bedra verden og lede menneskene ut i ødeleggelse, så han kunne hevne seg på Gud fordi han ble beseiret og fjernet fra himmelen. Han er utrettehg opptatt med å forsøke å sette seg selv og sine påfunn i Guds sted. Han har fanget verden i sin snare, og selv mange av Guds folk er uvitende om hans påfunn. De gir ham all den anledning han kan ønske seg til å ødelegge mennesker. De viser ingen brennende iver etter å løfte Jesus høyt opp og rope ut til mennesker som er i ferd med å gå fortapt: «Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd» (Joh 1,29).

De som ikke kjenner de guddommelige levereregler, slik Jesus tolket dem på fjellet, kjenner ikke sannheten i Jesus. Han åpenbarte lovens vidtrekkende prinsipper. Han forklarte hvert enkelt bud og viste ved sitt eksempel hva kravene går ut på. Den som kjenner sannheten i loven, kjenner sannheten i Jesus, og den som i tro på Kristus viser lydighet mot Guds bud, har sitt liv skjult med Kristus i Gud.

Kunnskap om lovens krav ville berøve menneskene alt håp, om det ikke også var sørget for at de har en frelser. Men sannheten som den er i Jesus, er en livets lukt til liv. Guds kjære Sønn døde for at menneskene skulle få del i hans rettferdighet, ikke for å gi dem rett til å overtre Guds hellige lov, slik Satan forsøker å få menneskene til å tro. Ved tro på Kristus kan mennesker få moralsk kraft til å motstå det onde.

Helligjørelsen varer hele livet

Helligjørelsen er en livslang prosess, og den må foregå uten stans. Men den kan ikke virkeliggjøres hvis noen del av sannheten blir forkastet eller forsømt. Et helliggjort menneske vil ikke være tilfreds med å leve i uvitenhet, men villengte etter å kunne vandre i lyset og stadig søke mer lys. Som man graver etter gull eller sølv, vil en Jesu disippel søke etter sannheten som man søker etter skjulte skatter. Han vil gå fremover fra lys til lys og stadig vinne mer kunnskap. Han vil hele tiden vokse i nåde og i kunnskap om sannheten. Vi må overvinne egeninteressen, og ethvert dårlig karaktertrekk må bli avslørt i Guds store speil. Da vil vi oppdage om vi blir fordømt av Guds norm for karakteren.

Hvis du føler deg fordømt, har du bare en ting å gjøre: du må angre og vende om til Gud fordi du har overtrådt hans lov. Og du må tro på vår Herre Jesus Kristus som den eneste som kan rense fra synd. Vil vi vinne himmelen, må vi være lydige mot Guds hellige bud. Den som kjemper ærlig og rett, vil ikke kjempe forgjeves. Tro sannheten som den er i Jesus, og du vil bli styrket til kampen mot mørkets makter. De gamle idrettsutøverne kjempet for å vinne en krans som visner. Skulle vi da ikke kjempe for en krans som aldri visner?

Satan vil bruke all sin list og alle sine påfunn for å ødelegge deg. Hvis

du slår deg sammen med dem som tar det lettvindt og sier at de er frelst, mens de ringeakter Guds bud, vil du gå evig fortapt. Sannheten i Jesus er forferdelig for dem som er innstilt på å ta det rolig og ikke gjøre noe. Den er full av trøst og glede for dem som lyder ham. Det er gleden i Den Hellige Ånd. Vi bør derfor la oss overbevise og ha et åpent sinn og hjerte, så vi kan se hver lysstråle som skinner fra Guds trone.

Det er ingen tid til å være likeglad og fornøysessyk. Kristus kommer med stor kraft og herlighet. Er dere rede? Avstår dere fra all synd, og blir dere helliget ved sannheten som svar på Kristi bønn? Han bad for disiplene: «Hellige dem i sannheten; ditt ord er sannhet» (Joh 17,17).

Foreldre skulle gi barna sine en oppdragelse og rettleiding etter Herrens vilje, lære dem å elske Gud og gjøre hans vilje. Det er ikke mulig å overdrive betydningen av et fromt ungdomsliv. Inntrykkene i ungdomstiden har evighetsbetydning for mange. I ungdommen er det lettest å skrive Herrens bud og befalinger på hjertets tavler. Undervisningen av barna er blitt meget forsømt, og Kristi rettferdighet er ikke blitt fremholdt for dem som den skulle.

Vi har fått en prøvetid for å utvikle en karakter som gjør oss skikket for evigheten. For dere som er foreldre, er det en alvorlig tanke at barna deres er blitt overlatt til dere for at dere skal oppdra dem slik at de kan utvikle en karakter Gud kan godkjenne, og ikke en karakter Satan og hans engler kan spille på som de ønsker. Jesus talte fra skystøtten og ildstøtten, og han påla sitt folk å undervise barna omhyggelig om Guds bud. Hvem følger dette pålegget? Hvem forsøker å oppdra barna sine til mennesker Gud kan godta? Hvem husker på at barnas evner og anlegg tilhører Gud og må fullt ut helliges til tjenesten for ham?

Hanna innviet Samuel til tjeneste for Herren, og Herren åpenbarte seg

for ham i barndommen og ungdomstiden. Vi må gjøre meget mer for barna og de unge, for Gud vil ta imot dem og la dem gjøre store ting i hans navn. De skal forkynne sannheten i fremmede land, for mennesker som lever i villfareisens og overtroens mørke. Hvis dere skjemmer bort barna og føyer dem i alt de ber om, og dere oppmuntrer Interessen for klær og oppelsker forfengelighet og overmot hos dem, bedrøver dere Jesus som har betalt en så uendelig høy pris for å kunne frelse dem. Han må ha barnas udelte hengivenhet og tjeneste.

Dere foreldre har en stor oppgave å utføre for Jesus, han som har gjort alt for dere. La ham veilede og hjelpe dere. Gud sparte Ikke den beste gaven han hadde å gi dere, sin enbårne Sønn. Barna og de unge må ikke bli hindret i å komme ttl Jesus. Satan forsøker å knytte barna til seg med stållenker, og bare ved energisk, personlig innsats kan dere makte a vinne dem for Jesus. Vi må ta bedre vare på barna og de unge, og vi må gjøre mer for dem, for de er menighetens håp. Josef, Daniel og hans venner, Samuel, David, Johannes og Timoteus er lysende eksempler som vitner om at frykt for Herren er opphav til visdom» (Ordspr 9,10).

Vi må gjøre en mer energisk innsats hvis vi ønsker å ha Herren med oss som vår rådgiver og hjelper. Lyset som skinner fra Guds Sønn på Golgata, kan lede enhver vandrer hjem. Det er kraft hos ham til å rense hjertet og forvandle karakteren. Alle sanne kristne må gjøre en innsats for barna og de unge og fremholde budskapet om Jesu herlighet for dem. Da vil, han fordunkle verdens tillokkelser og blendverk, og de vil ikke se noen fordel i å vandre på ulydighetens vei. -- «The Review and Herald», 17. juni 1890.

Kapittel 48

Den guddommelige norm

Fra «The Signs of the Time»,. 5. des. 1892.

Guds bud er omfattende og vidtrekkende. I få ord åpenbarer de alt det menneskene plikter å gjøre. «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand og av all din kraft. ... Du skal elske din neste som deg selv» (Mark 12,30.31). Disse ordene viser lengden og bredden, høyden og dybden i Guds lov, for Paulus sier: «Derfor er kjærligheten oppfyllelsen av loven» (Rom 13, 10). Bibelen sier at «synd er lovbrudd» (1 Joh 3,4). Guds ord sier også: «Alle har syndet, og de har ingen del i Guds herlighet» (Rom 3,23). «Det finnes ikke en som gjør det gode ikke en eneste» (vers 12).

Mange blir bedratt når det gjelder deres sanne tilstand. De forstår ikke at det naturlige hjerte er mer fullt av svik enn noe annet, og helt igjennom fordervet. De kler seg i sin egen rettferdighet, og er tilfreds med å nå opp til sin egen menneskelige standard for karakteren. Men de kommer skjebnesvangert til kort når de ikke når opp til den guddommelige standard, for i seg selv kan de ikke møte Guds krav.

Vi kan prøve å måle oss med oss selv eller med hverandre, og vi kan kanskje mene at vi er like bra som denne eller hin, men i dommen vil spørsmålet være: Fyller vi himmelens krav? Når vi opp til den guddommelige standard? Er vårt hjerte i harmoni med himmelens Gud?

Alle mennesker har overtrådt Guds lov, og som lovovertredere er vi håpløst fortapt, for vi er Guds fiender og ute av stand til å gjøre noen god

gjerning. «Det menneskene av naturen trakter etter, betyr fiendskap mot Gud, for vår onde natur bøyer seg ikke for Guds lov, ja, den kan ikke gjøre det» (Rom 8,7). Når menneskene ser inn i det moralske spTeil, Guds hellige lov, oppdager de at de er syndere, og de blir overbevist om sin syndige tilstand og at de er under lovens rettferdige dom. Men de blir ikke overlatt til seg selv i den håpløse stilling synden har brakt dem i, for han som var Gud lik, gav sitt liv på Golgata for å frelse overtrederen fra fortapelsen. «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå lortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16).

Vårt sonoffer

Jesus var himmelens majestet, englenes kjære leder, og med glede utførte de hans befalinger. Han var ett med Gud, «i Faderens favn» (Joh 1,18). Han så det likevel ikke som noe mål å være Gud lik, så lenge menneskene var fortapt i synd og elendighet. Han steg ned fra sin trone, la bort sin krone og det kongelige septer, og kledte sin guddom i menneskelighet. Han fornedret seg selv til korsets død, for at mennesket kunne bli opphøyet til å sitte med ham på hans trone. I ham har vi et fullstendig offer, et guddommelig sonoffer, en mektig frelser, som helt og fullt kan frelse dem som kommer til Gud ved ham. Han kommer for å åpenbare Faderen, for å forsone menneskene med Gud og gjøre dem til nye mennesker, gjenskapt i bildet til ham som skapte dem.

Jesus er vårt sonoffer. Vi kan ikke gjøre soning for oss selv, men i tro kan vi ta imot soningen som er blitt gjort. «For Kristus selv led døden for syndenes skyld, en gang for alle. Den rettferdige led for urettferdige for å føre dere fram til Gud» (1 Pet 3,18). «Dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri, ... det var med Kristi dyrebare blod, blodet av et lam uten feil og lyte» (1 Pet 1,18,19). Det var med et uendelig stort offer og en ubeskrivelig lidelse vår gjeløser gjorde frelsen mulig for oss. I denne verden var han ukjent og upåaktet, for at

han med sin fornedrelse og ydmykelse kunne løfte menneskene opp til evig ære og udødelig glede i himmelen. Han led ufattelig i de tretti år han var i verden. Velen fra krybben til Golgata var formørket av sorg og smerte. Han var en smertenes mann, vel kjent med sorg. Han led en hjertesorg så stor at en menneskelig penn ikke kan skildre den. Han kunne i sannhet ha sagt: «Gi akt og se om det finnes en smerte hk den som har rammet meg» (Klag 1,12).

Han som hatet synden av hele sitt hjerte, tok all verdens synd på seg. Den skyldfrie bar syndernes straff. Han var uskyldig, men gav seg selv som stedfortreder for dem. Skylden for all synd tynget verdens frelser ned. Alle menneskers onde tanker, ord og gjerninger ble han straffet for, fordi han var blitt menneskenes stedfortreder. Selv om syndeskylden ikke var hans, ble han knust for menneskenes overtredelser. Han som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet.

Vår guddommelige stedfortreder .blottet frivillig sitt bryst for rettferdighetens sverd, for at VI Ikke skulle gå fortapt, men ha evig liv. Jesus sa: «Faderen elsker meg fordi jeg gir mitt liv for siden å ta det tilbake. Ingen har tatt mitt liv; Jeh gir det frivillig, for jeg har makt til å gi mitt liv og makt til å ta det igjen» (Joh 10,17.18). Intet menneske og Ingen engel kunne ha sonet straffen for synden. Jesus var den eneste som kunne frelse opprørske mennesker. I ham var det guddommelige og det menneskelige forenet, og det var dette som gav sonofferet på Golgata verdi. På korset møtte godhet og sannhet hverandre, rettferd og fred kysset hverandre.

Når syndere får se Frelseren lide døden på Golgata, og forstår at han som lider, er guddommelig, må de spørre hvorfor dette store offer ble gjort. Korset peker på Guds hellige lov som var blitt overtrådt. Kristi død er et ugjendrivelig argument for Guds lovs rettferdighet og uforanderlighet. I en profeti om Kristus sier Jesaja: «For sin rettferdsskyld ville Herren gjøre loven stor og herlig» (Jes 42,21). Loven har ingen makt til å tilgi overtrederen. Den har som oppgave å peke på feilene som er gjort, for at

syndere skal bli klar over at de har behov for ham som er mektig til å frelse, en som kan være deres stedfortreder, borgsmann og rettferdighet. Jesus kan dekke syndernes behov, for han har sonet overtrederens synd. «Men han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53,5).

Herren kunne ha forkastet synderne og fullstendig tilintetgjort dem, men han valgte en utvei som kostet mer. I sin store kjærlighet gir han håp til dem som var uten håp, idet han gir sin enbårne Sønn tihoning for verdens synd. Og ettersom han har tømt hele himmelen i denne ene rike gaven, vil han ikke nekte mennesker noen form for hjelp til å ta imot frelsen og bli Guds arvinger og Kristi medarvinger.

Guds kjærlighet åpenbart

Kristus kom for å åpenbare Guds kjærlighet for verden og dermed dra alle mennesker til seg. Han sier: «Og når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg» (Joh 12,32). Det første steg på frelsesveien er å reagere når Kristi kjærlighet drar oss. Gud sender det ene budskap etter det andre og formaner menneskene til å vende om, for at han kan tilgi dem. Skal hans innbydelser være forgjeves? Skal hans tilbud om nåde bli oversett, og hans kjærlighet bli forkastet? Da avskjærer menneskene seg fra den eneste mulighet til frelse, for Gud kan bare tilgi den som angrer. Ved åpenbaringen av sin kjærlighet, og ved Åndens påminnelser formaner han menneskene til å angre og vende om, for anger og omvendelse er en Guds gave. Den han tilgir, hjelper han først til å angre.

Menneskene opplever sin største glede når de oppriktig angrer sin overtredelse av Guds lov og når frem til tro på Kristus som syndernes frelser og talsmann. For at menneskene skal forstå hvilken glede og fred Guds tilgivelse gir, drar Kristus dem ved åpenbaringen av sin kjærlighet. Hvis de

reagerer når han drar dem, og overlater seg til hans nåde, vil han lede dem steg for steg til full kunnskap om ham selv. Dette er det evige liv.

Kristus kom for å åpenbare Guds rettferdighet og kjærlighet, så Israel skulle få omvendelse og syndenes forlatelse. Når synderne ser Jesus løftet opp på korset hvor han lider straffen for overtrederens skyld, og de i åpenbaringen av den forferdelige døden på korset ser Guds avsky for det onde og hans kjærlighet til falne mennesker, vil de angre sin overtredelse av den loven som er hellig, rettferdig og god. De tror på Kristus fordi han er blitt deres stedfortreder, borgsmann og talsmann. Gud viser den angrende synder sin nåde og sannhet. Han tilgir og viser kjærlighet.

Men Satan vil ikke la et menneske slippe fri fra syndens favntak, hvis han kan hindre det. Da Gud ofret {in Sønn, gav han sin beste gave, og himmelens rike skatter står til vår rådighet. Selv om hele himmelen er blitt utøst i denne ene, rike gaven, vil fienden fortelle et angrende menneske at Gud er hard og ubøyelig og ikke villig til å tilgi overtrederen. Ved forskjellige anledninger har jeg fått brev fra personer som var fortvilet over sin synd. En og annen har skrevet: «deg er' redd det ikke er noen hjelp for meg. Finnes det noe håp for meg?» Disse stakkars mennesker har fått dette svar: «Stol på Gud, det er brød nok i hans hus. Stå opp og gå til din Far. Han ser deg langt borte og går deg imøte. Han elsker deg og er nådig mot deg.»

Når fienden kommer som en stormflod og forsøker å overvelde deg med tankene på din synd, skal du si til ham: Jeg vet at jeg er en synder. Hvis jeg ikke var det, ville jeg ikke ha kommet til Frelseren. For han sier: «deg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere» (Mark 2,17). Og fordi jeg er en synder, har jeg rett til å komme til Jesus. Jeg er full av synd og urenhet, men han led og døde og tok på seg den forbannelsen som skulle ha rammet meg. Jeg kommer, jeg tror og jeg påberoper meg hans løfter, at «den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16).

Vil en slik bønn fra en angrende sjel bli avvist? Nei, aldri! Kristi lidelse og død er beviset på hans grenseløse kjærlighet til menneskene. Han både kan og vil frelse alle som kommertil Gud ved ham. .

Kom da som et lite barn til Gud, og kast deg for hans føtter som en angrende synder. Vi behøver ikke fare opp til himmelen for å hente Jesus ned, eller stige ned i avgrunnen for å hente ham opp, for han er alltid nær oss. Han sier: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid jeg med ham og han med meg» (Åp 3,20). Kristus er mer enn villig til å ta vårt hjertes tempel i besittelse, hvis vi vil slippe ham til. Han sier at han står for hjertedøren og banker. Hvorfor kommer han da ikke inn? Er det fordi kjærligheten til synd har stengt hjertedøren? Når vi er villige til å gi avkall på synden og bekjenne vår skyld, vil hindringen mellom sjelen og Frelseren bli fjernet. -- «The Signs of the Times», 5. des. 1892.

Kapittel 49

Overgivelse og bekjennelse

Fra «The Signs of the Times», 12. des. 1892.

Når vi angrer vår synd, behøver vi ikke gå i kloster som Luther gjorde, og pålegge oss selv botsøvelser som soning for vår synd, og tro at vi ved det kan vinne Guds velbehag. Spørsmålet lyder: «Skal jeg ofre min førstefødte for min synd, min livsfrukt for mine overtredelser? Menneske, Herren har jo sagt deg hva godhet er, og hva han krever av deg: at du skal gjøre det som er rett...vise trofast kjærlighet og vandre ydmykt med din Gud» (Mika 6,7.8). Og salmisten sier: «Et hjerte som er brutt og knust, ringeakter du ikke, Gud» (Sal 51,19). Johannes skriver: «Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett» (1 Joh 1,9). Den eneste grunn til at vi ikke har fått syndsforlatelse, er at vi ikke har bekjent overfor ham som vi har såret med våre overtredelser og gjennomboret med vår synd, at vi er overtreidere og behøver hans nåde. Når bekjennelsen kommer fra hjertedypet, vil den finne veien til Guds hjerte, for Herren er nær hos den som har et sønderknust hjerte, og han frelser den som har en knust ånd.

Det er et stort mistak å tro at å bekjenne synd skader vårt omdømme og gjør at man mister innflytelse blant medmennesker. Mange som har en slik forkjert oppfatning, ser at de har gjort galt, men bekjenner det ikke. De unnlater å gjøre opp for den urett de har begått mot andre, og ved sitt eget liv forbitrer de andres livsvei og legger en mørk skygge over den. Det vil ikke skade ditt gode omdømme å bekjenne din synd. Få vekk den falske følelse av å være noe. Fall på klippen og bli knust, og Kristus vil gi deg den sanne og himmelske verdighet: Stolthet, selvopphøyelse og egenrettferdighet må ikke få hindre noen i å bekjenne sin synd, så de går glipp av løftet: «Den som

skjuler sine synder, går det ikke vel; den som bekjenner sin synd og vender seg fra den, han finner barmhjertighet» (Ordsp 28,13). Forsøk ikke å skjule noe for Gud, og unnlat ikke å bekjenne det du har gjort galt mot andre. «Bekjenn da syndene for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli helbredet» (Jak 5,16). Mange synder blir ikke bejnt, og de vil møte synderen på dommens dag. Det er langt bedre å gjøre seg ferdig med dem nå, bekjenne dem og bli kvitt dem, mens han som var vårt sonoffer, fremdeles taler vår sak. Forsøm ikke å bli klar over hva Gud ønsker i et slikt tilfelle. Din egen sjels sunnhet og andres frelse avhenger av den måten du løser dette spørsmålet på. «Ydmyk dere da under Guds mektige hånd, så han kan opphøye dere når tiden er inne. Kast alle bekymringer på ham, for han har omsorg for dere» (1 Pet 5,6.7). Det er den ydmyke og søn der knuste som kan fatte noe av korset og Guds kjærlighet. Rike velsignelser får de som oppfyller betingelsene for å få del i Guds nåde.

Et kall til overgivelse

Vi må overgi oss til Gud, så han kan fornye og hellige oss og gjøre oss skikket for himmelen. Vi må ikke sette vår lit til fremtiden. Det er i dag vi skal gi oss selv til ham og nekte å være syndens tjenere. Tror du at du kan kvitte deg med synden litt etter litt? Gi slipp på det alt sammen nå. Avsky det Jesus avskyr, og elsk det Jesus elsker. Har han ikke ved sin død og ved sine lidelser gjort det mulig for deg å bli rensset for synd? Når vi begynner å forstå at vi er syndere, og vi faller på klippen og blir knust, vil de evige armer omslutte oss, og vi kommer nær til Jesu hjerte. Der blir vi grepet av hans kjærlighet og får avsky for vår egen urettferdighet. Vi må komme nærmere foten av korset. Jo mer vi ydmyker oss der, desto større vil Guds kjærlighet bli. Kristi nåde og rettferdighet vil ikke kunne gagne den som føler seg frisk, som synes han er rimelig god og er tilfreds med sin egen tilstand. Det er ikke plass for Jesus i det hjerte som ikke forstår at det behøver lys og hjelp.

Jesus sier: «Salige er de som er fattige i seg selv, for himmelriket er

deres» (Matt 5,3). Det er en fylde av nåde hos Gud, og vi kan få et rikt mål av hans Ånd og kraft. Nøy deg ikke med å leve på egenrettferdighetens agner, men gå til Herren. Han har en vakker kledning til deg, og hans armer er åpne for å ta imot deg. Kristus vil si: «Ta de skitne klærne av ham og kle ham i høytidsklær.»

Kom som en angrende synder

Men skal vi vente til vi føler at vi er blitt rensset? Nei, Kristus har lovet: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss for all urett» (1 Joh 1,9). Guds ord sier at Gud har godtatt deg. Du må ikke vente på å bli fylt med vidunderlige følelser før du kan tro at Gud har hørt din bønn. Dine følelser skal ikke være rettesnoren for deg, for følelsene er like ustabile som skyene. Du må ha et fast grunnlag for din tro. Herrens ord er mektig, og du kan stole på det. Han sier: «Be, så skal dere få.» Se hen til Golgata. Har ikke Jesus sagt at han er din talsmann? Har han ikke sagt at hvis du ber om noe i hans navn, skal du få det du ber om? Du må ikke stole på din egen godhet eller dine gode gjerninger. Du skal stole på rettferdighetens sol. Du skal tro at Kristus har tilgitt din synd og tilregnet deg sin rettferdighet.

Du må komme som en angrende synder og i Jesu navn, han som er din guddommelige talsmann. Du kommer til en nådig Far som gjerne tilgir, og du må tro at han vil gjøre det han har lovet. De som ønsker å bli velsignet av Gud, må banke på, vente ved nådens trone med full tillit, og si: Du, Herre, har sagt: «Den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, blir det lukket opp for.» Herren ønsker at de som søker ham, skal tro på ham som kan gjøre alt for dem.

Ved noen velkjente eksempler forsøker Jesus å vise oss hvor villig Gud er til å høre og besvare våre bønner. Han sier: «Eller er det noen av dere som

vil gi sin sønn en stein når han ber om brød, eller gi ham en orm, når han ber om en fisk? Når selv dere som er onde, vet å gi barna gode gaver, hvor mye mer skal ikke da den Far dere har i himmelen, gi gode gaver til dem som ber ham» (Matt 7,9-11). Ved eksemplet om foreldrenes naturlige kjærlighet til sine barn, viser Kristus at Gud er villig til å hjelpe. Hvilken far ville nekte barnet sitt mat når det ber om det? Skal vi vanære Gud ved å tro at han ikke vil høre sine barns bønner? Kan vi tenke oss foreldre som ville fleipe med barna sine og love dem noe bare for å kunne skuffe dem? Ville en far love barnet god og nærende mat, og etterpå gi det en stein? Når mennesker som er onde, gir barna gode gaver, hvor meget mer skal da ikke den Far som er i himmelen, gi gode gaver til dem som ber ham? Herren lover å gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham om det.

Når synderen tror, og angre og bekjenner sin synd, legger Kristus sin rettferdighet til for at det falne menneskes bønn kan stige opp til Gud som en velluktende røkelse, og Guds nåde bli gitt til den troende. Jesus sier til engstelige, angrende mennesker at de skal søke vern hos ham og slutte fred med ham (Jes 27,5). «Kom, la oss gjøre opp vår sak! sier Herren. Om deres synd er som purpur, skal de bli hvite som snø; om de er røde som skarlaget, skal de bli hvite som ull» (Jes 1,18). Vil du la Herren gjøre saken opp med deg? Vil du la din trofaste skaper bevare deg? Kom og la oss leve i lyset fra hans ansikt og be som David: «Rens meg fra synd med isop, vask meg, så jeg blir hvitere enn snø» (Sal 51,9). Rens i tro ditt hjerte med Jesu blod, for det alene kan gjøre deg hvitere enn snø. Men du sier kanskje: «A måtte gi avkall på alle mine avguder, vil knuse mitt hjerte.» Å oppgi alt for Gud blir sammenlignet med å falle på klippen og bli knust. Vi må gi avkall på alt for ham, for hvis vi ikke blir knuster vi verdiløse.

Når du vender deg fra de skjulte brønner som ikke holder vann, og i Jesu, din talsmanns, navn kommer direkte til Gud og ber om det du behøver, vil Kristi rettferdighet bli åpenbart som din rettferdighet og Kristi fortjeneste som din fortjeneste. Da vil du forstå at rettferdighet kan du bare oppnå ved

tro på Kristus, for i ham er Guds fullkomne karakter blitt åpenbart, i hans liv kom hellighetens prinsipper til syne. Ved blodet fra Kristisonoffer blir synderen løst fra trelldom og fordømmelse. Ved den syndfrie stedfortreders fullkommenhet kan han i ydmykhet holde alle Guds bud. Uten Kristus er han under lovens fordømmelse og er stadig en synder, men ved troen på Kristus blir han rettferdiggjort for Gud. -- «The Signs of the Times», 12. des. 1892.

Kapittel 50

Kom, let og finn

Fra «The Signs of the Times». 19. des. 1892.

Det er ikke mulig for menneskene å frelse seg selv, men de kan bedra seg selv på dette område. Kristi rettferdighet alene kan gi dem frelse, og dette er Guds gave. Dette er bryllupskledningen som du må ha på, om du skal få del i Lammets bryllupsmåltid. Uten nøling må troen gripe fatt i Kristus, og du vil bli til en ny skapning i ham, et lys for verden.

Kristus blir kalt «Herren vår rettferdighet». Ved tro burde hver enkelt kunne si «Herren min. rettferdighet». Når vi i tro tar imot denne Guds gave, vil vi prise Gud, og vi vil kunne si til andre: «Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd» (Jbh 1,29). Da vil vi kunne fortelle de fortapte om frelsesplanen, fortelle dem at mens hele verden lå under syndens forbannelse, åpenbarte Herren for den falne og håpløse synder de nødvendige betingelser for å få nåde, og hva hans nåde betyr. Nåde er godhet og hjelp du ikke fortjener. Englene, som ikke har personlig kjennskap til synden, forstår ikke hva det vil si å finne nåde, men vår syndige natur behøver den nåde en barmhjertig Gud kan vise. Det var nåden som sendte Frelseren ut for å lete etter oss som var forlagt, og bringe oss tilbake til folden.

Føler du at du mangler noe? Hungrer og tørster du etter rettferdighet? Da er dette bevis på at Kristus virker på deg og skaper denne følelsen av nød, for at du skal søke ham som ved sin Ånd kan gjøre for deg det som du selv ikke kan gjøre. Herren setter ingen andre betingelser enn at du hungrer og tørster etter hans nåde og veiledning, og at du lengter etter hans-kjærlighet. At du ber, viser at du innser ditt behov, og hvis du ber i tro, vil du få. Herren

har lovet dette, og han svikter ikke. At du føler og vet at du er en synder, er tilstrekkelig grunn til å kunne be ham om nåde og barmhjertighet. Betingelsen for å komme til Gud er ikke at du er hellig, men at du skal be Gud om å rense deg for all synd og urenhet. Hvorfor da vente lenger?

Når Satan kommer for å kaste skygge mellom deg og Gud, dersom han anklager deg for det du har gjort, og frister deg til å mistro Gud og tvile på hans nåde, så si: Jeg må ikke la min svakhet komme mellom meg og min Gud, for han er min styrke. Mine mange synder er lagt på Jesus, min guddommelige stedfortreder og mitt sonoffer. «intet bringer jeg til deg, kun til korset klynger meg.»

Ingen mennesker kan finne noe godt i sin karakter som kan anbefale dem hos Gud, eller sikre dem at de blir godt mottatt. Bare ved Jesus, som Faderen gav for at verden skulle ha liv, kan synderen få adgang til Gud. Jesus alene er vår forløser, vår talsmann og mellommann. I ham alene har vi håp om tilgivelse, fred og rettferdighet. Det er i kraft av Kristi blod at det syndige menneske kan bli gjenskapt og sunt. Kristus er den hellige røkelse som gjør din bønn akseptabel for Faderen. Da kan du si:

«Just som jeg er, ei med et stå av egen kraft å bygge på, for i ditt blod å frelse få. Jeg kommer her, o du, Guds lam.»

Å komme til Kristus krever ingen åndelig anstrengelse eller anfektelse. Det består ganske enkelt i å godta de betingelser for frelse som Herren har forklart i sitt ord. Velsignelsen er fri for alle. Innbydelsen lyder: «Hør, alle som tørster, kom hit og få vann! Kom, dere som ikke har penger! Kjøp korn, så dere kan spise, ja, kom og kjøp uten penger, uten betaling vin og melk! Hvorfor bruker dere penger til det som ikke er brød, og lønnen for deres arbeid til slikt som ikke metter? Hør, ja bare hør på meg, så skal dere få spise det som godt er» (Jes 55,1.2).

I Kristus finnes rettferdighet

Kom, let og finn! Kraftkilden er tilgjengelig, den er full og den er fri..Kom med et ydmykt hjerte, og tro ikke at du må gjøre gode gjerninger for å fortjene velvilje hos Gud, eller at du må forbedre deg før du kan komme til Kristus. Du makter ikke å gjøre noe godt, og du kan ikke bedre din stilling. Uten Kristus har vi ingen verdi og ingen rettferdighet. Vår syndighet, vår svakhet og vår menneskelige ufullkommenhet gjør det umulig for oss å komme til Gud uten å være kledt i Kri_tis plettfrie rettferdighet. Vi må være i ham, ikke med vår egen rettferdighet, men med den rettferdighet vi får ved troen på Kristus. I det navn som er over alle navn, det eneste blant mennesker som vi kan bli frelst ved, kan vi da påberope oss Guds løfte og si: «Herre, tilgi meg min synd. Jeg legger min hånd i din for å få hjelp. Jeg behøver den, for ellers går jeg til grunne. Nå tror jeg.» Frelseren sier til den angrende synder: «Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14,6). «Den som kommer til meg, vil jeg ikke støte bort» (Joh 6,37). «Jeg er din frelse!» (Sal 35,3.) får du tar imot Kristi kall og slutter deg til ham, viser du frelsende tro. Å snakke om religiøse spørsmål på en overfladisk måte, og be om åndelige velsignelser uten virkelig lengsel i hjertet og en levende tro, nytter lite. Den nysgjerrige mengden som Jesus var omgitt av, fikk ikke del i den livgivende kraften ved den kontakten. Men da den stakkars lidende kvinnen som hadde vært ufør i tolv år, kom frem og rørte ved klærne hans, følte hun denne helbredende kraft. Hun berørte ham i tro, og Jesus merket denne berøringen. Han kjente at det gikk legende kraft ut fra ham, og han snudde seg i mengden og sa: «Hvem var det som rørte ved meg?» (Luk 8,45). Disiplene ble forbauset over dette spørsmålet og svarte: «Mester, folk trykker og trenger seg inn på deg fra alle kanter. Men Jesus sa: Det var noen som rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft gikk ut fra meg. Da kvinnen skjønnte at det ikke kunne skjules, kom hun skjelvende fram. Hun kastet seg ned for ham og fortalte, så alle hørte på, hvorfor hun hadde rørt ved ham, og hvordan hun var blitt frisk igjen med det samme. Da sa Jesus til henne:

Datter, din tro har frelst deg. Gå bort med fred» (Luk 8,45-48). Den tro som resulterer i en levende forbindelse med Kristus, er et uttrykk for at det bare er han vi ønsker kontakt med, at vi er helt avhengige av nettopp ham, og at vi overgir oss helt til ham. Den slags tro er virksom ved kjærlighet og renser sjelen. I Kristi etterfølgeres liv leder den til sann lydighet mot Guds bud, for kjærlighet til Gud og mennesker vil være resultatet av en levende forbindelse med Kristus. «Den som ikke har Kristi Ånd, hører ham ikke til» (Rom 8,9).

Jesus sier: «Jeg er vintreet, dere er grenene» (Joh. 15,5). Kan vi tenke oss en mer intim forbindelse enn dette? Fibrene i grenen er identiske med dem som finnes i treet. Tilgangen av liv, kraft og næring går uhindret og uten stans fra treet til grenene. Roten sender sin næring gjennom grenene. Slik er også den troendes forhold til Kristus, hvis han blir i Kristus og får sin næring fra ham. Men denne åndelige forbindelse mellom Kristus og mennesket kan bare komme i stand ved utøvelsen av personlig tro. «Uten tro er det umulig å behage Gud» (Hebr 11,6). Det er troen som setter oss i forbindelse med himmelens kraft og gir oss styrke i kampen mot mørkets makter. «Og det som har seiret over verden, er vår tro» (1 Joh 5,4). Troen gjør Guds eksistens og nærvær virkelig for oss. Idet vi forsøker å gjøre alt til hans ære, oppdager vi mer og mer av skjønnheten i hans karakter og det vidunderlige ved hans nåde. Vi får åndelig styrke, for vi ånder i himmelens' atmosfære og forstår at med Gud ved vår høyre hånd, skal vi ikke rokkes. Vi blir løftet opp over verden og ser ham som er den herligste blant ti tusen. Ved å betrakte ham blir vi forvandlet til å ligne ham og bære hans bilde. -- «The Signs og the Times», 19. des. 1892.

Kapittel 51

Ett med vintreet

Fra «The Signs of the Times». 26. des. 1892.

«Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er borte, se, det nye er blitt til» (2 Kor 5,17). Det er bare guddommelig kraft som kan gi menneskehjertet nytt liv og fylle sjelen med Kristi kjærlighet, noe som alltid gir seg utslag i kjærlighet til dem han døde for. Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse. Når en person er omvendt til Gud, får han ny motivering. Han elsker det Gud elsker, for med den gyldne lenken er livet da bundet til de urokkelige løfter i Jesu liv. Kjærlighet, glede og fred og en ubeskrivelig takknemlighet vil fylle sjelen, og de som blir velsignet på den måten, vil si: «Du bøyer deg ned og gjør meg stor.» (Sal 18,36).

Men de som venter å få se en magisk forandring av sin karakter, uten en energisk innsats i kampen mot synden, vil bli skuffet. Vi har ingen grunn til å være redd, så lenge vi ser hen til Jesus, ingen grunn til å tvile på at han helt og fullt kan frelse dem som kommer til ham. Men vi må stadig være på vakt for at vår gamle natur på ny ikke skal få overtaket, og for at fienden ikke skal klare å legge en snare for oss som igjen gjør oss til hans fanger. Vi må arbeide på vår frelse med frykt og beven, for det er Gud som virker i oss både å ville og gjøre etter hans gode vilje. Med våre begrensede muligheter skal vi være like hellige på vårt område som Gud er hellig på sitt område. Så langt det er mulig skal vi åpenbare den guddommelige karakters sannhet, kjærlighet og storhet. Som seglet setter sitt stempel på vokset, må Den Hellige Ånd få sette sitt stempel på sjelen, og da bærer den Kristi bilde.

Vi må alle vokse i åndelig erfaring. Ofte kommer vi til kort i våre forsøk på å etterligne det guddommelige mønster. Vi vil ofte måtte bøye oss og gråte ved Jesu føtter, fordi vi feiler og kommer til kort, men vi må ikke miste motet. Vi må be mer inderlig, tro mer helt og forsøke igjen med et fastere forsett å vokse opp til å ligne vår Herre. Når vi ikke stoler på vår egen styrke, vil vi sette lit til vår gjeløseres styrke og prise Gud som er vår frelser og Herre.

Der hvor det er forbindelse med Jesus, er det kjærlighet. Uansett hva vi ellers bærer av frukt, gagnar det intet hvis kjærligheten mangler. Kjærlighet til Gud og nesten er selve kjernen i vår kristentro. Ingen kan elske Kristus uten å elske hans barn. Når vi er forenet med Kristus, har vi hans sinnelag. Renhet og kjærlighet vil da prege karakteren, og ydmykhet og sannhet vil styre livet. Selve ansiktsuttrykket endrer seg. Når Kristus bor i hjertet, er han en forvandlende kraft, og det ytre bærer vitnesbyrd om den fred og glede som bor i det indre. Vi opptar i oss Guds kjærlighet som grenen tre\ker næring fra vintreet. Hvis vi er podet inn i Kristus, og fiber for fiber er blitt forenet med det levende vintre, vil vi bevise det ved å bære rikelig med levende frukt.

Hvis vi er forenet med lyset, vil vi være lysbærere, og med våre ord og gjerninger vil vi reflektere lyset til verden. De som er sanne kristne, er bundet med den kjærlighetens lenke som binder himmel og jord sammen og knytter forbindelsen mellom skrøpelige mennesker og en allmechtig Gud. Lyset som skinner i Jesu Kristi ansikt, skinner inn i hans etterfølgeres hjerter, til Guds ære.

Vi blir forandret ved det vårt sinn er opptatt av. Når vi mediterer over fullkommenheten hos den guddommelige modell, vil vi lengte etter å bli helt annerledes enn vi er nå og å bli fornyet så vi kan bære hans bilde og få del i hans renhet. Det er ved tro på Guds Sønn at forandringen i karakteren finner sted, så vredens barn blir Guds barn. De går over fra døden til livet, de blir

Åndens mennesker og tolker det som hører Ånden til. Guds visdom opplyser deres sinn, og de ser de underfulle ting i Guds lov. Når mennesker blir omvendt ved sannheten, skjer forvandlingen av karakteren, og de vinner stadig ny kunnskap. De som blir lydige mot Gud, får Kristi sinnelag, og Guds vilje blir deres vilje.

De som ikke holder noe tilbake, men lar seg lede helt av Guds And, vil finne at deres sinn utvikles og deres oppfatningsevne vokser. I tjenesten for Gud får de en opplæring som ikke er ensidig og utilstrekkelig. De utvikler ikke en ensidig karakter, men får en symmetrisk og velutviklet karakter. Karaktersvakheter som gav seg utslag i ubesluttsomhet og vankelmodighet, blir overvunnet, for de som stadig holder seg nær til Gud, har et slikt forhold til Jesus at de får hans sinnelag. De blir ett med Kristus og får sunne og faste prinsipper. Oppfatningsevnen blir klar, og de får del i den visdom som kommer fra Gud.

Jakob sier: «Er noen av dere vis og forstandig, da må han vise det i gjerning, i et rett liv preget av den tålsomhet som visdommen gir» (Jak 3,13). «Men visdommen ovenfra er først og fremst ren, dernest fredsæl, forsonlig og føyelig, rik på barmhjertighet og gode frukter, upartisk og uten hykleri. Og rettferds frukt blir sådd i fred og vokser fram for dem som stifter fred» (Jak 3,17.18). De som drikker av frelsens beger og påkaller Herrens navn, vil ha en slik visdom. Denne frelse som gir overtredene tilgivelse, tilbyr den rettferdighet som tåler å bli gransket av den allvitende Gud, den gir seier over Guds og menneskets mektige fiende, gir evig liv og glede til dem som tar imot den, og er til glede for dem som er fattige i seg selv.

Lignelsen om det tapte får

Den vakre lignelsen som Jesus fortalte om den bortkomne sauene og gjeteren som lot de nittini være ute på marken, og drog utror å lete etter den

som var blitt borte, er et bilde på Kristi oppgave, synderens tilstand og den glede det er i himmelen over en synder som blir frelst. Det var ikke en likeglad gjeter som tellet saueflokken og sa: Jeg har nittini, og det vil være for mege bry å dra ut og lete etter den som mangler. Den kommer sikkert tilbake, og da skal jeg slippe den inn, men jeg kan ikke dra ut og lete.» Nei, så snart sauene er blitt borte, teller gjeteren flokken om og om igjen, og når han er sikker på at det mangler en sau, hviler han ikke. Han lar de nittini være igjen ute på marken, og selv om natten er mørk og stormfull, om veien er lang og farlig og dagen har vært slitsom, gir han seg ikke før han har funnet den bortkomne sauene. Så legger han den trette og redde sauene på skulderen, og full av takknemlighet over at letingen ikke har vært forgjeves, bærer han den tilbake til flokken. Hans takknemlighet gir seg uttrykk i lovsang, og han kaller sammen venner og naboer og sier: «Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen den sauene som var kommet bort.» Slik er det når en som er -kommet bort, blir funnet av fårenes store hyre. Da gleder englene seg. «På samme måte blir det større glede i himmelen over en synder som vender om, enn over nittini rettferdige som ikke trenger til omvendelse» (Luk 15,7.) -- «The Signs of the Times», 26. des. 1892.

Kapittel 52

Kristus -- vår øversteprest

Manuskript 50, 1900.

Rettferdigheten krever at synden ikke bare blir tilgitt, men også at dødsdommen må bli fullbyrdet. Da Gud gav sin enbårne Sønn, oppfylte han begge disse forutsetninger. Ved å dø for menneskene bar Kristus straffen fullt ut, og han gjorde det samtidig mulig å tilgi.

Ved synden er menneskene blitt skilt fra livet med Gud. De er åndelig lammet på grunn av Satans list og renker, han som er syndens opphavsmann. De har i seg selv ingen følelse av synd, eller evne til å verdsette og tilegne seg guddommelig natur. Får de anledning til dette, er det ingenting i det naturlige hjerte som ønsker seg det. Satan har forhekset dem. Han benytter all sin kløkt og list for å hindre enhver god impuls. Enhver evne Gud har gitt dem, er blitt brukt som våpen mot den guddommelige velgjører. Selv om Gud elsker dem, kan han ikke gi dem de gaver og velsignelser han lengter etter å gi dem.

Men Gud lot seg ikke slå ut av Satan. Han sendte sin Sønn til verden, for at han ved å bli menneske og forene det guddommelige med det menneskelige, kunne gi menneskene moralsk verdi for Gud.

Det er ingen annen vei til frelse for menneskene. Jesus sier: «Uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,5). Bare ved Kristus kan livets kilde gi menneskenaturen nytt liv, omdanne innstillingen og vende folks tanker og følelser mot himmelen. Gjennom foreningen av den guddommelige og menneskelige natur kunne Kristus & hjelpe dem til å forstå, og han kunne

innpode sine livgivende egenskaper i mennesker som er døde i overtredelser og synd.

Når menneskene tenker på bolgata, har de et ufullkomment bilde av Kristus på skammens kors. Hvorfor døde han? For syndens skyld. Hva er synd? Overtredelse av Guds lov. Da får de øynene åpnet og ser hva synd er. Loven som er overtrådt, kan ikke tilgi synderen. Den er vår vokter som dømmer oss til straff. Hvor finnes hjelpen? Loven driver oss til Kristus, som ble hengt på korset for at han skulle kunne gi falne, syndige mennesker sin rettferdighet, og deretter fremstille dem for Faderen med hans egen rettferdige karakter.

Kristus på korset leder i slike bare menneskene til Gud og til anger over lovovertrædelse, for Gud gir angeren før han gir tilgivelsen. Men Kristus har også tilfredsstilt rettferdigheten, han har gitt seg selv som et sonoffer. Blodet som ble utøst, legemet som ble brutt, tilfredsstiller den brutte lovs krav. Slik har han bygget en bro over den avgrunn synden skapte. Han led som menneske, for at han med sitt mishandlede legeme skulle kunne dekke den forsvarsløse synder. Seieren han vant ved sin død på Golgata, tilintetgjorde for alltid Satans makt til å anklage. For alltid satte han en stopper for påstanden om at selvfornektelse ikke var nødvendig for menneskene, fordi dette var umulig endog for Gud.

I himmelen hadde Satan vært nest etter Guds Sønn. Han var den fremste blant englene. Hans innflytelse hadde vært fordervelig, men Gud kunne ikke foreta en fullstendig avsløring av dette og samtidig beholde harmonien i himmelen ved å fjerne ham og hans onde innflytelse. Hans makt økte, men det onde ble ennå ikke forstått. Dette representerte en dødelig fare, men sikkerheten for universet og Guds styresett nødvendiggjorde at det fikk utvikle seg og avsløre seg selv.

Selvfornektelse hos Gud

Ved at Satan fortsatte med sitt hat og fiendskap inntil Kristus hang på korset med et mishandlet legeme og et knust hjerte, mistet han fullstendig all den sympati universet hadde vist ham. Da fikk man se at Gud i Kristus hadde fornektet seg selv, ved å gi seg selv for verdens synd, fordi han elsket menneskene. Skaperen ble åpenbart i den evige Guds Sønn. Her kom det for alltid svar på spørsmålet: «Er det mulig for Gud å vise selvfornektelse?» Kristus var Gud. Men han fornedret seg og ble menneske, og like til døden ble han lydig til å gi sitt uendelig store offer.

Alt et menneske kunne gå igjennom, utholdt Kristus, til tross for at Satan fristet ham på alle måter. Men jo større fristelsen ble, desto mer fullkomment ble offeret. Alt et menneske kunne holde ut i kampen mot Satan, utholdt Kristus i sin forenede menneskelige og guddommelige natur. Lydig og syndfri til det siste, døde han for menneskene som deres stedfortreder og borgsmann. Han ble utsatt for alt det mennesker noen gang vil bli utsatt for av fristelser og bedrag, for at menneskene skal kunne seire ved å få del i guddommelig natur.

Det viste seg at den rene sannhet kunne seire over løgnen, at ærlighet og hederlighet kunne seire over list og lurhet i alle som i likhet med Kristus er villige til å ofre alt, endog selve livet for sannhetens sak. Å stå imot Satans fristelser er ingen lett oppgave. Det forutsetter et fast tak i den guddommelige natur fra begynnelse til slutt. Ellers kan det ikke bli gjennomført. I den seier Kristus ved sin død vant på Golgata, ligger veien åpen for menneskene, og gjør det mulig for dem å holde Guds lov ved ham som er veien, sannheten og livet. Det er ingen annen vei.

Kristi rettferdighet blir tilbudt synderne som en fri gave, hvis de vil ta imot den. De har selv ingenting som ikke er fordervet og forurenset av synd,

og derfor er avskyelig for en ren og hellig Gud. Menneskene kan bare komme frem for Gud på grunnlag av Kristi rettferdige karakter.

Som øversteprest innenfor forhenget har Kristus udødeliggjort Golgata på en slik måte at selv om han lever for Gud, dør han stadig for synden. Derfor har alle som synder, en talsmann hos Faderen.

Han stod opp fra grave! omgitt av en sky av engler og i vidunderlig kraft og herlighet. Han var Gud-mennesket. Han overtok den verden Satan krevde herredømme over, som sitt lovlige område, og ved den storslagne gjerning han gjorde da han gav sitt liv, førte han menneskene tilbake til Gud.

...

Ingen må være sneversynt og tro at mennesker kan gjøre noe som helst for å sone for sine overtredelser. Det er et skjebnesvangert bedrag. Om dere skal forstå dette, må dere slutte å ri kjepphester, og med ydmyke hjerter studere forsoningen. Dette spørsmålet er så lite forstått at tusener som hevder å være Guds sønner og døtre, er den ondes barn fordi de vil stole på sine egne gjerninger. Gud har alltid krevd gode gjerninger. Loven krever det, men fordi mennesket ble en synder, ble også dets gode gjerninger verdiløse. Kristi rettferdighet alene kan frelse. Kristus kan frelse helt og fullt, fordi han alltid lever og går i forbønn for oss. Alt menneskene kan gjøre for sin egen frelse, er å ta i mot innbydelsen: «Den som vil, skal få livets vann for intet» (Ap 22,17). Menneskene kan ikke begå noen synd som det ikke er sonet for på Golgata. Korset med sin alvorlige appell er et stadig tilbud til synderen om full og hel forsoning.

Anger og omvendelse

Når du nærmer deg Golgata, ser du en kjærlighet det ikke finnes maken til. Når du ved tro begriper sonofferet, ser du deg selv som synder, dømt til

døden av loven som er overtrådt. Dette er anger. Når du kommer med et ydmykt hjerte, får du tilgivelse, for Kristus Jesus blir fremstilt som den som alltid står for alteret og bærer frem offeret for verdens synd. Han tjener i det sanne tabernakel som Herren har reist og ikke mennesker. Seremoniene i det gamle jødiske tabernakel har ikke lenger noen verdi. Den daglige og den årlige symbolske soningstjenesten har opphørt, men det er fortsatt nødvendig med en soningstjeneste og en mellommann, fordi det stadig blir gjort synd. Jesus tjenestegjør for Guds ansikt og bærer frem det blod han har utøst, som blodet av et lyteløst lam. Jesus bærer frem det offer som ble gitt for all synd.

Kristus, vår mellommann, og Den Hellige Ånd er alltid i virksomhet med å hjelpe menneskene. Men Ånden går ikke i forbønn for oss, slik Jesus gjør når han bærer frem sitt blod, som ble utøst fra verdens grunnvoll ble lagt. Ånden virker på oss og leder oss til bønn og anger, lovprisning og takksigelse. Takknemligheten vi gir uttrykk for, er resultatet av at Ånden spiller på hjertets strenger og minner oss om alt vi har å takke for.

De troendes andakt, bønn, lovprisning og syndsbejennelse stiger som en røkelse opp mot den himmelske helligdom. Men fordi dette kommer fra syndige mennesker, er det så urent at hvis det ikke blir rensset ved Jesu blod, kan Gud ikke ta imot det. Det stiger ikke rent og lyteløst opp, og hvis ikke mellommannen som står ved Guds høyre side, legger det frem og rensset det ved sin rettferdighet, har det ingen verdi for Gud. All røkelse fra syndige mennesker må stige opp blandet med Kristi rensende blod. Han holder røkelseskarret frem for Faderen med sitt eget rene liv, og der er det ikke spor av urenheter eller fordervelse. I dette røkelseskarret legger han så sitt folks bønner, lovprisninger og syndsbejennelser sammen med sin egen lyteløse rettferdighet. Gjennomtrengt på denne måten av vellukten fra Kristi sonoffer, stiger røkelsen opp til Gud som noe han fullt ut kan godta. Og da kan han besvare sitt folks bønner.

Å, om alle kunne forstå at all lydighet, anger, lovprisning og

takksigelse må stige opp til Gud sammen med Kristi rettferdighet. Vellukten fra denne rettferdighet stiger som en sky av røkelse opp mot nådestolen. --
Manuskript 50, 1900.

Kapittel 53

Forvandlet ved tro og lydighet

Fra «The Signs of the Times», 5. juni 1893.

Den undervisning Kristus gir i evangeliet, er i full overensstemmelse med den undervisning han gav gjennom profetene i Det gamle testamente. Profetene i Det gamle testamente talte som Kristi sendebud like fullt som apostlene gjorde i Det nye testamente, og det er ingen uoverensstemmelse i deres undervisning. Satan har alltid forsøkt, og forsøker fremdeles med all urettferdighetens forførelse å gjøre Guds ord virkningsløst. Han forsøker å gjøre det til noe mystisk som er enkelt og klart. Han har lang erfaring i dette. Han kjenner Guds karakter, og med sin list har han bedratt verden. Det var fordi Guds ord ble gjort virkningsløst at synden ble ført inn i verden. Adam trodde Satans løgn, og ved denne forvrengningen av Guds karakter ble Adams liv endret og skjemt. Han overtrådte Guds bud og gjorde nettopp det Gud hadde forbudt ham å gjøre. Ved ulydighet falt Adam i synd. Hadde han bestått prøven og vært lojal mot Gud, hadde verden blitt spart for all elendighet.

Ved å tro på Satans uriktige fremstilling av Gud, ble menneskets karakter og skjebne endret. Men hvis menneskene vil tror på Guds ord, vil de bli forvandlet i sinn og karakter og skikken for et evig liv. Å tro at «så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16), vil forvandle menneskene og gjenskape Guds bilde i dem.

Som så mange i dag var Paulus før sin omvendelse trygg i den religion som var en arv fra fedrene. Men grunnlaget for hans trygghet var en løgn.

Det var en tro uten Kristus, for han stolte på former og seremonier. Hans nidkjærhet for loven hadde ingen forbindelse med Kristus og var derfor verdiløs: Han påstod at han var uklanderlig i sin overholdelse av loven, men han ville ikke ha noe å gjøre med Kristus som gav loven verdi. Han var sikker på at han hadde rett. Han sier: «leg mente selv engang at det var en plikt av all kraft å bekjempe nasareeren Jesu navn. Det gjorde jeg også i Jerusalem. Jeg fikk fullmakt fra overprestene og kastet mange av de hellige i fengsel, og var det tale om å henrette dem, stemte jeg fon» (Apg 26,9.10). En tid gjorde Paulus meget vondt. Samtidig trodde han at han gjorde Gud en tjeneste, for han sier at han i sin vantro ikke visste hva han gjorde (1 Tim 1,13). Men hans oppriktighet kunne ikke unnskyldte det han gjorde. Den gjorde ikke løgnen til sannhet.

Troen er det middel sannheten eller løgnen bruker for å få en varig plass i sinnet. Både sannheten og villfarelsen får plass i sinnet veddet samme middel, men det er en avgjort forskjell på å tro det Guds ord sier og det mennesker lærer. Da Kristus åpenbarte seg for Paulus, og han ble overbevist om at det var Jesus han forfulgte da han forfulgte hans etterfølgere, tok han imot sannheten i Jesus. Han opplevde en forvandlende kraft i sitt sinn og sin karakter, og han ble et nytt menneske i Kristus Jesus. Han mottok sannheten så helt og fullt at ingenting kunne rokke hans tro.

Det er mange som roper: «Tro, bare tro!» Spør dem hva du skal tro! Skal du tro på de løgner Satan kommer med om Guds hellige, rettferdige og gode lov? Gud bruker ikke sin store nåde til å oppheve loven, men til å oppfylle den. Paulus sa om Guds lov: «Hva skal vi så si? Er loven synd? Slett ikke! Men uten loven ville jeg ikke ha visst av synden. ... Jeg levde en gang uten lov. Da budet kom, fikk synden liv, men jeg døde. ... Så er da loven hellig, og budet er hellig, rett og godt» (Rom 7,7-12).

Loven kan ikke tilgi

Paulus oppdaget at det ikke var mulig for loven å tilgi den som overtrådte den. «Ikke noe menneske blir rettferdig for Gud på grunn av gjerninger som loven krever» (Rom 3,20). «Det som var umulig for loven fordi den var maktesløs på grunn av menneskets onde natur, det gjorde Gud. For syndens skyld sendte han sin egen Sønn i syndige menneskers skikkelse og holdt dom over synden i vår natur. Slik skulle lovens krav bli oppfylt i oss som ikke lar oss lede av vår onde natur, men av Ånden» (Rom 8,3.4).

Herren så vår falne tilstand. Han så vårt behov for nåde, og fordi han elsket oss, har han gitt oss nåde og fred. Nåde er godhet mot en som ikke fortjener det, mot en som er fortapt. Denkjensgjerning at vi er syndere, stenger oss slett ikke ute fra Guds kjærlighet og nåde, men gjør det helt nødvendig at Gud viser oss kjærlighet for at vi skal kunne bli frelst. Kristus sier: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere og satt dere til å gå ut og bære frukt, frukt som varer» (Joh 15,16).

Da Adam falt, ble det truffet forholdsregler for å redde ham. Når tiden kom, skulle Jesus, livets fyrste, komme til vår verden for å ta kampen opp mot mørkets makter. I denne verden hadde Satan anledning til å vise resultatene av sine prinsipper om frihet fra alt som heter lov. Kristus viste resultatene av å leve etter rettferdighetens prinsipper. Uten unntak levde han i lydighet mot Faderens bud. I overensstemmelse med sine onde prinsipper plaget Satan Guds Sønn med harde fristelser og førte ham til slutt til rettssalen for å få ham dømt til døden, enda han var uskyldig. De onde makter ledet menneskene til å praktisere den ondes prinsipper. Kristus og Barabbas ble ført frem for folkemengden. Barabbas var en kjent ransmann og morder, Kristus var Guds Sønn. Pilatus så på de to og trodde at Jesus ville bli foretrukket. Ansiktet hans viste så tydelig at han var et edelt menneske, intelligent og ren, den rake motsetning til Barabbas' rå og brutale ansikt. Han spurte: «Hvem av de to ønsker dere friggitt?» (Matt 27,21.) Og den rasende

folkemengden ropte: «Barabbas!» «Hva skal jeg da gjøre med Jesus, som kalles Messias? spurte Pilatus. alle som en ropte: Han skal korsfestes! Hva ondt har han gjort? sa han. Men de skrek bare enda høyere: Han skal korsfestes!» (Matt 27,22.23.)

Satan led nederlag da Kristus døde

Dette valget viste hva Satans prinsipper fører til, og hele himmelens hær og alle de verdener Gud hadde skapt, felte den dom at Satan var den store anklager, en løgner og en morder. I himmelen og i de verdener som ikke hadde falt i synd, var det slutt på Satansbedragerske makt og innflytelsen av hans onde prinsipper. Det var for alltid bevist at Kristus, som hadde utholdt prøven på menneskenes vegne, var fullkommen ren og hellig. Ved at Satans karakter og prinsipper fikk anledning til å utvikle seg, mistet han for alltid all sympati i de verdener som ikke var falt i synd, og i himmelen var striden mellom Satans prinsipper og Kristi prinsipper for alltid avgjort. Den rettferdighet som ble åpenbart i Kristi karakter, vil for alltid være verdens håp og anker. Enhver som velger Kristus, kan i tro si: «Herren, min rettferdighet.»

Kristus «var ringeaktet, forlatt av mennesker, en smertees mann, vel kjent med sykdom, en foraktet mann som ingen ville se på, vi regnet ham ikke for noe. Sannelig, våre sykdommer tok han på seg, og våre smerter bar han. Vi trodde han var blitt rammet, slått av Gud og plaget. Men han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53,3-5).

Kristi nåde og Guds lover uatskillelige. I Jesus møtes godhet og sannhet, og rettferdighet og fred kysser hverandre. I sitt liv og i sin karakter åpenbarte han ikke bare Guds karakter, men han viste hvilke muligheter menneskene har. Han var Guds representant og menneskenes eksempel. Han

viste hva mennesker kan bli når de ved tro er forenet med det guddommelige. Guds enbårne Sønn tok menneskelig natur og reiste sitt kors mellom himmel og jord. Ved korset blir menneskene dratt til Gud, og Gud til menneskene. Rettferdigheten steg ned fra sin høye og hellige plass, og de himmelske herskarene, de hellige engler, drog nær til korset og bøyde seg i ærbødighet, for på korset skjedde rettferdigheten fyllest.

Ved korset ble synderne dratt fra syndens sterke festning, fra de onde makter, og ved hvert skritt mot korset mildnes deres sinn, og de roper ut: «Det var min synd som korsfestet Guds Sønn.» Ved korset legger de ned sin synd, og ved Kristi nåde blir deres karakter forvandlet. Frelseren løfter synderne opp fra støvet og stiller dem under Den Hellige Ånds ledelse. Når synderne ser opp på Frelseren, blir de fylt med håp, visshet og glede. I kjærlighet tar troen imot Kristus. Troen er virksom i kjærlighet og renses sjelen. -- «The Signs of the Times», 5. juni 1893.

Kapittel 54

Fremholdt i 1883

Morgenmøte for predikanter ved generalkonferensen i Battle Creek Michigan, nov. 1883. Gjengitt i «Gospel Workers», (1892 utg.) s. 411-415.

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett» (1 Joh 1,9).

Gud forlanger av oss at vi bekjenner vår synd og ydmyker oss for ham, samtidig som vi må ha full tillit til ham som en kjærlig Far, som ikke svikter dem som tar sin tilflukt til ham. Vi tror det vi ser, men setter ikke pris på de dyrebare løftene i Guds ord. Likevel kan vi ikke vanære Gud mer enn ved å vise at vi ikke stoler på det han sier, og er i tvil om han mener det alvorlig eller bare narrer oss.

Herren forkast_r oss ikke når vi synder. Vi kan gjøre feil og bedrøve hans And, men når vi angrer og kommer til ham i ydmykhet, viser han oss ikke bort. Hindringer må fjernes. Uverdige følelser kan ha vært næret, som stolthet, selvgodhet, utålmodighet og misnøye. Alt slikt skiller oss fra Gud. Synden må bli bekjent, og nåden må få gjøre mer for oss. De som føler seg svake og er mismodige, kan bli sterke i Herren og utføre storverk for Mesteren. Men de må ha høye og edle motiver og ikke la seg lede av egenkjærighet.

Kristi fortjeneste -- vårt eneste håp

Vi må lære i Kristi skole. Det er bare ved hans rettferdighet vi kan få del i velsignelsene i nådens pakt. Lenge har vi lengtet etter og forsøkt å

oppnå disse velsignelser, men vi har ikke fått del i dem, fordi vi har hatt den ideen at vi selv kunne gjøre noe for å bli verdige til dem. Vi har vært opptatt av oss selv og ikke trodd på Jesus som den levende frelser. Vi må ikke tro at våre egne fortjenester kan frelse oss. Jesu nåde er vårt eneste håp om frelse. Ved sin profet gir Herren dette løfte: «Den ugudelige skal forlate sin vei og ugjerningsmannen oppgi sine tanker og vende om til Herren, så vil han vise barmhjertighet, til vår Gud, for han vil gjerne tilgi» (Jes 55,7). Vi må tro på Guds enkle løfter og ikke forveksle tro med følelser. Når vi har full tillit til Gud, og stoler på de syndstilgivende frelsers fortjenester, vil vi få all den hjelp vi behøver.

Vi stoler på oss selv, som om vi har makt til å frelse oss selv. Men Jesus døde for oss fordi vi ikke er i stand til å sone vår egen synd. Det er i ham vi har vårt håp og vår rettferdighet. Vi må ikke fortvile og tenke at vi ikke har noen frelser, eller at han ikke vil være nådig mot oss. Nettopp nå utfører han sin tjeneste for oss, og innbyr oss til å komme til ham med all vår hjelpeløshet og bli frelst. Vi vanærer ham med vår vantro. Det er forbausende hvordan vi behandler vår beste venn, hvor liten tillit vi har til ham som kan frelse fullt og helt, og som har gitt oss så mange beviser på sin store kjærlighet.

Venter dere at deres gode gjerninger skal gjøre dere velkommen hos Gud? Tror dere at dere må være rene for synd, før dere kan stole på hans kraft til å frelse? Hvis det er en slik kamp som foregår i deres sinn, er jeg redd dere ikke vil vinne mye styrke, men til slutt gi opp alt håp.

Se og lev

Da Herren i ørkenen tillot at giftige slanger bet israelittene fordi de knurret og klaget, påla han Moses å henge en kobberslange på en stang og innby alle som var bitt, til å se og leve. Men det var mange som ikke så noen

hjelp i det middel himmelen hadde gitt dem. Det var døde og døende overalt omkring dem, og de visste at uten guddommelig hjelp var deres skjebne beseglet. Men helt til livet ebbet ut, fortsatte de bare med å klage over at de var bitt, at de hadde store smerter og at de måtte dø, mens de bare ved å se kunne ha blitt helbredet på et øyeblikk.

«Likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik skal også Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv» (Joh 3,14.15). Hvis du er klar over at du er en synder, så la ikke tankene kretse bare om det men se og lev. Jesus er vår eneste frelser, og selv om millioner som behøver hans hjelp, vil forkaste nåden han tilbyr, vil ikke en eneste som stoler på ham, gå fortapt. Selv om vi forstår at vi er hjelpeløse uten Kristus, må vi ikke miste motet. Vi må stole på den korsfestede og oppstandne frelser. Er du et elendig, syndig og håpløst menneske, så se og lev! Jesus har gitt sitt løfte, og han kan og vil frelse alle som kommer til ham.

Kom til Jesus og finn hvile og fred! Du kan oppleve dell'le velsignelsen med en gang. Satan forteller deg at du er hjelpeløs og ikke kan klare deg selv. Det er sant, du er hjelpeløs. Vis da hen til Jesus og si: «leg har en frelser, en oppstanden frelser. Jeg stoler på ham, og han vil aldri svikte meg. Jeg skal seire i hans navn. Han er min rettferdighet og min glede.» Ingen må føle at deres sak er håpløs, for den er ikke det. Dere kan se dere selv som håpløse syndere, men nettopp derfor behøver dere en frelser. Hvis du har synd å bekjenne, så skynd deg! Dette er den gyldne anledningen. «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett» (1 Joh 1,9). De som hungrer og tørster etter rettferdighet, skal mettes, for det har Jesus lovet. Vi har en stor frelser. Han står med åpne armer for å ta imot oss, og han lengter etter å velsigne oss.

Noen synes å føle at de må være på prøve, at de må bevise for Herren at de har forbedret seg, før de kan be om hans velsignelse. Men de kan be om

velsignelsen allerede nå. De må ha hans nåde, Kristi Ånd, til å hjelpe dem, skrøpelige som de er, for ellers kan de ikke danne en kristelig karakter. Jesus lengter etter at vi skal komme til ham slik som vi er, syndige, hjelpeløse og avhengige av ham.

Anger er en Guds gave

Angeren er Guds gave gjennom Kristus, likesom tilgivelsen er det. Gjennom Den Hellige Ånds innflytelse blir vi overbevist om synd og føler at vi trenger tilgivelse. Bare de som angre, kan få tilgivelse. Men det er Guds nåde som hjelper oss til å angre. Han kjenner alle våre svakheter og skrøpeligheter, og han vil hjelpe oss.

Noen av dem som med anger og syndsbejennelse kommer til Gud, og endog tror at deres synd er tilgitt, ber ikke som de skulle om å få del i hans løfter. De forstår ikke at Jesus alltid er villig til å hjelpe dem, og de er ikke rede til å overlate seg helt til ham og stole på at han som begynte den gode gjerning i dem, også er villig til å fullføre den. Det finnes samvittighetsfulle mennesker som dels håper på å få hjelp av Gud, og dels regner med å klare seg selv. Selv om de tror at de overgir seg til Gud helt og fullt, stoler de fremdeles i stor grad på seg selv. De søker ikke hjelp hos Gud, så de kan bli bevart ved hans makt, men stoler på at de skal kunne stå imot fristelser og gjøre det som kreves for å bli godtatt. En slik tro gir ingen mulighet for seier. Slike mennesker kjemper forgjeves. De er fremdeles i treldom, og de finner ikke hvile før de legger byrdene ned ved Jesu føtter.

Vi må stadig være på vakt og elske og tjene Gud. Det vil falle naturlig når vi i tro blir bevart ved hans makt. Vi kan absolutt ingenting gjøre som Gud kan godta. Vi må ikke stole på oss selv eller våre egne gjerninger. Men når vi som syndige, feilende mennesker kommer til Jesus, vil vi finne hvile i hans kjærlighet. Gud vil godta og ta imot alle som kommer til ham og helt og

fullt stoler på den korsfestede frelsers liv og offer. Da vil kjærligheten våkne i vårt hjerte. Det blir kanskje ikke den store begeistring, men det vil skape en fast og varig tillit og gi fred. Enhver byrde blir lett, for det åk Jesus legger på oss, er lett. Plikten blir en glede, og offeret en fornøyelse. Veien som syntes så mørk, blir lys i strålene fra rettferdighetens sol. Det er dette som betyr å vandre i lyset, likesom han er i lyset. -- Møte for predikanter ved Generalkonferensen, Battle Creek, Michigan, i nov. 1883.

Kapittel 55

Gammel sannhet i ny ramme

Rapport fra leirmøtet i Ottawa, Kansas. Gjengitt i «The Review and Herald», 23. juli 1889.

Ved møtet i Kansas bad jeg til Gud om at Satans makt måtte bli brutt, og at de mennesker som hadde vært i mørke, måtte åpne sitt hjerte og sinn for det budskap Gud skulle sende dem, så de kunne få se at denne sannheten, som var ny for mange, var en gammel sannhet i ny sammenheng. Guds folk forstår den ikke, for Satan har fremstilt Guds karakter i et falskt lys. Vår gode og nådige Herre er blitt fremstilt med Satans egenskaper, og de som søker sannheten, har så lenge fått Gud fremstilt i et falskt lys, at det er vanskelig å få fjernet det mørke som skjuler ham for dem. Mange har levd i en atmosfære av tvil, og det synes å være nesten umulig for dem å ta imot det håp Kristi evangelium kan gi oss. ...

På sabbaten ble det fremholdt ting som var nye for de fleste i forsamlingen. Det ble tatt frem gammelt og nytt fra de rike kilder i Guds ord. Sannheter ble åpenbart for mennesker som nesten ikke kunne fatte dem eller glede seg over dem. Forholdet mellom lov og evangelium ble belyst fra Guds ord og det faktum at Kristus er vår rettferdighet. For mennesker som hungret og tørstet etter sannhet, syntes lyset å være for dyrebart til å kunne bli mottatt.

Men møtet sabbats formiddag hadde ikke vært forgjeves. Søndag formiddag var det klare beviser for at Guds Ånd var i virksomhet; og det førte til store forandringer både moralsk og åndelig hos dem som var til stede. Noen som lenge hadde vært i mørke, overgav seg til Gud og avla

gripende vitnesbyrd. En bror talte om den kamp han hadde måttet gå igjennom før han kunne ta imot det gode budskap om at Kristus er vår rettferdighet. Kampen var hard, men Herren hjalp ham. Hans sinn ble fornyet, og han fikk ny styrke. Herren gjorde sannheten klar og tydelig for ham og åpenbarte den kjensgjerning at Kristus alene er kilden til alt håp om frelse. «I ham var liv, og livet var menneskenes lys.» «Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som den enbårne Sønn hjlr fra sin Far, full av nåde og sannhet» (Joh 1,4.14).

En av våre unge predikanter sa at han hadde fått mer av Guds velsignelse og kjærlighet på dette møtet enn i hele sitt tidligere liv. En annen fortalte at de prøver og konflikter han hadde vært igjennom, var av en slik art at han hadde vært i ferd med å gi opp. Han hadde følt at det ikke var noe håp for ham, hvis han ikke fikk mer av Guds nåde. Men innflytelsen av dette møtet gjorde ;;It han opplevde en indre fornyelse og fikk en større forståelse av frelse ved tro på Kristus. Han forstod at det var mulig for ham å bli rettferdiggjort ved tro. Nå hadde han fred med Gud, og med tårer i øynene fortalte han om den lettelse han følte og den velsignelse han hadde fått. Ved alle vitnesbyrds møtene ble det gitt mange vitnesbyrd om freden og gleden hos dem som tok imot lyset:

Vi takker Herren av hele vårt hjerte for at vi har dyrebart lys å bringe menneskene, og vi gleder oss over at vi har et budskap som er sannheten for vår tid, Forkynnelsen av Kristus som vår rettferdighet har vært til hjelp for svært mange, og Gud sier til sitt folk: «Fortsett på veien fremover!» Budskapet til Laodikea-menigheten passer på oss og vår tilstand. Tilstanden hos dem som er stolte av sin kunnskap om Guds ord blir klart fremstilt, mens Ordets helliggjørende innflytelse mangler i deres liv. Guds dype kjærlighet finnes ikke i deres hjerter, men det er nettopp denne dype kjærligheten som gjør Guds folk til verdens lys.

Laodikeabudskapet

Det sannferdige vitne sier om en kald, livløs kristen menighet: «deg vet om dine gjerninger; du er hverken kald eller varm. Hadde du bare vært kald eller varm! Men du er lunken, ikke kald og ikke varm. Derfor vil jeg spytte deg ut av min munn» (Åp 3,15.16). Legg merke til det som følger: «Jeg er rik, sier du, jeg har overflod og mangler ingen ting. Men du vet ikke at nettopp du er elendig og ynkelig, blind, fattig og naken» (vers 17). Her blir det fremstilt et folk som er stolt av sin åndelige kunnskap og sin forrett. Men de har ikke vært takknemlige for de ufortjente velsignelser Gud har gitt dem. De har vært fulle av opprør og utakknemlighet, og de har glemt Gud. Han har likevel hele tiden behandlet dem som en kjærlig og tilgivende far behandler sin utakknemlige og egenrådige sønn. De har stått hans nåde imot, de har misbrukt de privilegier han har gitt dem, de har sagt nei til de muligheter han åpnet for dem, og de har latt seg nøye med å synke ned i lat tilfredshet, skammelig utakknemlighet, tomt formvesen og hyklersk falskhet. Med fariseisk stolthet har de skrytt, inntil det blir sagt om dem: Du sier at du er rik og har overflod og mangler ingen ting.

Har ikke Herren sendt budskap på budskap med irettesettelser, advarsler og formaninger til disse selvtilfredse mennesker? Er ikke hans råd blitt foraktet og forkastet? Er ikke hans utvalgte budbærere blitt behandlet med forakt og deres ord mottatt som tom tale? Kristus ser det mennesket ikke ser. Han ser den synd som vil gjøre ende på en langmodig Guds tålmodighet, hvis den ikke blir angret. Kristus kan ikke legge frem navnene på dem som er seg selv nok. Han kan ikke gå i forbønn for et folk som ikke føler noe behov for hans hjelp, men sier at de vet og har alt.

Den store forløser fremstiller seg selv som en himmelsk kjøpmann med kostbare varer, som går fra hjem til hjem og fallbyr sine dyrebare varer, idet han sier: «Derfor gir jeg deg det råd at du kjøper gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær som du kan kle deg med og skjule din nakne

skam, og salve til å ha på øynene dine, så du kan se. Alle som jeg har kjær, dem refser og tukter jeg. La det bli alvor og vend om! Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid, jeg med ham og han med meg» (Åp 3,18-20).

La oss overveie hvordan vi tar oss ut i Guds øyne, og la oss ta imot det sannferdige vitnes råd. Ingen av oss må være fylt med fordom, som jødene var, så lyset ikke får slippe inn i vårt hjerte. La det ikke bli nødvendig for Kristus å si, som han sa om dem: «Men dere vil ikke komme til meg for å få liv» (Joh 5,40).

Ved hvert eneste møte siden generalforsamlingen har folk med glede tatt imot det dyiebar_budskap om Kristi rettferdighet. Vi takker Gud for at det er mennesker som innser at de behøver noe de nå mangler: kjærlighetens og troens guit, Kristi rettferdighets hvite kledning og den åndelige dømmekrafts øyensalve. Hvis du eier disse dyrebare gaver, vil det mennegkelige tempel ikke være som en profanert helligdom. Brødre og søstre, jeg formaner dere i Jesu Kristi navn til å virke hvor Gud virker. Dette er en tid med anledninger og privilegier. -- Rapport fra årsmøtet i Ottawa, Kansas, trykt i «Review and Herald», 23. juli 1889.

Kapittel 56

Sannheten som Herren har signert

Inntrykk fra budskapet om rettferdiggjørelse ved tro etter generalkonferensen i Minneapolis i 1888.

I rapport fra Jelfmøtet i Rome. New York.

Et budskap fra Gud

Sannheten for vår tid, rettferdiggjørelse ved tro, er et budskap fra Gud. Det bærer det guddommelige stempel, for frukten er til'helliggjørelse. Noen som har stort behov for den dyrebare sannheten som ble forkynt for, dem, er vi redd ikke får stor nytte av den. De åpnet ikke hjertedøren for å by Jesus velkommen som gjesten fra himmelen, og de har tapt meget. Veien vi må gå, er i sannhet smal, og korset er der hele tiden. Vi må lære å leve i tro, for da vil selv de mørkeste stunder bli opplyst av strålene fra rettferdighetens sol.

Vi kan ikke være trygge hvis vi ikke daglig studerer Skriften for å få lys og kunnskap. Vi kan ikke oppnå verdslige fordeler uten innsats. Kan vi da vente, å få del i åndelige og himmelske yelsignelser utenat vi selv gjør noe alvorlig for å oppnå dem? Vi må grave dypt i sannhetens gruver. Salmisten sier: «Dine ord gir lys når de åpner seg, de gir uerfarne innsikt» (Sal 119,130). Guds ord må høre til i vårt liv. Vi må bevare det i vårt sinn, by det velkommen i vårt hjerte, elske og lyde det. Vi behøver også mer kunnskap, lære frelsesplanen bedre å kjenne. Det er ikke en av hundre som selvstendig forstår denne bibelske sannhet som er så nødvendig for både dette og det evige liv. Når lyset begynner å skinne for å gjøre folk kjent med frelsesplanen, arbeider sjelefiende_ iherdig for å stenge lyset ute fra

menneskenes hjerte. Hvis vi kommer til Guds ord med et lærvillig og ydmykt sinn, vil villfarelsens skrot bli feid ut, og sannhetens perler, som så lenge har vært skjult for oss, vil bli oppdaget.

Det er et stort behov for å få Kristus forkynt som vårt eneste håp om frelse. Da læren om rettferdiggjørelse ved tro ble fremholdt på møtet i Rom: ble det for mange som vann for tørste vandrere. Den t3;nken at Kristi ,rettferdighet blir tilregnet oss som en fri Guds gave, ble dyrebar Jar mange. - - «The Review and Herald», 3. sept. 1889.

Ikke lyst til synd

Når vi er blitt kledt i Kristi rettferdighet, vil vi ikke ha lyst til synd, for Kristus vil være i virksomhet i oss. Vi kan komme til å gjøre feil, men vi vil hate den synden som var årsaken til Guds Sønn's lidelser. -- «The Review and Hera/d», 18. mars 1890.

Ytterliggående forkynnelse

bet finnes store sannheter som lenge har vært skjult under villfarelsens skrot. Disse må bli forkynt for folk. Læren om rettferdiggjørelse ved tro er blitt borte for mange som har bekjent seg til å tro den tredje engels budskap. Men hellig_ (sbevegelsen har gått for langt på dette punkt. De har med stor iver forkynt: «Bare tro på Kristus, så blir du frelst; men bort med Guds lov.» Dette er ikke hva Guds ord lærer. Det er ikke noe grunnlag for en slik tro. Dette er ikke den sannhetens edelsten Gud har gitt sitt folk for denne tiden. Denne læren fører ærlige mennesker på villspor. Lyset fra Guds ord viser .at Guds lov må bli forkynt. Kristus må bli løftet opp, fordi han er en frelser som tilgir synd og overtredelse, men han vil ikke holde den uskyldig som ikke angreir SIn synd. -- «The Review and Herald», 13. aug. 1889.

Budskapet bærer frukt

(Ellen White omtaler resultatene av budskapet om rettferdiggjørelse ved tro som man opplevde ved eeneralkonferensen i Battle Creek, Michigan 18. okt.-5. nov. 1889. Henvisningen till generalkonferensen i Minneapolis i 1888 gjelder situasjonen som oppstod fordi bibelstudiene der foregikk i en polemisk og stridbar tone og med anstrøk av kritikk og ironi.)

Vi har hatt noen meget gode møter. Den ånd som preget møtene i Minneapolis, er det ikke spor av her. Alt går harmonisk for seg. Det er mange delegerte til stede. Møtene klokken fem om morgenen er godt besøkt, og det er gode møter.. AHe de vitn_sbyrd jeg har hørt, har vært meget oppbyggelige. Mange sier at året som gikk, har vært det beste i deres liv. Lyset s_m .skinner fra Guds ord, har vært tydelig og klart -- rettferdiggjørelse ved tro, Kristus vår rettferdighet. . Det har vært meget interessant å lytte til deres erfaringer.

Jeg har vært til stede ved alle morgenmøtene bortsett fra to. Ved møtene klokken åtte taler bror Jones om rettferdiggjørelse ved tro, og det er stor interesse. Det er vekst i troen og i kjennskapet til vår Herre og frelser, Jesus Kristus. Det er ganske mange som har hatt anledning til å høre dette emne fremholdt før, men de tar imot det og blir mett med store stykker av brød fra Herrens bord. Det enstemmige vitnesbyrd fra dem som har talt, har vært at dette lysets og sannhetens budskap som er kommet til vårt folk, nettopp er sannheten for denne tiden. Hvor de enn kommer i menighetene, bringer de med seg lys og glede og velsignelser fra Gud.

Vi har et gjestebud med fete retter, og vi gleder oss når vi ser mennesker som tar imot lyset og får blikket rettet mot Jesus som er troens opphavsmann og fullender. Kristus er det store forbilde. Hans karakter må bli vår karakter. I ham finnes all storhet og godhet. Når vi vender oss fra

menneskelige forbilder, ser vi med utildekket ansikt Jesus i all hans herlighet. Og sinnet blir så fylt med overveldende inntrykk av hans herlighet, at alt annet mister sin betydning, alt som ikke bidrar til å forvandle oss til det samme bilde. Jeg ser høyder og dybder vi kan nå hvis vi tar imot hver lysstråle og går fremover til et større lys, Enden er nær. Må Gud forby at vi skal sove i en tid som denne,

Jeg er så takknemlig for å se at våre predikanter har lyst til selv å ransake Guds ord. Det har vært svært lite av dypt og alvorlig bibelstudium, og av å fylle sinnet med sannhetens juveler. Vi taper meget fordi vi ikke under bønn til Gud om lys setter alt inn på å forstå hans hellige ord.

Jeg tror det vil bli en avgjort fremgang blant vårt folk, et mer alvorlig forsøk på å holde tritt med den tredje engels budskap. -- Manuskript 10, 1889.

Begynnelsen til det høye rop

Enhver som hevder å tro at Herren snart kommer igjen, må studere Guds ord som aldri før, for Satan er fast besluttet på å forsøke alt mulig for å kunne holde mennesker i mørke og skjule for dem hvor farlig denne tiden er. Enhver troende må studere Bibelen under inderlig bønn, for å kunne bli opplyst av Den Hellige Ånd om hva som er sannhet, og for å få vite mer om Gud og den han sendte, Jesus Kristus. Let etter sannheten som etter skjulte skatter, så Satan kan bli skuffet!

Trengselstiden ligger like foran oss, for den tredje engels høye rop er alt begynt ved åpenbaringen av Kristi, den syndstilgivende frelsers rettferdighet. Dette er begynnelsen til den tredje engels lys, og hans herlighet skal fylle hele jorden.

Enhver som har mottatt advarselsbudskapet, har, til oppgave å opphøye Kristus og å fremstille ham som blir åpenbart i forbilder, fremstilt ved symboler, åpenbart i profetiene, i den undervisning hans disipler fikk og i de underfulle mirakler som ble gjort blant menneskene. Gransk skriftene for det er de som vitner om ham!

Hvis dere vil bli stående gjennom trengselstiden, må dere kjenne Kristus og motta hans rettferdighets gave, som han tilregner den synder som angrrer. -- «The Review and Herald», 22. nov. 1892.

Tilegnelsen av Kristi rettferdighet

Ved Kristus er det sørget for både gjenoppretting og forsoning for mennesket. Den kløft som synden skapte, ble det bygget bro over ved korset på Golgata. Jesus har fullt og helt betalt løsesummen, og derved kan synderen få tilgivelse samtidig som lovens rettferdige krav opprettholdes. Alle som tror at Kristus er sonofferet, kan komme og få tilgivelse for sin synd, for ved Kristi store gjerning er forbindelsen mellom Gud og mennesket igjen åpnet. Gud kan ta imot meg som sitt barn, og jeg kan glede meg ved å kalle ham min gode og kjærlige Far. Kristus må få være vårt eneste håp om himmelen, for han er vår stedfortreder og garanti.

Vi har overtrådt Guds lov, og ved lovgjerninger blir intet menneske rettferdiggjort. Selv det beste et menneske i sin egen styrke kan gjøre, er ikke tilstrekkelig til å møte kravet fra den hellige og rettferdige lov som er blitt overtrådt. Men ved tro på Kristus kan vi påberope oss Guds Sønnens rettferdighet, som fullt ut dekker alle krav. Som menneske oppfylte Kristus lovens krav. Han bar lovens forbannelse for synderne, og gjorde soning for dem, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. Den sanne og ekte tro tar imot Kristi rettferdighet, og synderne blir seiervinnere sammen med Kristus, for de får del i guddommelig natur. Slik

blir det guddommelige og det menneskelige forenet.

De som forsøker å nå himmelen ved det de selv kan gjøre for å holde loven, forsøker det umulige. Mennesker kan ikke bli frelst uten lydighet, men gjerningene skal ikke være egne forsøk. Kristus'skulle virke i dem både å ville og å gjøre etter hans gode vilje. Hvis menneskene kunne bli frelst ved det de selv kan gjøre, ville de ha noe i seg som de kunne glede seg over. Kains offer er representativt for menneskenes forsøk på å vinne frelse ved det de selv kan gjøre. Alt menneskene kan gjøre uten Kristus, er besmittet av egenkjærlighet og synd. Men det som blir gjort i tro, er akseptabelt for Gud. Når vi forsøker å vinne himmelen ved Kristi store gjerninger, kan vi gjøre fremgang. Ved å se på Jesus, troens opphavsmann og fullender, kan vi vokse i styrke og gå fra seier til seier, for ved Kristus har Guds nåde gjennomført vår hele og fulle frelse.

Uten tro er det umulig å tekkes Gud. Levende tro gjør det mulig å få del i Kristi liv og forsoning, og å oppnå den store trøst og glede frelsesplanen gir. -- «The Review and Herald», 1. juli 1890.

Kapittel 57

Kristus er veien til livet

Fra «The Review and Herald», 4, nov. 1890

«Etter at Johannes var kastet i fengsel, kom Jesus til Galilea og forkynte Guds evangelium og sa: Tiden er kommet Guds rike er nær. Vend om og tro på evangeliet!» (Mark 1,14.15).

Anger og omvendelse hører sammen med troen, og blir i evangeliet fremholdt som nødvendig for å bli frelst. Paulus forkynte omvendelse. Han sa: «Ingen ting av det som kunne gagne dere, har jeg holdt tilbake, men jeg har forkynt og lært dere dette både offentlig og i hjemmene. Jeg har vitnet både for jøder og grekere om omvendelsen til Gud og troen på vår' Herre Jesus» (Apg 20,20.21). Det blir ingen frelse uten anger og omvendelse. En synder som ikke angrer sin synd, kan ikke tro til omvendelse. Om anger og omvendelse sier Paulus: «Når sorgen er slik Gud vil, fører den til omvendelse og frelse, og det angrer ingen» (2 Kor 7,10). Man kan ikke gjøre seg fortjent til noe ved omvendelsen, men den bereder hjertet til å ta imot Kristus som den eneste som kan frelse, og som er den fortapte synders eneste håp.

Når synderen vender seg til loven, blir han klar over at han er straffskyldig. Hans samvittighet anklager ham og han føler seg fordømt. Hans eneste kilde til trøst og håp er korset på Golgata. Når han våger å tro på løftene og tar Gud på hans ord, fyller fred og glede hans sjel. Han roper: «Herre, du har lovet å frelse alle som kommer til deg i din Sønnns navn. Jeg er et forlatt og hjelpeløst menneske uten håp. Herre, frels meg, ellers er jeg forlatt!» I tro setter han sin lit til Kristus, og han står rettferdiggjort for Gud.

Men selv om Gud kan være rettferdig og likevel erklære den rettferdig som tror på Jesus, kan ingen være kledt i Jesu Kristi rettferdighets kledning så lenge han synder med fullt overlegg, eller undrar seg plikter han vet han skulle utføre. Gud krever en hel og full overgivelse av hjertet før rettferdiggjøreisen kan finne sted. For at et menneske skal kunne bli stående i rettferdiggjøreisen, må det være en stadig lydighet som ved hjelp av en aktiv, levende tro er virksom i kjærlighet og renser sjelen.

Jakob skriver om Abraham: «Var det ikke på grunn av gjerninger at vår far Abraham ble erklært rettferdig? Han brakte jo sønnen Isak som offer på alteret. Der ser du: Troen virket sammen med hans gjerninger, og gjennom gjerningene ble troen fullendt. Dermed ble dette skriftordet oppfylt: Abraham trodde Gud, og derfor regnet Gud ham som rettferdig, og han ble kalt: Guds venn. Dere ser altså at mennesket blir erklært rettferdig ved gjerninger og ikke bare ved tro» (Jak 2,21-24). For at et menneske skal kunne bli rettferdiggjort ved tro, må troen nå det punkt hvor den vil kunne kontrollere hjertets følelser og impulser, og det er ved lydigheten troen blir fullendt.

Løftene hviler på tro

Uten Kristi nåde er synderen i en håpløs stilling. Ingenting kan bli gjort for ham, men gjennom guddommelig nåde blir overnaturlig kraft tildelt mennesket, og den virker på sinn, hjerte og karakter. Den som får del i Kristi nåde, vil føle synden som noe avskyelig, og til slutt blir den drevet ut av sjelens tempel. Gjennom nåden oppnår vi samfunn med Kristus, og vi blir hans medarbeidere i frelsesverket. Troen er den betingelsen Gud har satt for å kunne love syndere tilgivelse. Ikke så å forstå at det i troen er noen kraft som fortjener frelsen, men fordi troen kan gi oss del i Kristi liv og forsoning, det botemiddel som er skaffet til veie for synden. Troen kan påberope seg

Kristi fullkomne lydighet istedenfor synderens overtredelse og frafall. Når synderen tror på Kristus som sin personlige frelser, tilgir Gud synden og rettferdiggjør synderen. Den som angrer sin synd, forstår at rettferdiggjørelsen skjer fordi Kristus som er hans stedfortreder og garanti, døde for ham og er hans forsoning og rettferdighet.

«Abraham trodde Gud, og derfor regnet Gud ham som rettferdig. Den som gjør et arbeid, får lønn etter fortjeneste, ikke av nåde. Annerledes er det med den som ikke har gjerninger, men som tror på ham som erklærer den ugudelige rettferdig. Han får rettferdigheten tilregnet fordi han tror» (Rom 4,3-5). Rettferdighet er lydighet mot loven. Loven krever rettferdighet, og det er hva synderen skylder loven, men han makter ikke å yte det. Den eneste måten han kan oppnå rettferdighet på, er ved tro. Ved tro kan han komme frem for Gud med Kristi fortjeneste, og Herren tilregner synderen sin Sønnys lydighet. Kristi rettferdighet blir godtatt istedenfor menneskets nederlag, og Gud mottar, tilgir og rettferdiggjør den som angrer og tror. Han behandler ham som om han skulle være rettferdig og elsker ham som han elsker sin egen Sønn.

Det er slik troen blir regnet til rettferdighet, og den som er tilgitt, vokser i nåden og får stadig større lys. Jublende kan han si: «Og han frelste oss, ikke på grunn av våre rettferdige gjerninger, men fordi han er barmhjertig; han frelste oss ved det bad som gjenføder og fornyer ved Den Hellige And, som han så rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus, vår frelser. Slik skulle vi stå rettferdige for Gud ved hans nåde og bli arvinger til det evige liv, som er vårt håp» (Tit 3,5-7).

Det står også skrevet: «Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn -- de som tror på hans navn. De er ikke født av kjøtt og blod, ikke ved menneskers vilje og ikke ved manns vilje, men av Gud» (Joh 1,12.13). Jesus erklærte: «Ingen kan se Guds rike hvis han ikke bli født påny» (Joh 3,3). «Den som ikke blir født av vann og And, kan ikke komme

inn i Guds rike» (vers 5). Det er ikke noen lav norm som er satt for oss, for vi skal bli Guds barn. Vi blir frelst enkeltvis og på prøvens dag vil vi kunne se forskjell på den som tje_er Gud og den som ikke tjener ham. Vi blir frelst fordi vi personlig tror på Jesus Kristus.

Mange kommer på villspor fordi de tror at de selv m_ klatre opp til himmelen, at de må gjøre noe for å kunne bh godtatt av Gud. De prøver å forbedre s_g ved egne .anstrengelser og uten hjelp. Dette kan de aldn make. Knstus _ar banet veien ved å dø som vårt sonoffer, ved å leve som vart eksempel og ved å bli vår øversteprest. Han sier: «deg er veien sannheten og livet» (Joh 14,6). Hvis vi ved egne anstrengelser kunne klatre et eneste trinn oppover stigen, vill Kristi ord ikke være sanne. Men når vi tar imot Kristus, vil gode gjerninger komme som frukt, og som bevis for at vi er på livets vei, at Kristus er vår vei, og at vi vandrer på den sanne sti som leder til himmelen.

Han blir vår rettferdighet

Kristus legger merke til vår innstilling, og når han ser at vi bærer vår byrde i tro, kommer hans fullkomne helligh_t i stedet for våre feil og mangler. Når vi gjør vårt beste, blir han vår rettferdighet. Alt det lys Gud sender oss, må til for å gjøre oss til verdens lys. -- Brev 33, 1889.

Kapittel 58

Du har forlatt din første kjærlighet

Fra tale holdt i Otsego, Michigan, 10. okt. 1890, gjengitt i Review 3. febr. 1891.

Jeg talte til menigheten i Otsego om Åp 2,4.5: «Men dette har jeg imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Tenk på hvor du stod før du falt. Vend om og gjør igjen dine første gjerninger! Ellers kommer jeg over deg og tar lysestaken din bort -- hvis du ikke vender om.» Den menigheten dette ble skrevet til, hadde mange utmerkede egenskaper som det sannferdige vitne roser. Men, sier han, dette har jeg imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Her mangler det noe som må erstattes. Alle de andre gode egenskapene kan ikke bøte på dette. Menigheten blir rådet til å tenke på hvor den stod før den falt, og vende om. «Ellers kommer jeg over deg og tar lysestaken din bort -- hvis du ikke vender om. ... Den som har ører, hør hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, ham vil jeg la spise av livets tre, som er i Guds paradis» (Åp 2,4-7).

I disse ordene er det advarsler, irettesetter, trusler og løfter fra det sannferdige vitne, han som holder de sju stjerner i sin høyre hånd. «De sju stjerner er englene for de sju menigheter, og de sju lysestaker er menighetene selv» (Åp 1,20).

Da denne menigheten ble veid på helligdommens vektskål, viste det seg at den manglet noe, den hadde forlatt sin første kjærlighet. Det sannferdige vitne erklærer: ,deg vet om dine gjerninger; du har arbeidet, og du har holdt ut. Jeg vet også at du ikke kan tåle de onde. Du har prøvd dem som kaller seg apostler, men ikke er det, og du har funnet at de er løgnere.

Du har holdt ut; du har tålt mye for mitt navns skyld og ikke gått trett» (Åp 2,2.3). Til tross for alt dette er det noe menigheten mangler. Hva er det for en livsviktig mangel? «Du har forlatt din første kjærlighet.» Er det Ikke slik med oss også? Læren kan være den rette, vi kan avsky falsk lære og ikke godta dem som avviker fra prinsippene, og vi kan arbeide intenst. Men selv ikke dette er tilstrekkelig. Hva er våre motiver? Hvorfor blir vi formant tll å vende om? «Du har forlatt din første kjærlighet.»

Hvert enkelt medlem av menigheten bør studere denne viktige advarselen og irettesetteIsen. Enhver bør overveie om de kan ha mistet Kristi ømme kjærlighet når de forsvarer sannhetens teori. Er Kristus blitt glemt i våre prekener og lukket ute av våre hjerter? Er det fare for at mange, som bekjenner seg til sannheten, har gått ut for å gjøre misjon_arbeid uten at Kristi kjærlighet har vært med under arbeidet? Denne alvorlige advarselen fra det sannferdige vitne betyr meget. Den krever at du skal tenke på hvor de stod før du falt, og-vende om og igjen gjøre de første. gjernmger, for ellers, sier det sannferdige vitnet, «kommer Jeg over d;g og tar lysestaken din bort - - hvis du ikke vender om» (Ap 2,5).

Det er viktig at menigheten fatter Sitt behov for en første, brennende kjærlighet. Når den mangler, er alle andre gode egenskaper utilstrekkelige. Man kan ikke uten fare overse kallet til å vende om. Det er ikke nok å tro på sannhetens teori. Å fremholde denne teorien for dem som ikke tror, gjør deg ikke til et Kristi vitne. Lyset som gleder ditt hjerte da du første gang forstod bljdskapet for denne tid, er et vesentlig element i din erfaring og i din virksomhet, og det er dette som er blitt borte i ditt hjerte og i ditt liv. Kristus ser din mangel på.nidkjerhet, og han erklærer at du har falt og er i en farlig stilling.

Forkynn kjærligheten og loven samtidig

Mange har forsømt å fremholde Kristi store kjærlighet når de har forkynt at lovens krav fremdeles står ved makt. De som har så store sannheter og så vektige reformer å forkynne for menneskene, har ikke forstått at sonofferet er et uttrykk for Guds store-kjærlighet til menneskene. Kjærlighet til Jesus, og Jesu store kjærlighet til syndere er blitt ute glemt av dem som har fått i oppdrag å forkynne evangeliet. Mennesket er blitt opphøyet istedenfor menneskehetens forløser.

Loven må ikke bli fremholdt for overtrederne som noe utenom Gud, men heller som et uttrykk for hans sinn og karakter. Som sollyset ikke kan bli skilt fra solen, kan Guds lov ikke bli skilt fra den guddommelige opphavsmann. Forkynnerne må kunne si: «I Guds lov finner vi Guds vilje. Kom og se selv at loven er hva. Paulus sier den er -- hellig og rettferdig og god.» Den irettesetter for synd og fordømmer synderen, men den viser også at han behøver Kristus som er nådig og barmhjertig, full av godhet og sannhet, Selv om loven ikke kan ettergi synders straff, men krever av synderen alt .han skylder den, har Kristus lovet full og hel tilgivelse til alle som angret og vender om og tror på hans nåde. De som angret og tror, får Guds kjærlighet i rikt mål. Syndens brennemerke i sjelen kan bare bli fjernet med blodet fra sonofferet. Intet mindre offer kunne bli godtatt enn Kristi soning, han som er lik Faderen. Kristi gjerning -- hans liv, fornedrelse, død og midlertjeneste for fortapte mennesker -- gjør loven stor og herlig.

I mange prekener om kravene i Guds lover Kristus blitt uteglemt, og denne mangel har gjort at sannheten ikke har maktet å omvende menneskene. Uten Kristi nåde er det umulig å ta et eneste steg i lydighet mot Guds lov. Hvor nødvendig er det da ikke at synderen får høre om gjenløserens kjærlighet og makt! Mens Kristi sendebud tydelig måforkynne lovens krav, må de også gjøre det helt klart at ingen kan bli rettferdiggjort uten ved Kristi sonoffer. Uten Kristus kan det bare bli fordømmelse og forferdelse for det

man da har i vente: dommen og Guds brennende vrede som skal fortære dem som står ham imot. Men de som får åpnet sine øyne for Kristi kjærlighet, vil se Guds karakter som er full av kjærlighet og medlidenhet. Da vil Gud ikke fremstå som en ubarmhjertig tyrann, men som en far som lengter etter sitt villfarne barn. Synderen vil si med salmisten: «Som en far er barmhjertig mot sine barn, slik forbarmer Herren seg over dem som frykter ham» (Sal.103, 13). All fortvilelse forsvinner når Kristus kommer til s ne som han virkelig er.

Den tredje engels bndskap

Noen av våre brødre har uttrykt frykt for at vi skal bli for meget opptatt av emnet rettferdiggjørelse ved tro. Men jeg håper og ber om at ingen vil være unødig bekymret, for det er ingen fare ved å fremholde denne læren slik den er fremstilt i Skriften. Hvis Guds folk i tiden som ligger bak oss, var blitt riktig undervist, ville det nå ikke ha vært nødvendig å legge spesiell vekt på dette. ... De store og herlige løfter i Den hellige skrift er i stor grad blitt glemt, slik fienden av all rettferdighet planla det. Han har kastet sin mørke skygge mellom oss og Gud, for at vi ikke skulle fatte hans sanne karakter. Herren sier om seg selv at han er nådig og barmhjertig og full av godhet og sannhet.

Noen har skrevet til meg og spurt om budskapet om rettferdiggjørelse ved tro er den tredje engels budskap, og jeg har svart: «Det er i sannhet den tredje engels budskap.» «The Review. and Herald», 1. april 1890.

Kapittel 59

Fullkommen lydighet ved Kristus

Fra «Th Review and Herald», 1. nov. 1892.

«Dere ser altså at mennesket blir erklært rettferdig ved gjerninger og ikke bare ved tro. ... For som kroppen er død uten ånd, er troen død uten gjerningen» (Jak 2,24-26). Å tro på Jesus er absolutt nødvendig, for ved tro på ham blir du frelst. Men det er farlig å ha den innstilling mange har når de sier at de er frelst. Mange har sagt: «Du må gjøre gode gjerninger, så vil du leve.» Men uten Kristus kan ingen gjøre gode gjerninger. Mange i vår tid sier: «Tro, bare tro, og lev.» Tro og gjerninger hører sammen. Å tro og å handle går over i hverandre.

Herren krever ikke mindre i dag enn han gjorde av Adam i Paradiset før fallet: fullkommen lydighet og lytefri rettferdighet. Guds kraver like store under nådens pakt som de krav han kom med i Paradiset: harmoni med Guds lov som er hellig, rettferdig og god. Evangeliet svekker ikke lovens krav, men gjør loven stor og heilig. Kravene er ikke mindre under den nye pakt enn under den gamle. Ingen må slå seg til ro med det bedrag som er så tiltalende for det naturlige hjerte, at Gud vil godta den som er oppriktig, uten å spørre etter tro og uten hensyn til hvor ufullkomment livet er. Gud krever fullkommen lydighet av sine barn.

For å kunne møte lovens krav må vi i tro ta imot Kristi rettferdighet som vår rettferdighet. Ved forening med Kristus, ved å ta imot hans rettferdighet i tro, kan vi bli skicket til å gjøre Guds gjerning og være Kristi medarbeidere. Hvis dere er villige til å la dere drive av sted med strømmen av det onde, og ikke samarbeider med himmelen i å holde overtredelser i

familien og i menigheten i tømme, for at en evig rettferdighet kan bli resultatet, mangler dere tro. Troen er virksom i kjærlighet og renses sjelen. Ved troen virker Den Hellige Ånd i hjertet for å skape hellighet der. Men dette kan ikke skje hvis mennesket ikke vil samarbeide med Kristus. Vi kan bare bli skikket for himmelen ved at Den Hellige Ånd virker i hjertet. For vi må ha Kristi rettferdighet som vårt adgangstegn, om Gud skal kunne ta imot oss. For å kunne få Kristi rettferdighet og få del i guddommelig natur, må vi daglig bli forvandlet ved innflytelsen fra Den Hellige Ånd. Det er Den Hellige Ånds gjerning å helliggjøre hjertet og forede hele mennesket.

Se på Kristus!

Sjelen må være opptatt av Jesus. «Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd» (Joh 1,29). Ingen vil bli tvunget til å se på Kristus, men stemmen som formidler innbydelsen, sier inntrengende: «Se og lev!» Når vi ser på Kristus, oppdager vi at hans kjærlighet er uten parallell, at han har tatt den skyldige synders plass, og at han har tilregnet ham sin lytefrie rettferdighet. Når synderen ser Frelseren henge døende på korset under syndens forbannelse og i hans sted, og opplever en slik tilgivende nåde, våkner kjærligheten i ham. Synderen elsker Kristus fordi Kristus har elsket ham først, og kjærligheten oppfyller loven. Når menneskene angrer og vender om, forstår de at «han er trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renses oss for all urett» (1 Joh 1,9). Guds Ånd er i virksomhet i den troendes sjel og setter ham i stand ,til å gå fremover fra lydighet på et felt til lydighet på et annet,«og til å vokse i styrke og nåde i Jesus Kristus.

Med rette vil Gud fordømme alle som ikke tar imot Kristus'som sin personlige frelser, men han tilgir alle som kommer til ham i tro, og han setter dem i stand til å gjøre Guds gjerning og ved tro bli ett med Kristus. Jesus sier om dem: «deg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett. Da vil verden skjønne at du har sendt meg, og at du har elsket dem slik du har elsket meg»(Joh 17,23). Denne enhet gjør karakteren fullkommen. Herren

har lagt alt til rette for menneskers fulle og frie frelse, og for at de kan være fullkomne i ham. Gud vil at hans folk skal motta strålene fra rettferdighetens sol, for at alle skal ha sannhetens'lys. For en uendelig pris har Gud sørget for verdens frelse ved å gi sin enbårne Sønn. Apostelen stiller dette spørsmålet: «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, kan han gjøre noe annet enn å gi oss alle ting sammen med ham?» (Rom 8,32.) Om vi ikke blir frelst, vil det ikke være Guds feil, men vår egen, fordi vi ikke har samarbeidet med himmelen. Vår vile har ikke vært samstemt med Guds vilje.

Verdens frelser kledtesin guddommelighet i menneskelighet, for at han skulle kunne nå menneskeheten. Både det guddommelige og det menneskelige var nødvendig for å kunne gi verden den frel_e som falne mennesker behøver. Det guddommelige behøvde det menneskelige, for at det menneskelige kunne tjene som et bindeledd mellom Gud og mennesket. Menneskene behøver en makt utenom og over dem selv, som kan gjenopprette Guds bilde i dem. Men at de behøver guddommelig hjelp, betyr ikke at deres egen innsats er unødvendig. Det kreves at mennesket skal tro, for tro virksom i kjærlighet renses sjelen. Troen tilegner seg Kristi fortjeneste.

Det er ikke Guds plan å lamme menneskenes egne evner, for i samarbeid med Gud kan deres evner bli benyttet til det gode. Herren ønsker ikke å ødelegge vår vilje, for det er ved hjelp av den vi kan utføre det han ønsker vi skal gjøre både ute og hjemme. Han har gitt hver enkelt en oppgave, og enhver trofast arbeider sender lyset ut i verden fordi han er forenet med Gud og Kristus og de hellige engler i den store oppgaven å frelse det fortapte. Fordi han er forenet med himmelen, blir han mer og mer skikket til å utføre Guds gjerning. Ved å omsette i praksis det som Guds nåde skaper i hjertet, vokser den troende åndelig.

Den som arbeider i samsvar med sin naturlige utrustning, vil bli en klok bygningsmann for Mesteren, for han er i lære hos Kristus. Der lærer han å

gjøre Guds gjerning. Han vil ikke prøve å unngå ansvarets byrder, for han vil innse at hver enkelt må løfte med i Guds sak så langt evnene rekker, og han gir seg inn under arbeidsbyrden. Men Jesus overlater ikke sin _illige og lydige tjener til å bli knust. Det er ikke synd på dem som bærer tunge ansvar i Guds sak, for de samarbeider trofast med Gud, og ved denne forening av guddommelig og menneskelig innsats blir arbeidet fullført. Der. imot er det synd på dem som unngår ansvar, som ikke har noen forståelse av det privilegium de er kalt til. -- «The Review and Heråld», 1. nov. 1892.

Kapittel 60

Forholdet mellom tro og gjerninger

Fra «Notebook Leaflets», The Church, nr. 5. Napier, New Zealand, 9. april 1893

Bror A. T. Jones

Jeg drømte at jeg var til stede ved et møte, og forsamlingen var stor. Der talte du om tro og Kristi rettferdighet som blir tilregnet den som tror. Du gjentok flere ganger at gjerningene ikke betyr noe, og at det ikke stilles noen betingelser. Saken ble fremstilt i et slikt lys at jeg visste mange måtte bli forvirret og usikre, og at de ikke ville få det riktige inntrykk av forholdet mellom tro og gjerninger. Derfor bestemte jeg meg for å skrive til deg. Du overdriver for meget i denne saken. Det er satt betingelser for å kunne ta imot rettferdiggjørelse, helliggjørelse og Kristi rettferdighet. Jeg vet hva du mener, men du gir mange et forkjært inntrykk. Selv om gode gjerninger ikke kan frelse et eneste menneske, er det umulig for noen å bli frelst uten gode gjerninger. Gud frelser oss under en lov som sier at den som ber, skal få; den som leter, skal finne, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp.

Kristus er villig til fullt og helt å frelse alle som kommer til ham. Han innbyr alle til å komme. «Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg, og den som kommer til meg, vil jeg ikke støte bort» (Joh 6,37). Du ser på disse spørsmål på samme måte som jeg gjør, men du forvirrer og gjør folk usikre ved de uttrykk du bruker. Etter at du så radikalt har uttalt deg om gjerninger, og folk stiller spørsmål til deg om dette, har du det ikke så klart i ditt eget sinn at du kan gi en korrekt forklaring på disse prinsippene, og du er selv ute av stand til å få dine uttalelser til å harmonere med dine egne prinsipper og

din egen tro.

Den unge mannen kom til Jesus og spurte: «Gode mester, hva skal jeg gjøre for å få det evige liv?» (Mark 10,17,) Jesus sa til ham: «Hvorfor spør du meg om det gode? Det er bare en som er god. Men vil du gå inn til livet, så hold budene! Hvilke? spurte han.» Jesus nevnte flere av budene. «Alt dette har jeg holdt, svarte den unge mannen. Hva står så igjen? Jesus svarte: Vil du være helhjertet, gå da bort og seig det du eier, og gi alt til de fattige. Da skal du få en skatt i himmelen, Kom så og følg meg!» Her er det satt betingelser, og Bibelen er full av betingelser. «Men da den unge mannen hørte det, gikk han bedrøvet bort, for han var svært rik.» (Matt 19,17-22).

Nødvendig å være på vakt

Når du sier at det ikke settes betingelser, og noen av de uttrykk du bruker er temmelig sterke, gjør du det vanskelig for folk, og det er en del som ikke ser noen overensstemmelse i dine uttrykk. De får ikke disse uttalelser til å stemme med de klare utsagn i Guds ord. Vær varsom på dette punktet. Disse sterke påstander om gjerningenes plass bidrar ikke til å styrke din stilling. Uttrykkene svekker vår posisjon, for det er mange som vil oppfatte deg som ekstremist, og de vil gå glipp av den rike undervisning du har for dem om nettopp de emnene de behøver å ha kjennskap til. ...

Min bror, det er ikke lett for menneskesinnet å forstå dette punktet, og du må ikke forvirre folk og gjøre dem usikre med tanker som ikke harmonerer med Guds ord. Husk på at selv om disiplene hadde Jesus som lærer, var mange av dem sørgelig uvitende. Men da de fikk'Den Hellige Ånd, som Jesus hadde lovet, ble Peter forvandlet til en troens forkjemper. Hvilken karakterforandring! Men legg ikke snublestener for mennesker som er svake i troen, ved å bruke overdrevent sterke uttrykk og fremstillinger. Vær alltid konsekvent, rolig, dyp og solid. Gå ikke til ytterligheter i noe, men stå med

begge ben på jorden. «Den som har mine bud og holder dem, han er'det som elsker meg. Og den som elsker meg, skal elskes av min Far. Også jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham» (Joh 14,21).

Dette er den avgjørende prøven -- å gjøre som Kristus sier. Og det er beviset på et menneskes kjærlighet til Jesus. Den som gjør hans vilje, gir verden det praktiske beviset ved den frukt han åpenbarer i lydighet, renhet og en hellig karakter. ...

Å, min bror, du må vandre varsomt sammen med Gud. Men husk på at det er noen som oppmerksomt holder øye med deg. De venter at du skal gå over streken, snuble og falle. Men hvis du ydmykt holder deg nær til Jesus, vil alt gå bra. ...

Vi vil aldri på noe punkt bli utlært i Kristi skole. Vi må legge kunnskap til kunnskap, og Herren vil mangedoble det. Det er ved stadig flid at vi ved Kristi nåde vil leve etter planen om å føye bit til bit, idet vi gjør vårt kall og vår utvelgelse fast. ... «Gjør dere dette, skal dere aldri falle; da skal det gis dere en full og fri adgang til vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike» (2 Fet 1,10.11). -Brev 44,1893.

Intet kompromiss med synd

Predikantene må være meget forsiktige når de taler om tro og gjerninger, så de ikke forvirrer og villeder. Menneskene må bli sterkt oppmuntret til med iver å gjøre gode gjerninger. Man må vise dem hvordan de kan ha fremgang, hvordan de kan bli rensset og deres gaver godtatt av Gud. Det skjer i kraft av Kristi blod. Folk må få et klart budskap. Forkynnerne må refse synd av enhver art.

Hvis lederen i en menighet får et lignende oppdrag som det som

lederen for menigheten i Efesos fikk, må budskapet bli forkynt gjennom menneskelige redskaper med irettesettelse av sløvheter, frafall og synd. Forsøk aldri å dekke over synden, men i budskapet med irettesettelse må Kristus bli forkynt som den første og den siste, han som fyller alt i alle.

Hans makt venter på bønnene fra dem som vil bli seiervinnere. Den som irettesetter, må oppildne sine tilhørere til å kjempe for å vinne seier. Han må oppmuntre dem til å kjempe for å bli kvitt enhver synd de er slave under, for å bli fri fra enhver syndig vane, selv om denne selvfornektelsen er som å rive ut det høyre øye eller hogge av den høyre armen. Det må ikke være noen ettergivenesshet eller noe kompromiss når det gjelder syndige vaner eller ting man ligger under for. -- Manuskript 26 a, 1892.

Samarbeid med Gud

Menneskene skal samarbeide med Gud og benytte enhver evne Gud har gitt. De må vite hva som er rett å gjøre når det gjelder mat og drikke og alle livets vaner. Herren ønsker at hans representanter skal være fornuftige, ansvarlige mennesker i alle forhold. ...

Vi har ikke råd til å miste en eneste stråle av det lyset Gud har gitt. Å være treg til å utføre det som skulle gjøres med iver, er synd. Menneskene må samarbeide med Gud og kjempe mot det onde som skal holdes nede. For å kunne gjøre dette må de være utholdende i bønn til Gud for alltid å kunne få ny nåde til å beherske sinn, temperament og handling. Ved den nåde Kristus gir, kan de bli i stand til å seire. Å være seiervinner betyr mer enn mange tror.

Guds Ånd vil besvare ropet fra ethvert angrende menneske, for angeren er en Guds gave og et bevis på at Kristus drar mennesket til seg. Vi kan like lite angre vår synd uten Kristus, som å få tilgivelse uten ham. Men det er

ydmykende for et menneske med sine menneskelige følelser og sin stolthet å gå rett til Jesus, tro på ham og stole på ham for alt man behøver. . . .

Ingen må hevde den tanken at mennesket har lite eller ingenting å gjøre i den store oppgaven det er å seire, for Gud gjør ingenting for mennesket uten at mennesket samarbeider med ham. Du må heller ikke påstå at Jesus først vil hjelpe deg når du har gjort alt du selv kan. Kristus har sagt: «Uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,5). Fra begynnelse til slutt må mennesket samarbeide med Gud. Hvis Den Hellige Ånd ikke virker på vårt sinn, vil vi snuble og falle ved hvert skritt. Uten Kristus er menneskers anstrengelser verdiløse, men samarbeid med ham betyr seier. Av oss selv har vi ingen evne 'til å angre vår synd. Hvis vi ikke tar imot guddommelig hjelp, kan vi ikke engang ta det første steg mot Frelseren. Han sier: «Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden» i ethvert menneskes frelse (Åp 21,6).

Selv om Kristus er alt, må vi inspirere hvert eneste menneske til utrettelig innsats. Vi må kjempe, våke og be for ikke å bli beseiret av den listige fienden. For den kraft og nåde vi behøver til dette, må komme fra Gud, og vi må hele tiden ha absolutt tillit til ham som helt og fullt kan frelse alle som kommer til Gud ved ham. Ingen må få inntrykk av at det er lite eller ingenting mennesket kan gjøre, men menneskene må lære å samarbeide med Gud, så de kan vinne seier.

Ingen må påstå at dine gjerninger ikke har noe å gjøre med ditt forhold til Gud. På dommens dag vil kjennelse bli avsagt på grunnlag av det man har gjort, eller det man har unnlatt å gjøre (Matt 25,34-40).

Det kreves hard innsats fra den som mottar Guds nåde, for det er frukten som viser hva slags kvalitet treet har. Selv om de gode gjerninger et menneske kan gjøre uten tro på Jesus, er like verdiløse som Kains offer, vitner gode gjerningar som er dekket av Kristi fortjenester, om at den som

gjør dem, er beredt til å arve evig liv. Det verden anser som moralsk tilstrekkelig, når ikke opp til den guddommelige norm, og betyr i Guds øyne like lite som Kains offer. -- Manuskript 26 a, 1892.

I harmoni med Den Hellige Ånd

En person som er klar over hva det vil si å være en kristen, vil rense seg selv fra alt som svekker og gjør uren. Alle vaner vil bli brakt i harmoni med kravene i Guds ord, og han vil ikke bare tro, men arbeide på sin frelse med frykt og beven, mens han underkaster seg Den Hellige Ånds omdannende innflytelse. -- «The Review and Herald», 6. mars 1888.

Jesus aksepterer våre gode hensikter

Når du ønsker å lyde Gud, og anstrenger deg i den hensikt, godtar Jesus denne innstilling og disse anstrengelser som menneskets beste tjeneste, og med sin egen fullkomne rettferdighet legger han til det som mangler. Men han godtar ikke dem som hevder å tro på ham, men likevel er ulydige mot hans Fars bud. Vi hører meget om tro, men vi trenger å høre meget mer om gjerninger enn tilfellet er. Mange bedrar seg selv og lever i sorgløshet; de tilpasser seg verden og har en religion uten offer og kors. Men Jesus sier: «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp, og følge meg.» -- «The Signs of the Times», 16. juni 1890.

Kapittel 61

Kristus er budskapets midtpunkt

Fra «The Review and Herald». 20. mars 1894.

Den tredje engels budskap krever at sabbaten i det fjerde bud blir forkynt, og denne sannheten må bringes frem for verden. Men senteret med den store tiltrekningskraften, Jesus Kristus, må ikke bli utelatt i den tredje engels budskap. Mange av dem som forkynder budskapet for vår tid, har satt Kristus i annen rekke, og teorier og argumenter har hatt førsteplassen. Guds herlighet i hans karakter som ble åpenbart for Moses, har ikke fått førsteplassen. Herren sa til Moses: «deg vil gå forbi deg i all min godhet» (2 Mos 33,19). «Herren gikk forbi rett foran øynene på ham og ropte: Her, ren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunn og sannhet! Han lar sin miskunn vare i tusen slektledd; han tilgir synd og skyld og brott. Men han lar ikke den skyldige slippe straff» (2 Mos 34,6.7).

Det ser ut som om det har vært et dekke for øynene på mange som har arbeidet i denne bevegelsen. Når de har forkynt loven, har de ikke hatt Jesus i tankene, og de har ikke fremholdt at der hvor synden er stor, er nåden enda større. Det er på Golgata at nåden og sannheten møtes, og at rettferd og fred kysser hverandre. Synderen må alltid ha sitt blikk rettet mot Golgata, og med et lite barns enkle tro må han hvile i Kristi fortjeneste, ta imot hans rettferdighet og tro på hans nåde. De som arbeider for sannhetens sak, skulle fremholde Kristi rettferdighet, ikke som nytt lys, men som dyrebart lys 'som midlertidig har vært skjult for folk. Vi må ta imot Kristus som vår personlige frelser, og han tilregner oss Guds rettferdighet. Vi må gjenta og prioritere den sannhet Johannes gav uttrykk for: «Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder» (1 Joh 4,10).

I Guds kjærlighet er det blitt åpnet en kostelig åre med dyrebar sannhet, og Kristi nådes rikdom er kommet til syne for menigheten og verden. «For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne» (Joh 3,16). Hvilken kjærlighet er ikke dette -- hvilken vidunderlig, ufattelig kjærlighet _ som ledet Kristus til å dø for oss, mens vi ennå var syndere! Hvilket tap det er for et menneske å forstå lovens strenge krav, men ikke forstå at Kristi nåde er enda større! Det er sant at Guds lov åpenbarer Guds kjærlighet, når den blir fremholdt som sannheten i Jesus. Kristus, Guds gave til en syndig .verden, må få en stor plass i enhver preken. Det er ikke underlig at hjerter ikke er blitt smeltet ved sannheten; når den er blitt fremholdt på en kjølig og formell måte. Ikke underlig at troen ikke har kunnet gripe Guds løfter, når predikanter og andre misjonsarbeidere har unnlatt å fremholde Kristus i forbindelse med Guds lov. Hvor ofte de burde ha forsikret.folk at «han som ikke sparte sin egen Sønn, mellig ham for oss alle, kan han gjøre noe annet enn å gi oss alle ting sammen med ham?» (Rom 8,32).

Satan går inn for at menneskene ikke skal få se Guds kjærlighet som fikk ham til å gi sin enbårne Sønn for å frelse en fortapt menneskehet, for det er Guds godhet som leder menneskene til. omvendelse. Hvordan skal vi kunne fremholde Guds store, dyrebare kjærlighet? Vi kan bare make dette ved å være med å rope: «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist .oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det» (1 Joh 3,1). Vi må si til syndige mennesker: «Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd» (Joh 1,29). Ved å fremholde Jesus som Faderens representant, blir vi i stand til å spre det mørke som Satan har kastet over vår livsvei, for at vi ikke skal kunne se Guds ubeskrivelige nåde og kjærlighet som ble åpenbart i Jesus Kristus.

Fest blikket på korset

Ha blikket rettet mot korset på Golgata. Det er pantet på vår himmelske

Fars uendelige kjærlighet og grenseløse nåde. Å, om alle ville vende om og igjen gjøre de første gjerninger! Når våre medlemmer gjør det, vil de elske Gud over alle ting og sin neste som seg selv. Efraim vil ikke misunne Jida, og Juda vil ikke plage Efraim. Da vil det som skiller, bli ordnet, og den uhyggelige lyden av strid vil ikke lenger bli hørt ved Israels grenser.

Ved den nåde Gud så gjerne gir, vil alle forsøke å besvare Kristi bønn om at hans disipler må bli ett, som han og Faderen var ett. Fred, kjærlighet, barmhjertighet og godhet vil være de styrende prinsipper i mennesket. Kristi kjærlighet vil være temaet i alles sang, og det sannferdige vitne vil ikke lenger behøve å si: «Men dette har jeg imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet» (ÅP 2,4). Guds folk vil leve i Kristus, Jesu kjærlighet vil bli åpenbart, og en Ånd vil levendegjøre alles hjerter, idet han gjenføder og fornyer dem i Kristi bilde og danner deres hjerte etter det samme mønster. Som levende grener på det sanne vintre vil alle være forenet med hodet som er Kristus. Han vil bo i alle hjerter, og villedde, trøste og helliggjøre. Han vil vise verden at hans etterfølgere er ett og at de bærer vitnesbyrd om at det himmelske adgangstegn er blitt gitt til den siste menighet. At Kristi menighet er ett, vil vise at Gud sendte sin enbårne Sønn til verden.

Når Guds folk blir ett i Åndens enhet, vil all fariseisme, all egenrettferdighet, som var det jødiske folks synd, bli rensset ut av alles hjerter. Kristi preg vil være på hvert enkelt lem av hans legeme, og hans folk vil være som nye vinsekker som han kan helle sin nye vin i, uten at de revner. Gud vil avdekke den hemmelighet som har vært skjult fra evige tider. Han vil «kunngjøre for dem hvilken rikdom av herlighet denne hemmelighet betyr for folkeslagene: Kristus blant dere, håpet om herlighet!» (Kol 1,27-29.)

Jesus kom for å gi menneskene Den Hellige Ånd, og derved blir Guds kjærlighet utøst i våre hjerter. Men det er umulig å gi Den Hellige Ånd til mennesker som er fastlåst i sin tankegang og har en stereotyp og uforanderlig

lære, som lever etter menneskers tradisjoner og bud, likesom jødene på Jesu tid. De overholdt omhyggelig menighetens skikk og bruk og fulgte nøye alle former, men de manglet fullstendig åndelig liv og religiøs fromhet.

Kristus sammenlignet dem med gamle, tørre skinnsekker som de den gang brukte til å oppbevare vin i. Evangeliet kunne ikke fylles i deres hjerter, for de hadde ikke plass til det. De kunne ikke være de nye vinsekker han kunne fylle med sin nye vin. Kristus var nødt til å søke på annet hold enn blant de skriftlærde og fariseerne etter vinsekker til sannhetens og livets lære. Han måtte finne mennesker som var villige til å få et nytt og gjenfødt hjerte. Han kom for å gi menneskene nye hjerter. Han sa: «Jeg vil gi dere et nytt hjerte.» Men den tids og vår tids egenrettferdige mennesker føler ikke behov for å få et nytt hjerte. Han forkastet de skriftlærde og fariseerne, for de følte ikke behov av noen frelser. De holdt fast ved sine former og seremonier.

Jesus selv hadde forordnet deres gudstjeneste. Den hadde vært full av vitalitet og åndelig skjønnhet. Men det åndelige liv hadde gått tapt, og bare seremoniene var tilbake. De holdt fast ved de døde former og seremonier også ett er at det åndelige liv var borte blant dem. Når de avvek fra Guds forordninger og bud, forsøkte de å kompensere det som var blitt borte, ved å øke tallet av sine egne forordninger, og gjøre dem enda strengere enn de som Gud hadde gitt. Jo strengere de ble, desto mindre ble det igjen av Guds Ånd og kjærlighet.

Kristus sa til folket: «På Mose stol sitter de skriftlærde og fariseerne. Alt det de sier, skal dere derfor gjøre og holde. Men det de gjør, skal dere ikke rette dere etter. For de sier ett og gjør noe annet. De binder tunge bærer og lesser på folks skuldrer, men selv vil de ikke løfte en finger for å flytte dem. Alle sine gjerninger gjør de for at folk skal se det. De gjør sine bønneremmer brede og sine minnedusker store; de elsker å ha hedersplassen i selskaper og sitter fremst i synagogene og vil gjerne at folk skal hilse dem på torget og kalle dem rabbi.» «Ve dere, skriftlærde og fariseere.! Dere

hyklere! Dere gir tiende av mynte og anis og karve, men bryr dere ikke om det som veier mer i loven: rettferdighet, barmhjertighet og troskap. Dette skulle gjøres, og det andre ikke forsømmes» (Matt 23,2-7.23).

Den siste menighet er kalt til å gå igjennom en lignende erfaring som den jødene hadde, og det sannferdige vitne som går omkring blant de syv lysestaker, har et alvorlig budskap til sitt folk. Han sier: «Men dette har jeg imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Tenk på hvor du stod før du falt.. Vend om og gjør igjen dine første gjerninger! Ellers kommer jeg over deg og tar lysestaken din bort -- hvis du ikke vender om» (Åp 2,4.5). Kjærligheten til Gud er gradvis blitt borte i menigheten, og resultatet er at egenkjærligheten fikk nytt liv. Da kjærligheten til Gud ble borte, forsvant også kjærligheten til trossøsken. Menigheten kan være like rosverdig som menigheten i Efesos, og likevel mangle det levende gudsliv. Om dem sa Jesus: (deg vet om dine gjerninger; dwhar arbeidet, og du har holdt ut. Jeg vet også at du ikke kan tåle de onde. Du har prøvd dem som kaller seg apostler, men ikke er det, og du har funnet at de er løgnere. Du har holdt ut; du har tålt mye for mitt navns skyld og ikke gått rett. Men dette har jeg imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet» (Åp 2,2-4).

En lovmessig religionsform blir ansett for å være det rette for vår tid. Men det er en feiltagelse. Jesu irettesettelse til fariseerne passer på dem som har mistet den første kjærlighet. En kald, lovmessig religion kan aldri lede mennesker til Kristus, for det er en religion uten kjærlighet og uten Kristus. Når faste og bønn blir praktisert med en selvrettferdig innstilling, er det avskyelig for Gud. Den høytidelige gudstjenesten, de religiøse seremonier, den ytre ydmykheten -- alt forkynner for verden at den som gjør dette, ser på seg selv som rettferdig. Dette minner om en person som nidkjært utfører sine religiøse plikter, og sier: Her er en som er skikket for himmelen. Men det hele er et bedrag. Gjerninger vil ikke kjøpe oss adgang til himmelen. Det ene store offer som ble brakt, er tilstrekkelig for alle som vil tro. Kristi kjærlighet vil fylle den troende med nytt liv. Den som drikker av vannet fra livets kilde,

vil bli fylt med gudsrikets nye vin.

Troen på Kristus vil være det middel som gir den rette innstilling og de rette motiver, og godhet og fromhet vil prege den som har blikket festet på Jesus, troens opphavsmann og fullender. Ha blikket festet på Gud og ikke på mennesker. Gud er din himmelske Far, som er villig til tålmodig å bære over med dine svakheter, og som tilgir og leger. «Dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus» (Joh 17,3). Ved å ha øynene festet på Kristus, vil du bli forvandlet, og du kommer til å avsky din tidligere stolthet, forfengelighet og selvgodhet, egenrettferdighet og vantro. Du vil kaste disse synder til side som en verdiløs byrde, og vandre ydmykt og tillitsfullt for Gud. Du vil vise kjærlighet, tålmodighet, mildhet, godhet og hensynsfullhet, og ha alle de gode egenskaper som preger et Guds barn. Til sist vil du få en plass blant de hellige. -- «The Review and Herald», 20. mars 1894.

Kapittel 62

Rettferdiggjort ved tro

Fra «The Bible Students Library»-serien, april 1893.

Når Gud tilgir synderen og ettergir straffen han fortjener, og behandler ham som om han ikke hadde syndet, blir han godtatt av Gud og rettferdiggjort ved Kristi rettferdighets fortjeneste. Synderen kan bare bli rettferdiggjort ved tro på den forsoning Guds kjære Sønn gjennomførte, han som ble sonofferet for en fortapt verdens synd. Ingen kan bli rettferdiggjort ved egne gjerninger. Bare ved Kristi lidelse, død og oppstandelse kan han bli frelst fra syndeskylden, fra lovens fordømmelse og fra straffen for overtredelsen. Tro er den eneste mulighet til å oppnå rettferdighet, og troen innbefatter også full tillit.

Mange utgir seg for å tro på Kristus, men de vet ikke hva det vil si å være absolutt avhengig av ham og tilegne seg en korsfestet og oppstanden frelsers fortjeneste. Om den slags tro sier Jakob: «Du tror at Gud er en? Det gjør du rett i. Også de onde ånder tror det -- og skjelver! Vet du ikke, du uforstandige menneske, at tro er til ingen nytte uten gjerninger?» (Jak 2,19.20.) Mange innrømmer at Jesus Kristus er verdens frelser, men samtidig holder de seg borte fra ham, de omvender seg ikke fra sin synd og tar ikke imot Jesus som sin personlige frelser. Deres tro er simpelthen en intellektuell erkjennelse av hva som er sannhet, men de slipper ikke sannheten inn i hjertet, så den kan helliggjøre sjelen og omdanne karakteren.

«Dem som han på forhånd har vedkjent seg, har han også bestemt til å bli formet etter hans Sønns bilde, så han skulle være den førstefødte blant mange søsken. Og dem som han på forhånd har bestemt til dette, har han

også kalt. Dem som han har kalt, har han også erklært rettferdige, og dem som han har erklært rettferdige, har han også gitt herlighet» (Rom 8,29.30). Kall og rettferdiggjørelse er ikke det samme. Kallet er at synderen blir dratt til Kristus, og dette er Den Hellige Ånds gjerning i menneskehjertet. Han overbeviser om synd og innbyr til anger og omvendelse.

Mange forstår ikke hva de første skritt på frelsesveien består i. Anger og omvendelse blir sett på som noe synderen selv må klare før han kan komme til Kristus. De tror at synderen må gjøre seg skikket til å få del i Guds nåde. Men mens det er sant at angeren må gå forut for tilgivelsen, for det er bare det sønderknuste og angrende hjerte Gud kan godta, er synderen likevel ikke selv i stand til å angre og vende om eller forberede seg til å møte Kristus. Hvis synderen ikke angrer, kan han ikke få tilgivelse. Men spørsmålet er om angeren er noe synderen får til, eller om det er en Kristi gave. Må synderen vente til han er fylt med dyp anger over sin synd, før han kan komme til Kristus? Det aller første steg på veien til Kristus blir tatt ved at Guds Ånd kaller en person. Etter hvert som han svarer på dette kallet, kommer han Kristus _tadig nærmere, for at han skal kunne angre og vende om.

Synderen blir sammenlignet med en bortkommen sau. En sau som er kommet på avveier, finner aldri tilbake til folden hvis gjeteren ikke leter etter den og bringer den tilbake. Et menneske kan ikke angre av seg selv, eller gjøre seg verdig til rettferdiggjørelsen. Jesus prøver stadig å påvirke synderens sinn, for å få ham til å feste blikket på det Guds lam som bærer verdens synd. Vi kan ikke ta et eneste steg mot åndelig liv uten at Jesus drar og styrker sjelen, og leder oss til den omvendelse og frelse som ingen vil angre.

Da Peter stod foran øverstepresten, eldsterådet og saddukeerne, forkynte han at omvendelsen er en Guds gave. Idet han talte om Jesus, sa han: «Ham har Gud opphøyd og satt ved sin høyre hånd som frelser og

høvding, for å gi Israel omvendelse og syndstilgivelse» (Apg 5,31). Anger og omvendelse er like fullt en Guds gave som tilgivelse og rettferdiggjørelse, og det kan ikke bli opplevd uten som en gave ved Kristus. Hvis vi blir dratt til Kristus, er det ved hans makt og godhet. Angerens nådegave kommer ved ham, og fra ham kommer rettferdiggjørelsen.

Betydningen av å tro

Paulus skriver: «Men rettferdigheten av tro sier: Tenk ikke med deg selv: Hvem skal fare opp til himmelen? -- det vil si for å hente Kristus ned -- eller: Hvem skal stige ned i avgrunnen? -- det vil si for å hente Kristus opp fra de døde. Men hva sier den? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord, det som vi forkynner. For hvis du bekjenner med din munn at Jesus er Herre, og tror i ditt hjerte at Gud har oppreist ham fra de døde, skal du bli frelst. Med hjertet tror vi så vi blir rettferdige for Gud, med munnen bekjenner vi så vi blir frelst» (Rom 10,6-10).

Frelsende tro er ikke en tilfeldig tro, som bare godtar med forstanden. Det er en tro som har sin rot i hjertet og tar imot Jesus som en personlig frelser, i vissheten om at han fullt og helt kan frelse dem som kommer til Gud ved ham. Å tro at han vil frelse andre, men ikke deg, er ingen ekte tro. Når et menneske tar imot Kristus som det eneste håp om frelse, da ser man ekte tro. Den som har denne troen, blir ledet til å gi sitt hjerte helt til Kristus, mens forstanden står under Den Hellige Ånds kontroll, og karakteren blir dannet «etter det guddommelige forbilde. Hans tro er ikke en død tro, men en tro virksom ved kjærlighet, som setter ham i stand til å se Kristi storhet og etterligne den guddommelige karakter. (5 Mos 30,11-14 sitert). «Da skal Herren din Gud omskjære deg og dine etterkommere på hjertet, så du elsker Herren din Gud av hele ditt hjerte og hele din sjel, og du skal få leve» (5 Mos 30,6).

Det er Gud som omskjærer hjertet. Alt er Guds gjerning fra begynnelse til slutt. Det syndige menneske kan si: «Jeg er en fortapt synder, men Kristus kom for å «oppsøke det som var fortapt, og frelse det». Han sier: «deg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere» (Mark 2,17). Jeg er en synder, og han døde på korset for å frelse meg. Jeg tar imot den tilgivelse han har lovet.»

Tilregnet rettferdighet

Kristus er en oppstanden frelser. Selv om han døde, stod han opp igjen, og han lever for å gå i forbønn for oss. Med hjertet tror vi så vi blir rettferdige for Gud, med munnen bekjennervi så vi blir frelst. De som er rettferdiggjort ved tro, bekjender Kristus. «Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke for dommen, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5,24). Rettferdiggjørelsen er den store gjerning som ble utført for synderen som var men og skjemt av det onde. Ved ham som taler sant, blir han erklært rettferdig. Herren tilregner den troende Kristi rettferdighet, og overfor universet erklærer han ham rettferdig. Han overfører hans synd til Jesus, som er syndereens representant og stedfortreder. Den troendes skyld legger han på Kristus. «Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet» (2 Kor 5,21).

Kristus sonet for hele verdens skyld, og alle som i tro vil komme til Gud, mottar Kristi rettferdighet, han som «bar våre synder på sitt legeme opp på kors treet, så vi skulle dø bort fra synden og leve for rettferdigheten. Ved hans sår har dere fått legedom» (I Pet 2,24). Vår synd er sonet og fjernet, kastet i havets dyp. Ved omvendelse og tro blir vår synd fjernet, og vi fester blikket på Herren vår rettferdighet. Jesus led, den rettferdige for den urettferdige.

Selv om vi som syndere er under lovens dom, gjør Kristus krav på å kunne dekke den synder som omvender seg. Han gjør det på grunnlag av sin egen lydighet og sin egen rettferdighet. Men for å kunne få del i Kristi rettferdighet, er det nødvendig for synderen å få vite hva som menes med den omvendelsen som utvirker en radikal endring i sinn, innstilling og liv. Omvendelsen må begynne i hjertet og gjøre seg gjeldende i hele mennesket. Mennesket kan ikke selv prestere en slik omvendelse, men kan bare oppleve den gjennom Kristus, han som for opp til det høye, bortførte fanger og gav menneskene gaver.

Hvem ønsker å oppleve sann anger? Hvordan kan det skje? Synderen må komme til Jesus, akkurat slik han er og uten å nøle. Han må tro at det Jesus sier, er sant. Han må ikke bare tro, men be, for at han skal kunne få. Den som ber oppriktig, vil ikke be forgjeves. „Herren vil holde det han har lovet. Han vil gi Den Hellige And som leder synderen til omvendelse og til tro på Jesus Kristus, og til å våke og be, avstå fra sin synd og vise sin oppriktighet ved de anstrengelser han gjør for å holde Guds bud. Han vil be og tro, ikke bare tro lovens bud, men leve etter dem. Han vil bekjenne at han står på Kristi side i den store strid. Han vil avstå fra alle vaner og forbindelser som kan skille mennesket fra Gud.

Den som vil bli et Guds barn, må godta at anger, omvendelse og tilgivelse bare kan oppnås ved Kristi forsoning. Når synderen blir overbevist om dette, må han samarbeide i det som blir gjort for ham, og han må være i utrettelig bønn for nådens trone om at Guds fornyende i kraft må fylle hans sjel. Kristus tilgir bare den som angrer sin synd, men den han tilgir, gir han først angerens nådegave. Sonofferet er fullbrakt, og Kristi evige rettferdighet blir godskrevet ethvert troende menneske. Den dyrebare, flekkfrie kledning som ble vevet på himmelens vevstol, er laget for den synder som angrer og tror, og han kan si: «deg vil glede og fryde meg i Herren, min sjel skal juble i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt og svøpt meg i rettferdighets kappe» (Jes 61,10).

Gud har sørget for en overflod av nåde, for at den som tror, skal kunne bli bevart fra synd. Hele himmelen med sine ubegrensede hjelpemidler, er stilt til vår rådighet. Vi skal øse vann av frelsens kilde. Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror. Slik vi er i oss selv, er vi syndere, men vi er rettferdige i Kristus. Etter at Gud har gjort oss rettferdige ved Kristi tilregnende rettferdighet, erklærer han oss rettferdige og behandler oss som rettferdige. Han betrakter oss som sine kjære barn. Kristus motarbeider syndens makt. Hvor synden er stor, er nåden enda større. «Da vi altså er blitt rettferdige ved tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Gjennom ham har vi også ved troen fått adgang til den nåde vi står i og vi priser oss lykkelige fordi vi har det håp at vi skal få del i Guds herlighet» (Rom 5,1). .

«Men ufortjent og av hans nåde blir de erklært rettferdige på grunn av forløsningen i Kristus Jesus. Han har Gud silt synlig fram for at/han ved sitt eget blod skulle være et sonoffer -- for dem som tror. Slik ville Gud vise sin rettferdighet. For tidligere hadde han i sitt tålmod båret over med de syndene som var begått» (Rom 3,24-26). «For av nåde er dere frelst, ved tro. Det er ikke deres eget verk, men Guds gave» (Ef 2,8. Joh 1,14-16 blir også sitert).

Løftet om Ånden

Herren ønsker at hans folk skal ha den rette tro, og ikke være uvitende om frelsen som så rikelig er tilveiebrakt for dem. De skal ikke vende blikket mot fremtiden og tro at det i kommende tider vil bli utført et stort verk for dem for frelsesverket er allerede fullført. Den som tror, behøve/ikke å slutte fred med Gud, for det er noe han aldri har kunnet eller noen gang vil kunne gjøre. Han skal ta imot Kristus som sin fred, for med Kristus kommer Gud med fred. Kristus gjorde slutt på synden da han bar dens tunge forbannelse i sitt eget legeme opp på korset, og han har fjernet forbannelsen for alle som

tar imot ham som sin personlige frelser. Han gjorde slutt på syndens herredømme i menneskehjertet, og den troendes liv og karakter vitner om at Kristi nåde er en realitet.

Kristus gir Den Hellige Ånd til dem som ber ham, for det er nødvendig at enhver troende blir rensset for all urenheter, og blir løst fra lovens forbannelse og fordømmelse. Gjennom Den Hellige Andes virksomhet, å bli helliget i sannheten, blir den troende skikket for himmelen, for Kristus er i virksomhet i oss, og hans rettferdighet dekker oss. Uten dette ville ikke noe menneske få rett til himmelen. Vi ville ikke ha noen glede av å være i himmelens hellige atmosfære, hvis vi ikke var blitt skikket for det ved Åndens innflytelse og Kristi rettferdighet.

For å kunne få en plass i himmelen, må vi oppfylle lovens krav: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv» (Luk 10,27). Vi kan ikke gjøre dette uten at vi i tro tar imot Kristi rettferdighet. Ved å rette blikket mot Kristus, mottar vi et levende og voksende prinsipp, og Den Hellige And fortsetter dette verk. Den som tror, går fremover fra nåde til nåde, fra styrke til styrke og fra karakter til karakter. Han tilpasser seg til Kristi forbilde, så han vokser opp til å bli en moden kristen og når sin fulle vekst og får hele Kristi fylde. Slik kan Kristus gjøre ende på syndens forbannelse og frigjøre den troende fra dens følger.

Det er bare Kristus som kan gjøre dette. «Derfor måtte han i ett og alt bli sine brødre lik, så han kunne være en barmhjertig og trofast øversteprest i tjenesten for Gud og sone folkets synder. Fordi han selv led og ble fristet, kan han hjelpe dem som fristes» (Hebr 2,17.18). Forsoning vil si at alt som skiller mellom Gud og mennesket, blir fjernet, og at synderen fatter hva Guds tilgivende kjærlighet betyr. På grunnlag av det som offer Kristus brakte for falne mennesker, kan Gud med rette tilgi den synder som påberoper seg Kristi fortjeneste. Kristus er den kanal som nåden, kjærligheten og

rettferdigheten kan flyte igjennom fra Guds hjerte til synderens hjerte. «Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss for all urett» (I Joh 1,9).

I Daniels profeti om Kristus sies det at «da blir skylden strøket ut, det kommer en evig rettferd» (Dan 9,24). Ethvert menneske kan si: «Ved sin fullkomne rettferdighet har han oppfylt lovens krav, og mitt eneste håp består i å ha blikket rettet mot ham som er min stedfortreder og som til fullkommenhet holdt loven for meg. Ved tro på hans fortjeneste er jeg fri fra lovens fordømmelse. Han kler meg i sin rettferdighet som tilfredsstillende alle lovens krav. Jeg er fullkommen i ham som kommer med en evig rettferd. Han fremstiller meg for Gud i en plettfri kledning som ikke er vevet av menneskehender. Det er alt ved Kristus, og all ære og herlighet tilkommer Guds lam som bærer verdens synd.»

Mange tror at de må vente på en særlig innskytelse før de kan komme til Kristus. Men det eneste som er nødvendig, er å være oppriktig og bestemme seg for å ta imot tilbudet om den nåde og barmhjertighet som blir tilbudt: Vi må si: «Kristus døde for å frelse meg. Herren ønsker at jeg skal bli frelst, at jeg skal komme til Jesus slik jeg er og uten å nøle. Jeg vil satse på løftet. Når Kristus kaller meg, vil jeg svare.» Apostelen sier: «Med hjertet tror vi så vi blir rettferdige for Gud» (Rom 10,10). Men ingen kan med hjertet tro så han blir rettferdig for Gud og rettferdiggjort ved tro, så lenge han gjør det Guds ord forbyr, eller forsømmer å gjøre det han vet han skulle gjøre.

Gode gjerninger er troens frokt

Ren og ekte tro vil åpenbare seg i gode gjerninger, for gode gjerninger er en frukt av tro. Når Gud virker i hjertet, og vi overgir vår vilje til ham og samarbeider med ham, vil vi leve etter det Gud ved sin Hellige Ånd skriver i

vårt hjerte, og det blir harmoni mellom hjertets ønsker og det daglige liv. Vi må forsake all synd, alt det avskyelige som hengte livets og herlighetens Herre på korset. Den som tror, må vokse i tro og erfaring ved å gjøre Kristi gjerninger. Det er ved stadig å overgi viljen og ved stadig lydighet at vi blir i rettferdiggjørelsens velsignelse.

De som er rettferdiggjort ved tro, må ha lyst til å gå på Herrens vei. Når gjerningene ikke samsvarer med bekjennelsen, er det bevis på at et menneske ikke er rettferdiggjort ved tro. Jakob sier: «Der ser du: Troen virket sammen med hans gjerninger, og gjennom gjerningene ble troen fullend!» (Jak 2,22).

Den tro som ikke fører til gode gjerninger, rettferdiggjør ikke sjelen. «Dere ser altså at mennesket blir erklært rettferdig ved gjerninger og ikke bare ved tro» (Jak 2,24). «Abraham trodde Gud, og derfor regnet Gud ham som rettferdig» (Rom 4,3).

Tilregningen av Kristi rettferdighet kommer ved den rettferdiggjørende tro, og det var denne rettferdighet Paulus ivret for: «Ikke noe menneske blir rettferdig for Gud på grunn av gjerninger som loven krever. Ved loven lærer vi synden å kjenne. Men nå er Guds rettferdighet blitt åpenbart uavhengig av loven. Om den vitner loven og profetene. Dette er Guds rettferdighet som gis ved troen på Jesus Kristus, til alle som tror. Her er det ingen forskjell, for alle har syndet, og de har ingen del i Guds herlighet. Men ufortjent og av hans nåde blir de erklært rettferdige på grunn av forløsningen i Kristus Jesus. Han har Gud stilt synlig fram for at han ved sitt eget blod skulle være et sonoffer for dem som tror. Slik ville Gud vise sin rettferdighet. For tidligere hadde han i sitt tålmod båret over med de syndene som var begått. ... Opphever vi så loven ved troen? Slett ikke! Vi stadfester loven» (Rom 3,20-31).

Nåde er godhet du ikke fortjener. Den som tror, blir rettferdiggjort uten noen egen fortjeneste, uten noe han kan påberope seg overfor Gud. Han blir

rettferdiggjort ved forløsningen i Kristus Jesus, som står i himmelens rettssal som menneskets stedfortreder og garanti. Men selv om han blir rettferdiggjort ved Kristi fortjeneste, gir det ham ikke frihet til å leve i synd. Troen er virksom ved kjærlighet og renses sjelen. Troen spirer og blomstrer og gir en rik høst. Hvor det er tro, er det også gode gjerninger. De syke blir besøkt, de fattige blir hjulpet, enker og foreldreløse blir ikke forsømt, de nakne får klær og de sultne får mat. Kristus gikk omkring og gjorde vel. De som er forenet med ham, vil elske Guds barn og vandre i ydmykhet og sannhet. Uttrykket i ansiktet forteller om deres erfaring, og det kan ses på dem at de har vært med Jesu og lært av ham. Kristus og den troende blir ett, og hans vakre karakter blir åpenbart i dem som har en levende forbindelse med kjærlighetens og maktens kilde. Kristus er den store kilde til rettferdiggjørende og helliggjørende nåde.

Alle kan komme til ham og motta av hans fylde. Han sier: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile» (Matt II ,28). Hvorfor ikke legge all vantro til side og gi akt på det Jesus sier? Du trenger hvile og du lengter etter fred. Si da fra hjertet: «Herre Jesus, jeg kommer fordi du gir meg denne innbydelsen.» Tro på ham med en urokkelig tillit, og han vil frelse deg. Har du rettet blikket mot Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender? Har du sett på ham som er full av nåde og sannhet? Har du tatt imot den fred han alene kan gi? Hvis ikke, så overgi deg til ham, og søk ved hans nåde å få en karakter som er edel og god. Spis Menneskesønnens legeme, han som er livets brød, og du vil åpenbare hans vakre karakter og gode ånd. -- «The Bible Students' Library»-serien, april 1893.

Kapittel 63

Den verdifulle perlen

Fra «The Review and Herald». 8. aug. 1899.

«For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16). Han er den samme i dag, i går og for alltid. Kristi rettferdighet er som en ren, hvit perle. Den har ingen feil, ingen flekker og ingen skyld. Denne rettferdigheten kan vi få del i. Frelsen som er kjøpt med blod og har en ufattelig verdi, er den hvite perlen. Man kan lete etter den og finne den. Men alle som virkelig finner den, vil selge alt de eier for å kunne kjøpe den. De gir bevis for at de er ett med Kristus, likesom han er ett med Faderen. I lignelsen fortelles det at kjøpmannen solgte alt han eide for å kunne kjøpe denne ene verdifulle perlen. Dette er et vakkert bilde på dem som setter sannheten så høyt at de gir avkall på alt annet for å kunne eie den. I tro mottar de den frelse som er beredt for dem ved Guds enbårne Sønns sonoffer.

Det er noen som hele tiden leter etter den verdifulle perlen. Men de gir ikke helt avkall på sine dårlige vaner. De dør ikke fra sin onde natur, så Kristus kan bo i dem. Derfor finner de ikke den verdifulle perlen. De har ikke seiret over vanhellig ærgjerrighet og sin kjærlighet til det som denne verden kan tilby. De tar ikke sitt kors opp og følger Kristus på selvforsakelsens vei. De har aldri visst hva det vil si å ha fred og harmoni i sitt indre, for uten en helhjertet overgivelse finner man ingen fred og glede. Nesten kristne, men ikke fullt og helt! De synes å være nær himmelriket, men går ikke inn. Nesten frelst, men ikke helt, vil si å være helt fortapt.

Daglig å overgi seg til Gud gir fred og hvile. Kjøpmannen solgte alt han eide for å kunne kjøpe perlen. Når de som søker frelse, nekter å gi opp eller tape motet, vil de finne fred og hvile i Herren. Kristus vil kle dem i sin rettferdighet. Han vil gi dem et rent hjerte og et fornyet sinn. Disse velsignelser kostet Guds Sønn livet, og de blir fritt tilbudt dem som sonofferet ble gitt for. Men hvordan stiller mange seg til gaven som blir tilbudt? De vender seg bort og velger heller de gleder dette livet gir. Kristus sier om dem: «Men dere vil ikke komme til meg for å få liv» (Joh 5,40).

Synderne lever under et fryktelig bedrag. De forakter og forkaster Frelseren. De forstår ikke hvor verdifull perlen er som blir tilbudt dem, og viser den fra seg, og dermed fornærmer og spotter de gjenløseren. Mange kvinner pynter seg med ringer og andre smykker for å vekke beundring, mens de avslår å ta imot den verdifulle perlen som ville sikre dem helliggjørelse, ære og evig rikdom. Så forblindet er mange. De er mer opptatt av verdslige ting som glitrer og skinner, enn av det evige livs udødelige krone, Guds lønn for lojalitet. «Kan en ungpике glemme sitt smykke eller en brud sitt belte? Men mitt folk har glemt meg i uminnelige tiden» (Jer 2,32). - «The Review and Herald», 8. aug. 1899.

Kapittel 64

Mørket tok ikke imot det

Fra «The Review and Herald», 3. juni 1890.

«I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham; uten ham er ikke noe blitt til av alt som er til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, men mørket tok ikke imot det. En mann stod fram, utsendt av Gud. Johannes var hans navn. Han kom for å vitne; han skulle vitne om lyset, så alle skulle komme til tro ved ham. Det var ikke han som var lyset, men han skulle vitne om lyset. Det sanne lys, som lyser for hvert menneske, kom nå til verden» (Joh 1,1-9).

Folk har spurt meg: «Tror du at Herren har enda mer lys til oss som et folk?» Jeg svarer at han har lys som er nytt for oss, men at det samtidig er et dyrebart gammelt lys som skal skinne frem fra sannhetens ord. Ennå har vi bare små glimt av lysstrålene som med tiden kommer til oss. Vi gjør ikke fullt ut bruk av det lyset som Herren alt har gitt oss, og vi får derfor ikke del i det større lyset. Vi vandrer ikke i lyset som allerede skinner for oss.

Vi sier om oss selv at vi er det folket som holder Herrens bud, men vi fatter ikke bredden i Guds lovs vidtrekkende prinsipper. Vi forstår ikke hvor hellig den er. Mange som gjør krav på å ha rett til å undervise om sannheten, har ikke noen klar forståelse av hva de har tatt på seg ved å undervise om Guds lov, fordi de ikke har noe levende kjennskap til Jesus Kristus.

Når vi leser om Luther, Knox og andre store reformatorer, beundrer vi det mot og den styrke og fasthet disse Guds trofaste tjenere hadde, og vi

ønsker vi kunne få del i den ånd som preget dem. Vi vil gjerne lære å kjenne kilden til det som gjorde dem sterke når de var svake. Selv om disse store menn ble brukt som redskaper for Gud, var de ikke feilfri. De var syndige mennesker med store feilgrep. Vi burde søke å etterligne deres gode sider, men vimå ikke gjøre dem til vårt mønster. Disse menn hadde store forutsetninger for å fremme reformasjonsverket. De ble ledet av en makt som var større enn dem selv. Det er ikke menneskene, de redskapene Gud brukte, som bør bli opphøyet og æret, men Jesus som lot sitt lys og sin kraft komme over dem. De som elsker sannhet og rettferdighet, som fører videre den oppgaven som først ble gitt disse fanebærere, bør prise Gud som er kilden til alt lys.

Hvis det skulle bli knngjort at engler ville komme som utsendinger for å åpne rike skatter av kunnskap om det som hører himmelen til, vil det skape røre i den kristne verden. Himmelenes atmosfære ville omgi disse budbærere, og mange ville lytte ivrig til det de hadde å si. Bøker ville bli skrevet for å kommentere englenes budskap. Men en som er større enn englene, har alt vært i vår verden. Herren selv kom for å la himmelens lys skinne for menneskene. Han har sagt om seg selv at han er ett med Faderen og full av nåde og sannhet, Gud åpenbart som menneske.

Den Herre Jesus, som er den usynlige Guds bilde, gav sitt liv for å frelse fortapte mennesker. Hvilket lys, hvilken kraft han bringer med seg! I ham bor hele Guddommens fylde legemlig. Mysteriet over alle mysterier! Det er vanskelig for tanken å fatte Kristi storhet, forløsningens hemmelighet. Skammens kors er blitt reist, naglene er blitt drevet gjennom hans hender og føtter, spydet har gjennomboret hans hjerte, og forløsningens pris er blitt betalt for menneskeheten. Guds lyteløse lam bar vår synd på sitt legeme opp på korset, han bar våre sorger.

Et uuttømmelig emne

Forløsningen er et uuttømmelig emne, verd vårt dypeste studium. Det går dypere enn vår dypeste tanke, det strekker seg lenger enn vår forestillingsevne når. Hvem kan forske seg frem til Gud? Visdommens og kunnskapens skatter ligger åpne for alle mennesker. Om tusener av de mest begavede mennesker bestemte seg for å bruke all sin tid til å fremholde og forklare Jesus for oss, og studere hvordan de best kunne beskrive hans enestående karakter og egenskaper, ville de aldri komme til bunns dette.

Selv om store og begavede forfattere har brakt frem vidunderlige sannheter, og har gitt menneskeheten større lys, vil vi stadig finne nye ideer og rike områder for forskning, for frelsens vitenskap er uuttømmelig. Dette har fortsatt fra århundre til århundre. Kristi karakter og liv er blitt gransket og fremstilt, og også Guds kjærlighet som ble åpenbart i son offeret. Gjennom all evighet vil de frelste være opptatt av å studere forsoningen, og nye og rike sider ved frelsesplanen vil stadig komme til syne.

Hvis Jesus var hos oss i dag, ville han si som han sa til disiplene: «Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå» (Joh 16,12). Jesus lengtet etter å åpne disiplenes sinn for dype og levende sannheter, men deres verdslighet og sløve oppfatningsevne gjorde det umulig. De kunne ikke få noe utbytte av disse store og herlige sannheter. Når den åndelige vekst mangler, lukker det døren for de rike lys stråler som skinner fra Kristus. Vi vil aldri komme til en tid da det ikke er mer lys for oss. Kristi undervisning var uhyre viktig. De som hørte ham tale, kunne ikke fatte betydningen av det han sa, fordi de var fulle av forutfattede meninger. Kristus var kilden og opphavsmannen til sannhet.

De store grunntanker i Det gamle testamente ble misbrukt og mistolket. Kristi oppgave var å åpenbare sannheten som ikke var blitt forstått av dem

som hadde mottatt den. Profetene hadde fremholdt sine budskaper, men de oppfattet ikke den åndelige betydning av det de hadde skrevet. De så ikke betydningen av sannheten. Jesus irettesatte disiplene for at de var så sløve til å oppfatte. De gikk glipp av mye av hans dyrebare undervisning fordi de ikke forstod det opphøyde og åndelige innhold. Men han lovet dem at talsmannen skulle komme, og at sannhetens Ånd skulle minne dem om alt det han hadde sagt. Han lot dem vite at han hadde overlatt dem dyrebare sannhetsjuveier som de ikke fattet verdien av.

Dyrebare perler i sannhetens skattkammer

Etter Kristi død og oppstandelse lyttet disiplene med undring til hans undervisning om sannheten, for de oppfattet det som noe helt nytt. Men han sa til dem: «Det var dette eg talte om da jeg ennå var sammen med dere. ... Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå skriftene» (Luk 24,44.45). Sannheten åpner seg hele tiden med nye sider for forskjellige mennesker. Alle som graver i sannhetens gruver, vil stadig oppdage rike og dyrebare edelstener. Vi ønsker at alle som bekjenner seg til å tro på sannheten som nå ligger åpen for oss, og særlig at de som påtar seg ansvaret med å undervise andre, selv skulle få en klarere forståelse av de store grunntanker i Bibelen.

De som skal forkynde Guds lov, trenger meget av Guds Ånd. Hvis predikantene mangler ydmykhet, og de lett blir irritert når de møter motstand, viser det at de trenger guddommelig opplysning. De som virker for menneskers frelse, må ha Kristi sinnelag. Sannheten i Jesus vil påvirke dem som ikke tror, på en ganske annen måte enn når den blir fremholdt som en teori eller et omstridt emne.

Hvis vi setter alt inn på å fremholde sannheten på en mest mulig utfordrende måte og går på tvers av andres meninger og oppfatninger, vil den bli mistolket, misoppfattet og feilaktig gjengitt for dem som lever i

villfarelse, for at den skal virke som noe forkastelig. Det er bare få av dem du forsøker å forkynne sannheten for, som ikke har drukket av Babylons vin. De har vanskelig for å forstå sannheten. Derfor er det nødvendig å fremholde den som den er i Jesus.

I likhet med den store lærer må de som bekjenner seg til å elske sannheten, ha sann ydmykhet. De som flittig har gravet i Ordets gruve, og har oppdaget sannhetens dyrebare åre, hemmeligheten som hat vært skjult fra evighet, vil ære Jesus som er kilden til all sannhet, ved at de i sin karakter åpenbarer den helliggjørende kraften i det de tror på. Jesus og hans nåde må få bo i sjelens tempel. Da vil han bli åpenbart i tale, i bønn, i formaninger og i forkynnelsen av den hellige sannhet, for dette er hemmeligheten ved åndelig fremgang.

Når vår egen gamle natur preger vårt arbeid, vil sannheten vi fremholder for andre, ikke helliggjøre og foredle våre egne hjerter, og det vil ikke vitne om at vi er kar som Mesteren kan bruke. Det er bare gjennom inderlig bønn vi kan ha et nært samfunn med Jesus, og ved en slik velsignet forbindelse vil ordene og innstillingen bli preget av Kristi ånd. Alle trenger å våke. Jesus, vår dyrebare frelser, formante oss til å våke. Ikke et eneste øyeblikk må vi slappe av' på kontrollen over vår egen onde natur. Hjertet må bli bevart fremfor alt vi bevarer, for fra det utgår livet. Vokt tankene, så du ikke synder med leppene. -- «The Review and Herald», 3. juni 1890.

Kapittel 65

Hvordan takle et omstridt lærepunkt

Tale ved morgenmøte i Battle Creek, Michigan, 20. jan. 1890. Gjengitt i «The Review and Herald», 18. febr. 1890.

Vi må forstå tiden vi lever i. Vi forstår den bare delvis og oppfatter den bare stykkevis. Jeg skjelver når jeg tenker på hvilken fiende vi har med å gjøre, og hvor lite vi er forberedt på kampen mot ham. Israels vanskeligheter og deres innstilling like før Kristi første komme er blitt fremstilt for meg gang på gang, for å belyse (uds1'olksstilling og erfaring før Kristi annet komme. Jeg har fått se hvordan fienden benyttet enhver anledning til å få kontroll over jødernes sinn. Også dag forsøker han å forblinde Guds tjeneres sinn, så de ikke skal kunne fatte den dyrebare sannhet.

Da Kristus kom til vår verden, var Satan beredt til å møte ham, og kjempet mot ham på hver tomme av veien fra krybben til Golgata. Satan hadde beskyldt Gud for å kreve selvfornektelse av englene, men han visste ikke selv hva det ville si for han ville ikke ofre noe for andre. Det var denne anklagen Satan kom med mot Gud i himmelen, og etter at den onde var fjernet fra himmelen, fortsatte han med å anklage Gud for å kreve av andre det han ikke selv var villig til å yte. Kristus kom til verden for å imøtegå disse anklagene og for å åpenbare Faderen. Vi kan ikke forestille oss hvilken fornedring og ydmykelse det var for ham å ta vår natur. Ikke at det i seg selv var en vanære å tilhøre menneskeheten. Men han var himmelens majestet, ærens konge, og han fornedret seg til å bli et lite barn og ble underlagt et dødelig menneskes behov og vanskeligheter. Han kom ikke til en høy posisjon med rikdom og makt, men da han var rik, ble han for vår skyld fattig, for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike. Han tok det ene steg etter det andre i fornedrelse og ydmykelse. Han ble drevet fra by til by, for

menneskene ville ikke ta imot verdens lys. De var fullstendig tilfreds med forholdene som de var.

Kristus hadde gitt menneskene sannhetens dyrebare juveler, men de hadde pakket dem inn i overtro og villfarelse. Han hadde gitt dem livets ord, men de levde ikke etter det som kom fra Guds munn. Han så at verden ikke kunne finne Guds ord, for det var skjult under menneskers tradisjon og forskrifter. Han kom for å vise verden det rette forhold mellom himmel og jord, og for å gi sannheten den plass den skal ha. Bare Jesus kunne åpenbare den sannhet som menneskene måtte få del i, om de skulle bli frelst. Han alene kunne sette den inn i den riktige ramme, og det var hans oppgave å rense den for villfarelse og forkynne den for menneskene i dens himmelske lys.

Satan ble vekket til motstand, for hadde han ikke gjort alt han kunne helt siden syndefallet for å gjøre lys til mørke og mørke til lys? Da Kristus forsøkte å fremholde sannheten om den rette vei til frelse, påvirket Satan jødernes ledere og inspirerte dem til fiendskap mot verdens gjenløser. De bestemte seg for å gjøre alt de kunne for å hindre at han skulle påvirke folket.

Kristi hjerte var fylt av brennende lengsel etter å kunne gi prestene del i sannhetens rike skatter. Men de var så fastlåst i det de hadde, at det var nesten umulig å vise dem sannhetene om hans rike. De hadde ikke lest skriftene rett. Jødene hadde sett frem til at Messias skulle komme, men de hadde ventet at han skulle komme med all den herlighet som vil kjennetegne hans annet komme. Fordi han ikke kom i kongelig majestet, forkastet de ham fullstendig. Men det var ikke bare fordi han ikke kom i herlighet, at de nektet å ta imot ham. Det var fordi han representerte det rene, og de var urene. Han utmerket seg ved plettfri hederlighet og renhet. Et menneske med en slik karakter midt blant korrupsjon og ondskap, var ikke det de ønsket, og han ble forkastet og foraktet. Hans plettfrie liv avslørte ondskapen i all sin heslighet

hos hans medmennesker.

Ved hvert skritt ble Guds Sønn angrepet av mørkets makter. Etter sin dåp ble han av Ånden drevet ut i ørkenen, hvor han ble fristet i førti dager. Folk har skrevet til meg og hevdet at Kristus ikke kan ha hatt samme natur som mennesket, for hvis han hadde hatt det, ville han ha falt for de samme fristelser. Hvis han ikke hadde hatt menneskets natur, kunne han ikke ha blitt vårt eksempel. Hvis han ikke hadde del i vår natur, kunne han ikke ha blitt fristet som mennesket blir. Hvis det ikke hadde vært mulig for ham å gi etter for fristelse, kunne han ikke komme oss til hjelp. Det var en betydningsfull realitet at Kristus kom for å utkjempe kampen som menneske på vegne av menneskeheten. Hans fristelse og seier forteller at menneskene må etterligne mønsteret, de må få del i guddommelig natur.

I Kristus er det guddommelige og det menneskelige forenet

I Kristus var det guddommelige og det menneskelige forenet. Det guddommelige ble ikke redusert til menneskelighet. Det guddommelige var fortsatt guddommelig, men ved å være forenet med det guddommelige, var det menneskelige i stand til å motstå de frykteligste fristelser i ødemarken. Denne verdens fyrste kom til Kristus da han var sulten etter den lange fasten, og foreslo at han skulle si at steinene skulle bli til brød. Men i Guds plan for menneskenes frelse var det forutsatt at Kristus skulle lære å kjenne sult, fattigdom og alle menneskelige erfaringer. Han motstod fristelsen ved den makt som også menneskene har adgang til. Han tok fatt i Guds trone. Det finnes ikke noe menneske som ved tro på Gud ikke har anledning til å få del i den samme hjelp. Mennesket kan få del i guddommelig natur. Det finnes ikke noe menneske som ikke kan tilkalle hjelp fra himmelen i fristelsens og prøvens stund. Kristus kom for å åpenbare kilden til sin makt, for at mennesket aldri skulle behøve å stole på sine egne menneskelige muligheter, uten å kunne be om hjelp.

De som vil seire, må sette inn alt de rår over. De må på sine knær be inderlig om guddommelig kraft. Kristus kom for å være vårt eksempel, og for å vise oss at vi kan få del i guddommelig natur. Hvordan? Ved å slippe bort fra forfallet i verden, det som kommer av begjæret. Satan vant ikke over Kristus. Han kunne ikke trække på gjeløserens sjel. Han kunne ikke knuse hans hode, men han kunne hogge ham i hælen. Ved sitt eksempel viste Kristus at menneskene kan bevare sin renhet. De kan få kraft til å motstå det onde, en kraft som hver ken verden eller døden eller helvete kan mestre, en kraft som stiller dem der de kan seire slik Kristus seiret. Det guddommelige og det menneskelige kan være forenet i dem.

Det var Kristi oppgave å fremholde sannheten i evangeliets ramme, og å forklare de bud og prinsipper han hadde gitt falne mennesker. De tanker han kom med, var hans egne. Han behøvde ikke å låne dem fra noen, for han var selv opphavsmannen til all sannhet. Han kunne fremstille profeters og filosofers ideer og likevel bevare sitt særpreg, for all visdom kommer fra ham. Han var kilden og opphavet til all sannhet. Han var forut for alle, og ved sin undervisning ble han den åndelige leder for alle kommende generasjoner.

Det var Kristus som talte gjennom Melkisedek, den høyeste Guds prest. Melkisedek var ikke Kristus, men han var Guds røst i denne verden, Faderens representant. Kristus har talt i alle tidligere generasjoner, han ledet sitt folk og var verdens lys. Da Gud valgte Abraham som sannhetens representant, tok han ham bort fra hans land og fra hans slekt og satte ham til side. Han ønsket å danne ham etter sitt eget mønster. Han ville undervise ham etter sin egen plan. Abraham ble ikke preget av denne verdens lærere, for han skulle lære å pålegge sine sønner og etterkommere å holde seg til Herrens vei og gjøre det som er rett og riktig. Det er dette Herren ønsker vi skal gjøre. Han vil at vi skal lære å ha styring med vår familie og med våre barn, og lære dem å holde seg til Herrens vei.

Johannes fikk en spesiell oppgave

Johannes ble kalt til en særskilt oppgave. Han skulle rydde vei for Herren og gjøre hans stier rette. Herren sendte ham ikke til profetenes og rabbinernes skole. Han førte ham bort fra bebodde områder og ut i ødemarken for at han skulle kunne lære av natren og-naturens Gud. Gud ønsket ikke at prestene og de skriftlærde skulle få prege ham. Han fikk en spesiell oppgave, og Herren gav ham det budskapet han skulle forkynne. Gikk han så til de skriftlærde og prestene for å få tillatelse til å forkynne budskapet? Nei, Gud tok ham bort fra dem for at han ikke skulle bli påvirket av deres innstilling og deres undervisning. Han var en røst som ropte i ødemarken: «Hør, det er en som roper i ødemarken: Rydd vei for Herren, legg en kongsvei for vår Gud rett igjennom ørkenen! Hver dal skal heves, hvert fjell, hver haug skal jevnes. Bakket land skal bli til slette og kollene til flat mark. Herrens herlighet skal åpenbares, alle mennesker skal se det. Dette er ordet fra Herrens munn» (Jes 40,3-5). Dette er nettopp det budskapet vårt folk må få. Vi nærmer oss tidens slutt, og budskapet lyder: Rydd vei for Herren, fjern steinene og reis opp en standard. Folk må bli vekket opp. Nå er det ikke tiden til å rope fred og ingen fare. Oppfordringen lyder: «Rop av full hals og uten stans, løft din røst som en lur! Fortell mitt folk om deres ondskap, Jakobs ætt om deres synder» (Jes 58,1).

Lyset fra Herrens herlighet strålte ned på ham som er vår representant, og dette viser at Herrens herlighet også kan skinne på oss. Med sin menneskelige arm favnet Jesus menneskeheten, og med sin guddommelige arm grep han fatt i Den Eviges trone. Slik ble mennesket forbundet med Gud, og jorden med himmelen.

Lyset fra Guds herlighet må falle på oss. Vi må bli salvet med hellig salve fra det høye. Hvor intelligent og lærd en person enn er, så er han ikke

kvalifisert til å undervise hvis han ikke har et fast tak på Israels Gud. Den som har samfunn med himmelen, vil gjøre Kristi gjerninger. Den som tror på Gud, vil ha makt til å påvirke medmennesker. Da vil han søke etter de fortapte får av Israels hus. Hvis guddommelig kraft ikke blir forenet med menneskelig innsats, har jeg ingen tro på hva selv det største menneske kan utrette. Den Hellige Ånd mangler i vår bevegelse. Ingenting skremmer meg mer enn å være vitne til strid blant trosfeller. Vi er på farlig grunn hvis vi ikke kan komme sammen som kristne, og på en vennlig og hensynsfull måte drøfte omstridte spørsmål. Jeg har lyst til å flykte fra et slikt sted, for ikke å bli smittet av slike som ikke åpent og ærlig kan drøfte Bibelens lære.

De som ikke med et åpent sinn kan undersøke bevisene for et standpunkt som avviker fra deres eget, er ikke skikket til å undervise i noen gren av Guds verk. Hva vi behøver, er å bli døpt med Den Hellige Ånd. Uten det er vi ikke mer skikket til å dra ut i verden enn disiplene var da deres Herre var blitt korsfestet. Jesus visste hva de manglet, og han sa de skulle bli i Jerusalem til de fikk kraft fra det høye. Enhver lærer må være villig til selv å lære, så hans øyne kan bli salvet til å se og forstå bevisene på at Guds sannhet er i utvikling. Strålene fra rettferdighetens sol må få skinne inn i hans eget hjerte, hvis han ønsker å ha lys for andre.

Ingen er i stand til å tolke og forklare Skriften uten ved Den Hellige Ånds hjelp. Men når du tar frem Guds ord med et ydmykt, lærvillig hjerte, vil Guds engler være ved din side for å gi deg bevis for sannheten. Når Guds Ånd hviler over dere, vil dere ikke være fulle av motvilje om en annen persons standpunkt må drøftes. Det vil ikke være en slik anklagens og kritikkens ånd som Satan inspirerte jødernes ledere til å møte Kristus med. Jeg sier til dere som Kristus sa til Nikodemus: «Dere må fødes på ny.» «Ingen kan se Guds rike hvis han ikke blir født på ny» (Joh 3,7.3). Dere må ha guddommelig preg før dere kan fatte sannhetens hellige krav. Hvis en lærer ikke selv er elev i Kristi skole, er han ikke skikket til å undervise andre.

Ellen Whites særskilte oppgave

Vi må komme i et slikt forhold til hverandre at all motsetning forsvinner. Hvis jeg tror at jeg har lys, er det min plikt å legge det frem. Hvis jeg skulle rådføre meg med andre om det budskapet Herren ønsker jeg skal fremholde, kunne døren bli lukket så lyset ikke nådde frem til dem Gud hadde sendt det til. Da Jesus på veien inn i Jerusalem nærmet seg skråningen ned fra Oljeberget, «begynte hele disippelflokken i sin glede å prise Gud høylydt for alle de mektige gjerninger de hadde sett. De ropte: Velsignet i Herrens navn være kongen, han som kommer! Fred i himmelen og ære i det høyeste! Noen fariseere som var med i folkemengden, sa til ham: Mester, tal dine disipler til rette! Men han svarte: Jeg sier dere: Dersom de tier, skal steinene rope» (Luk 19,37-40).

Jødene forsøkte å stanse forkynnelsen av budskapet som Guds ord hadde forutsagt skulle bli forkynt, men en profeti må bli oppfylt. Herren sier: «Se, jeg sender profeten Elia til dere før Herrens dag kommer, den store og skremmende» (Mal 4,5). En eller annen skal komme i Elias ånd og kraft, og når han kommer, vil folk kanskje si: «Du er altfor nidkjær, du tolker ikke skriftene rett. La meg vise deg hvordan du skal forkynne budskapet.»

Det er mange som ikke kan skjelne mellom det som kommer fra Gud og det som kommer fra mennesket. Jeg skal fortelle sannheten slik Gud gir meg den. Hvis dere fortsetter med å finne feil og å ha en stridbar ånd, vil dere aldri kjenne Guds vilje. Jesus sa til disiplene: «Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå» (Joh 16,12). De var ikke slik innstilt at de ville finne glede i det hellige og det evige, men Jesus lovet å sende talsmannen. Han skulle lære dem alt, og minne dem om alt Jesus hadde sagt dem.

Brødre, vi må ikke sette vår lit til mennesker. «Hold opp med å stole på

mennesker! De har bare en pust i sin nese. Hva er de å regne for?» (Jes 2,22.) Dere er hjelpeløse, søk hjelp hos Jesus. Det er ikke rett å drikke av kilden i dalen når det er en kilde oppe i fjellet. La oss forlate kilden der nede, og komme oss opp til kilden der oppe! Hvis det er et sannhetspunkt dere ikke forstår og ikke kan bli enige om, så studer. Sammenlign skriftsted med skriftsted og grav dypt etter sannheten i Guds ords gruve. Dere må legge dere selv og deres meninger på Guds alter. Legg bort deres forutfattede ideer, og la Guds Ånd lede dere til hele sannheten.

Min bror sa en gang at han ikke ville høre noe om det vi lærer. Han var redd for å bli overbevist. Han ville hverken komme til møter eller høre på drøftelser. Men senere sa han at han innså at han var like skyldig som om han hadde hørt det. Gud hadde gitt ham anledning til å lære sannheten å kjenne, og han ville holde ham ansvarlig for denne anledningen.

Det er mange blant oss som har fordom mot de læresetninger som nå blir diskutert. De vil ikke komme for å høre og vil ikke undersøke saken, men de kommer med sine innvendinger i mørket. De er tilfreds med sin tilstand. «leg er rik, sier du, jeg har overflod og mangler ingen ting. Men du vet ikke at nettopp du er elendig og ynkelig, blind, fattig og naken. Derfor gir jeg deg det råd at du kjøper gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær som du kan kle deg med og skjule din nakenhets skam, og salve til å ha på øynene dine, så du kan se» (Åp 3,17.18).

Denne teksten passer på dem som lever når budskapet lyder, men som ikke vil lytte til det. Hvordan kan du vite om Herren ikke gir nye bevis for sin sannhet, idet han setter den inn i en ny sammenheng så Herrens vei kan bli ryddet? Hvilke planer har du lagt for at nytt lys kan nå Guds folk? Hvilket bevis har du for at Gud ikke har sendt lys til sine barn? All selvsikkerhet, egenkjærlighet og stolthet over egen oppfatning må vi legge bort. Vi må sitte ved Jesu føtter og lære av ham som er tålsom og ydmyk av hjertet.

Jesus underviste ikke sine disipler på samme måte som rabbinerne underviste sine. Mange av jødene kom og hørte på når Jesus åpenbarte frelsens hemmeligheter. De kom ikke for å lære, men for å kritisere og om mulig oppdage svakheter, så de kunne ha noe å vekke folks fordom med. De var tilfreds med den kunnskap de hadde. Men Guds barn må kjenne røsten til den sanne hyrden. Er ikke dette en tid da vi skulle faste og be! Det er fare for strid iblant oss, at vi kan komme i motsetningsforhold til hverandre på grunn av et omstridt punkt. Skal vi da ikke søke Gud alvorlig og ydmykt for å få vite hva som er sannhet?

Gå inn under fikentreet

Natanael var til stede da Johannes pekte på Frelseren og sa: «Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd» (Joh 1,29). Natanael så på Jesus, men han ble skuffet over hans utseende. Kunne han som bar spor av slit og fattigdom, være Messias? Jesus var en arbeidsmann. Han hadde arbeidet sammen med fattige slitere, og Natanael gikk sin vei. Men han tok ikke noe fast standpunkt til hva og hvem Jesus var. Han knelte ned under fikentreet og søkte Gud for å få vite om denne mannen var Messias. Mens han var der, kom Filip og sa: «Vi har funnet ham som Moses har skrevet om i loven, og som også profetene har skrevet om: Det er Jesus fra Nasaret, Josefs sønn.» Men ordet Nasaret vekket igjen vantroen hos ham, og han sa: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» Han var full av fordom, men Filip forsøkte ikke å diskutere fordommen med ham. Han sa ganske enkelt: «Kom og se!» Da Natanael nærmet seg, sa Jesus: «Se, det er en sann israelitt, en mann uten svik.» Overveldet utbrøt Natanael: «Hvor kjenner du meg fra?» Jesus svarte: «Jeg så deg før Filip ropte på deg, da du satt under fikentreet» (Joh 1,45-48).

Ville det ikke være godt for oss å gå inn under fikentreet og be Gud åpenbare for oss hva som er sannhet? Ville ikke Guds blikk nå oss som det

nådde Natanael? Han trodde Herren og utbrøt: «Rabbi, du er Guds Sønn, du er Israels konge. Tror du fordi jeg sa at jeg så deg under likentreet? sa Jesus. Du skal få se større ting enn dette. Så sa han: Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen» (Joh 1,49-51).

Dette vil vi oppleve hvis vi har samfunn med Gud. Han ønsker at vi skal søke hjelp hos ham og ikke hos mennesker. Han vil at vi skal få et nytt hjerte, og han ønsker å sende oss lys fra sin trone. Vi må kjempe med enhver vanskelighet, men når et omstridt punkt blir tatt opp, skal dere ikke søke andres mening før dere trekker deres slutninger. Nei, gå til Gud. Fortell hva dere ønsker. Ta frem Bibelen og let som etter skjulte skatter.

Vi går ikke dypt nok

Vi går ikke dypt nok når vi søker etter sannhet. Enhver som tror på sannheten for vår tid, vil komme i situasjoner der det er nødvendig å gjøre regnskap for den tro som bor i oss. Guds folk vil bli kalt til å stå for myndigheter og landets ledere, og de må være sikre på at de kjenner sannheten.

De må være omvendt til Gud. Han kan på et øyeblikk lære dere mer ved sin Hellige Ånd enn dere kan lære av denne verdens store personligheter. Universet følger med i striden som er i gang her i verden. Til en uendelig høy pris har Gud sørget for at enhver har anledning til å lære å kjenne det som kan gjøre ham vis til frelse.

Når et budskap kommer til Guds folk, skulle de ikke sette seg imot det. De skulle undersøke det med Ordet og vintesbyrden. Hvis det ikke består denne prøven, er det ikke sannhet. Gud ønsker at våre forstandsevner må vokse. Han vil gi oss sin nåde. Hver dag kan vi ha et festmåltid, for Gud kan

åpne hele himmelens skattkammer for oss. Vi skal være ett med Kristus, som han er ett med Faderen, og Faderen vil elske oss om han elsker sin Sønn. Vi kan få den samme hjelp som Kristus fikk, og vi kan bli styrket i enhver vanskelig situasjon, for Gud vil verne om oss på alle våre veier. Han vil beskytte oss under alle forhold, og når vi blir ført frem for myndigheter, behøver vi ikke å tenke ut på forhånd hva vi skal si. Gud vil gi oss det på nødens dag. Må Gud hjelpe oss til å sitte ved Jesu føtter og lære av ham, før vi forsøker å lære andre. -- «The Review and Herald», 18. febr. 1890.

Bibelen er vår troslære

Når vi studerer Guds ord, forstår det og lever etter det, vil et klart lys skinne for verden. Nye sannheter, som blir mottatt og praktisert, vil med sterke bånd binde oss til Jesus. Bibelen og Bibelen alene skal være vår troslære, bandet som forener, og alle som lyder Guds hellige ord, vil være i innbyrdes harmoni. Vi må ikke la oss lede av våre egne oppfatninger og ideer. Mennesket er ufullkomment, men Guds ord er fullkomment. Menneskene skulle opphøye Herren istedenfor å strides med hverandre. Slik Jesus gjorde, bør vi møte all motstand med «det står skrevet». La oss løfte banneret som har denne innskrift: Bibelen er vår rettesnor for tro og liv. -- «The Review and Herald», 15. des. 1885.